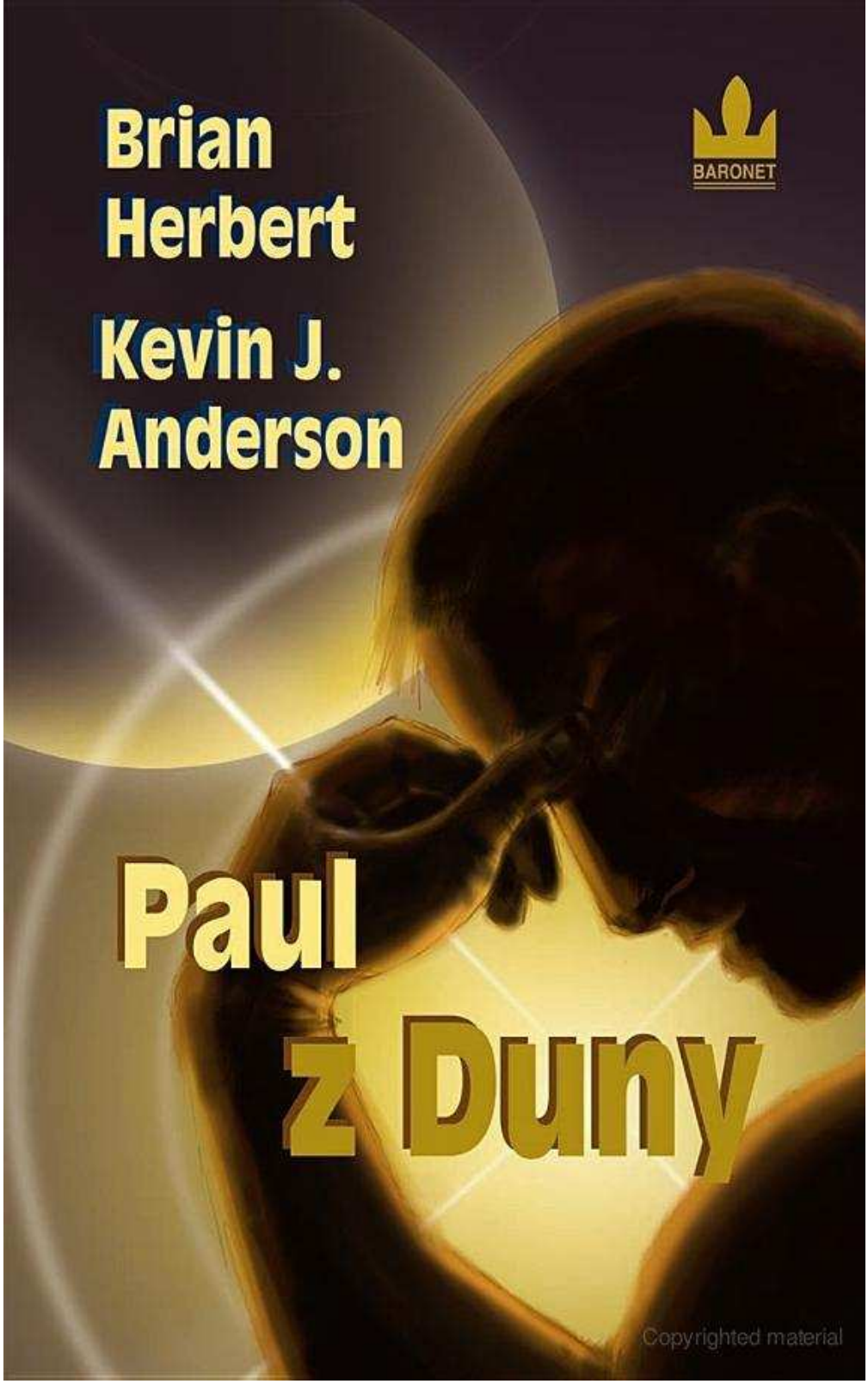

Brian
Herbert
Kevin J.
Anderson
BARONET
Paul
z Duny
Copyrighted material

Paul z Duny

PRAHA 2009

Přeložila:
DANA CHODILOVÁ

Brian Herbert. Kevin J. Anderson: Paul z Duny
Vydání první
Copyright c 2008 by Herbert Properties LLC
All rights reserved
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6. Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1429. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Paul of Dune vydaného nakladatelstvím
Tom Doherty Associates Book. New York v roce 2008
Český překlad c 2009 Dana Chodilová
Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2009 Karel Řepka
Odpovědný redaktor Jiří Chodil
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: ***FINIDR.*** s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-205-5

BARONET
Praha 2009

Brian Herbert

Kevin J. Anderson

Paul z Duny

JANET HERBERTOVÉ
A REBECCE MOESTA ANDERSONOVÉ

Díky za vaši trpělivost, moudrost, lásku
a za spoustu dalších věcí, které tu ani nemůžeme
vypsat. Kdybychom měli uvést všechno,
čím jste nám přispěly, vyžádalo by si to
mnohem rozsáhlejší knihu,
než je tento román.

PODĚKOVÁNÍ

Zatímco se pilně věnujeme psaní dalších románů o neuvěřitelném vesmíru Duny, na tom, co čtenář najde na stránkách a co je pro celou sérii významné, se podílí řada dalších lidí. Za přispění a pomoc bychom rádi poděkovali společnostem Tor Books, Hodder & Stoughton, WorldFire, Inc., rodině Franka Herberta, Trident Media Group, New Amsterdam Entertainment a Misher Films. Jako vždycky patří náš zvláštní vděk Franku Herbertovi, který zanechal nejpozoruhodnější literární odkaz v celé oblasti science-fiction, a Beverly Herbertové, která úspěchu série zasvětila mnoho svého talentu a energie.

Historie je pohyblivý cíl, který se mění spolu s tím, jak se objevují nové a nové detaily, jak se opravují chyby, jak se mění všeobecný postoj. Historikové tesají sochu, která představuje Pravdu, nikoli ze žuly, nýbrž z vlhkého jílu.

PRINCEZNA IRULÁN,
Z PŘEDMLUVY K ŽIVOTU MUAD'DIBA, SVAZEK 1

Odpusť mi mou drzost, Matko představená, ale nepochopilas můj záměr. Psaním o životě Paula Atreida, imperátora Muaď Diba, nezamýšlím jen líčit historické události. Copak jsme se nepoučily z naší missionarie protectivy? Zručně pojaté mýty a legendy se mohou stát nástroji nebo zbraněmi, kdežto pouhá fakta jsou jenom, fakta.

PRINCEZNA IRULÁN,
DOPIS ŠKOLE MATEK NA WALLACH IX

ČÁST I

IMPERÁTOR MUAD'DIB

* * *

10 194 LET PO GILDĚ

ROK PO PÁDU SHADDAMA IV.

Po mém otci zbývá mnohem víc než jen těchto pár ostatků. Jeho rodokmen, jeho charakter a jeho učení ze mě udělaly toho, kdo jsem. Dokud si mě vesmír zapamatuje jako Paula Muad'Diba, potud bude vzpomínán i vévoda Leto Atreides. Syn je vždycky formován svým otcem.

NÁPIS NA SVATYNI V PRŮSMYKU HARG

Poklidné moře písku se táhlo daleko, až kam oko dohlédlo, tiché a pokojné, nesoucí potenciál hrůzných bouří. Arrakis – posvátná planeta Duna – se stávala okem vesmírného hurikánu, krvavého džihádu, který se rozběsní po planetách rozpadajícího se Impéria. Paul Atreides ten vývoj předpověděl a nyní ho uvedl do pohybu.

Od svržení Shaddama IV., k němuž došlo před rokem, se k Paulovým vojskům připojily miliony nadšenců, přidaly se k jeho fremenským bojovníkům, kteří mu do jednoho zasvětili život. Jeho svatí válečníci, vedení fanatickými fedajkiny a dalšími spolehlivými důstojníky, už zahájili tažení ze svých shromaždišť na konkrétní planetární systémy a cíle. Zrovna toho rána vypravil Paul na cestu Stilgara a jeho legii s plamenným proslovem, v němž řekl: „Propůjčuji vám sílu, mí válečníci. Nyní jděte a provádějte můj svatý příkaz.“ To bylo jedno z jeho oblíbených míst v Oranžsko-katolické bibli.

Pak se v odpoledním žáru odebral daleko od zmatku města Arrakénu, od nervózních jednotek a servilního povyku uctívačů. Zde v izolovaných horách nepotřeboval Paul

žádného fremenského průvodce. Širá poušť byla tichá a neposkvrněná, poskytovala mu zdání klidu. Doprovázela ho milovaná Chani, matka Jessica a malá sestřička. Alia neměla ještě ani čtyři roky, ale byla mnohem víc než dítě, už před narozením vybavená veškerými vzpomínkami a znalostmi Ctihodné matky.

Zatímco Paul se svými společnicemi stoupal do pustých hnědých vrcholů průsmyku Harg, snažil se uchovat si pocit klidu a nevyhnutelnosti. Vlivem pouště si připadal malý a pokorný, jako pravý opak oslavovaného spasitele. Cenil si každou pokojnou chvíli daleko do svých oddaných stoupenců, skandujících: „Muad'Dib! Muad'Dib!“, kdekoli ho zahlédli. A zanedlouho, až začnou proudit zpět zprávy o vojenských vítězstvích, se to ještě zhorší. Tomu se však nedalo vyhnout. Džihád ho nakonec stáhne s sebou. Jako velký navigátor lidstva už naplánoval jeho kurs.

Válka byla jeden z nástrojů, které měl Paul k dispozici. Teď, když vyhnal padišáha imperátora na Salusu Secundus, musel posílit svou moc mezi členy landsraadu. Poslal diplomaty vyjednávat s některými šlechtickými rodinami a na ty vzdorné poštval své nejfanatičtější bojovníky. Někteří šlechtici nemínili složit zbraně a přísahali, že se postaví na divoký odpor, prohlašovali, že nebudou následovat rebela, nebo že už mají dost všech imperátorů. Ať tak či tak, armády Muad'Diba je smetou a poženou se dál. Paul se sice snažil omezit a dokonce vyloučit násilí, tušil však, že krvavá realita nakonec dopadne mnohem hůř než veškeré jasnozřivé vize.

A jeho vize byly děsivé.

Staletí úpadku a špatného vedení obtížily Impérium balastem – troudem, jímž se jeho rozbouřený požár rozšíří děsivou rychlostí. V civilizovanějších dobách se problémy mezi jednotlivými šlechtickými rodinami řešily postaru, prostřednictvím válek assassinů, ale tento způsob teď působil zastarale a příliš uhlazeně, nadále nepřijatelně. Někteří vůdci se tváří v tvář náporu náboženského žáru, ženoucího se k jejich světům, raději vzdají, než by se pokoušeli čelit neporazitelnému útoku.

Ne všichni však budou tak rozumní…

Paul a jeho tři společnice si na své putování oblékli nové filtršaty a přes ně strakaté pláště, které je měly skrýt v poušti. Přestože ten oděv vypadal hodně obnošený, ve skutečnosti byl kvalitnější než cokoli, co kdy Paul používal, když žil coby uprchlík mezi fremeny. Výrobci těch šatů tvrdili, že jejich odolná výstroj z dovozu předčí jednodušší verze, které se tradičně zhotovovaly ve skrytých síčích.

Ti výrobci to myslí dobře, uvažoval. *Dělají to, aby mi projevili podporu, a přitom si neuvědomuji kritiku, kterou vyjadřují svými „vylepšeními“.*

Když si Paul vybral dokonalou polohu vysoko na hřebenu, malou přirozenou rovinku, chráněnou vysokými skalami, odložil vak. Uvolnil popruhy a rozložil ochranné záhyby sametové látky s úctou, podobnou tomu, co vídal ve tvářích svých nejoddanějších příznivců.

V uctivém tichu vytáhl očištěnou lebku barvy slonové kosti a několik úlomků – dvě žebra, loketní a stehenní kost, která byla brutálně rozlomena na dva kusy. To všechno fremeni uchovávali celé roky poté, co Arrakén padl do rukou Harkonnenů. Byly to ostatky vévody Leta Atreida.

Neviděl v těch kostech nic ze svého laskavého a moudrého otce, představovaly však důležitý symbol. A Paul chápal hodnotu a nutnost symbolů. „Tato svatyně má velké zpoždění.“

„Už dávno jsem vévodu Letovi vybudovala svatyni ve své mysli,“ prohlásila Jessica. „ale bude dobré uložit ho k odpočinku.“

Chani poklekla vedle Paula a pomohla mu očistit místo mezi velkými balvany. Na některých z nich se začínaly objevovat skvrny lišejníku. „Měli bychom toto místo udržovat v tajnosti, Usúle. Nenechat žádné znamení – neudat žádný směr. Musíme uchránit místo odpočinku tvého otce.“

„Davy se nedají udržet v odstupu.“ namítla Jessica rozčileně. Zavrtěla hlavou. „Ať uděláme cokoli, poutníci si sem stejně najdou cestu. Stane se z toho představení s průvodci ve falešných fremenských šatech. Prodavači

suvenýrů začnou odsekávat úlomky skály, nesčetní šarlatáni budou prodávat třísky kostí a prohlašovat, že pocházejí z Letova těla.“

Chani se zatvářila ustaraně a užasle zároveň. „Usúle, předvídals to?“ Tady, mimo davy, ho oslovovala jeho důvěrným jménem ze síče.

„Předpovídá to historie,“ odpověděla Jessica za něj, „znova a znova.“

„A je třeba to vykonat, aby se vybudovala náležitá legenda,“ promluvila Alia přísně k matce. „Bene Gesserit měl v plánu využít takhle k vlastním účelům mého bratra. On teď tvoří legendy sám pro *svoje* účely.“

Paul už zvážil jednotlivé možnosti. Někteří poutníci sem přijdou z upřímné oddanosti, kdežto jiní vykonají cestu prostě proto, aby se mohli chvástat, že ji zvládli. V každém případě však přijdou. Věděl, že by bylo bláznovství jim bránit, proto musel najít nějaké jiné řešení. „Nařídím svým fedajkinům celodenní hlídky. Nikdo tuto svatyni neznesvětí.“

Uspořádal kosti a pečlivě na ně naaranžoval lebku, nasměroval ji maličko nahoru, aby duté, prázdné jamky hleděly k bezmračné modré obloze.

„Alia má pravdu, matko,“ prohlásil Paul a nepodíval se na sestru ani na Jessiku. „Záležitosti války zvládáme, máme ale na starosti též věc vytvoření mýtu. Je to jediný způsob, jak uskutečnit, co je nezbytné. Širokou lidskou populaci nedokážou ovlivnit pouhé apely na logiku a zdravý rozum. Irulán má v té oblasti výjimečný talent, jak už dokázala popularita jejích historických zápisků o mém postupu k moci.“

„Ty jsi cynik, Usúle,“ ozvala se Chani rozčileně při zmínce o tom, že by Paulova žena, manželka jen podle jména, mohla být vůbec nějak užitečná.

„Bratr je pragmatik,“ odsekla Alia.

Paul dlouho hleděl na lebku a představoval si tvář svého otce: orlí nos, šedé oči a výraz, který se z hněvu vůči nepřátelům dokázal proměnit na nepřekonatelnou lásku k synovi nebo k Jessice. *Hodně jsem se od tebe naučil, otče.*

Naučil jsi mě cti a schopnosti vést. Doufám jen, žes mě toho naučil dost. Věděl, že to, čemu bude muset čelit v nadcházejících letech, zdaleka přesáhne nejvážnější krize, s jakými se kdy potýkal vévoda Leto. Budou ty lekce stačit na tak obrovské měřítko?

Paul sebral velký kus kamene a umístil ho před lebku, založil tak mohylu. Pak naznačil matce, aby položila druhý kámen. Udělala to. Další kámen dodala na hromadu Alia s teskným: „Otec mi chybí. Miloval nás tolik, že pro nás zemřel."

„Škoda, žes ho vlastně nikdy nepoznala," poznamenala Chani tiše a uložila na mohylu svůj první kámen.

„Jistěže poznala," namítla Alia. „Mé vzpomínky před narozením zahrnují cestu, kterou matka a otec podnikli do caladanské divočiny po zavraždění malého Victora. Tam počali Paula." Alia často pronášela záhadné a znepokojivé poznámky. Životy, namačkané v její mysli, sahaly daleko do minulosti. Vzhlédla k matce. „Dokonce jsi tehdy zahlédla caladanské primitivy."

„Vzpomínám si na to," potvrdila Jessica.

Paul dál vršil kameny. Jakmile mohyla úplně zakryla otcovy kosti, ustoupil a sdílel dojemnou osamělou chvilku s těmi, kdo Leta milovali nejvíc.

Nakonec se Paul dotkl komunikátoru, všitého do límce filtršatů. „Už jsme na tebe připraveni, Korbo."

Téměř okamžitě nato narušily pronikavý klid pouště hlasité motory. Zpoza příkrého útesu se vynořily dvě toptéry, nesoucí zeleno-bílé imperiální znaky imperátora Muad'Diba, a sklopily křídla. Vedoucí toptéru řídil Korba, vůdce Paulových fedajkinů, muž, který mu projevoval věrnost s náboženským zanícením. A přesto byl víc než pouhý patolízal – na to byl Korba moc chytrý. Ve všem, co dělal, měl pečlivě spočítané důsledky.

Za malými letouny následoval konvoj těžkých plavidel s leštěnými kamennými bloky, které jim visely pod břichy na suspenzorech. Ty kamenné bloky, vytesané umělci v Arrakénu, byly vyzdobeny složitými obrazy, které po

sestavení vytvoří souvislý vlys, zobrazující velké události v životě vévody Leta Atreida.

Teď, když bylo porušeno uctivé komunikační ticho, vyštěkávali vedoucí čet rozkazy svým týmům dělníků, pobízeli je k zahájení práce na novém posvátném místě.

Zamlklá a stoická Jessica hleděla na malou mohylu z kamení, jako by si tuto Letovu svatyni vypalovala do paměti spíš než monstróznost, která tu měla vyrůst.

Dunící hluk mašinérie se odrážel v amfiteátru skal. Korba přistál se svou toptérou a vystoupil. Vychutnával si to grandiózní představení s pýchou nad tím, co uspořádal. Měřil si tu ručně zbudovanou hromadu kamení a vypadalo to, že ho upoutala. „Muad'Dibe, postavíme náležitý památník, hodný vašeho otce. Všechno musí stanout v posvátném úžasu před naším imperátorem a každým, kdo vám byl blízký."

„Ano, to musí," přisvědčil Paul a pochyboval, že si vůdce fedajkinů všimne jeho jízlivého tónu. Korba se začal důkladně zajímat o to, co nazýval „náboženskou hybností".

Pracovní týmy se vrhly do práce jako hlídací psi, útočící na kořist. Dopravci neměli místo, aby přistáli v přirozené kotlince na vršku průsmyku, a tak piloti uvolňovali suspenzorové pásy, skládali vyřezané bloky na rovnou kamenitou plochu a pak znovu stoupali do vzduchu. Paulovi poradci navrhli památník svatyně ve zvláštním výboru a rozdělili plány všem šéfům pracovních posádek. Masivní pyramida bude symbolizovat základ, jaký představoval vévoda Leto v životě Muad'Diba.

Když však teď Paul uvažoval o tom okázalém památníku, dokázal myslet jenom na rozdíl mezi svými soukromými pocity a veřejným obrazem. Nemohl se zříci role v neustále rostoucí vládní mašinérii a náboženství, vzniklém kolem vlastní osoby, ale pravého Paula vidělo jen několik jemu blízkých lidí. A ani té vybrané skupince se nemohl svěřit se vším.

Jessica ustoupila a podívala se na něj. Očividně už dospěla k nějakému rozhodnutí. „Cítím, že jsem tady na Arrakis skončila. Paule. Nastal čas, abych odjela."

„Kam půjdeš?“ zeptala se Chani, jako by si ani nedokázala představit lepší místo.

„Na Caladan. Příliš dlouho jsem byla mimo domov.“

I Paul cítil v srdci touhu. Caladan už přijal jeho vládu, ale on tam nepřijel od té doby, kdy rod Atreidů přišel na Arrakis. Podíval se na matku, na vznosnou zelenookou krásku, která tolik uchvátila jeho skvělého otce. Paul byl imperátorem Poznaného vesmíru, ale ten prostý fakt si neuvědomil. „Máš pravdu, matko. Caladan je také součást mé říše. Doprovodím tě tam.“

Mezi Muad'Dibovy nejvěrnější přátele patřil Gurney Halleck – trubadúr a válečník, pašerák a správce planety. Halleckovým největším potěšením, které předčilo všechny jeho triumfy, byla hra na balisetu a zpěv písní. Jeho hrdinské činy poskytovaly ostatním trubadúrům dostatek materiálu pro řadu písní.

PRINCEZNA IRULÁN,
Dětská minulost Muad'Diba

Tihle nováčci z řad fremenů ze širé pouště nikdy v životě neviděli tak velikou vodní nádrž, natož tak ledabyle přístupnou vzduchu. Na Caladanu by to nebylo nic víc než venkovský rybník, a to ještě mizerný. Ale tady na Arrakis zírali nezkušení členové Gurneyho komand na čeřící se hladinu, cítili marnotratně se odpařující syrovou vlhkost a hleděli na vodu s pověrčivou úctou.

„Naskáčete do ní, jeden po druhém," prohlásil hlasitým chraplavým hlasem. „Potopíte se. Namočíte si hlavy. Než tady dneska skončíte, chci vidět, jak doplavete na druhou stranu."

Plavat. Samotné to pomyšlení jim bylo cizí. Několik jich cosi stísněně zamumlalo.

„Nařídil to Muad'Dib," prohlásil jeden mladý voják jménem Enno, hubený jako tyčka. „Takže to uděláme."

Ano, pomyslel si Gurney. Paulovi stačí jenom něco nadnést, a už se to stane. Za jiných okolností by to snad působilo příjemně, dokonce zábavně. Tihle fremenští vojáci by se klidně vrhli ven z přetlakové komory vesmírné lodi,

nebo bosí napochodovali přímo do Koriolisovy bouře, pokud by jim to Muad'Dib nařídil.

Očima modrýma a ostrýma jako střepiny skla přehlížel řady nových bojovníků. Každý den dorazili další dobrovolníci z pouště. Zdálo se, že síče přímo chrlí nováčky. Mnohé planety v galaxii pořád netušily, čemu budou čelit.

Tito neukáznění mladí muži se zdaleka lišili od disciplinovaných atreidských vojáků, které si tak dobře pamatoval. Jejich divoký bojový styl se na hony lišil od vojenské preciznosti velkorodu, ale stejně to byli zatraceně dobří válečníci. Tato „pouštní lůza" přemohla bestii Rabbana a ukončila vládu rodu Harkonnenů tady na Duně, porazila imperátora Shaddama Corrina a jeho mocné jednotky sardaukarů.

„Ta voda je jenom tři metry hluboká a na délku jich má deset." Gurney si vykračoval po okraji bazénu. „Ale na jiných planetách můžete padnout na moře nebo na jezera, hluboká stovky metrů. Musíte být připraveni na všechno."

„Stovky metrů! Jak bychom to mohli přežít?" zeptal se jeden uprášený mladý nováček.

„Vtip je v tom, plavat *na vršku* vody."

Fremenští nováčci s tvrdými pohledy na jeho humor nezareagovali.

„Neřekl snad Muad'Dib, že ‚bůh stvořil Arrakis, aby cvičil věrné'?" zacitoval Gurney. „Takže se připravte."

„Muad'Dib," opakovali muži uctivým tónem. „Muad'Dib!"

Paul nařídil vybudovat nádrž proto, aby se jeho pouštní bojovníci mohli cvičit pro nevyhnutelné vodní bitvy na vzdálených světech. Ne každá vodní planeta přijme jeho vládu tak vstřícně jako Caladan. Někteří v Arrakénu považovali tu cvičnou nádrž za ukázku Muad'Dibovy velkorysosti, kdežto jiní ji měli za marnotratné plýtvání vlhkostí. Gurney ji chápal především jako vojenskou nutnost.

„Studovali jsme informace, které nám poskytl Muad'Dib," řekl Enno. „Každé jeho slovo jsme si vzali k srdci. Ta slova nám ukázala, jak plavat."

Gurney věřil, že si každý z těch mužů pročetl instrukční příručku se zápalem kněze, studujícího náboženský text. „A copak čtení příručky o červech udělá z člověka jezdce na červovi?“

Absurdita té otázky náruživé fremeny konečně rozesmála. Skupinka, dychtivá a váhavá zároveň, popošla k okraji hluboké nádrže. Samotné pomyšlení na ponoření do vody je stačilo vyděsit víc, než kdyby stáli tváří v tvář nepříteli na bitevním poli.

Gurney si sáhl do kapsy filtršatů a vylovil zlatou minci, jeden ze starých imperiálních solárů, znázorňující nadutou tvář Shaddama IV. Zvedl ji tak, aby se její zlatá barva zaleskla ve světle. „První z vás, který vyloví tuhle minci ze dna nádrže, si vysloužíspeciální požehnání od Muad’Diba.“

Každá jiná armáda by soupeřila o zvýšení žoldu, o hodnostní postup, nebo o dovolenou navíc. Fremeni o takové věci nestáli. Ale pro požehnání od Paula by vypustili duši.

Gurney vyhodil solár. Zatřpytil se ve slunečním světle a ponořil se do vody blízko středu nádrže, dál se tam leskl jako rybka a klesal ke dnu. Pro zdatného plavce by třímetrová hloubka nebyla žádný problém, ale Gurney pochyboval, že některý fremen z vyprahlé pouště dokáže minci vylovit. Zajímalo ho však odhodlání těch mužů, chtěl vidět, kdo se bude snažit nejvíc.

„A bůh řekl: ‚Nechť projeví svou víru svými činy,‘“ zanotoval Gurney. „‚První v mých očích se stane prvním v mém srdci.“ Rozhlédl se po nich a konečně vyštěkl: „Na co čekáte? Tohle není fronta v jídelně!“

Šťouchl do prvního muže na kraji a fremen se s cáknutím svalil do vody. Rozkašlal se a máchal rukama, nořil se pod vodu a zase se objevoval na hladině.

„Plav! Vypadáš, jako bys měl záchvat padoucnice.“

Bojovník cákal, bil do vody a bojoval, až se odrazil od okraje.

Gurney postrčil další dva fremeny. „Váš kamarád má malér. Může se utopit – proč mu nepomůžete?“

Do vody se vrhl další pár. Nakonec dobrovolně skočil do nádrže i Enno. Poté, co pozoroval ostatní, méně panikařil a víc zabíral rukama. Gurney s potěšením sledoval, že se mu jako prvnímu podařilo dostat se na protější stranu nádrže. Do hodiny většina nováčků z pouště plavala, nebo se aspoň udržela na hladině. Několik jich rozechvěle viselo u kraje a odmítalo se pustit. Bude je muset přidělit jinam nebo propustit. Fremeni, vychovaní k vedení války v poušti, dosáhli na Duně jedinečných vítězství, ale coby vojáci v Paulově šířícím se konfliktu by museli bojovat v různých prostředích. Nemohl se spolehnout na muže, kteří by se dali v nečekané situaci ochromit. Plavání je možná to nejmenší z martyrií, kterým budou muset čelit.

Několik nováčků se potápělo pod vodu, pokoušeli se sebrat minci, která se mučivě leskla na dně, tři metry pod hladinou, jako skvrna koření ve volném písku. Ale nikdo se k ní nedostal tak blízko, aby na ni dosáhl. Gurney čekal, že bude muset nakonec doplavat dolů a sebrat ji sám.

Pak se Enno vydal zpátky přes nádrž, ponořil se a zaplaval hluboko, ale ještě pořád to nestačilo.

Ještě to není ono, ale není to špatné, pomyslel si Gurney.

Muž se zas vynořil, zalapal po dechu, znovu se ponořil, odmítal se vzdát.

V rámusu cákání a výkřiků zaslechl Gurney hučení lodí, přistávajících v arrakénském přístavu: stovky kluzáků vojenské třídy, obrovských transportérů jednotek a nákladních lodí, podobných čmelákům, naložených vojenskými zásobami k nakrmení Paulových armád. Pokud chtěla Kosmická gilda koření pro své kormidelníky, neměla jinou možnost než dodat Muad’Dibovi plavidla, jaká potřeboval. Gurney je musel vybavit bojovníky a ti nejlepší pocházeli z Arrakis. To brzy poznají všichni v Impériu.

Najednou zaznamenal, že se křik a cákání z nádrže změnily. Fremeni volali o pomoc. Gurney uviděl tělo, které plavalo obličejem dolů, poskakovalo na vodě. *Enno.* „Přitáhnete ho sem, hoši, rychle!“

Ale fremeni se taktak dokázali sami udržet na hladině. Jeden muž popadl Ennovo tělo, další ho zatáhl za paži, ale podařilo se jim jen ponořit mu hlavu ještě hlouběji.

„Převalte ho, vy pitomci, ať může dýchat!“

Když Gurney viděl, jak jsou nemotorní, skočil do vody sám. Na jeho vyprahlou kůži zapůsobila jako šok. Rychle doplaval ke hloučku mužů a odstrčil je. Popadl Enna za límec, vytáhl ho nad hladinu, převalil ho a plaval s ním zpátky k okraji nádrže.

„Volejte zdravotníky. Honem!“ vykřikl Gurney a prskal vodu.

Enno byl úplně ochablý, nedýchal. Rty měl bledé, modré, kůži vlhkou, oči zavřené. Nasazením síly z návalu adrenalinu vyvlekl Gurney mokrého muže přes okraj bazénu na sluncem prohřáté dlaždice na zemi. Crčela z něj voda a rychle usychala.

Gurney věděl, co dělat, nečekal, až dorazí pomoc. Pumpoval Ennovi nohama a nasadil standardní oživovací procedury, známé každému na Caladanu tak jako fremenům fíltršaty. Když zbylí nováčci viděli kamarádovu nehodu, drápali se jeden přes druhého z vody ven.

V době, kdy se svým nářadím dorazil vyjevený vojenský zdravotník, Gurneyho nouzová opatření už stačila přivést mladého muže k životu. Enno se rozkašlal, pak se převalil a vyzvracel něco vody, kterou spolykal. Doktor uznale pokývl Gurneymu, podal Ennovi stimulant a zabalil ho do deky, aby předešel šoku.

Enno nakonec odstrčil deku a silou vůle se posadil. Skelným pohledem se rozhlédl kolem sebe. Chabě se zašklebil, zvedl ruku, otevřel pevně zaťatou pěst a odhalil mokrou zlatou minci v dlani. „Jak jsi nařídil, veliteli.“ Užasle si sáhl na vlasy, z nichž mu kapala voda. „Jsem naživu?“

„*Teď už* ano,“ řekl Gurney. „Vzkřísili jsme tě.“

„Umřel jsem… z přemíry vody. Vážně, jsem požehnaný hojností!“

Fremenští nováčci si začali mumlat a šeptat a v jejich hlasech byla jasně znát úcta. *Utopený* fremen! Něco nepředstavitelného!

Ta reakce Gurneyho znepokojila. Tihle nábožensky založení lidé byli stejně nepochopitelní jako obdivuhodní. Mnoho odštěpených skupin se drželo Muad'Dibovy víry tím, že si vypůjčilo zásady fremenské mystiky. Jiné se zapojily do kultů uctívačů vody. Až se kvizarát, Paulovo byrokratické kněžstvo, dozví o tom incidentu s utopením, mohlo by si chtít z Enna udělat posvátnou osobnost.

Nováčci stáli kolem nádrže a voda z nich crčela, jako by byli právě všichni pokřtěni. Vypadali odhodlanější než dřív. Gurney věděl, že se mu podaří naložit gildovní loď dychtivými, povzbuzenými bojovníky, jako jsou nejlepší z těchto mužů.

Fremeni byli připraveni vyrazit a prolít krev ve jménu Muad'Diba.

Vesmír je prastará poušť, rozlehlá pustina jen tu a tam s osídlenými planetami jako oázami. My fremeni, navyklí na pouště, se nyní vrhneme do další.

STILGAR, ZE SÍČE KE HVĚZDÁM

Krátce po svržení padišáha imperátora se vojska Muad'Diba začala roztahovat z Duny do vesmíru jako ozvěny hromu. Těžce ozbrojené legie cestovaly z jedné odbojné soustavy na další, šířily pravdu, upevňovaly Muad'Dibovo Impérium.

V rámci prvních podmínek kapitulace jmenoval Muad'Dib Stilgara guvernérem Arrakis a přislíbil mu ještě titul ministra vnitra, ale fremenskému naíbovi se takové jmenování ani povinnosti, které se s ním pojily, nijak nezamlouvaly. Byl to pouštní člověk – vůdce chrabrých fremenských válečníků, ne změkčilý funkcionář, který vysedává za stolem.

Stilgar se s legií, které velel, nacházel na palubě těžce naložené vojenské fregaty a mířil na nejdůležitější bitevní pole svého seznamu úkolů. Dostal nařízeno převzít Kaitan, dřív dlouholeté hlavní město corrinského Impéria. Cítil vzrušení a očekávání. Bude to největší nájezd a vpád v historii fremenů.

Vysoký ošlehaný muž seděl u širokého průhledu a díval se do rozlehlého nákladového prostoru maxitrajleru, kde v oddělených kolébkách spočívala jedna řada ozbrojených fregat za druhou, lodě čekaly, až budou rozmístěny do akce.

Stilgar si z obrovitosti korábu připadal malý, posilovala v něm však víru ve velikost Muad'Diba.

Až donedávna se nikdy nedostal mimo planetu a cítil vzrušení a zároveň i strach z objevování neznámého. Obrovské vzdálenosti, které urážel na písečných červech přes pustinu Tanzerouft na Duně, se mu zdály jako nic ve srovnání s tou čirou nezměrností, oddělující hvězdy.

Od té doby, kdy začal pomáhat shromažďovat bojovníky džihádu, viděl tolik nových věcí, že si na nezvyklé a překvapivé pohledy už skoro zvykl. Zjistil, že většina obydlených světů vlastní mnohem víc vody než Duna a že jejich obyvatelstvo je mnohem slabší než fremeni. Stilgar pronášel projevy, povzbuzoval muže, verboval je do svaté války. Jeho nejlepší fremenští bojovníci teď obsadí Kaitan, klenot v koruně padlé říše Corrinů.

Dal si doušek vody… ne že by měl žízeň, ale prostě proto, že tam byla. *Jak dlouho beru vodu za samozřejmost? Kdy jsem začal pít vodu, protože se to dělá, ne jako nutnost k přežití?*

Vojenské fregaty se už několik dní vyvážely z povrchu Duny nahoru do orbitálního prostoru, usedaly do konstrukcí v nákladovém prostoru korábu a připravovaly se na odplutí. Taková bitva se nedá zahájit bez důkladných příprav, které zaberou čas. Jakmile však se gildovní loď plně naloží, samotný skok zakřiveným vesmírem bude krátký.

Stilgar sešel na otevřenou nákladovou palubu fregaty. Tyto vojenské lodě měly mnoho jednotlivých kabin pro cestující, jeho fremenští bojovníci však raději jedli a spali v nákladovém prostoru s kovovými stěnami, který jim připomínal jeskyni. Fremenští vojáci pořád považovali standardní vybavení lodě za luxus: připravené dodávky jídla, prostorné ubytování, spousta vody dokonce i na koupání, vlhký vzduch, v němž nebyly třeba filtršaty.

Stilgar se opřel o přepážku a přehlížel své lidi, cítil známé pachy kořeněné kávy, jídla a natěsnaných lidských těl. I tady v kovové lodi ve vesmíru se spolu se svými muži snažil nastolit konejšivou důvěrnost života v síči. Poškrábal se ve

tmavých vousech a podíval se na fremenská komanda, tak dychtivá boje, že od něj nepotřebovala žádnou plamennou řeč.

Mnoho vojáků sedělo a četlo si knihu princezny Irulán, první díl *Života Muad'Diba,* záznam toho, jak Paul Atreides opustil Caladan a odjel na Dunu, jak mu ďábelští Harkonnenové zabili otce a zničili domov, jak s matkou utekl do pouště k fremenům a jak se z něj nakonec stala živoucí legenda, Paul Muad'Dib. Kniha, vytištěná na levném, ale odolném papíru, se rozdávala zdarma každému občanovi, který si o ni řekl, a byla součástí výstroje všech vojenských nováčků. Irulán se pustila do psaní té kroniky ještě dřív, než její otec odešel do exilu na Salusu Secundus.

Stilgar přesně nechápal pohnutky, které tu ženu vedly k sepsání historie, protože poznal, že některé detaily pojala nesprávně. Na druhé straně však nemohl popřít účinnost knihy. Příběh nejmocnějšího muže galaxie, ať už to byla propaganda nebo inspirativní náboženský text, se šířil po planetách Impéria.

Dva mladí muži si všimli Stilgara a rozběhli se k němu, zavolali na něj jménem. „Vyrazíme už brzy?" zeptal se ten mladší s nepoddajnými hustými tmavými vlasy, které mu trčely na všechny strany.

„Je to pravda, že jedeme na Kaitan?" Starší chlapec nedávno rychle vyrostl a byl vyšší než nevlastní bratr. Byli to synové Jamise – Orlop a Kaleff – mladíci, které dostal na starost Paul Atreides, když jim zabil otce v souboji nožem. Nechovali vůči němu žádnou zášť, naopak ho zbožňovali.

„Bojujeme za Muad'Diba všude, kam nás džihád zavede." Stilgar zkontroloval rozvrh a věděl, že gildovní maxitrajler má vyrazit během hodiny.

Sourozenci se dokázali jen stěží ovládat. Klábosení bojovníků, shromážděných na nákladové palubě kolem Stilgara, nabralo jiný tón. Ucítil, jak trup obrovského maxitrajleru rozechvívají vibrace. Motory zakřivující vesmír se rozbíhaly. Vzpomínky na řadu útoků na Harkonneny, následovaných návalem adrenalinu z vítězství nad Shaddamem IV., byly lepší než všechny dávky koření.

V návalu vzrušení pozvedl Stilgar vousatou bradu a zvolal: „Na Kaitan!“

Bojovníci se hlasitě rozjásali a začali dupat na pláty paluby, působili takový kravál, že Stilgar málem ani necítil pohyb, jak se kolem něj vesmír zakřivil.

Gildovní plavidlo vychrlilo tisíce válečných fregat na hýčkanou planetu, která byla po tisíciletí hlavním městem Impéria. Kaitan nemohl tomu náporu odolat.

Válečníci Muad’Diba toho o historii Impéria moc nevěděli a nectili muzea ani památníky legendárním postavám: Fajkánu Služebníkovi, korunnímu princi Raphaelu Corrinovi, Hassiku Corrinovi III. Situace na Kaitanu byla od Shaddamovy porážky a vyhoštění nestabilní. Šlechtické rodiny landsraadu buď proudily na planetu, aby vyplnily místní mocenskou prázdnotu, nebo naopak likvidovaly základny a utíkaly na bezpečnější světy. Ty, které zůstaly, se snažily hlásat neutralitu, ale fremenští vojáci vyznávali trochu jiná pravidla.

Stilgar, plný vášně a odhodlání, vedl své muže do boje do ulic bývalého hlavního města. S mečem v jedné ruce a krispelem ve druhé se hnal v čele svých jednotek do úvodního střetu a křičel: „Dlouhý život imperátoru Paulu Muad’Dibovi!“

Přestože tento svět měl být nejopevněnější a nejchráněnější ze všech, které nyní čelily bouři džihádu, zajišťovala se imperiální bezpečnost na základě rodinných pout a spojenectví, sňatků, paktů, poplatků a trestů. Vládou práva. To všechno pro fremenská vojska nic neznamenalo. Bezpečnostním jednotkám Kaitanu – pouhé hrstce sardaukarů, nijak už nucených chránit poraženého imperátora – chyběla soudržnost. Šlechtici landsraadu byli příliš otřeseni a překvapení na to, aby dokázali rozpoutat skutečný boj.

Komanda se hnala ulicemi, křičela jméno svého mladého imperátora. Stilgar v jejich čele pozoroval zubící se Jamisovy syny, jak se ženou kupředu, aby projevili zdatnost a potřísnili se krví. Tato planeta se stane nesmírně významným záborem,

důležitým kouskem ve vysoké politické hře Impéria. Ano, Muad'Dib bude potěšen.

Stilgar, vedoucí své muže dál ke krveprolití, zvolal fremenským jazykem: *„Já hijá šuhadá! Muad'Dib! Muad'Dib! Muad'Dib! Já hijá šuhadá!“*

A přesto cítil jen malé uspokojení ze skutečné bitvy, když se svými fremeny soupeře tak snadno rozdrtil. Tito civilizovaní lidé z landsraadu koneckonců nestáli jako bojovníci za moc.

Když vévoda Leto Atreides přijal léno Arrakis, hrabě Hasimir Fenring opustil funkci imperiálního správce planety a místo toho získal dočasnou vládu nad domovským světem Atreidů Caladanem. Ačkoli tam Fenring sloužil coby zástupce guvernéra planety (na rozkaz Shaddama IV), o své nové poklidné léno se zajímal jen chabě a lidé Caladanu mu jeho nezájem opláceli. Odjakživa to byli hrdí a nezávislí lidé, kteří se víc zajímali o výnosy z oceánu než o galaktickou politiku. Caladaňané jen málo chápali význam hrdinů, kteří se vynořili z jejich středu. Po Shaddamově pádu a vzestupu Muad'Diba se do vlády nad tímto světem zapojil Gurney Halleck, přestože ho závazky džihádu často držely daleko od planety.

GURNEY HALLECK, VÝŇATEK Z ŽIVOTOPISNÉ SKICI

Paul opustil divoký džihád, který rozpoutal, a těšil se na návrat na Caladan, na místo prozářené vzpomínkami. Věděl o bitvách, které se právě teď zahajují po celém Impériu, a díky své jasnozřivosti si uvědomoval, jak se mohou zhoršit. Soudil, že ho tato krátká návštěva občerství.

Caladan… moře, větrem ošlehávané pobřeží, rybářské vesničky, kamenné věže starobylého rodinného hradu. Zastavil se v půli cesty na rampě fregaty v přístavu Cala, zavřel oči a dlouze a pomalu se nadechl. Cítil slaný vzduch, jód zasychajících chaluh, pach uleželých ryb a vlhkost mořské tříště a deště. Všechno bylo tak známé. Kdysi to býval jeho

domov. Jak na to mohl tak rychle zapomenout? Na tváři se mu objevil náznak úsměvu.

Vzpomněl si na svatyni, vybudovanou pro otcovu lebku, a napadlo ho, jestli by vévoda Leto nebyl raději pohřben zde, na planetě, která byla domovem rodu Atreidů po šestadvacet generací.

Ale já ho chtěl mít u sebe. Na Duně.

Na pohled se zdálo, že se tento svět od odjezdu jeho rodiny nezměnil, ale jak se tak Paul vzdaloval od lodi, uvědomil si, že se změnil *on sám.* Odjel jako patnáctiletý chlapec, syn milovaného vévody. Teď se vrátil, jen o pár let starší, coby Svatý imperátor Muad'Dib s miliony bojovníků, připravených zabít – a zemřít – jen pro něj.

Jessica mu položila ruku na rameno. „Ano, Paule. Jsme doma."

Zavrtěl hlavou a promluvil tiše: „Jakkoli to tady miluji, mým domovem je teď Duna." Paul se nemohl vrátit k minulosti, přestože by to bylo příjemné. „Caladan už není celý můj vesmír, ale jen skvrnka v rozlehlé říši, které musím vládnout. Závisí na mně tisíce planet."

Jessica ho pokárala s náznakem Hlasu: „Tvůj otec byl vévoda Leto Atreides a tohle jsou jeho lidé. Možná řídíš Impérium, ale Caladan je pořád tvá domovská planeta a jeho lidé jsou pořád tvá rodina stejně jistě jako já."

Paul věděl, že má pravdu. Objevil v sobě úsměv, tentokrát skutečný. „Dík, žes mi to připomněla, když jsem to potřeboval." Měl strach, že se jeho starosti ještě zhorší, až se střetne s dalšími kritickými situacemi. Shaddam IV. nakládal s mnoha svými planetami přezíravě, považoval je jen za jména v katalogu nebo čísla na hvězdných mapách. Paul se nesměl nechat chytit do stejné pasti. „Každý rybářský člun na Caladanu potřebuje kotvu."

Davy místních lidí na okraji kosmického přístavu se rozjásaly, když před sebou uviděly tu dvojici. Paul si prohlížel stovky tváří: muže v kalhotách s lacly a kšandami, manželky rybářů. Tkalce sítí, stavitele lodí. Nezatěžovali se absurdní dvorskou parádou, ani se nepokoušeli předstírat povýšenost.

„Paul Atreides se vrátil!“

„Je to náš vévoda!“

„Vítejte, lady Jessiko!“

Doprovázeli ho jeho osobní strážci fedajkini, vedení mužem, kterému se říkalo Skokan Chatt. Drželi se blízko u Paula, neustále pátrali po zabijácích v davu. Jeho bojovníci se cítili stísněně na tohle cizím místě, páchnoucím po rybách a chaluhách, s nadýchanými mraky, mlhou, lepící se k výběžkům pevniny a s příbojem narážejícím na pevninu.

Paul nasával halasné uvítání lidu a nedokázal se ubránit vzrušení a svíravém stesku po idylickém životě, jaký mohl vést, kdyby tu byl zůstal a spokojeně přijal povinnosti vévody, až by nastal čas. Nahrnuly se mu zpět vzpomínky z dětství – poklidné dny, trávené rybařením s otcem, výlety do pustin, které společně podnikali, skrývání s Duncanem v džunglích během hrůzné Války assassinů, která postavila Atreidy a Ekazy proti rodu Moritaniů. Ale i ten prudký konflikt bledl ve srovnání s Paulovým džihádem, jehož rozsah a míra krveprolití budou mnohonásobně větší a sázky nekonečně vyšší.

„Měli jsme vzít s sebou Gurneyho,“ poznamenala Jessica a vpadla mu tak do myšlenek. „Prospělo by mu vrátit se na Caladan. Patří sem.“

Paul věděl, že má pravdu, ale nemohl si dovolit vzdát se služeb tak nesporně oddaného a zkušeného důstojníka. „Vykonává pro mě důležitou práci, matko.“

Gurneymu byla oficiálně udělena hodnost hraběte na Caladanu jako součást podmínek Shaddamovy kapitulace, ale Paul mu nedal možnost se zde usadit. Ještě ne. Gurney prozatím postoupil planetární správu zástupci drobnější šlechtické rodiny z Ekazu, knížeti Xiddu Orleaqovi. Dokud džihád neskončí, bude Paul muset držet Gurneyho, Stilgara a nejlepší fremeny ve frontových liniích.

Zavalitý rudolící kníže Orleaq pozdravil Paula a Jessiku a rázně si s oběma potřásl rukou. Paulovi ten šlechtic připadal energický a horlivý a zprávy o něm nebyly špatné, byť k němu lidé Caladanu jen pomalu nacházeli vřelý vztah. Možná

byl schopný, ale pro ně bude vždycky jenom cizinec. „Připravili jsme hrad pro vás oba – vaše staré prostory jsme obnovili do původní podoby, jak jsme nejlépe dokázali. Žije tam má rodina, protože jsme prozatímní vláda, ale víme, že sloužíme jen jako správci. Chcete, abychom pro váš pobyt uvolnili celý hrad?“

„To není nutné. Ty pokoje, které jste připravili, budou stačit – nemohu tu zůstat dlouho. Má matka… se ještě úplně nerozhodla, co udělá.“

„Možná se tu zdržím o něco déle,“ ozvala se Jessica.

Orleaq se podíval z jednoho na druhého. „V každém případě na vás budeme připraveni.“ Pozvedl hlas k davu, který bral jeho pobízení dobromyslně: „Přesvědčte se, že jste všechno pořádně uklidili! Zítřejší den vévoda Paul Atreides provede prohlídku vesnice. Možná ho přemluvíme, aby strávil odpoledne na trůně a naslouchal vašim starostem, jako to dělával jeho otec. Možná bychom mohli dokonce uspořádat býčí zápasy v aréně. Je prázdná už moc dlouho.“ Orleaq se začervenal, jako by si teprve teď vzpomněl, že starého vévodu Pauluse zabil v aréně saluský býk. „Najdeme toho spoustu, čím by se tady mohl zaměstnat.“

Dav hvízdal a tleskal a Paul pozvedl ruku. Cítil jakousi stísněnost. „Prosím, prosím – můj program ještě nebyl stanoven.“ Už cítil volání povinnosti a uvažoval, jakým problémům asi čelí Alia a Chani, když za jeho nepřítomnosti řídí vládu v Arrakénu. I když měl lid Caladanu přímo před sebou, jeho myšlenky se hnaly ke vzdáleným hvězdným soustavám, kde planety nakonec – a někdy strastiplně – přejdou pod jeho vládu. „Zůstanu tady, jak dlouho budu moci.“

Lidé znovu zajásali, jako by řekl něco důležitého, a Orleaq je pobídl směrem k luxusnímu pozemnímu vozu, který měl šlechtické hosty a jejich doprovod odvézt nahoru k rodinnému hradu, rozkládajícímu se na útesech nad mořem. Skokan Chatt, usazený naproti Paulovi v zadním oddílu vozidla pro cestující, se na Caladaňany tvářil nesmírně podezíravě, dokud mu Paul nenaznačil, aby se trochu uvolnil.

Mladý panovník si pamatoval, co ho učili o starém vévodu Paulusovi, který tvrdil, že se svých lidí nemusí bát, protože ho milují. On sám na tom byl ale jinak. Mnoho spiklenců toužilo zabít Muad'Diba. Dokonce ani tato planeta pro něj nemusela být nutně bezpečná. A assassini už Paula na caladanském hradu jednou napadli, kdysi dávno…

„Pro občany Caladanu jste vším, pane," řekl Orleaq. „Milovali vévodu Leta a pamatují si vás jako chlapce. Jste jeden z nich a teď jste se stal imperátorem a oženil se se Shaddamovou dcerou." Zašklebil se. „Jako v pohádce. Pane, je to pravda, že hodláte z Caladanu udělat novou hlavní planetu místo Arrakis nebo Kaitanu? Lid by to tuze potěšilo."

Paul věděl, že nemůže mít jiný hlavní svět než Dunu, ale jeho matka zasáhla dřív, než stačil něco říct. „Řeči jsou jenom řeči. Paul ještě nedospěl k žádnému… pevnému rozhodnutí."

„Zastávám nyní postavení, které přesahuje vévodu z Caladanu," řekl Paul jaksi omluvným tónem a vyhlédl z okénka na dav, který míjeli v dlouhém voze. „První bitvy džihádu zuří přinejmenším na třiceti planetách. Mohu být kdykoliv odvolán někam pryč."

„Jistě, pane. My všichni chápeme, že jste imperátor Paul Muad'Dib, muž s mnohem větší zodpovědností než jen za jeden svět." Z tónu Orleaqova hlasu se však nezdálo, že by to chápal. „Lidé přesto vědí, že na ně máte příjemné vzpomínky. Pomyslete na to, co by to pro Caladan znamenalo, kdybyste si vybudoval základnu své říše právě tady."

„Muad'Dib navštívil váš svět," zasáhl Skokan Chatt stroze. „Už tak jste byli poctěni jeho velikostí."

Toho večera ve starém známém hradě si Paul znovu vychutnal spánek ve svém chlapeckém pokojíčku. Na zdi visela skvostná přikrývka s ručně vyšívanými čtverci od zástupců různých vesnic. Paul si pamatoval, že to byl dar vévodu Letovi, ale nedokázal si vzpomenout, při jaké příležitosti.

„Měl jsem s sebou vzít Chani," zamumlal pro sebe. Ale ta nechtěla opustit Dunu. Jednoho dne však možná…

V nestřežené chvíli, kdy si dovolil zapomenout na džihád, si představil, jaké by to bylo uchýlit se na Caladan a kráčet s Chani podél útesů oceánu, pozorovat vodní tříšť, lesknoucí se jako drobné diamanty na jejích snědých tvářích a na čele. Mohli by se oblékat do prostých šatů a trávit čas nekomplikovaně a šťastně, procházet se zahradami a rybářskými vesnicemi. Jak tak pomalu upadal do spánku a myslel na ten nepravděpodobný sen, unavená mysl ho přesvědčila, že by to jednou bylo možné. Ale ještě mnoho let ne. Paulova nevyzpytatelná jasnozřivost mu obvykle nepředváděla poklidné chvíle.

Když se Paul druhého dne probudil, zjistil, že hlavní přijímací hala hradu je ověnčena květinami a mašlemi, kamenné bloky stěn jsou polepeny poznámkami, dopisy a malůvkami. Rozradostnění lidé mu na uvítanou přinesli dárky – barevné mušle, velké útesové perly, plovoucí v oleji, suché květiny a košíky čerstvých ryb. Prostí místní obyvatelé to mysleli dobře, stáli ve frontě, táhnoucí se venku na nádvoří, skrz brány a až do půli kopce, jenom proto, aby ho mohli spatřit. Ale Paul už cítil neklid.

Matka byla na nohou, sledovala to dění, zdravila zástupy lidí za hlavními branami. „Dlouho čekali, až budou mít svého vévodu zpátky. Chtějí Paula Atreida. Kdo tu roli naplní, až se zase staneš imperátorem Muad'Dibem? Jen ty lidi neopouštěj, Paule. Mnoho pro tebe znamenají."

Paul sebral jeden z ručně psaných dopisů, přečetl si vzkaz od jisté mladé ženy. Vzpomínala, jak se s ním před lety setkala ve vesnici, když jí procházel s vévodou Letem. Psala, že tehdy nesla prapor se stříbrnými a modrými stuhami. Imperátor vzhlédl k matce. „Je mi líto, ale nepamatuji si na ni."

„Ona si rozhodně pamatuje na *tebe*, Paule. Na tyto lidi působí i to nejmenší, co děláš."

„Působí to na všechny lidi." Paul nikdy nedokázal úplně uniknout svým divokým vizím hrůzného dopadu džihádu, tomu, jak těžké bude ovládnout monstrum, které by se bylo

uvolnilo ať už s ním, nebo bez něj. Jediná pravá cesta k přežití lidského druhu byla úzká jako břitva a kluzká krví.

„Takže teď jsi pro pouhý Caladan moc významný?“ Její poznámka se ho dotkla. Copak matka nevidí, že je to přesně tak? Čím víc vzrušení pozoroval mezi těmito lidmi, tím víc nesvůj se tu cítil.

Kníže Orleaq uspořádal spěšnou a marnotratnou snídani, dychtivý odvést Paula na procesí do vesnice. Formální vůdce Caladanu dojedl, pak si otřel ústa krajkovým ubrouskem. „Jistě se nemůžete dočkat, až znovu navštívíte místa, která vám tolik chyběla, pane. Všechno bylo připraveno speciálně pro vaši návštěvu.“

Paul vyšel ven spolu s matkou a ostatními. Jak tak procházel přístavním městem, nedokázal se zbavit podivného a drtivého pocitu, že sem už nepatří. Vzduch byl vlhký a lepkavý, každý nádech nasáklý vlhkostí. Jakkoli ctil svůj chlapecký domov, nyní mu připadal v jistém smyslu stejně cizí, jak mu bývala cizí fremenská civilizace.

Připadal si současně spojený s těmito lidmi – se *svými* lidmi – a zároveň od nich naprosto oddělen. Nebyl už muž jednoho světa – ani dvou. Byl imperátorem tisíců planet. Hovory kolem, týkající se rybaření, vévody Leta, nadcházející bouřkové sezóny, starého vévody Pauluse a jeho velkolepých býčích zápasů… to všechno mu připadalo malé, bez významu. Přistihl se, že mu myšlenky utíkají k prvním vojenským tažením, která se právě odehrávala v Impériu. Co teď dělá Gurney? A Stilgar? Co když ho Alia a Chani potřebují v naléhavých státních záležitostech? Co ho vedlo k tomu, že opustil Dunu v tak raném stádiu této války?

Jedna z prvních věcí, které udělal coby imperátor, bylo zvýšení daní a odvodů všem světům, které okamžitě nepřijaly jeho vládu. Mnoho se mu jich rychle zaslíbilo, byť jen z ekonomických důvodů. Paul věřil, že ten drobný finanční nátlak zachrání mnoho životů, předejde nezbytným bitvám. Spoustě bojů se však vyhnout nedá a on nemůže uniknout povinnostem ani tady, na planetě svého dětství.

Toho večera, když Paul seděl na vyhlídkovém pódiu s matkou, knížetem Orleaqem a dalšími místními hodnostáři, jen stěží se dokázal soustředit na caladanské tanečníky, kteří pro něj pořádali představení v pestrých kostýmech. Připadal si vytržený z vlastních kořenů, cítil se jako strom, který přemístili přes celou galaxii a zasadili někde jinde. Na Duně rostliny neprospívaly tak dobře jako na Caladanu, ale Paul potřeboval být na tom pouštním světě, tam se mu dařilo. Nečekal, že to tak bude cítit.

Najednou dorazila z kosmického přístavu Cala kurýrka na rychlém pozemním kole. Jakmile si Paul všiml té zrudlé ženy a pásky na jejím rukávu, mávl na Skokana Chatta, aby ji k němu pustil.

Vesničané pomalu zareagovali na vyrušení. Tanečníci zaváhali, pak ustoupili na bok jeviště, čekali, až budou moci pokračovat v představení. Orleaq se tvářil ustaraně. Paul se soustředil jenom na ten vzkaz. Naléhavé zprávy bývají jen málokdy dobré.

Kurýrka promluvila udýchaným hlasem: „Imperátore Muad'Dibe, nesu vzkaz z bitevního pole od Stilgara. Zpráva nám připadala natolik důležitá, že jsme nasměrovali maxitrajler, abychom vás informovali co nejrychleji."

Orleaq vyprskl: „Vy jste odklonili celý maxitrajler jenom kvůli *vzkazu?*"

Paulovi tepal v hlavě tisíc různých scénářů. Stalo se snad něco hrozného Stilgarovi? „Podej zprávu." Jasnozřivost ho nevarovala před žádným nadcházejícím neštěstím.

„Stilgar mě vyzval, abych vám řekla tohle: ‚Usúle, udělal jsem, cos žádal. Tvá vojska zabrala Kaitan a já tě budu čekat v paláci padlého imperátora."

Paul nedokázal skrýt radost. Vstal a vykřikl k davu: „Kaitan je náš!"

Dav reagoval na jeho vzrušení nejistou vlnou potlesku. Jessica k němu přistoupila blíž. „Chápu dobře, že odjíždíš?"

„Musím." Nedokázal potlačit úsměv. „Matko – je to Kaitan!"

Znepokojený Orleaq zvedl ruce a mávl směrem k tanečníkům. „Ale sire, všechny rybářské čluny jsou vyzdobeny na zítřejší regatu a mysleli jsme, že byste možná chtěl položit věnec k sochám starého vévody Pauluse a mladého Victora.“

„Odpusťte mi, prosím. Nemůžu zůstat.“ Když viděl sklíčený výraz na tváři toho muže, dodal: „Je mi to líto.“ Zvýšil hlas tak, aby ho slyšel celý dav. „Lidé Caladanu – vím, že jste chtěli mít zpátky svého vévodu, ale obávám se, že vám teď tu roli nemohu plnit. Místo toho vám coby váš imperátor a vévoda svěřuji svou matku, aby dohlížela na Caladan, aby mým jménem vedla tento svět.“ Usmál se nad svým řešením. „Bude vaší novou vévodkyní. Oficiálně ji jmenuji do té funkce.“

Jessica promluvila mnohem tišeji než on: „Děkuju ti, Paule.“ Lidé tleskali, zpočátku jaksi nejistě, pak se vzrůstajícím nadšením, když předstoupila dopředu, aby pronesla improvizovanou řeč.

Zatímco matka zaměstnávala diváky, Paul se rychle obrátil ke kurýrce a zašeptal: „Je maxitrajler připraven k odplutí?“

„Navigátor očekává vaše rozkazy, Muad’Dibe.“

„Vyrazím do hodiny. Nejprve pošli vzkaz do Arrakénu, aby za mnou Irulán dorazila na Kaitan. Vyžaduji její přítomnost.“ Kurýrka to odspěchala zařídit a Paul se obrátil ke sklíčenému Orleaqovi.

„Popudili jsme vás nějak, pane?“ zeptal se šlechtic přeskakujícím hlasem. „Čekali jsme, že se zdržíte trochu déle.“

„Nemůžu.“ Paul věděl, že jeho atreidská část bude vždycky lpět na Caladanu, kdežto srdce sídlí na Duně. A ta část z něj, která je Muad’Dibem, se bude prostírat přes celou galaxii.

Lidé si obvykle stěžují, kdykoli se musí staré poddat novému. Změna je však přirozený rys vesmíru a musíme se naučit ji vítat, nikoli se jí obávat. Samotný proces transformace a adaptace živé tvory posiluje.

MATKA PŘEDSTAVENÁ RAQUELLA BERTO-ANIRULOVÁ,
zakladatelka benegesseritské školy

Dorazila delegace Gildy a ti tři muži procházeli montovanou budovou z fénmetalu, která sloužila jako dočasná imperiální audienční síň. Povýšení gildaři se tvářili popuzeně, že je zadrželi na každém strážním stanovišti, ale pokud stáli o slyšení u imperátora Muad'Diba, museli se podrobit protokolu a bezpečnostním opatřením.

Chladná světlovlasá princezna Irulán stála vedle trůnu vzpřímeně, jak se slušelo k jejímu postavení, a pozorovala, jak ta trojice vchází do velké místnosti s kovovými stěnami. Muži v šedých uniformách vypadali důstojně, na rukávech měli znak Kosmické gildy pro nekonečno. Muži šli v zástupu od nejmenšího po nejvyššího a všichni měli trochu zvláštní rysy, odlišné od lidských norem.

Ten nejmenší vpředu měl nadměrnou hlavu, na levé straně pokrytou ostnatým kovovým plátem, na druhé půlce se mu čepýřily oranžové vlasy, které mu při chůzi splývaly dozadu. Druhý muž byl nesmírně hubený a měl úzkou tvář se stopami jizev po úpravách, zatímco ten nejvyšší vzadu nervózně obracel kovové oči do všech směrů. Irulán

zaznamenala náhlou změnu, jakmile všichni tři gildaři zahlédli malou Alii, která na ně čekala na impozantním trůně.

U paty Paulova trůnu stál jako strážce Korba, zahalený do ovzduší vlastního významu. Tradiční filtršaty a róby si zdobil znaky hodnosti a záhadnými náboženskými symboly, odvozenými od starých motivů jazyka muadru. Podle mínění Irulán Korba nečekal, že by to někdo zaznamenal, ale ona se svým benegesseritským výcvikem snadno odhalila, o co usiluje. Logická část její mysli chápala účel zřejmého Korbova plánu.

Ve víře se skrývá víc síly než v postavení velebeného osobního strážce, pomyslela si.

Možná si měla sama vybudovat podobnou roli.

Irulán odjakživa věděla, že coby nejstarší dcera Shaddama Corrina IV. se jednoho dne vdá z politických a ekonomických důvodů. Imperátor a Bene Gesserit ji na tu povinnost připravovali a ona ji ochotně přijala, dokonce se sama nabídla jako řešení, když se Paul střetl s jejím otcem po bitvě o Arrakén.

Nikdy nečekala, že se do ní Paul Atreides zamiluje, ale počítala s tím, že počne jeho dítě. Benegesseritské Sesterstvo to vyžadovalo pro účely svého programu šlechtění. Ale Paul se jí ani nedotkl a tím, že jí určil postavení jasně podřízené Alii a Chani, dal všem u dvora najevo svůj vztah k ní.

Irulán teď prováděla sotva patrné dechové cvičení Bene Gesseritu, aby v sobě zmírnila napětí. Necítila už ironii z toho, že Muad'Dib vybudoval tuto provizorní audienční síň z masivní budovy, kterou její otec převezl na Arrakis při svém nešťastném vojenském úderu. Dny slávy Corrinů byly nenávratně pryč a ona byla odsunuta do této poměrně drobné role, do specifické podoby vyhnanství.

Nejsem nic než pěšák na imperiální šachovnici.

V síni se shluklo mnoho lidí – funkcionáři CHOAM, nižší šlechtici, kteří doufali, že prostřednictvím veřejné podpory Muad'Diba pozvednou své postavení, bohatí prodavači vody, bývalí pašeráci, považující se nyní za úctyhodné občany, a další návštěvníci, vyžadující slyšení u

Muad'Diba. Dnes však, protože Paul byl na Caladanu, se místo něj setkají s jeho sestrou Alií. Ošidně malé děvčátko ve čtyřletém těle hřadovalo jako ptáček na průhledném zeleném trůně, který dřív nosíval Shaddama IV.

Na vysokém královském křesle vedle Alie seděla rudovlasá Chani, naproti stojící Irulán, která vlastní trůn neměla. Přestože byla imperátorovou ženou, Paul jejich manželství nikdy nekonzumoval a tvrdil, že to nikdy neudělá, protože všechna jeho láska patří fremenské konkubíně. Cestu družky a potenciální matky měla Irulán odříznutou, a tak se snažila vymezit si vlastní roli.

„Máme slyšení u imperátora Muad'Diba," prohlásil nejmenší gildař. „Cestovali jsme sem z Uzlu."

„Dneska mluví za Muad'Diba Alia," vysvětlila Chani.

Druhého gildaře to uvedlo do rozpaků. Řekl: „Tohle je Ertun a já jsem Loyxo. Přišli jsme jménem Kosmické gildy žádat o zvýšení dávek koření."

„A kdo je ten vysoký?" zahleděla se Alia za ostatní.

„Crozeed," představil se a malinko se uklonil.

„Výborně, promluvím s Crozeedem. Ten má přinejmenším dost zdravého rozumu a mlčí."

Crozeedovi se zaleskly oči. „Jak řekl můj společník, pokud má Gilda náležitě fungovat a podporovat Muad'Dibovy dobyvačné snahy, budeme požadovat víc koření."

„Zajímavé je, že Gilda nikdy nepožaduje *méně* koření," poznamenala Chani.

Alia dodala: „Můj bratr k vám byl vždycky štědrý. Všichni musíme přinést oběti v zájmu většího dobra."

„Zabral si mnoho našich maxitrajlerů a navigátorů pro vlastní válečné snahy," zasáhl Ertun. „Gilda ty lodě potřebuje, aby mohla provádět obchody mezi světy Impéria. CHOAM už hlásil drasticky omezené zisky."

„Nacházíme se uprostřed války," upozornila Irulán, i když to dívenka mohla říci sama. „Zač stojí vaše obchodování, pokud nemáte koření, abyste podpořili jasnozřivost svých navigátorů?"

„Nechceme Muad'Diba popudit." Loyxo si odsunul oranžové vlasy z jednoho oka. „Pouze hlásáme své potřeby."

„Pak se tedy modlete, aby tento džihád rychle skončil," doporučila jim Alia.

„Řekni nám, jak bychom mohli imperátora potěšit," vyzval ji Ertun.

Alia tu otázku rozvažovala, jako by přijímala telepatický vzkaz od bratra. „Božský Muad'Dib zvýší Gildě dávky koření o tři procenta ročně, pokud jeho džihádu přispějete dalšími dvěma stovkami lodí."

„Dvě stovky maxitrajlerů!" užasl Crozeed. „Tolik?"

„Čím dřív můj bratr upevní vládu, tím dřív můžete mít svůj vzácný monopol zpátky."

„Jak máme vědět, že nebude poražen?" zeptal se Loyxo.

Alia se do něj zabodla pohledem. „Požádejte své navigátory, aby se zahleděli do vlastní jasnozřivosti a podívali se, jestli bude Muad'Dib ovládat budoucnost."

„Oni se podívali," přiznal Ertun. „ale kolem něj vládne příliš velký zmatek."

„Pak mu pomozte ten zmatek omezit. Pomozte mu uvést všechno do pořádku a on vám bude nekonečně vděčný. Velkorysost Muad'Diba – stejně jako jeho vztek vůči nepřátelům – nezná žádné hranice. Chcete se ocitnout ve stejné kategorii jako ty bláznivé rody, které se nám opovážily postavit?"

„My nejsme imperátorovi nepřátelé," stál na svém Ertun. „Trvalá neutralita Kosmické gildy je naše bezpečná síť."

„V takové pozici pro vás není nic bezpečného," namítla Alia. Mluvila stručně, vážně. „Pochopte to, a pochopte to dobře. Všichni ti, kteří otevřeně nepodporují Muad'Diba, mohou být považováni za jeho nepřátele." Dívka naznačila, že je propouští. „Toto slyšení je u konce. I jiní čekali dlouho, aby si se mnou mohli promluvit. Kosmická gilda získá zvýšené dávky koření, jedině až dodá ty lodě."

Když tři nespokojení zástupci vyšli rozpačitě ze síně, vstoupil starý holohlavý muž s vysokým čelem, doprovázený

pomocnicí. Muž se belhal a sonickou hůl, odznak moci, používal jako oporu při chůzi.

Irulán překvapeně zalapala po dechu. Poznala dvorního komořího svého otce Beelyho Ridonda, přestože ho neviděla celé roky. Ridondo byl jednu dobu osobou značného vlivu, řídil za padišáha imperátora landsraad a program paláce. Ridondo odešel do vyhnanství na Salusu Secundus se Shaddamem IV., ale teď dorazil sem.

Možná by měla Ridondovi věnovat podepsaný výtisk své knihy… nebo by to otce jen rozčililo?

Jak se komoří blížil k trůnu a klepal zdobenou holí o krvavě rudou mramorovou podlahu, všimla si Irulán, že k němu roky nebyly laskavé. Bílé a zlaté roucho měl zaprášené a na rukávech trochu zmačkané. Svého času by se nikdy nedostavil na imperiální událost jinak než bez poskvrnky. Muž nechal pomocnici vzadu a předstoupil před trůn. Zavládlo dlouhé a nepříjemné ticho a pak se Ridondo ozval: „Čekám, že budu ohlášen."

„Můžeš se ohlásit sám," odsekla Alia ostře. „Coby Shaddamův komoří máš dostatečné zkušenosti."

Irulán pozorovala jeho rozhořčení. „Přináším důležitý vzkaz od Jeho Excelence Shaddama Corrina a požaduji, aby se mnou bylo nakládáno s úctou."

Korba popošel o půl krůčku kupředu a položil ruku na krispel u pasu, znovu jednal jako dobrý fedajkin. Na Aliino znamení se však uvolnil.

Dívka se zatvářila znuděně. „Já tě tedy ohlásím sama. Nyní přichází Beely Ridondo, osobní komoří vyhoštěného imperátora." Pohlédla na něj fremensky modrýma očima v oválné tváři, která právě začínala ztrácet dětskou baculatost.

Ridondo se obrátil k Irulán, jako by u ní doufal v lepší přijetí. „Váš otec bude rád, až se dozví, že jste v pořádku, princezno. Je to stále váš náležitý titul?"

„Princezna bude stačit." *Imperátorka* Irulán by se byla hodila víc, ale to ani nečekala. „Oznam prosím, v jaké věci přicházíš."

Ridondo se napřímil do plné výšky a postavil se bez opory sonické hole. „Přináším vzkaz padišáha imperátora, a on –“

Chani ho zarazila: „*Bývalého* padišáha imperátora.“

Alia řekla: „Dobře, co nám Shaddam chce?“

Zarazil se jenom na chvilku, než se dal dohromady, a pokračoval: „Se vší úctou, má… paní… když imperátor Muad’Dib vyhostil padišáha imperátora na Salusu Secundus, slíbil, že se ta planeta zlepší. Shaddam IV. chce vědět, kdy budou zahájena příslušná opatření. Žijeme ve špíně, vydáni na milost drsnému prostředí.“

Irulán věděla, že právě ta strohá saluská krajina byla dobrým katalyzátorem pro utužení kádru mužů, z nichž si otec vybíral své sardaukary. Zmírněním cvičného prostředí prostřednictvím formování krajiny zamýšlel Paul zároveň oslabit potenciální vojáky bývalého imperátora. Shaddam očividně nechápal klady tak extrémního strádání, když byl nyní vyhoštěn na Salusu se svou zbývající rodinou, služebnictvem a malou policejní silou sardaukarů.

„Byli jsme zaměstnáni svým džihádem,“ prohlásila Alia. „Shaddam bude muset počkat. Trocha nepohodlí mu neuškodí.“

Komoří se nevzdal. „Imperátor nám to slíbil! To jsou přesná slova Muad’Diba, která řekl poté, co odsoudil Shaddama Corrina do vyhnanství: ‚Zmírním drsnost toho místa všemi silami, které mám k dispozici. Stane se z toho rozkvetlá zahrada, plná jemnůstek.‘ Nezdá se však, že by nasazoval všechny síly, které má k dispozici. Cožpak Muad’Dib nedodržuje dané slovo?“

V tu chvíli Korba vyrazil a vylovil krispel z pochvy. Irulán vykřikla, pokusila se ho zastavit, ale fremenský vůdce ji neposlouchal. Alia ani Chani neřekly ani slovo a Korba podřízl komořímu hrdlo, než stařec stačil zvednout sonickou hůl a bránit se.

Dav zablokoval jeho pomocnici ústup a Korba vykročil kupředu, očividně odhodlán odstranit i ji. Alia ho však zastavila. „To stačilo, Korbo.“ Zvedla se z trůnu a shlédla

dolů na zhroucené tělo komořího. Rozšiřující se kaluž krve se lila na nepropustné leštěné kameny, odkud se dala sebrat a recyklovat.

Vůdce fedajkinů zvedl bradu. „Odpusť mi, lady Alie. Můj zápal při bránění cti Muad'Diba nezná hranice." Pronesl rychlou modlitbu a někteří z obecenstva opakovali jeho slova.

Irulán v hrůze hleděla na mrtvého komořího, pak se pomalu obrátila a zabodla se pohledem do Alie a Chani. „Přišel sem jako vyslanec, přinesl vzkaz od bývalého imperátora. Měl diplomatickou imunitu a neměl utrpět újmu!"

„Tohle není staré Impérium, Irulán," prohlásila Alia a pak pozvedla hlas: „Pošlete tu pomocnici bezpečně zpátky na Salusu Secundus. Může vyřídit Shaddamovi a jeho rodině, že imperátor Muad'Dib pošle experty na formování krajiny a mašinérii tehdy, jakmile budou k dispozici."

Dav začal skandovat: „Muad'Dib! Muad'Dib!"

Korba, očividně v náladě na další zabíjení, zalétl brutálním pohledem k Irulán, ale jen na chvíli, pak si otřel nůž a zastrčil ho do pochvy. Princezna na něj hleděla vzdorně, nebojácná, ale znechucená tím krveprolitím. Díky jejímu benegesseritskému výcviku by se Korbovi nepodařilo odstranit ji tak lehce.

Přispěchali služebníci, aby odvlekli Ridondovo tělo a setřeli krev. Alia se zase posadila na trůn. „No, kdo chce slyšení jako další?"

Nikdo nepředstoupil.

Zanechal jsem stopy v historii, dokonce i tam, kudy jsem nešel.

PRINCEZNA IRULÁN,
Sebraná rčení Muad'Diba

Raketoplán z maxitrajlerů dosedl na Kaitanu. Paul z vyhlídkového prostoru plavidla pozoroval zástupy vítězných komand fedajkinů, která se dostavila na přistávací plochu. Slyšel jejich hluk dokonce i přes motory. Jaksi zvráceně v něm ty křičící davy a jásající vojáci v přístavu posílili pocit, že je sám.

Na Caladanu krátce zadoufal, že se dokáže cítit zas jako běžný člověk – jímž by vévoda měl být, jak vždy tvrdil otec – ale jen mu to připomnělo, že je neodvolatelně jiný. Mělo to tak být. Nebyl už víc prostě Paul Atreides. Byl *Muad'Dib* a tu roli převzal tak lehce a dokonale, že už ani pořádně nevěděl, co je maska a co je jeho skutečná osobnost.

Nasadil nesmiřitelný výraz, zhluboka se nadechl a shodil z ramen dlouhou kápi falešných filtršatů. Sešel po rampě s imperiální grácií a stanul před rozjásaným davem. Fedajkini se kolem něj shlukli a vytvořili zbytečně početnou eskortu. Hrdina dobyvatel.

Halasná vlna výkřiků a jásotu jím málem mrštila dozadu. Chápal, jak si tyrani dovolí pocit neomylnosti, jsou-li povzbuzováni náporem přílišné sebedůvěry. Byl si plně vědom toho, že by dokázal jediným slovem nařídit všem těm

bojovníkům, aby povraždili všechny muže, ženy i děti na Kaitanu. Trápilo ho to.

Při studiu v dětství vídal nespočetné obrazy skvostného hlavního města, ale teď zaznamenal, že se po obloze táhne temná skvrna dýmu. Nebetyčné bílé budovy byly poničeny ohněm, majestátní památníky skáceny, vládní síně a okázalé soukromé rezidence vypleněny. Paul si připomněl prastarou historii, barbary plenící Řím, likvidující jednu z prvních obrovských říší lidstva a nesoucí začátek staletí temných věků. Paulovi kritikové tvrdili totéž o jeho vlastním režimu, ale on dělal jenom to, co bylo nutné.

Stilgar se přihlásil svému veliteli v ušpiněné a bojem poničené uniformě. Na rukávech a na hrudi mu nápadně vystupovaly skvrny, nepochybně zaschlá krev. Zranění na levé paži měl naib ovázáno a překryto pestrým drahým šátkem, nejspíš vyrvaným nějakému bohatému šlechtici. Stilgar s ním však naložil jako s křiklavým hadrem. „Kaitan padl, Usúle. Tvůj džihád je nezadržitelná bouře."

Paul se rozhlédl po válkou zničeném bývalém hlavním městě. „Kdo dokáže zastavit bouři z pouště?"

Ještě než Paul spustil svůj džihád, věděl, že bude příliš mnoho bitevních polí na to, aby na ně mohl dohlížet jediný velitel. Jak si jen přál, aby byl Duncan ještě naživu a zúčastnil se řady precizně provedených vojenských zásahů se Stilgarem, Gurneym Halleckem a dokonce i s několika tvrdými sardaukarskými veliteli, kteří přešli na stranu člověka, který si je podrobil. Shaddamovi elitní vojáci byli svou překvapivou porážkou na pláni Arrakénu otřeseni až do morku kostí a mnoho z nich samo přestoupilo k jedinému vojenskému veliteli, který je kdy přemohl. I když zápal sardaukarů nevycházel z náboženské vášně, fanatismus to byl. A užitečný fanatismus. Paul však moudře nežádal po žádném ze sardaukarů, aby se účastnil zničení Kaitanu.

„Kdy dorazí Irulán?" zeptal se Paul Stilgara. „Dostala mé předvolání?"

„Gilda hlásí, že ji přiveze další maxitrajler během dne." V hlase mu byl znát neklamný znechucený tón. „I když si

nedokážu představit, proč tu chceš mít právě *ji.* Chani to jistě rozčilí.“

„Já *nechci* Irulán, Stile, ale je jí třeba, zvlášť tady. Uvidíš sám.“

Ke Stilgarovi se připojil Orlop a Kaleff, Jamisovi synové. „Chceme ti něco předvést, Usúle!“ řekl Orlop, odjakživa hovornější z obou bratrů. „Tato planeta je plná zázraků a pokladů. Viděls někdy něco takového?“

Paul nechtěl zchladit nadšení chlapců a říci jim, že viděl příliš mnoho věcí, skvělých i příšerných, až ho z toho bolely oči. „Dobře, ukažte mi, co vás tak nadchlo.“

Uprostřed kdysi skvostného města strhli fremenští bojovníci prapory landsraadu a rozmlátili erby šlechtických rodů z barevného skla. Vojáci coby dobyvatelé pronásledovali vyděšené obyvatele, některé zajali, jiné pozabíjeli. Byly to divoké, krvavé orgie, svým násilím připomínaly orgie z koření, jaké pořádaly sajadíny, když fremeni v síčích cítili potřebu oslavovat. Paul se rozhlédl kolem a věděl, že pokusy ovládnout ty vítězné oslavy by nakonec všechno jenom zhoršily. Tuhle cenu musel přijmout, a to nejhorší už koneckonců proběhlo…

Měl vlastní poradce, i když toužil po moudré radě vévody Leta, Thufira Hawata nebo Duncana Idaha… ti všichni už byli dávno mrtví. Věděl, že by vévoda Leto neschvaloval, co se tady stalo. Paul se nicméně naučil dělat vlastní rozhodnutí. *Vytvořil jsem vesmír, v němž neplatí stará pravidla. Nové paradigma. Omlouvám se, otče.*

Paul vnímal škody, napáchané na síni landsraadu, na muzeích a na vyslanectvích jiných planet. Stará klenutá skalní zahrada, vybudovaná rodem Thorvaldů coby svatební dar pro imperátora Shaddama, byla vyhozena do povětří a nyní ležela v hromadě trosek. Paul nechápal, o co jeho bojovníkům šlo. Bylo to ničení samo pro sebe.

Na veřejném náměstí viselo hlavou dolů sedm uškrcených mužů. Kolem fialových hrdel měli stále ještě uvázány šňůry a klátili se jako strašlivé trofeje na tyči. Soudě podle elegantních šatů to byli vůdci šlechticů, kteří se

dobyvatelům dost rychle nepodvolili. Paul cítil, jak ho bodl vztek. Podobná lynčování mu ještě víc ztíží práci při budování spojenectví nebo aspoň příměří s landsraadem.

Ze síně landsraadu vyběhla skupina ječících a smějících se fremenů, vlekla dlouhé prapory. Rozeznal barvy rodu Ekazů, Richesů a Tonkinů. Fremeni žádný z historických velkorodů neznali a ani se o ně nestarali. Vnímali jen to, že se landsraad zakymácel, padl a roztříštil se do zmatku.

„Ani Shaddam by to tady nechtěl zpátky," zamumlal Paul pro sebe.

Fremeni si nesli provizorní koše a brašny plné kořisti. V té mele odhazovali neocenitelné historické artefakty. Čtyři svalnatí válečníci se vrhli do široké mělké fontány, ozdobené sochami a tančícími proudy vody. Chlemtali vodu, až jim bylo zle, a plácli sebou do nádrže, jako by konečně našli ráj.

Přiběhl Kaleff, tvář lepkavou od šťávy. V ohnuté paži si nesl půl tuctu dokonale kulatých burtukálů, pomerančového ovoce s tvrdou slupkou a sladkou dužinou. „Usúle, našli jsme v krajině sad – stromy tam jen tak stojí, bujné a zelené a plné ovoce… ovoce k utrhnutí! Tumáš, chceš jedno?" Natáhl k němu pomeranče.

Paul si jeden plod vzal, prokousl tvrdou slupku a vymačkal si čerstvou citrusovou šťávu do krku. Předpokládal, že to jsou burtukály imperátora Shaddama, a ovoce mu díky tomu chutnalo ještě sladčeji.

* * *

Když dorazil druhý maxitrajler a přivezl chladně zdrženlivou Irulán, požádal Paul, aby mu ji přivedli ke schodům do starého imperiálního paláce. Hádal, že bude velice otřesena, až dorazí a uvidí to. Ale potřeboval ji.

Shaddamova dcera si oblékla roucho sytě modré barvy ve stylu, který kdysi představoval vrchol imperiální módy. Zlaté vlasy měla vyčesány nahoru v loknách, které jí padaly na dlouhý krk. Po otcově porážce plnila své povinnosti s

uhlazenou důstojností; sama po moci nelačnila, ale byla dost inteligentní na to, aby chápala a uznávala novou skutečnost.

Zprvu si Irulán zřejmě myslela, že díky svým benegesseritským metodám svádění lehce proklouzne do Paulovy postele a porodí dědice, který spojí rodokmeny Corrinů a Atreidů – téměř jistě podle rozkazů benegesseritského Sesterstva. Ale Paul byl dosud vůči jejím trikům imunní. Celé jeho srdce a veškerou lásku okupovala Chani.

Irulán, připravená o svůj hlavní cíl, se zachovala podle základního principu Sesterstva: přizpůsobit se, nebo zemřít. Proto se snažila najít si ve vládě nějakou novou funkci a rychle si získala slávu vydáním prvního dílu *Života Muad'Diba.* Byl rychle napsaný, bleskově vydaný a distribuovaný a široce oblíbený. Většina Paulových fremenských válečníků při sobě nosila ohmatané výtisky její knihy.

Zde, při pádu Kaitanu však mohla princezna sehrát tradičnější roli.

Davy následovaly Paula všude, očekávaly od něj, že každou chvíli vydá nějaké hlubokomyslné prohlášení. Shromažďovaly se už před palácem.

Irulán, dokonale majestátní, vystoupala bez potřeby doprovodu po leštěných schodech z, náměstí na místo, kde na prvním odpočívadle stál Paul. Stilgar zůstal u paty schodiště a vzhlížel nahoru k panovnickému páru. Irulán nasadila veškerou imperiální hrdost, jaké byla schopna, zaujala místo po Paulově boku a svědomitě se do něj zavěsila. „Povolal jsi mě, můj manželi?" Působila nesmírně ostražitě, vzteklá ze vší té zkázy, kterou kolem sebe viděla.

„Potřeboval jsem tě tady. Je to nejspíš naposled, kdy uvidíš Kaitan."

„Tohle už není můj Kaitan." Rozhlédla se kolem paláce, očividně nedokázala srovnat si to, co viděla, s tím, co si pamatovala. „Toto je znásilněná a oloupená mrtvola města, které kdysi bývalo největším mezi všemi. Nikdy už to nebude stejné."

Paul nemohl její prohlášení popřít. „Kamkoli Muad'Dib přijde, nic už není stejné. Nenapsala jsi to tak ve své knize?“

„Napsala jsem historii, kterou jsi mi vyprávěl. Samozřejmě podle vlastní interpretace.“

Ukázal k davu. „A tady ten příběh pokračuje.“

Paul už předtím vydal instrukce Kaleffovi a Orlopovi, vyznamenal je zvláštní poctou. Na jeho znamení mladíci vyklusali po schodech a zamávali dlouhými prapory jeho bojových sil: zeleno-bílými, zeleno-černými. Paul hleděl na moře tváří dole, zatímco výkřiky zesílily do ohlušující vřavy a pak zeslábly až do ticha, plného očekávání.

„Toto je Kaitan a já *jsem* imperátor.“ Stiskl Irulán ruku a ona zírala s nehybným výrazem kupředu. Oba dva znali důvod, proč tu musí být. „Ale jsem mnohem víc než jen následník padišáha imperátora Shaddama Corrina IV. Jsem Muad'Dib a jsem jiný než veškerá síla, jakou kdy galaxie viděla.“

Za nimi začal oheň zachvacovat imperiální palác. Oddaní bojovníci na jeho rozkaz založili požár na desítkách míst uvnitř té rozlehlé stavby. Toto viděl ve svých vizích a bránil se tomu, ale zároveň v tom viděl i závazek, mocný nástroj symboliky. Tyto požáry alespoň vyhoří rychle.

Většina šlechtických rodů neměla Shaddama a jeho výstřelky nijak v lásce. Teď se budou bát Paula Muad'Diba. Zničení Kaitanu by mělo pro zbytek landsraadu znamenat tak velký otřes, aby se podrobil, zastavil nutnost dalšího džihádu, než se rozšíří dál. Povzdechl si. Hrůzné vize mu prozradily, že nic nedokáže zabránit opakování fanatické války, kterou spustil, na mnoha dalších planetách. Měl jen omezené možnosti volby, které se v dlouhém, předlouhém měřítku projeví jako nejvýhodnější.

Ach, to nesmírné břemeno, které mu leží na ramenou! Jen on prohlédne skrz oponu krveprolití, bolesti a smutku. Jak ho bude lidstvo nenávidět… ale alespoň *přežije,* aby ho mohlo nenávidět.

Davy v hrůze pozorovaly, jak plameny začínají polykat obří palác. Požár nabíral na síle a na jasu a Paul stál a přihlížel z okraje toho pekla.

Irulán se vedle něj zachvěla. „Toto ti nikdy neodpustím, Paule *Atreide.* Corrinové ti to nikdy neodpustí.“ Dodala ještě něco, ale její slova se utopila v ryku davu a v praskání rozrůstajícího se požáru.

Naklonil se k ní a s nesmírnou lítostí řekl: „Nežádal jsem nikoho o odpuštění.“ Pak se Muad’Dib znovu obrátil k davu a zvolal, zatímco oheň dál sílil: „Tento palác je symbol starého režimu. Stejně jako všechno ostatní z úpadkového starého Impéria musí být smeten. Kaitan už víc není hlavní město. Teď je naším hlavním městem *Duna.* A já nařizuji, aby se v Arrakénu postavil nový palác, který zastíní i ta největší díla všech předchozích vládců.“

Ohlédl se přes rameno a viděl, jak se dědictví Shaddama IV. mění v plameny a kouř. Stavba nového paláce si vyžádá veliké oběti, nesrovnatelnou pracovní sílu a nepředstavitelné bohatství.

Přesto vůbec nepochyboval o tom, že se jeho impozantní vize splní.

Pravidla existují, lidé však neustále nacházejí cesty, jak je obejít. Se zákony je to stejné. Pravý vůdce musí takové věci chápat a být připraven využít každé situace.

IMPERÁTOR ELROOD IX.,
Rozjímání o úspěchu

Shaddam Corrino zíral na tvář, která na něj hleděla ze zlatě orámovaného zrcadla, a všímal si jasných známek věku nad rámec svých skutečných let. Jeho otec, supovitý Elrood IX., měl sto padesát sedm let, když ho Shaddam s Fenringem konečně otrávili.

Nejsem ani z poloviny tak starý!

Věk s sebou nesl slabost. Ještě před pár lety měl mezi zrzavými snad pár šedých vlasů, i když jich nebylo tolik, aby si jich všímal. Ale od vyhnání na tento bezútěšný svět začala být ta šeď mnohem nápadnější. Možná to způsobilo nějaké znečištění vzduchu nebo vody. Zvažoval, že si bude vlasy barvit, ale nemohl se rozhodnout, jestli by tak vypadal silnější, nebo jen ješitný.

V dobách, kdy byl ještě padišáhem imperátorem, se Shaddam pyšnil mladistvým vzhledem a energií. Měl u dvora mnoho konkubín a po smrti Anirul několik otravných manželek. Naneštěstí to všechno bylo pryč a on si připadal, jako by z něj vysáli většinu života. Teď se cítil unaven už jen z toho, že viděl vrásky ve vlastní tváři. Ani melanž mu nedokázala prodloužit život navěky, možná ani ne dost dlouho na to, aby znovu získal Lví trůn. Avšak do vyhnanství ho

doprovodily jeho čtyři dcery a ty mu porodí vnuky, i kdyby to Irulán neudělala. Rod Corrinů v každém případě přežije.

Nějaký atreidský drzoun si troufá nazývat se imperátorem!

Bál se, že se Irulán stane jednou z *nich*, i když si její rolí nemohl být jistý. Stal se z ní zasvěcenec, jenž by mu mohl pomoci, nebo ochotný spolupracovník, který zradil vlastního otce? Je rukojmí? Proč by nevylepšila způsob života vlastní rodiny? A ta zatracená kniha, kterou sepsala, ta oslavuje „hrdinský" život Paula Muad'Diba Atreida! Dokonce i čarodějky z toho byly celé pryč.

Na tom nezáleží. Nedokázal si představit, že by vláda toho uzurpátora mohla přetrvat, je-li takhle založená na náboženských nesmyslech a na primitivním fanatismu. Landsraad to nestrpí, a i když se mnoho šlechticů už shrbilo, zbytek bude držet pohromadě. Brzy ho povolají zpátky na trůn, aby znovu nastolil pořádek. Víc než deset tisíc let historie a jednaosmdesát imperátorů z řad Corrinů od konce Služebnického džihádu, galaktická říše, zahrnující nesčetné hvězdné soustavy… a teď poražena těmi prostými pouštními lidmi, kteří si dosud říkají *kmeny*. Byl z toho znechucený. Od Zlatého věku k době temna během jediné vlády.

A já trčím zde, vládnu planetě, kterou nikdo nechce.

Shaddam odešel od zrcadla a vlastního neuspokojivého obrazu a přesunul se k velikému falešnému oknu s výhledem, vysílaným z vnějších snímačů. Saluská obloha byla bledě oranžová, posetá tmavými siluetami mrchožroutů, neustále pátrajících po slabší kořisti.

Podmínky v této části planety měly vylepšit satelity řízení počasí, ale ovládání klimatu se nedařilo. Na počátku krátké sezóny růstu, kdy rostliny a stromy začínaly nabízet skvrnky zeleně, satelity vypověděly službu. Než se opravily, hrůzné bouře zničily sadbu a téměř znemožnily další budovatelské práce.

Shaddam za své bývalé vlády udržoval na této planetě drsné podmínky z vlastních důvodů. Salusa Secundus byla vězeňský svět Corrinů, pusté místo, rebelové a odsouzenci se

tu třídili podle schopnosti přežití v tvrdých podmínkách. Víc než šedesát procent jich tehdy umíralo, kdežto ti silnější se stávali kandidáty imperátorových hrůzných elitních jednotek, domněle neporazitelných sardaukarů. Na rozdíl od nepřipravených vězňů, kteří sem byli odkládáni, měl dnes Shaddam vybavení, zásoby, sluhy, rodinu a dokonce i kontingent oddaných vojáků. Salusa však pro něj byla stejně vězením.

Paul Atreides ani zdaleka neuspíšil zúrodnění tohoto světa, jak slíbil, naopak se zdálo, že systémy pozastavuje. Čekal snad, že Shaddam zůstane se ztenčující se skupinkou potenciálních vojáků z řad zocelených přeživších z vězeňské populace… nebo jen chtěl, aby zostuzený imperátor pár let trpěl?

Shaddam se právě dozvěděl, že jeho dlouholetý oddaný komoří Beely Ridondo byl na Muad'Dibově dvoře popraven jen proto, že žádal, aby ten fanatický nový imperátor dodržel slovo. Shaddam stejně nečekal, že ten risk vyjde, protože už nevěřil, že nový uzurpátor má nějakou čest. Už když fremenská lůza smetla jeho tábor na pláni Arrakénu a přinutila padišáha imperátora přijmout podmínky kapitulace, tvrdil ten povýšenec, že „Muad'Dib" není vázán sliby, které dal „Paul Atreides" – jako by to byli dva různí lidé!

Jak příhodné.

A teď se Shaddam navíc dozvídal, že ti fanatičtí fremeni dobyli Kaitan. Barbaři vyplenili jeho nádherné hlavní město!

Vážně se ode mě čeká, že tady budu spokojen, zatímco celá galaxie blázní.

Ještě horší bylo, že neustále přicházely jakési výnosy, slova formulovaná jako z nějaké náboženské parodie, která se vytvořila kolem Muad'Diba, všechno podepsáno jistým nadutým funkcionářem jménem Korba.

Fremenský velitel mi dává rozkazy!

To byla těžká urážka. Až lidé ochutnají Muad'Dibovo příšerné krveprolití, uvítají Shaddamův návrat s písněmi na rtech a růžemi. Shaddam si přísahal, že nasadí intriky, kanly

nebo otevřenou vraždu, zničí své nepřátele jednoho po druhém. Ale dosud neviděl žádnou příležitost.

Shaddam v uplynulém roce podnikal kroky, jak přelstít své vzdálené věznitele. Jeho sardaukarští velitelé vytipovali mezi ostřílenou vězeňskou populací muže se znalostmi mechaniky a vynálezce. Přiměl je pustit se do práce na vybudování nového města, které by přežilo rozmary krutého počasí. Někteří z nich byli ostřílení kriminálníci – vrahové, pašeráci, zloději – jiní byli na planetu odsunuti z politických důvodů, někteří rodem Corrinů, mnohem víc ale Muad'Dibem. Těm mužům šlo jen o to, že dostali nabídnuty lepší životní podmínky, a rádi teď pracovali pro Shaddama.

Jeho nové hlavní město teď obklopovaly tři velké hromady odpadků a stavební sutě, každá z nich převyšovala nejvyšší prozatímní budovy. Nařídil týmům hledačů sbírat materiál z celé planety, zabavovat ho z jiných vězeňských táborů a několika prastarých, ale mohutných trosek, které přežily dávný atomový útok. Projekt regenerace však přinášel jen žalostné výsledky.

Velká městská kupole ještě nebyla uzavřena, ale nakonec se budou uvnitř v řízeném prostředí pěstovat rostliny. Shaddam si v mele stavebního ruchu připadal jako správce veliké skládky, schraňující materiál na vybudování chudinské čtvrti. Ani jeho nejlepší snahy nevyústily v nic lepšího než v bledou imitaci velikého imperiálního paláce na Kaitanu.

Jeho soukromá rezidence byla opevněná stavba uvnitř zaklenutého města, která se stále ještě budovala. Díky takzvané štědrosti Muad'Diba bylo sídlo honosně zařízeno starožitnostmi Corrinů, ručně vyráběnými koberečky z Kaitanu a dalšími věcmi, přemístěnými sem z imperiálního paláce. Vzácné rodinné klenoty – posměšná připomínka věcí, o které přišel. Měl veškerý svůj královský šat, dokonce i osobní zbraně. Zvláštně, trochu jako políček do tváře působilo, že mu jeho „dobrodinci" poslali dokonce kontejner plný jeho dětských hraček včetně vycpaného saluského býka.

Několik samostatných, ale spojitelných pevností hostilo členy jeho rodiny a hlavní poradce, kteří ho doprovodili do

exilu. Shaddamovo soukromé útočiště se podstatně lišilo od ostatních. Bylo zdaleka největší a disponovalo vlastním suspenzorovým systémem, který stavbě umožňoval vznést se nad vyprahlou saluskou krajinu a přímo pozorovat její stav. Dávalo mu to alespoň iluzi mobility.

Imperátor by neměl žebrat o přežití. Dotkl se čidla na zdi a nahradil falešné okno měnícími se obrazy Kaitanu – to elektronické umělecké dílo mu dovolili si ponechat. *Jsou ke mně tak laskaví.*

Obrátil se a uviděl ve dveřích důstojníka, oděného v šedém úboru sardaukarů se stříbrným a zlatým lemováním. Plukovník-bašár, postarší, ale mohutně stavěný muž, držel v jedné ruce černou přilbici a druhou salutoval. Tvář měl drsnou a ošlehanou, jakoby vymodelovanou na Saluse, kde se spoustu let cvičil a sloužil. „Povolal jste mě, pane?“

Shaddam rád viděl jednoho ze svých neochvějně věrných velitelů. „Ano, bašáre Garone. Mám pro tebe důležitý úkol.“

Zum Garon kdysi vedl všechny legie Shaddamových sardaukarů, ale nyní z té kdysi velkolepé bojové síly zbylo jen torzo – pár tisíc sardaukarů, které mu povolil Paul Atreides. Garonovi zacukaly koutky, zatímco čekal, až bude jeho pán pokračovat.

Shaddam zašel k psacímu stolu a vytáhl z něj zdobený nůž se zlatou rukojetí, vykládanou klenoty. „Tyran Muad’Dib a jeho fanatikové ignorují pravidla diplomacie a slušnosti. Ti z nás, kteří touží po civilizaci a stabilitě, musí opominout naše rozdíly. Nemohu to všechno dělat sám.“ Poplácal si plochou čepele do dlaně, pak podal zbraň bašárovi rukojetí napřed. „Najdi mého drahého přítele Hasimira Fenringa a řekni mu, jak moc teď potřebuji jeho pomoc. Opustil nás jen před několika měsíci, takže se nestačil nikde pevně usadit. Dej mu ten nůž jako dárek ode mě. Pochopí ten význam.“

Garon si vzal nůž. Často se zdálo, že velitel sardaukarů za svou kamennou fasádou skrývá záplavu emocí.

Shaddam dodal: „Nemluvil jsem s ním od té doby, kdy odjel z tohoto exilu – na rozdíl ode mě tu byl dobrovolně. Chci, aby ses ho zeptal na jeho drahou ženu a na dítě. Páni,

tomu děcku už teď budou tři roky! A rozhodně mu připomeň, že se má dcera Wensicia právě provdala za jeho bratrance Dalaka Zor-Fenringa. Přítel to možná ještě neví.“

Přinutil se k úsměvu, pokusil se spolknout hořkost v hrdle. Tolik drobných porážek! V exilu se nenabízely žádné jiné vyhlídky na zasnoubení, a tak Shaddam po Hasimirově odjezdu zařídil, aby se prostřední dcera Wensicia provdala za bratrance hraběte. Tajně doufal, že přítel z dětství to ocení a vrátí se k němu. Jak moc mu Fenring chyběl! Shaddam byl přesvědčen, že jejich dlouhé přátelství vyváží roztržku. Corrino a Fenring byli po většinu života nerozlučně spojení. Doufal, že brzy bude na cestě vnouče a upevní ta pouta.

Garon si odkašlal. „Hrabě Fenring možná nebude snadno k nalezení, pane.“

„Odkdy velitel sardaukarů uhýbá před obtížným úkolem?“

„Nikdy, pane. Udělám, co bude v mých silách.“

Je lehčí cizí kulturu odsoudit než ji pochopit. Máme sklon nahlížet na věci filtrem vlastních rasových a kulturních předsudků. Jsme schopni se z nich vymanit? A pokud ano, jsme schopni pochopit?

VÝŇATEK ZE ZPRÁVY BENE GESSERITU O GALAKTICKÝCH SÍDLECH

Hrabě Hasimir Fenring se za své práce pro Shaddama IV. setkal s mnoha nezvyklými rasami, ale Bene Tleilax posouval veškeré definice lidství. Prostřednictvím genetické manipulace přejala vládnoucí kasta tleilaxanských Pánů úmyslně zvláštní fyzické znaky – pátravá očka, ostré zuby a kradmý způsob pohybu, jako by byli neustále na pozoru před lovci. Ostatní příslušníci jejich rasy byli vyšší a vypadali jako běžní lidé, ale v jejich zvrácené společnosti představovali ti hlodavčí muži nejvyšší z tleilaxanských kast.

A on si teď se svou rodinou mezi nimi vybudoval domov.

Hrabě a jeho žena Margot cítili, že sem nezapadají, ale snažili se to ignorovat. Kráčeli po stezce podél jezera ve městě Thalidei, kde jim tleilaxanští Páni povolili pobyt. Za vršky střech viděl Fenring vysokou opevněnou zeď, která obkružovala průmyslový komplex, postavený na okraji odporného mrtvého jezera, téměř vnitrozemského moře. Místní lidé považovali znečištění, směsi chemikálií a neobvyklé organické reakce za *možnosti*, experimentální směsici, plodící zajímavé sloučeniny k odčerpávání a testování.

Na rozdíl od posvátného města Bandalongu sem směli cizinci, přesto však Tleilaxané stále přijímali rozsáhlá opatření, aby Fenringy izolovali. Před mnoha budovami z hladkých stěn byla vidět bezpečnostní snímací zařízení, která koupala vchody perleťově třpytivým světlem a blokovala průchod bezvěrcům. V Thalidei se prováděly některé z nejdůležitějších tleilaxanských programů, včetně složitých a tajemných procesů pokřivení jistých kandidátů na mentaty. Fenring si přísahal, že dřív nebo později osobně odhalí podrobnosti.

Jen měsíc poté, kdy Paul Atreides poslal sesazeného imperátora na Salusu Secundus, si Fenring uvědomil, že nesnese společný exil se Shaddamem a jeho depresivními naříkavými náladami. Ti dva se neustále hádali, až si hrabě nakonec zařídil odjezd. Obával se, že pokud by byl nucen zůstat déle, ještě by svého dlouholetého přítele zabil, a tuto vraždu by spáchal zvlášť nerad.

Na hraběte Fenringa se nařízení Muad'Diba o exilu přímo nevztahovalo, a tak snadno vyklouzl ze Salusy. Mohl se inkognito volně pohybovat z planety na planetu, ale Tleilaxanům, s nimiž už dříve spolupracoval, svou identitu otevřeně přiznal. Margot měla předrahou dcerušku a Salusa Secundus nebylo dobré prostředí pro její výchovu. Hrabě si místo toho vybral Tleilax, nečekaný úkryt – relativně bezpečné, nenápadné místo, kde mohli mimo dohled dceru cvičit a učit. Tleilaxané byli dost protivní, ale věděli, jak udržet tajemství. Sami jich rozhodně měli spousty.

Mnohou laskavost si od nich Fenring získal narážkami na nebezpečné znalosti, které získal za svých předchozích jednání s Tleilaxany – a které by se daly snadno zveřejnit, pokud by se mu přihodila nějaká újma. Tleilaxané jen s mírným reptáním dovolili Fenringům zůstat na planetě a rodina plánovala, že se tu zdrží několik let. Doopravdy sem ale nezapadli. Byli *póvindá.*

„Podívej se na ty muže, jak postávají na rozích ulic a nic nedělají," poznamenala Margot tiše. „Kde jsou ženy?"

„To jsou muži horních kast.“ odpověděl Fenring. „Považují se, hmmm, za *oprávněné* nic nedělat. Mě by to ale docela nudilo.“

„Nikdy jsem tu neviděla žádnou ženu, ani z nižší kasty, ani dívenku.“ Lady Margot se pronikavým pohledem rozhlédla kolem. Oba dva měli podezření, že Tleilaxané drží své ženy ve skrytu jako otrokyně nebo jako experimenty.

„Má drahá, jsi bez diskuse, hmmm, ta nejkrásnější žena v Thalidei.“

„Uvádíš mě do rozpaků, lásko.“ Vlepila mu rychlý polibek na tvář a šla dál, neustále ve střehu. Margot byla vždycky dobře vybavena skrytými zbraněmi a nacházela se v prvotřídní bojové kondici. Manželé nikdy nedovolili, aby jejich malá dcera zůstala byť jen na chvíli nestřežená.

Oba manželé na sobě velice záviseli, zároveň si ale vzájemně nenarušovali svá soukromá území. Fenring se dokonce smířil s nutností, že Margot počala dítě s Feydem-Rauthou Harkonnenem. Byla to jen služba. Když se hrabě před desítkami let rozhodl ke sňatku se Ctihodnou matkou, uznal jisté věci za samozřejmost.

Malá Marie se teď nacházela o několik bloků dál v jejich bytě, hlídala ji nadaná žena, kterou Margot získala od Sesterstva – akolytka jménem Tonia Obregah-Xo, která sloužila jako chůva, učitelka a oddaná osobní strážkyně dítěte. Fenring byl sice přesvědčen, že benegesseritská chůva je i špeh a posílá zprávy o vývoji malé Marie na Wallach IX., na druhé straně ale věděl, že by pozorná Obregah-Xo za dívenku nasadila život. Sesterstvo chtělo její rodokmen pro vlastní účely.

Větřík se obrátil a zanesl část pachu špinavého jezera zpátky nad volné vody. Rybářské traulery prohrabávaly usazeninu a lovily zajímavé mutace těch několika druhů mořského života, který přežil ve znečištěném prostředí. Každou chvíli bylo vidět, jak se daleko od pobřeží vynořují z vody velká chapadla, ale žádná z tleilaxanských lodí se neodvážila do takových hloubek a tajemný tvor nebyl nikdy chycen ani popsán.

Tovární linky dodávaly čerstvý sliz ze dna jezera do záchytných nádrží a separačních tanků, v nichž se brodili Tleilaxané nižších kast v kombinézách a sbírali chemické sloučeniny. Kolem kroužili černí racci a pokřikovali na tu špínu. Jeřáby zvedaly pletiva pokrytá chaluhami z růstových roztoků v mělčinách.

Hrabě a lady Margot se dostali na dohled bílé osmipatrové budovy – osmička, to bylo pro tuto pověrčivou rasu posvátné číslo. „Hmmm, mistr Ereboam mi nejprve nechtěl dovolit, abych tě sem přivedl, má drahá, ale nakonec souhlasil. Dokonce se rozhodl, že nám ukáže něco speciálního."

„Snad jsem si na tu příležitost měla vzít slavnostní šaty," poznamenala s jasným sarkasmem.

„Buď milá, Margot. Já vím, že to dokážeš. Neurážej našeho hostitele."

„Dosud jsem to neudělala." Vyrobila na tváři úsměv. „Ale všechno je jednou poprvé." Vzala ho pod paží a kráčeli směrem k budově.

Tleilaxanský doktor na ně čekal u bezpečnostního pole klenutého hlavního vchodu do zařízení. Kapsy tradičního bílého laboratorního pláště se mu nadouvaly, jako by byly naplněny tajemstvím. Mistr Ereboam měl mléčně bílou kůži a vlasy a špičatou kozí bradku – nečekaný albín v rase, která byla běžně šedé pleti a černovlasá – rozčilující dědičná náhoda mezi genetickými experty.

Ereboam zvolal bodře: „Mí pozorovatelé hlásí, že jste sem podnikli dlouhou cestu. Průchod uličkami by vám zkrátil cestu přinejmenším o pět minut."

„Já nemám rád uličky," prohlásil Fenring. *Příliš stínů a příležitostí k útoku ze zálohy.*

„Dobře, přijímám vaši omluvu." Doktor Ereboam poplácal Fenringa po zádech, netypicky pro obvykle rezervované Tleilaxany. Margot si vůbec nevšímal, stejně jako jindy. Provedl je bezpečnostním polem a chodbou do místnosti bez oken, kde stáli vysocí štíhlí muži, obrácení k nim zády. V souladu s typickou tleilaxanskou pruderností na

sobě měli všichni tenké kombinézy. Fenring pochyboval o tom, jestli se Páni někdy *sami na sebe* vůbec podívají, když jsou nazí.

Muži se společně obrátili a Fenring se stejně jako Margot rozesmál. Muži byli různého věku, ale všichni vypadali stejně – všechno to byly duplikáty Pitera de Vriese, pokřiveného mentata barona Harkonnena. Zírali před sebe očima zapadlýma v úzkých tvářích.

Původního de Vriese zabila na Kaitanu čarodějka Mohiamová. Baronovi pak sloužil ghola tohoto mentata a ten údajně zemřel na Arrakis spolu se zajatým vévodou Letem Atreidem při záhadném spuštění jedovatého plynu.

„Gholové?“ zeptal se Fenring. „Proč je jich tolik?“

„Baron Vladimír Harkonnen měl u nás stálou objednávku, aby bylo několik exemplářů vždy připraveno k dodání. Proces růstu a pokřivení vyžaduje značný čas.“

„Baron je už rok mrtev,“ upozornila Margot.

Ereboam se na ni zamračil, teprve pak se uráčil odpovědět. „Ano, a proto už nejsou komerčně využitelní. Kontaktovali jsme další šlechtické rody a pokoušeli se je někam prodat, ale baronovi se podařilo pověst toho člověka pošpinit. Tolik vyplýtvaného času a zdrojů, a teď byla ta linie přerušena. Mohou posloužit alespoň jako experimentální objekty pro nový nervový plyn. Dívejte se. Proto jsem vás sem přivedl.“

Gholové de Vriese společně nasadili stejný mučivý výraz a chytili se za hlavy. Jako by to měli nacvičeno, popadali jeden za druhým na zem. Stupeň jejich reakce závisel na síle jedu, kterému byli vystaveni. Všichni začali blábolit dlouhé řady prvočísel a tabulky zbytečných faktů. Fenring si vyměnil zmatený pohled s manželkou.

„Ten nový jed je prodejný vražedný nástroj,“ vysvětloval Ereboam. „Jak rozkošné: myšlenky jim vybuchnou v hlavách. Brzy se všichni zblázní, ale to je pouhý vedlejší účinek, jakkoli to může být zajímavé. Naším základním cílem u této látky je smrt.“

Z úst, z uší a z nosů se jim začala řinout hustá krev a sliz. Některé oběti ječely, jiné fňukaly.

„Protože jsou všichni tito výběhoví gholové prakticky stejní,“ pokračoval Ereboam, „umožňují nám testovat různé účinky neurotoxinu. Řízený experiment.“

„To je barbarství,“ prohlásila Margot a ani se neobtěžovala snížit hlas.

„Barbarství?“ opakoval Ereboam. „Ve srovnání s tím, co rozpoutal Muad’Dib ve vesmíru, není tohle nic.“

Hrabě Fenring přikývl. Uvědomoval si, že tleilaxanský mužík má pravdu – svým pokřiveným způsobem.

Je mnohem lepší vyhrát bitvu díky zkušenému vedení a moudrým rozhodnutím než díky násilí a krveprolití. Na nezasvěcené to možná nezapůsobí tak skvěle, ale nakonec z toho vyplyne méně zranění – všeho druhu.

THUFIR HAWAT, MISTR ASSASSIN RODU ATREIDŮ

Byla to záležitost prosté matematiky a čísla nedávala smysl.

Celé roky předtím, než k tomu došlo, zažíval Paul vize svého džihádu, bouře ozbrojených a fanatických fremenů, ženoucích se po hvězdných soustavách, šířících prapor Muad'Diba a vraždících veškerou populaci, která se stavěla na odpor. Třebaže historie vymaluje temný obrázek Paulovy vlády, dohlédl za písečnou dunu v pustině času k té další a pak ještě k další. Věděl, že jeho džihád bude jen závan větru ve srovnání s kolosálními pozdviženími, která leží vpředu na stezce lidského osudu, pozdviženími, která budou mnohem vražednější, pokud on sám nyní selže.

Ještě stále se nacházel na Kaitanu a zvažoval další krok. Vyslal své fremenské válečníky na další bitevní pole a svolal úklidové a rekonstrukční čety, aby upevnily okupaci bývalého imperiálního hlavního města. Ačkoliv mu Chani moc scházela, měl tady důležitou práci.

Aby vyhrál svůj džihád, bude muset ustanovit nový trvalý řád. Musí odvrátit lidstvo a jeho politiku z vyježděných kolejí, do kterých se nechalo zavléci. Ne, ne z kolejí, usoudil. Ze smrtící spirály.

Ale ta čísla…

Paul věděl, že na celé planetě Arrakis je snad deset milionů fremenů, rozesetých po četných síčích. Deset milionů, z toho polovina muži, z nichž by se možná třetina dala povolat jako bojovníci pro džihád. Necelé dva miliony bojovníků… a ze svých snů, výpočtů a chladné logiky věděl, že bude muset podrobit – možná dokonce vyvraždit – nesčetné populace, než tato válka skončí.

Ani se všemi věrnými prostě neměl dost bojovníků, aby zvládl přísně vojenské vítězství. Nehledě na to, jak jsou jeho vojáci odhodlaní, nedokážou pozabíjet všechny, kteří s ním nesouhlasí. Kromě toho nijak netoužil být imperátorem márnice galaktických rozměrů.

Jasnozřivost Paulovi napovídala, že bude muset vybojovat mnoho vítězství, on však přesto doufal, že nad většinou vůdců Impéria zvítězí rafinovaností a inteligencí, důmyslnými přesvědčovacími prostředky. Matka už mu začala připravovat půdu. Musel názorně ukázat, že podrobit se Muad'Dibovi a spojit se s ním je chytré rozhodnutí, nejlepší alternativa. *Jediná* alternativa. Ale aby to dokázal, potřeboval zaměstnat tu část mozku, která byla *Paulem Atreidem,* ne syrovou fremenskou část Muad'Diba. Potřeboval ovládnout to, co zbylo z landsraadu, prostřednictvím všech dostupných prostředků. Potřeboval dát dohromady spojence.

Instinkt mu zprvu velel vrátit se do Arrakénu a povolat členy nejdůležitějších šlechtických rodů, ale usoudil, že by tím vyslal špatný signál. Kdyby ho tam šlechtici viděli, mohli by ho považovat za pirátského vůdce pouštních banditů. Na Duně byl Paul obklopen mocnou vlnou fanatismu, rezolutní oddaností, která byla jednoduše nepochopitelná komukoli, kdo nechápal moc slepého náboženského odevzdání. Po samolibých letech pod praporem světského Impéria Corrinů se mnoho členů landsraadu o víru nijak zvlášť nestaralo, považovalo Oranžsko-katolickou bibli za pouhý dokument hluboké historické hodnoty, ale přistupovalo k ní bez pravého zanícení.

I kdyby byl Paul zapojil staré rodinné spojenectví a získal otcovy politické přátele, pravděpodobně by to nestačilo. Paulovi džihádisté by mohli dokonce některé vzpurné šlechtice zabít, předvést jim jiný druh vášně, a tu by nedokázal zastavit ani Paul. Hrozily potenciální následky ve druhém a třetím plánu, které se mu nelíbily, a věděl, že mu jasnozřivost neukazuje všechny možné nástrahy.

A tak imperátor Paul Muad'Dib plánoval, jak svolá šlechtice na Kaitan. Bylo to známé místo a symbol toho, co všechno už dobyl za tak krátkou dobu.

Když byl imperiální palác spálený a nádherné město vypleněno, nasadil okamžitě protokolní týmy, aby tu událost připravily. Vyčistily poničenou řečnickou síň landsraadu a znovu rozvěsily prapory všech rodů, které přislíbily účast.

Paul pečlivě vybral pozvané zástupce. Vévoda Leto byl mezi významnými rodinami dost oblíbený, až do té míry, že v Shaddamovi bezděčně probudil žárlivost – vztek, který vedl k tomu, že byl vévoda chycen do politické pasti a zavražděn na Arrakis. Ale ani všichni otcovi přátelé by nestačili. Bude se muset též spolehnout na četné vůdce planet, kteří sami chovali nepřátelství vůči Shaddamovi IV. – a takových byla spousta. Jakmile byl hotov seznam hostů, sjednali Paulovi podřízení gildovní lety, které měly pozvané představitele landsraadu dopravit na Kaitan. Muad'Dib jim pro tu událost osobně zaručil bezpečnost a nabídl jim uhrazení výloh.

Zatímco Paul čekal, až dorazí delegáti, procházely bývalým imperiálním městem stráže z řad fedajkinů. Vyháněly veškeré „podezřelé" lidi a zavíraly je, vše v zájmu zajištění bezpečnosti imperátora. Paula znepokojovalo vědomí, že se jeho vlastní lidé uchylují k taktikám, které se velice podobaly těm harkonnenským, ale zároveň chápal velice reálnou hrozbu, představovanou assassiny a spiklenci. V zájmu vyšších cílů musel povolit jisté výstřelky, i když pochyboval, že by takové vysvětlení upokojilo rodiny nevinných, kteří padli za oběť fremenskému zápalu…

V den první oficiální schůze landsraadu za své nové vlády vyšel Paul na ústřední řečnické pódium a vyhlédl do

dychtivých a rozezlených tváří shromážděných šlechticů. Vlevo i vpravo od něj visely zářivé prapory Atreidů. Místo filtršatů a fremenského hávu si zvolil staromódní uniformu rodu Atreidů s nápadným purpurovým znakem jestřába na pravé straně hrudi. Vlasy měl zastřiženy a byl umyt a upraven, takže vypadal jako hrdý a ctěný syn ušlechtilého vévody.

Ale modř z očí si odbarvit nedokázal, nemohl zamaskovat ani snědé opálení, ošlehané vrásky z větrem neseného písku, vyhublou tvář, která se přizpůsobila mnohem nižšímu obsahu vody.

Své zástupce poslalo přes šedesát šlechtických rodů a Paul zahlédl známé obličeje. Všiml si starého jednorukého arcivévody Armanda Ekaze, který neměl zákonného dědice a jehož državy spravoval hlavně jeho mistr meče. Viděl i hlavního správce technokratů z Iksu (vzhledem k minulosti rodiny Verniů Paula nepřekvapilo, že se její syn nedostavil osobně). Dále zaznamenal O'Gareea z Hagalu, Sora z Anbusu IV, Thorvalda z Ipyru, Kalara z Ilthamontu, Olina z Rispu VII a další.

I když byly v řečnické síni jasně vidět Paulovy věrné fremenské stráže, předstoupil imperátor před členy landsraadu samotný. Když promluvil, pozvedl hlas, nasadil v něm nejen sílu, kterou ho naučila matka, ale i důvěrnou znalost nuancí velení, získanou z vedení fremenských kmenů a atreidských vojáků. Za mnohé vděčil Gurneymu Halleckovi, Duncanu Idahovi, Thufiru Hawatovi a především svému otci. Paul musel těm lidem připomenout, že je syn vévody Leta.

„Padišáh imperátor byl poražen." prohlásil a na okamžik se odmlčel, aby si lámali hlavu, co řekne dál. „Poražen vlastní arogancí, přílišnou sebejistotou svých sardaukarů a pavoučí sítí politických machinací, která ho lapila stejně, jako sám zamýšlel lapit rod Atreidů." Další pauza. Pozoroval tváře shromážděných a pátral po nějakém citu, po vzteku. Něco z toho viděl, ale především to byl strach. „Většina z vás mého otce vévodu Leta znala. Vštípil mi principy cti a vůdcovství,

které mám v plánu si na imperiálním trůnu udržet – pokud mě necháte.“

Paul spočinul pohledem na ochable vyhlížejícím Armandu Ekazovi, sedícím prkenně v křesle. Několik šlechticů a hodnostářů si dělalo poznámky a stále víc se jich zvědavě naklánělo kupředu, zajímalo je, jak z té situace mohou něco vytěžit.

„Protože Shaddam nemá zákonné syny, pojal jsem jeho nejstarší dceru Irulán za manželku a jsem legitimní dědic Lvího trůnu. Ale má vláda není jen pouhé pokračování vlády Corrinů. Všichni jsme se z toho poučili! Někteří ten přechod moci vnímali jako čas zmatku, ale můžete mi pomoci znovu nastolit stabilitu.“

„Stabilitu?“ vykřikl nějaký muž z vrchní řady. „Kvůli vám moc stability nezbylo!“ Paul zaznamenal, že ten upřímný muž má dlouhé šedivě hnědé vlasy, svázané na zádech, lví bradku a pronikavé světle modré oči. Poznal hraběte Memnona Thorvalda, zahořklého bratra jedné z posledních Shaddamových žen. Paul ho pozval, protože si myslel, že Thorvald možná chová dostatečnou zášť vůči Corrinům a bude z něj spojenec. Očividný vztek hraběte ale jasně prozrazoval, že je v jiné kategorii. Paul ho možná bude muset izolovat.

„Můžeš mluvit volně, hrabě Thorvalde!“ zvolal Paul k horní řadě. „I když s tebou bude souhlasit jen málo šlechtických vůdců.“

Thorvald se na to vyzvání zatvářil překvapeně, nicméně vyhověl. „Vaše fremenská vojska jsou jako bandy divokých vlků. Všichni vidíme, co napáchaly na Kaitanu. Spálily *imperiální palác* – a vy jste to dovolil!“ Zagestikuloval. „A tomu říkáte vláda stability?“

„Říkej tomu cena za válku – za válku, o kterou jsem nestál.“ Paul rozhodil rukama ke šlechticům. „Můžeme okamžitě zastavit krveprolití. Vaše državy budou v bezpečí a chráněné, pokud podepíšete spojenectví se mnou. Víte, že právo je na mé straně, stejně jako základna moci. A navíc.“

dodal a vynesl svou nejmocnější kartu, „ovládám koření. Kosmická gilda a CHOAM stojí za mnou.“

Thorvaldův vztek jenom zesílil. „Takže máme na výběr mezi krvavou nestabilitou a podřízením se náboženské tyranii?“

Zvedl se Bolig Avati, hlavní administrátor iksanských technokratů, a promluvil pevným hlasem: „Pokud svolíme k vašemu navrhovanému spojenectví, Paule Atreide, musíme vás uctívat jako boha? Někteří z nás už vyrostli z potřeby falešných a příhodných božstev.“

Síň se naplnila vzteklým mumláním, něco z toho mířilo proti opozičníkům, něco s nimi znepokojivě souhlasilo. S Thorvaldem se shodovalo víc vůdců, než Paul čekal.

Paul zvedl hlas nad narůstající rozruch: „Moji nejlepší bojovníci byli vychováni v drsných pouštích Arrakis. Bili se s brutálními Harkonneny a imperátorovými sardaukary. To, co viděli z imperiální justice, na ně nijak nezapůsobilo. Ale pokud se připojíte ke mně, mé armády džihádu se vašich světů nedotknou. Jednoho dne, až nezbude žádný nepřítel, nebude už třeba silné ústřední armády.“

Nadechl se a zatvářil se přísněji. „Pokud vás nepřesvědčí moje slova, pak mohu nasadit jiné podněty – embarga, finanční dávky, dokonce blokády. Už jsem vyhlásil vysokou sazbu za veškeré gildovní lety pro planety, které odmítnou uznat mou vládu.“ Když mumlání vzrostlo, zesílil hlas ještě víc. „Zatím jsem na dopravu na ty planety ještě neuvalil úplné moratorium, ale nechávám si to v záloze. Dávám přednost spolupráci před nátlakem, ale přesto mám v úmyslu přivést tento zbytečný konflikt k rychlému konci.“

„Od začátku jste plánoval, že se stanete tyranem, že?“ vykřikl Thorvald a opřel se velikýma rukama o zábradlí balkonu v horní řadě. „Já už mám imperátorů plné zuby. Celá galaxie jich má dost. Má planeta se obejde bez nepříčetných fanatiků i bez shovívavého područí. Landsraad udělal chybu, když dovolil rodu Corrinů vládnout tak dlouho! A stejně jsme se z toho nepoučili.“ Vyrazil ze síně ven a přes rameno

zavolal: „Jenom doufám, že se i vy ostatní brzo proberete ze svého semútového transu.“

Fedajkinští strážci vyrazili, aby Thorvalda chytili, ale Paul jim naznačil, aby zůstali stát. Tohle byla choulostivá doba. Teď si uvědomoval, že mínění Memnona Thorvalda nedokáže změnit žádnými prostředky, a pokud nasadí sílu nepřiměřeně a zachová se jako surovec, ztratí ještě spoustu dalších.

„Jsem rád, že k tomu došlo,“ prohlásil Paul, aby publikum překvapil. „Nemohu předstírat, že nejsem zklamaný, že hrabě Thorvald zavrhl mou nabídku. Jsem však rád, že zbytek z vás si mě vyslechl a rozhodl se být rozumný.“ Pohlédl na oba atreidské prapory, visící vedle pódia, a pak se obrátil zpátky k publiku. „Vy chápete mé požadavky.“

Pro ty, kdo nedbají o vlastní život, je snadné stát se hrdiny.

SVATÁ ALIA, VLÁDKYNĚ NOŽE

Měsíc po návratu z dobytí Kaitanu a po setkání se zástupci landsraadu stál Paul na okraji plání Arrakénu a vyhlížel na dějiště svého nejvýznamnějšího vojenského vítězství. Na nadcházející vítězný ceremoniál se k němu připojil Stilgar. Po oslavě se setkají s dalšími vojenskými poradci a proberou nejúčinnější způsob využití elitních fremenských válečníků. Gurney Halleck už odvezl nadšený pluk bojovníků na Galacii, ale bylo třeba naplánovat mnoho dalších dobyvačných akcí.

A Paul věděl, že džihád teprve začíná. Že teprve nabírá sílu.

Požádal o záznamy Kosmické gildy a získal je, byly to zápisy o tisících planetárních soustav, tolika světů, že by si je dokázal všechny zapamatovat jedině mentat. Paul měl také plné záznamy společnosti CHAOM, protože ovládal její většinový podíl, se svou ředitelskou funkcí převážil všechny ostatní dohromady.

Pochyboval o tom, zda Shaddam IV. někdy plně pochopil velikost vlastního Impéria, bohatství a území, kterému domněle vládl. Paul byl přesvědčen, že Gilda a CHOAM zatajují jisté zisky. Celé planety, které nejsou zaznamenány na žádných mapách a jejich poloha je známa jen nejlepším kormidelníkům, se využívají jako úkryty zbraní, snad i

hromad zabavených rodinných atomových prostředků. Všechny ty planety je třeba zahrnout pod vládu Muad'Diba.

Bitva o Arrakén teď působila jen nepatrně ve srovnání s dalšími konflikty, které se bojovaly Paulovým jménem. Zemřely tu mnohé tisíce lidí, to jistě, ale byl to pouhý zlomek počtu, který umíral v pokračujících bojích po celé galaxii.

Ale i tak byl význam vítězství na tomto bitevním poli obrovský a klíčový. Tady zahynul nechvalně proslulý baron Harkonnen. Tady sardaukaři utrpěli svou první porážku v historii. Tady se vzdal hrdý imperátor Corrino.

Neústupné slunce viselo přímo nad hlavou a rozehřívalo písečné a skalnaté svahy, kde se sebral další dav, aby spatřil Muad'Diba. Diváci měli na sobě filtršaty, většinou zhotovené v tradičním fremenském stylu, na rozdíl od replik, prodávaných poutníkům. Hlučným davem procházeli prodejci vody a suvenýrů a vyvolávali a vnucovali své zboží. V horkém vánku se třepetaly pestré prapory. Všichni čekali, až se imperátor obrátí k davům.

Paul řekl tiše Stilgarovi, který stál pevně jako ošlehaná skála: „Když jsme bojovali na pláních Arrakénu, linie dobra a zla se jasně rýsovaly, Stile. Věděli jsme, kde je naše místo proti sjednoceným rodům, a díky své morální převaze jsme shromáždili a inspirovali bojovníky. V mém džihádu však zahynuly spousty lidí a mnoho z nich nevinně. Časem o mně řeknou, že jsem byl horší, než kdy byli Corrinové a Harkonnenové."

Stilgar vypadal pohoršený, jeho přesvědčením neotřáslo ani to, co viděl při plenění Kahanu. „Usúle! Nasazujeme násilí jenom na očistu, na spláchnutí zla a na záchranu životů. Kdyby nebylo džihádu, zemřelo by jich mnohem víc. Ty to víš. Tvá jasnozřivost ti to prozradila."

„Je to tak, jak říkáš. Ale já se bojím, že je tu něco, co jsem neuvážil, další stezka, kterou jsem měl raději zvolit. Nemohu přijmout jen tak něco. Musím pátrat dál."

„Ve snech?"

„I ve vědomé jasnozřivosti a v mentatské logice. Ale všechno mě to přivádí zpátky na stejnou stezku."

„Pak tedy žádná jiná stezka neexistuje, Usúle.“

Paul se tomu prohlášení usmál. Kéž by si byl stejně jistý jako Stilgar. Naib byl odjakživa mužem absolutních pravd.

Když nastal čas promluvit k davu, vystoupal Paul po schodech k obrovskému pomníku, který byl vztyčen na jeho počest, ke kopii červa v životní velikosti, vymodelovaného proslulým – a nadšeně obráceným – sochařem z Chusúku. Cedulky kolem základny pomníku uváděly jména všech planet, které se dosud podrobily Muad’Dibovi. Byla tam spousta prázdných cedulek, které čekaly na další vítězství.

A teď bylo třeba uspořádat přestavení. Paul, vybavený tvůrcovským hákem, byť jen jako rekvizitou, vystoupal po schodech na boku šedého plastokamenného zvířete, jehož bezoká hlava se otáčela směrem ke kotlině dole a k rozrůstajícímu se městu Arrakén. Stilgar ho následoval s vlastním symbolickým tvůrcovským hákem.

Jakmile ti dva stanuli bok po boku na hlavě červa, upevnili háky do vytesaných prstenců a zaujali pozici, jako by zas jeli na netvorovi k vítězství. Na zádech sochy za nimi stáli v podobných pózách praví fremenští vojáci. Provolávali slávu a dav jejich jásání napodoboval v rostoucí vřavě, která se rozléhala až do města.

Před lety, když vévoda Leto připravoval syna na nebezpečí Arrakis, poradil mu, aby využil místní pověry, že může být dlouho očekávaným mahdím, Lisánem-al-Gaibem. Ale jen v případě nutnosti. Paul to teď vykonal do takové míry, která sahala daleko za cokoli, co otec kdy očekával.

Paulův hlas, vysílaný tlampači na červovi, zaduněl: „Přišel jsem sem dnes ve vší pokoře uctít ty fremenské a atreidské vojáky, kteří zemřeli u Štítového valu a v kotlině pod ním. Bojovali, aby nás osvobodili od tyranie.“ Dav hlasitě zařval na souhlas, ale Paul zvedl ruce, aby ho utišil. „Vězte to z úst Muad’Diba. Vyhráli jsme úvodní bitvy džihádu, ale mnohem víc se jich ještě bude muset vybojovat.“

Svatá válka se stávala živoucím organismem s vlastní hybnou silou a Paul byl jeho katalyzátorem. Věděl, že je třeba vybojovat i morální bitvy, výzvy, které neslibovaly jasné

vítěze a poražené, jen nejasné výsledky. Jednoho dne, až bude tato fáze džihádu u konce, nastane čas na úvahy, čas na to, aby lidé pochopili jeho selhání a slabosti vůdce, to, že není bůh. To bude začátek pochopení… ale zabere to velice dlouhou dobu.

Paul a Stilgar zakončili ceremoniální náležitosti a sestoupili po schodech zpátky dolů. Vousatí fremeni hlásili dobré zprávy: „Muad'Dibe, jak jsi čekal a doufal, Ekaz se nám vzdal okamžitě bez jakéhokoli krveprolití. Tvůj projev k landsraadu připomněl starému arcivévodovi jeho věrnost a závazky k rodu Atreidů. Poslal svého zástupce, aby kapitulaci doručil osobně. Ten delegát prohlašuje, že tě zná z dob, kdy jsi byl ještě chlapec."

Paul se zvědavě podíval k základně sochy. Stál tam vytáhlý muž, oblečený po způsobu mistrů meče, okrášlený ozdobami a epoletami, a s rozevlátými levandulovými kalhotami, které na něj prozrazovaly, že je marnivý. Ten muž na Paula působil povědomě, zvlášť když si sundal klobouk s pérem a se širokou střechou a s rozmáchlým gestem se uklonil. „Muad'Dib si mě možná nepamatuje… ale Paul Atreides by měl."

Teď poznal plešatějícího Whitmorea Bludda, muže s purpurovým mateřským znaménkem na čele. Byl to jeden z nejschopnějších bojovníků v historii Ginázu. Studoval u něj Duncan Idaho a Bludd sloužil řadu let jako ronin u rodu Ekazů. „Mistře meče Bludde! Jak bych na tebe mohl zapomenout z dob otcovy Války assassinů proti Grummanu?"

„Ach, to byly velkolepé, hrdinské dny." Fintivý muž rozvinul podepsaný pergamen s kapitulací. „Ekaz odjakživa podporoval Atreidy. Máme u vás dluh cti a krve. Samozřejmě vás přijímáme coby nového imperátora."

Paul opustil formality a (k veliké hrůze stráží) mistra meče objal. Řekl: „Tys *nám* pomohl. Tys nás bránil."

Bludd se začervenal, ustoupil a namítl: „Tvrdím, že to bylo naopak, můj pane. Bohužel jsem to jediné, co zbylo z kdysi velkého rodu, jen starý válečník, jehož dny slávy se omezily na vzpomínky. Nedávná cesta na Kaitan se ukázala

být na arcivévodu trochu moc, uchýlil se do svého domu.“ Nato mu Bludd podal malou zdobenou krabičku. „Přivezl jsem vám však dar z Ekazu coby symbol své věrnosti.“

„Ta krabička už byla prověřena, Usúle,“ poznamenal Stilgar tiše.

Paul zvedl víčko a uviděl část narůžovělé mořské mušle, velkou jako jeho dlaň. Bludd s úsměvem vysvětloval: „Pozůstatky mušle z matky Země. Podívejte se, jak na jejím povrchu tancuje světlo. Arcivévoda Armand ji vlastnil roky – teď je vaše.“

Paul přejel rukou po hladkém perleťovém lesku. Ten dotek mu dodal zvláštní, ale příjemný pocit, že je v kontaktu s kusem kolébky lidstva. Podal krabičku fedajkinské stráži, stojící vedle. „Pošlete to do mých pokojů.“

Bludd promluvil konverzačním, uvolněným tónem: „Na této planetě je děsivé horko. Naštěstí nemám sklony k pocení, jinak bych už byl vysušený do poslední kapky.“

„Toto je Duna, mistře meče. Od nynějška by bylo moudré, abys nosil filtršaty,“ poradil mu Paul. Bludd byl nepochybně parádivý hejsek, ale Paul ho stejně vždycky obdivoval, nejen pro jeho bojové dovednosti a oddanost, ale i pro organizační talent. Imperátorovi se honily hlavou zajímavé možnosti.

V minulých týdnech začal shromažďovat lidské síly a zdroje, které potřeboval pro stavbu velikého nového paláce. Korba vyjádřil zájem řídit projekt „pro slávu a legendu Muad’Diba“, ale Paul si nebyl úplně jistý, jestli horlivý fedajkin má vůdčí schopnosti pro tak rozsáhlou akci nebo stavební zkušenosti, aby mohl dohlížet na mamutí projekt. Whitmore Bludd byl však navzdory svému extravagantnímu vkusu seriózní a mimořádně nadaný člověk. Uměl věci dovádět do konce. Duncan Idaho o něm vždycky mluvil s úctou.

„Rád bych, abys tady zůstal s námi, mistře meče Bludde. Mohu využít některé tvé schopnosti, dohlížel bys na stavební projekt, který předčí všechno, co kdy postavili Corrinové.“

Krátce vysvětlil, co si představuje ohledně svého nového paláce, a pak prohlásil: „Chci tvou vizi a tvou oddanost.“

Bludd v komickém úžasu o krůček ustoupil. „Vy byste mi svěřil tak báječný podnik, můj pane? Jistěže tu výzvu přijímám! Propána, vybuduji pevnost tak velikou, že před ní zůstane v úžasu stát i samotný bůh!“

„Myslím, že to bude Korbovi právě tak stačit,“ řekl Paul s jízlivým úsměvem.

Tolik světů kdysi bývalo objekty písní a básní. Teď bohužel inspirují spíš k žalozpěvům a epitafům.

GURNEY HALLECK,
Poezie bitevního pole

V klidnějších dobách Gurney často hrával balady o krásných a údajně zhýralých galašských ženách, ale nikdy předtím ten malý chladný svět nenavštívil. Spatřil ho teprve teď. Bohužel viděl víc masakrů než krás. Částečně to byla jeho vina, protože prosadil Enna příliš rychle do hodnosti poručíka – poté, kdy se ten mladý voják málem utopil ve výcvikové nádrži.

Enno ve svém novém postavení projevil rozkazovačnost, požadoval, aby bojovníci vykonávali to, co považoval za vizi Muad'Diba. Enno po svém zmrtvýchvstání uvěřil, že má svaté poslání. Jeho vystupování a charisma viditelně vyrostly a fremenští druhové ho sledovali s posvátnou hrůzou. Pro Gurneyho to začal být problém.

Jakmile na Galacii přistály bojové fregaty, vyrazili bojovníci do ulic vesnice a na tržiště, které obklopovaly sloupovou vilu lorda Coluse, planetárního zástupce landsraadu. Vesničané se zabarikádovali ve svých domech před vojáky Muad'Diba, kteří se na ně hnali jako d-vlci. Pár bláhových duší se jim postavilo s podomácku zhotovenými zbraněmi a pokusilo se ochránit své rodiny. Fremeni se ale tvrdě vypořádali s veškerým odporem, na který narazili. Byli jako zběsilí.

Jednotkám prakticky vzato velel Gurney, jeho moc nad bojovníky však slábla, jakmile ucítili krev. Ti muži s velikou radostí vztyčovali zeleno-bílé prapory a strhávali a ničili všechny stopy po vládnoucí rodině z Galacie. Gurney procházel mezi vojáky a co nejdůrazněji jim přikazoval, aby se krotili.

Jeden fremenský voják několikrát praštil pěstí do zkrvavených úst ženy, která nepřestávala ječet. Vedle ní ležel na zemi její mrtvý manžel, hrdlo podříznuté krispelem. Gurney popadl brutálního vojáka za límec a praštil mu hlavou o rám dveří, až mu s nepříjemným křupnutím praskla lebka. Žena vzhlédla ke Gurneymu, ale místo aby projevila vděčnost, znovu zaječela, až jí z vyražených zubů vystříkla krev. Pak utekla do domu a zabarikádovala dveře.

Gurney zrudl a na čelisti mu temně pulzovala jizva po signutě. Takové věci prováděly Harkonnenovy jednotky během svých honů na otroky, kdy táhly od vesnice k vesnici a týraly lidi.

„Zformujte se!“ zařval. „Dejte místním šanci se vzdát, u sedmi pekel!“

„Stavějí se nám na odpor, veliteli Hallecku,“ prohlásil Enno s nesnesitelným klidem. „Musíme jim ukázat, že nemají naději. Poznají zoufalství, jaké Muad’Dib přinese všem, kdo se mu postaví.“

Bojovníci začali podpalovat každý dům, jehož obyvatelé si troufli zabarikádovat dveře a okna před invazním vojskem. Lidé uvnitř se upečou zaživa. Gurney slyšel křik a viděl zvířeckou divokost nespoutané armády.

Přestože ty muže cvičil sám, rozzuřil se nad jejich divošstvím. To všechno je tak zbytečné! Měl ale strach, že kdyby proti tomu divokému šílenství vystoupil moc tvrdě, obrátili by se proti *němu*, označili by ho za kacíře a za zrádce Muad’Diba.

Tento typ vedení války nijak nepřipomínal morálku a čest, kterou po svých stoupencích vyžadoval vévoda Leto Atreides. Jak mohl Paul dovolit, aby se děly takové věci?

Džihádisté táhli vesnicí až k hlavnímu vršku a k vládní vile. Lord Colus se ve svém klenutém domě zabarikádoval a ke každým dveřím postavil domácí stráž. Jeho soukromá armáda mohla zevnitř odrážet invazní síly, i když ne moc dlouho. Zdálo se, že si to uvědomuje i obléhaný šlechtic. Gurney si pospíšil, aby se chopil vedení situace, než zdivočelý dav vojáků natropí další škody.

Šlechticovy stráže nestřílely, prostě jen zaujímaly obranné postavení. Colus nechal spustit vlajky se zlatočervenými znaky svého rodu. Jakmile vyvěsil bílou vlajku, fremeni zavyli, rozjásali se a hnali se k zabarikádovanému vchodu. Brány se však neotevřely, ať do nich vojáci tloukli jakkoli silně.

Lord Colus vyšel na vysoký balkon. Bylo šero a požáry ve vesnici barvily oblohu do oranžova, vzduch se plnil stoupajícím dýmem. Tvář šlechtice nesla hluboké vrásky. Husté šedé vlasy měl tak dlouhé, že mu padaly na záda mezi lopatky, pevně sepnuté stužkou. „Nabídnu svou kapitulaci, ale ne zvířatům! Zmasakrovali jste mé lidi a vesnice je v ohni. Proč? Nijak vás neohrožovali.“

„Podrobte se nám a my zastavíme boj,“ zavolal Enno a zašklebil se na Gurneyho. Mladý důstojník byl hubený jako tyčka a uniforma na něm volně visela.

„Tobě já nevěřím. Poddám se jenom ctihodnému Gurneymu Halleckovi. Vidím ho tam mezi vámi. Požaduji smluvení podmínek. Formě musí být učiněno zadost!“

Gurney se protlačil kupředu. „Já jsem Halleck a přijímám vaši kapitulaci.“ Obrátil se k fremenům. „Formě musí být učiněno zadost. Zastavte krveprolití. Tato planeta je naše, vítězství je už vybojováno. Běžte uhasit ty ohně!“

„Pro nás stará imperiální pravidla nic neznamenají, veliteli Hallecku,“ zavrčel Enno.

„Je to vůle Muad’Diba.“ *Ať si to přežvýkají!* Gurney se vydal k branám a stráže lorda Coluse zvedly závory a otevřely vrata. Atreidský veterán se vydal klenutým vstupem dovnitř a hrdý šlechtic ho sešel dolů přivítat.

Kolem Gurneyho se však nahnali fremenští vojáci a on tu vlnu nedokázal zastavit. Vevalili se do opevněné vily, povraždili galašské stráže a zajali lorda Coluse. Šlechtic se tvářil zarmouceně, ale zachoval si důstojnost, když ho odváděli.

* * *

Do druhého dne byly ohně uhašeny a vesničané se podrobili. Fremenští vojáci dočasně převzali veškerá obydlí, po jakých zatoužili. Tihle odhodlaní pouštní válečníci uměli bojovat, ale nevěděli, jak vládnout nebo obnovovat.

Gurney strávil bezesnou noc, ležel a zíral na hrubý strop v jednom křídle vily, zvažoval, co dělat. Pro galašský lid by bylo nejlepší, kdyby odvedl fremeny co nejdřív na nějaké další bitevní pole, nedovolil dobyvatelům zůstat tady a všechno zhoršit. Tento poražený svět už Paulově vládě nezpůsobí žádné problémy. A Gurney pochyboval o tom, že vůbec kdy působil…

Gurney se vynořil ze své vypůjčené ložnice ve světle svítání. Naskytl se mu pohled, kterému nemohl uvěřit. Zíral na useknutou hlavu lorda Coluse, naraženou na kůlu před usedlostí. Výraz na tváři mrtvého šlechtice vyjadřoval spíš zklamání než strach. Oči zíraly do světa, který už víc neobýval.

Gurney byl zděšený a znechucený, i když ho to tak docela nepřekvapilo. Smutně a odevzdaně popošel kupředu. Oddaný sluha Atreidů vzhlédl s napjatými svaly a zaťatými pěstmi do ochablé tváře lorda Coluse. „Je mi to líto – tohle jsem neměl v úmyslu.“ Zarecitoval verše z Oranžsko-katolické bible, vhodné pro tuto chvíli, nadnesl prastarou otázku: „Kdo je horší, lhář nebo blázen, který mu uvěří?“

Dal slovo lordu Colusovi, který věřil váze slibu Gurneyho Hallecka. Gurney se teď hnusil sám sobě. *Nejsem člověk, který by se omlouval, rozhodně ne za vlastní činy. Jsem velitel těchto vojáků. Sloužím Paulovi z rodu Atreidů.*

Atreidové považovali „čestný dluh“ za stejně závazný, jako brali fremeni vodní úděl. Jeho poručík Enno zneuctil svůj pluk i jeho velitele. Udělal z Gurneyho lháře. Za *tohle* jsem *zodpovědný.*

Už při předchozích konfliktech pozoroval slepou a tvrdošíjnou zuřivost jednotek džihádu. Zavrhly uznávané normy vedení války, hnaly se kupředu jen s nejasnými cíli a touhou ničit. Jako rozzuření saluští býci se hnali po každém nepříteli, kterého uviděli. Nejprudší Paulovi stoupenci se nikdy nezastavili, aby si rozmysleli, jestli jsou jejich činy v souladu s Muad’Dibovým přáním. Snažit se je zastavit by bylo jako chtít zastavit pohyblivé duny v mocné písečné bouři…

Gurney svraštil obočí a nasadil hrozivý výraz. Odmítal utišit vlastní svědomí chabou výmluvou, že se od něj koneckonců nečeká, že bude ovládat fanatiky.

Byl velitel a oni byli *jeho* vojáci.

A vojáci musí plnit rozkazy. Enno a fremeni slyšeli jeho přímé rozkazy. Nemohli předstírat zmatení, nemohli se tvářit, že nepochopili jeho slib. Enno se dopustil vzpoury. Neuposlechl jasné instrukce nadřízeného důstojníka.

Gurney se ani neobrátil, aby si ověřil, kdo ho poslouchá, a zaduněl hlasem, který kdysi plnil hlučné síně písní. „Přiveďte mi Enna – okamžitě! A přiveďte ho v řetězech!“ Nespustil oči z hlavy lorda Coluse, ale slyšel, jak několik fremenů odběhlo do narůstajícího denního světla splnit jeho rozkaz.

Coby vůdce oddílů fremenů nosil Gurney Halleck u boku krispel, ale nesáhl po něm. Místo toho vytáhl jinou čepel, opotřebovaný kinžál s atreidským jestřábem vsazeným v rukojeti. Tohle byla záležitost cti a atreidský meč se bude hodit nejlíp.

Konečně k němu čtyři fremenští vojáci přivedli Enna. Mladík kráčel a tvářil se hrdě, oči mu zářily sebejistotou. Dva vojáci ho drželi za paže, ale vězeň nebyl spoutaný, jak Gurney nařídil. Duchové Thufira Hawata a Duncana Idaha se teď

museli Gurneymu vysmívat, že dopustil, aby se jednotky vymkly jeho kontrole.

„Proč ten muž není v řetězech? Neřekl jsem to jasně?“ houkl a fremenští vojáci sebou škubli, jeho tón se jich dotkl. Dvěma z nich zabloudila ruka k vlastním dýkám. Gurney k nim přistoupil a jizva na tváři mu potemněla. „Já jsem váš velicí důstojník! Muad’Dib vám přikázal – *na váš život*, sakra! – abyste poslouchali mé rozkazy. Jednám ve jménu Muad’Diba. Kdo jste, že mě zpochybňujete?“

Hlavní problém byl však Enno. S ostatní nekázní se Gurney vypořádá až potom. Ukázal na příšernou trofej na sloupku vrat a chtěl vědět: „Copak jsem nepřijal kapitulaci toho muže? Nezaručil jsem mu jisté podmínky?“

„To ano, veliteli Hallecku. Ale –“

„V rozkazu neexistuje žádné ‚ale‘! Jsi podřízený důstojník a vzepřel ses mému nařízení. Tím ses vzepřel rozkazům Muad’Diba.“

Zatímco přihlížející fremeni nad tím začali něco mumlat, Enno odsekl s velikou sebejistotou, jako by to byla zkouška: „Muad’Dib ví, že musí vypadat jako milosrdný. Muad’Dib ví, že musí ukázat lidem, jak dokáže být shovívavý a milující.“ Hlas mu ztvrdl. „Ale Muad’Dibovi *bojovníci* vědí, co je doopravdy v jeho srdci – že ti, kdo nevěří, musí padnout pod kosou jeho trestu. Když jsi slíbil milost lordu Colusovi, veliteli Hallecku, snad jsi mluvil jménem imperátora… ale všichni vojáci Muad’Diba vědí, co musí dělat bezvěrcům. Colus se postavil na odpor a nařídil to i svým lidem. Byl temná síla, která se snažila zastínit světlo Lisána-al-Gaiba.“ Vzhlédl k uříznuté hlavě na kůlu a s očividným uspokojením přikývl. „Udělal jsem, co bylo nutné, jak sám dobře víš.“

Gurney taktak ovládal vztek. „Já vím jedině to, žes mě neposlechl. Trest za neposlechnutí mých rozkazů je smrt. Klekni.“

Ennovi zaplály oči. Znovu vzdorně zvedl bradu. „Vykonal jsem jen vůli Muad’Diba.“

„Kleknout!“ Když Enno okamžitě neposlechl, pobídl Gurney čtyři vojáky eskorty a ti po krátkém zaváhání zatlačili

Ennovi do ramen a přinutili ho klesnout na kolena. Gurney se chopil atreidského kinžálu a zaujal bojový postoj.

„Vykonal jsem vůli Muad'Diba," zanotoval Enno jako modlitbu.

„Vykonal vůli Muad'Diba," opakoval jeden z vojáků. Ale spolu se svými druhy ustoupil z cesty.

Gurney sekl mečem ostrým jako břitva dřív, než se věci zase stačily vymknout kontrole. Čepel se zabodla hluboko, proťala Ennovi hrdlo, přeťala krční žílu a krkavici a prořízla průdušnici.

Normálně by byla z hrtanu vytryskla rudá sprška jako ocas ohniváka, ale hustá krev a rychlá srážlivost, kterou měli fremeni v genech, ten proud jaksi zpomalily, takže rudá tekutina jen bublala a lila se ven, valila se Ennovi po hrudi a na galašskou půdu. Vzdorný muž se kroutil a chrchlal, ale dál hleděl Gurneymu do očí, dokud se nezhroutil.

Zatímco fremenští vojáci zírali na to, co udělal, cítil Gurney, jak kolem něj tisícinásobně narůstá jeho vlastní, osobní nebezpečí. Tak ať. Nemohl připustit, aby taková nedisciplinovanost prošla nepotrestána. Vstal, chvíli pozoroval krev na kinžálu a na své ruce a pak se obrátil na překvapené a vzteklé muže. Jeden z nich zamumlal: „On vykonával jenom vůli –"

„*Já* jsem vůle Muad'Diba!" Gurney se zamračil na mrtvolu a pak vzhlédl k trofeji na sloupu. „Odneste hlavu lorda Coluse a dohlédněte na to, aby mu jeho lidé vystrojili náležitý pohřeb. Pokud jde o Enna, můžete si tělo odnést a vrátit jeho vodu Duně, ale hlava zůstane tady." Ukázal. „Na tom kůle."

Ze stísněného mumlání Gurney poznal, že se pověrčiví fremeni bojí, aby je Ennův vzteklý přízrak nepronásledoval. Gurney se podíval přímo na mrtvolu a řekl: „A pokud mi má Ennův duch co říci, může si mě pronásledovat, jak chce. Vy jste jen plnili mé rozkazy, jak se vyžaduje po *každém* vojákovi."

Odkráčel, ale znechucení a úděs hluboko v něm jen rostly. Měl podezření, že si fremeni z Enna udělají

mučedníka, muže nejen požehnaného tím, že se utopil a vrátil se zpět k životu, ale navíc opravdového světce, který neposlechl svého nefremenského velitele a provedl to, co by chtěl Muad'Dib.

Gurney však znal Paula Atreida dobře a věděl, že mladý imperátor není ani zdaleka tak krvežíznivý a brutální, jak ho vidí jeho stoupenci. Rozhodně ne v srdci.

Gurney se vroucně modlil, aby se ve vlastním srdci nemýlil.

Jak Bene Gesserit, tak Tleilaxané jsou fixováni na postup svých vlastních programů šlechtění. Záznamy Sesterstva zahrnují tisíce let hledání dokonalého lidství pro vlastní účely. Tleilaxané mají ve svém genetickém výzkumu komerčnější cíle – produkci gholů, pokřivených mentatů, umělých očí a dalších biologických produktů, které se s velkým ziskem prodávají po celém Impériu. Při jednání s tou či onou skupinou doporučujeme extrémní opatrnost.

VÝŇATEK ZE ZPRÁVY CHOAM

Na Tleilax nečekaně dorazil vojenský důstojník, oznámil, že přijíždí „v záležitosti imperátora“, a požadoval setkání s hrabětem Hasimirem Fenringem.

Fenring neměl rád překvapení. Celý nervózní jel v potrubním voze, který se řítil od rozlehlého ošklivého mrtvého jezera a přes pláň z Thalidei do izolovaného kosmického přístavu, kde směl návštěvník přistát. Co to může znamenat? Vynasnažil se, aby místo svého pobytu udržel v tajnosti, ale dosah a vliv Muad'Diba zřejmě neměly hranic.

Dorazil k vysoké jednopatrové budově z černého plasmeldu s řadou barevných oken na průčelí. Stavba svými zaoblenými plochami a organickým tvarem připomínala něco, co mohl vyloučit červ.

Vešel do vestibulu a dva Tleilaxané nižších kast ho vedli po lesknoucí se černé podlaze. Jeho doprovod vypadal, že ho ten neohlášený návštěvník znervózňuje úplně stejně. V malé a

dusné kavárně Fenring s překvapením spatřil známého muže s drsnou tváří. Od doby, kdy se naposled viděli, uplynuly už roky, a trvalo mu chvíli, než si vzpomněl na správné jméno. „Bašár Zum Garon?“

Důstojník se zvedl od stolu, u kterého popíjel jakýsi olejnatě vyhlížející nápoj. „Vás je těžké vystopovat, hrabě Fenringu.“

„Hmmm-achch, to je úmysl. Ale měl jsem vědět, že není radno podceňovat důvtip důstojníka sardaukarů.“

„To je pravda. Přicházím na žádost imperátora Shaddama.“

„Hmmm, to není ten imperátor, jakého jsem čekal. Jak jste mě našel?“

„Shaddam to nařídil.“

„A věrný sardaukar vždycky plní rozkazy, hmmm? Pořád sloužíte v Shaddamově osobní gardě?“

„S tím málem, co z ní zbylo, je to už sotva víc než policejní sbor.“ Garon nevypadal spokojeně. „Velel jsem nejmocnější vojenské síle v Impériu, dokud nás neporazil Muad’Dib a jeho fanatičtí fedajkini. Teď jsem sotva tolik co bezpečnostní stráž.“ Znovu se ovládl, ale ještě předtím Fenring zahlédl bleskurychlý a ostrý záchvěv nenávisti. „Posaďte se ke mně. Ten tleilaxanský čaj je chutný.“

„Znám ho dobře.“ Fenring si postupně zošklivil jeho slabě nasládlou pachuť skoro stejně, jako se mu ošklivila pachuť všech jednání se Shaddamem. Imperátor se znovu a znovu chytal do vlastních léček – a Fenring znovu a znovu nasazoval své zdroje a lsti, aby napravil škody. Už po původní aféře na Arrakis, kdy Harkonnenové a jednotky sardaukarů měli vyhladit rod Atreidů, utratil Fenring víc než miliardu solárů za dary, otrokyně, úplatky v koření a povyšování. Rozházené peníze a zdroje. Teď ale bývalý přítel spadl do jámy tak hluboké, že už se ven nevyškrábe.

Fenring sklouzl na tvrdou plasmeldovou židli se sedadlem příliš nízko nad podlahou, byla sestrojená pro menší tleilaxanské Pány. Čekal, až mu bašár vysvětlí svou záležitost.

V kavárně byl obsazen jen jeden další stůl, seděl u něj jakýsi Tleilaxan a rychle a bryndavě hltal maso se zeleninou.

Garon zamíchal čaj, ale nenapil se. „Strávil jsem mnoho let v imperiální službě. Pak zemřel můj syn Cando, když pomáhal Shaddamovi provádět jeho plán s amálem…“ Hlas mu selhal, ale ovládl se. „Poté jsem se dobrovolně vzdal všech znaků své bývalé hodnosti a odjel z Kaitanu. Čekal jsem, že se nikdy nevrátím. Načas jsem se uchýlil na své sídlo na Balútu, ale netrvalo dlouho, Muad'Dib mě povolal zpátky do služby a přidělil mě k Shaddamovi. Bývalý padišáh imperátor zřejmě trval na tom, abych vedl bezpečnostní službu v jeho exilu. Nejenže mi zabil syna, ale bláznivě dovedl sardaukary k jejich vůbec první vojenské porážce.“

Hrabě si jasně pamatoval katastrofický konec plánu na výrobu amálu, umělé melanže. „Váš syn zemřel statečně při obraně Iksu. Projevil velikou odvahu, když vedl výpad sardaukarů proti přesile.“

„Můj syn zemřel, když se pokoušel bránit idiotský nenasytný pokus vyvinout a monopolizovat umělé koření.“

„Hmmm-achch, a ví Shaddam, že to takhle cítíte?“

„Neví. Kdybych měl odvahu jako můj syn, řekl bych mu to. Shaddam tvrdí, že chová příjemné vzpomínky na mou dokonalou oddanost.“ Garon si odkašlal a změnil téma, ale hořký tón mu z hlasu nezmizel. „Zkrátka, poslal mě, abych vás našel a předal vám vzkaz. Shaddam si přeje, abyste věděl, že k vám pořád chová nejvyšší úctu. Připomíná vám, že dovolil své imperiální dceři Wensicii vdát se za vašeho bratrance Dalaka.“

„Ano, vím.“ Vzpomínal, pokoušel se připomenout si svého příbuzného. „Neviděl jsem Dalaka od té doby, kdy byl chlapec. Myslím, že jsem ho naučil jisté bojové techniky, nějakou dobu jsem mu dokonce radil ohledně politiky Impéria. Hodný chlapec. Ne nejbystřejší student, ale jistým způsobem slibný.“

Shaddam dovolil své třetí dceři, aby si vzala *toho kluka!* To je skutečná známka zoufalství, očividně myšlená jako páka na Fenringa. Znamená to, že se brzy může objevit dědic

Corrinů s krví Fenringů? Zakabonil se. „Nemám rád, když se se mnou manipuluje.“

„To nikdo nedělá. Shaddam vás ale přesto prosí, abyste se k němu vrátil. Potřebuje vaši radu a přátelství.“

Fenring nepochyboval o tom, co má Shaddam za lubem. Hrabě měl vztek na padlého imperátora kvůli tomu, že lpěl na neuvážených plánech stejně jako bašár Garon. *Shaddam má nebezpečný druh inteligence a ta ho vede k víře, že je mnohem chytřejší než ve skutečnosti. Kvůli tomu se pak dopouští vážných chyb.*

Garon vytáhl z rukávu zdobený nůž s rukojetí vykládanou drahokamy. Fenringovi se napjaly svaly. *Poslali ho, aby mě zabil?* Položil si ruku na skrytý vrhač jehel v rukávu.

Ale bašár jen posunul nůž po stole zdobenou rukojetí napřed. „Tohle je teď vaše, dar od vašeho přítele z dětství. Říkal, že byste tu zbraň měl poznat, chápat její význam.“

„Ano, znám ji.“ Hrabě nůž obrátil a prozkoumal ostrý okraj čepele. „Shaddam ji dal vévodu Letovi v procesu o propadnutí léna a vévoda mu ji později vrátil.“

„Důležitější je, že tímto nožem bojoval Feyd Rautha – Harkonnen v souboji s Muad’Dibem.“

„Achch, a kdyby to harkonnenské štěně bylo bojovalo líp, nikdo z nás by tu dnes neseděl. Ne že by Shaddam byl něco víc než neslaný nemastný vládce.“

„Impérium by aspoň bylo stabilní, ne rozpolcené tím šířícím se Muad’Dibovým džihádem,“ podotkl Garon tiše.

A Feyd by byl ještě naživu… pravý otec Marie. Ale to věděla jen hrstka lidí.

„Čest a legie,“ pronesl Fenring zamyšleně. To bylo motto sardaukarů.

„Přesně tak. Sardaukar nikdy nezostudí sám sebe, i když na nás Shaddam přivedl ostudu. Netuší, jak velkou zášť vůči němu cítí jeho zbylí sardaukaři.“

Po Fenringově štíhlé tváři se šířil úsměv. „Celé knihovní planety by se daly naplnit věcmi, které Shaddam neví.“

Garon se konečně napil čaje. „Jeho bláznovství nás oba přišlo draho. Muž se nikdy nepřenese přes ztrátu syna, ani cti.“

„A teď jste rozpolcen mezi svou přísahou sardaukara, povinností sloužit Corrinům a vzpomínkami na syna.“

„Rozumíte mi velice dobře.“

„Pokud bychom byli rozhodovali my dva, achch, snad bychom byli zabránili nástupu Muad’Diba. Ale pořád jsou tu věci, které můžeme udělat, hmmm? Máme tu příležitost, vy a já. Kdyby se dal odstranit z rovnice a my byli dost chytří a důmyslní, mohli bychom pak následující zmatek lehce zmanipulovat k vlastním cílům.“

Starý bašár studoval Fenringa. „Navrhujete, abychom spolupracovali? Vrátíte se tedy na Salusu Secundus?“

Fenring hleděl na nůž s vykládanou rukojetí. „Řekněte imperátorovi, že i když si cením jeho nabídky, má odpověď musí být prozatím záporná. Mám tu jiné… možnosti a mám v plánu je provést.“

„Shaddam bude mít vztek, že jsem nesplnil svou misi.“

„Hmmm, pak tedy nechte otevřenou možnost, že bych si to *mohl* rozmyslet. Držte ho pěkně jako na trní. Abych tu iluzi podpořil, nechám si ten darovaný nůž. Vím, jak uvažuje. On, hmmm, bude přesvědčen, že mu na oplátku dlužím laskavost. Mezitím se budu věnovat své drahé dcerušce, která vyžaduje spoustu formování a vedení.“

„A jaký význam se skrývá v té dceři?“

Sardaukar všechno viděl tak černobíle! „Má veliký význam, můj drahý bašáre. Co kdybychom museli obejít toho blázna na Saluse a najít nějaký způsob, jak svrhnout Paula Muad’Diba sami?“

Garon se opřel v židli a snažil se nedat najevo otřes. „Kruté časy vyžadují kruté činy.“

Fenring pokračoval. „Kvůli Shaddamovým selháním ve funkci imperátora ho lidé tak dychtili nahradit, že do toho prázdna mohl vstoupit takový divoký povýšenec jako Muad’Dib, obklopený svými fanatiky. Teď ale začíná být jasné, že Muad’Dib je možná horší, než byl kdy Shaddam – a

my musíme zastavit vraždění, jak to jen půjde, a nastolit nový řád.“

Garon se dlouze a zhluboka nadechl a přikývl. „Musíme se vydat cestou cti. Tak dokážeme zvrátit to velké zlo, páchané proti lidstvu. Čest nám velí dát si tu práci.“

Fenring natáhl ruku přes stůl a Garon ji pevně sevřel. Hraběti osobně na cti zas *tolik* nezáleželo, ale tomu starému vojákovi jistě ano. V tom byla síla bašára Zuma Garona a zároveň i jeho slabost. Fenringovi jen zbývalo vypracovat podrobnosti a uvést plán do chodu.

Hranice Impéria jsou rozlehlé, ale skutečně výkonná vláda nesahá dál než za planetu, kontinent nebo dokonce vesnici. Lidé stěží dohlédnou dál než za nejbližší obzor.

MUAD'DIB. POLITIKA A BYROKRACIE

Stál na balkoně, osamělá postava.

Pozdě večer světla Arrakénu slábla a vycházející První měsíc vysílal dlouhé stíny přes rychle se rozvíjející město k pouštním svahům kolem. Vysoko na linii hřebene vymezoval písek široký Štítový val, jehož hráz rozbil Paul atomovými zbraněmi, aby umožnil útočícím červům přístup do kotliny. Štítový val byl přírodní objekt, odstřelený v bitvě jediným člověkem. *Pouhým člověkem.*

Lidé ho nepovažovali za pouhého člověka. Mladý imperátor se vrátil do postele, ale ležel a bděl, roztěkaný. Po celé galaxii zbývalo vybojovat nesčetná vojenská tažení a Paul Muad'Dib byl inspirací na cestě k věčné slávě. Fremeni si nedovolí vidět ve svém mesiáši žádnou slabost.

Jeho jasnovidné vize byly někdy jen všeobecné dojmy, jindy intenzivní obrazy a konkrétní scény. Sám džihád mu odjakživa připadal jako vysoké horské pohoří, táhnoucí se přes jeho životní stezku – nevyhnutelný, nebezpečný. Zpočátku se ho pokoušel popírat, ale pak vyrazil kupředu, postavil se obtížím, zrádným útesům, nečekaným bouřím. Stal se průvodcem lidské rasy, chtěl ji provést bezpečnými průsmyky, ale věděl, že se nedokáže vyhnout všem lavinám, náhlým záplavám, padajícímu kamení ani úderu blesku. Lidské vnímání vyžadovalo opak. Jeho vlastní obrovské odhodlání vyžadovalo opak. Nehledě na to, co si zvolí, zahyne spousta lidí, než dosáhne zaslíbené země za pohořím.

Paul předvídal mocný potenciál pompy, okázalosti a byrokracie, které kolem něj vyrostou. Už teď byly znát první známky. Nejprve se to bude dít pod pláštíkem mocné a nezbytné mašinérie, ale nakonec to metastázuje a vybují jako nádor. Věděl, že se s ním musí zatím smířit, protože ten nádor bude pohánět džihád.

Duna už se stala středem nového vesmíru. Miliony a miliony poutníků sem dorazí na hadždž. Na této svaté půdě se budou činit důležitá rozhodnutí a Muad'Dibovy jednotky budou odsud vyrážet do nejvzdálenějších končin, aby prosadily jeho vůli.

Nově naplánovaná pevnost Muad'Diba v Arrakénu bude vyzařovat světlo po celé galaxii. Jeho palác bude obrovský a závratný. Vyžadovali to lidé i historie.

Bývalá sousedství a rozpadlé chudinské čtvrti už byly srovnány se zemí, aby udělaly místo té kolosální stavbě. Po svítání se mělo začít se stavbou.

Jádro veliké budovy měla tvořit stará arrakénská rezidence, zanedlouho však nový palác spolkne všechny vnější stopy původního domova Atreidů na Arrakis, kdysi též dlouholeté základny hraběte Fenringa a lady Margot. Paul stál spolu s náruživým Korbou a rozjařeným Whitmorem Bluddem v klenuté místnosti a sledoval reakce Chani a Irulán.

Mistr meče Bludd s hrdostí předváděl mihotající se holoprojekce budov, zahrad a tříd budoucí citadely Muad'Diba. Samy ty plány byly tak veliké, že naplnily většinu místnosti. Projekční technikové pilně prováděli poslední zásahy na některých modelech, sledováni pozornýma očima pomocných architektů.

Bludd odvedl pozoruhodnou práci, zahrnul a vyvážil přání a myšlenky spousty lidí a při tom všem udržel svou osobní vizi „největšího architektonického triumfu lidstva". Už mnoho let de facto spravoval všechny državy arcivévody Ekaze a teď bude koordinovat armády dělníků, přísun materiálu a rozpočet (Muad'Dibovi by však ochotně nabídli své poslední mince i ti nejubožejší sirotkové, přespávajících na vyprahlých ulicích Arrakénu).

Korba coby představitel zájmů kvizarátu přidal do plánu čtyři obrovské chrámy, které se vybudují na pozemcích paláce a spojí se s komplexem hlavní pevnosti, vyrostlé kolem starého sídla. Ještě předtím, než byly vztyčeny první mohutné zdi, trval na tom, aby se ta stavba, veliká jako celé město, vyzdobila náboženskými sochami a různými objekty duchovní povahy. „Všechny stránky citadely musí povyšovat osobnost imperátora Muad'Diba a pozdvihovat ho na náležitou úroveň."

Paul pohlédl na Korbu a pomyslel na své zbývající fedajkiny, vzpomněl na jejich čiré zanícení. V dobách, kdy byly bitvy přímé a nepřátelé jasně určení – Harkonnenové, sardaukaři – přísahali na svůj život, že ho budou bránit. Mnozí z těch elitních bojovníků se i teď zapojovali do bojů džihádu – věrní jako Otheym, Tandis, Radžifiri a Saadžíd. S vědomím jejich zkušeností a chrabrosti si své fremeny – pouhou frakci svých bojových sil – rezervoval na nejobtížnější střetnutí, na nejkrvavější konflikty.

Ale Korba, byť též fedajkin, si zvolil jinou cestu ke slávě. Přestože byl lstivý, jeho motivy Paulovi neušly: zatímco válečník je pořád jenom válečník, hlava církve třímá v rukou víc trvalé moci ve stále se rozšiřujícím okruhu Muad'Dibova vlivu a ve vzrůstajícím počtu dobytých nebo spojeneckých objektů. Korba podporoval rozvoj kvizarátu, přicházel s novým zapáleným kněžským učením a pravidly a tím si vybudoval a udržoval vlastní vysoké morální postavení – ve jménu Muad'Diba.

Přes kyselou pachuť, kterou v něm ten vývoj vzbuzoval, potřeboval Paul veškerou energii, kterou mu mohla církev zajistit. A věděl, že i on musí dál vystupovat na veřejnosti.

S Chani po boku kráčel Paul od stolu ke stolu a prohlížel modelové stavby, soustředil se na četné kupole a vznosné oblouky. Průřez stavbou předváděl, kde bude Božská audienční síň hostit jeho hlavní trůn. „Některé sály budou tak veliké, že by se do nich vešly celé královské paláce. Komplex je navržen jako rozlehlé opevněné město, aby chránil své obyvatele a ohromil cizince."

Pestrobarevně oděný mistr meče použil vlastní rapír jako ukazovátko, aby předvedl Irulán, kde se budou rozkládat její soukromé zahrady, včetně „kanceláří k rozjímání“, v nichž bude moci pokračovat v psaní. Paul zaznamenal hrdost, s níž ten muž popisoval svůj majestátný sen, a princezna vypadala, že to na ni náležitě zapůsobilo.

Chani si změřila Irulán úkosem. „Takové věci se možná očekávaly ve starém Impériu, ale my podobné místo nepotřebujeme, Usúle. Fremeni to budou považovat za marnotratnost… za nenasytnost, za cizáctví.“

„Pro Muad’Diba není žádná marnotratnost dost velká,“ stál na svém Korba. „Lidé se nespokojí s ničím menším než s největším stavebním dílem v lidské historii.“

Paul si smutně uvědomoval, že Korba má pravdu.

Bludd si hlasitě odkašlal. „Takové byly mé instrukce a takhle to bude. Od ústředního jádra se bude zbytek stavby rozrůstat jako nádherná květina v poušti.“ Byť byli Korba s Bluddem dvě naprosto protichůdné povahy, vyvinuli si během prvních fází plánování projektu vzájemný zdráhavý respekt. Společné ambice a cíl jim sloužily k nalezení rovnováhy.

Paul vzal Chani za ruku a řekl jí: „Taková marnotratnost je nezbytná, má milovaná. Velkolepost sama je páka, která dokáže pohnout i těmi nejzatvrzelejšími pochybovači a nově získanými stoupenci. Už jen čirou velikostí, rozsahem a nádherou musí má nová pevnost vyvolat hrůzu v srdci každého, kdo ji uvidí – dokonce i v nás, kteří poznají její vnitřní chod a vzhled. Možná právě v nás, protože musíme dobře hrát své role, a já musím hrát tu svoji nejlíp ze všech.“

Poplácal rukou jemnou látku vesty mistra meče. „Máš můj bezvýhradný souhlas, Bludde. Ano, tento palác se bude stavět podle tvých plánů. S každým položeným kamenem a každou zavěšenou tapisérií posílíme džihád – a uspíšíme jeho dokončení. Budu pořádat veřejná slyšení na trůně a z balkonů nad davy věrných. Tato místa musí být ve své nádheře jedinečná. Mé soukromé prostory však budou skromné.“ Paul máchl odmítavě rukou k plánům panovnického apartmá, z něhož přímo odkapávala okázalost. „Když se s Chani

odebereme do svých komnat, bude tam jen tradiční zařízení, jaké se najde v síči, předměty a vybavení, jaké by používal typický fremen. V soukromí budeme pamatovat na své kořeny.“

Bludd a Korba se na něj vyplašeně podívali, kdežto Irulán popošla blíž. „Můj manželi, lidé očekávají, že budeš žít jako imperátor, ne jako kmenový náčelník. Celá pevnost včetně tvých prostor by měla lidstvu ukazovat, jak velký a mocný je Muad’Dib. Modelem ti může být panovnické křídlo mého otce ve starém imperiálním paláci.“

„Prostota síče nám v našich soukromých prostorách postačí,“ stála na svém Chani. Paul s ní souhlasil a ukončil diskusi. Jeho konkubína se nikdy necítila úplně pohodlně ve městech, v obřích a zdobených stavbách. „I když je Muad’Dib imperátor, pořád je jeden z lidu.“

Ano, pomyslel si. *To by se mému otci zamlouvalo.*

Byl jsem předurčen k velikosti, ne k pouhé poznámce pod čarou v historii.

MISTR WHITMORE BLUDD,
Osobní záznamy a postřehy, díl VII

Sklad drahého vína patřil k rozsáhlému naloupenému pokladu, který armády Muad'Diba postupně přivážely na Arrakis. Whitmore Bludd objevil během řízení dodávek materiálu a dohlížení na stavbu veliké citadely nezaznamenanou skrýš.

Četl si štítky na lahvích, s rostoucím obdivem a úžasem zaznamenával jednotlivé ročníky. Pochyboval o tom, že by neotesaní fremeni tušili, jakou hodnotu to našli. Navršili ty zabavené lahve bez jakéhokoli soupisu, bez zajištění náležité teploty.

Tito pouštní fanatikové neměli žádné pochopení, chuť ani finesu. Nepoznali by rozdíl mezi svěžím jemným caladanským bílým vínem a robustním chianti ze skleníkových vinic na Anbusu IV. Bludd si ve skladišti prohlížel jednu bedničku vína za druhou a uvědomoval si, že by v žádném případě nepřenesl přes srdce, aby ten poklad přišel nazmar. Právě objevil sytě červené stolní víno, určené k pití spíš ve velkém než k vychutnávání, a usoudil, že tohle si fremeni užijí víc než něco zvlášť kultivovaného. Nebo snad jeden z těch přesládlých muškátů. Narazil na láhev pravého šumivého kiranského vína a odložil ji stranou k vynikajícím

ročníkům. Nemůže připustit, aby se *tohle* vyplýtvalo na prostoduchém patře nějaké pouštní krysy!

Pro dnešek se Bludd rozhodl pro silnější klaret. Ochutnal ho už před lety, když si se svým druhem mistrem meče Rivvym Dinarim připíjeli na službu arcivévodovi Armandu Ekazovi. Korpulentní Dinari považoval ten ročník za výjimečný a Bludd měl na ten večer příjemné vzpomínky spíš díky tomu přátelství a situaci než díky kvalitě vína. Dinari, prohlašoval, že má tuze náročné patro, ale vypadalo to, že dává přednost kvantitě *i* kvalitě zároveň.

Bludd se už převlékl do večerního úboru: kaštanového saka, šitého na míru, přepásané černé tuniky s okružím, do upnutých černých kalhot a semišových bot po kolena, které ladily s barvou saka. Jako vždycky mu u boku visel dlouhý rapír, zbraň ozdobná i vražedná. Sebral bedničku s vínem, vyvážil si ji na druhém boku a vyšel ze skladiště s veškerou grácií, jaké byl schopen. Pokud si tihle pouštní bojovníci dokážou vychutnat dobré věci – což vůbec nebylo jisté – získá si u nich přízeň a všichni si užijí příjemný čas, vymění si historky o svých hrdinských činech.

Ve slavnostní náladě přinesl víno, vlastní vývrtku a bedýnku sklenek na stopce do fremenských ubytoven. S úsměvem pozvedl lahve, aby dal najevo, že se chce o pití podělit, ale fremeni si ho prohlíželi podezíravě. Uznávali Bludda jako jednoho ze zvláštních poradců Muad'Diba a jeho dlouholetého známého, a přesto ten vyšňořený mistr meče neodpovídal jejich představě válečníka.

Bludd začichal a rychle zamaskoval, jak odporné jsou mu pachy kolem. Tihle příslušníci Paulovy elitní armády se základnou tady v Arrakénu měli přístup k takovým spoustám vody, že by se mohli aspoň občas vykoupat!

„Přinesl jsem dobré víno ze skladů imperátora Paula Atreida," rychle pokrčil rameny, „nebo Muad'Diba, pokud ho tak nazýváte raději. Chce se někdo napít?" Bludd začal nalévat skleničky a naznačil uprášeným fremenům, aby si je brali, jednu po druhé. „Je to tradice mezi mistry meče, dát si společně sklenku dobrého vína a vyprávět si historky o

bitvách. Býval jsem hlavním instruktorem ve škole na Ginázu a později jsem se stal jedním ze dvou služebně nejvyšších mistrů meče na dvoře Ekazů.“

Půl tuctu fremenů pozvedlo skleničky a prohlíželo si je. Jeden z nich, fedajkin jménem Elias, si dal doušek a zašklebil se.

„Takhle ne!“ vyštěkl Bludd, kterému už docházela trpělivost. „Prohlédněte si jeho sytou barvu, nadechněte se úžasné vůně. Dejte si malý doušek. Umožněte chutím, aby se vám rozvinuly na patře. To není jako vaše sprosté kořeněné pivo.“ Elias vypadal, že ho to urazilo, ale Bludd předstíral, že si toho nevšiml. Zvedl vinnou skleničku, dal si doušek a vydal dlouhý povzdech. „Takže… historky. Protože jste tak okouzlení Muad’Dibem, měl bych vám vyprávět o dobách, kdy jsme se s mými druhy Rivvym Dinarim a Duncanem Idahem vypravili s mladým Paulem Atreidem – myslím, že mu tehdy bylo dvanáct let – do džunglí Ginázu, kde nás napadly obří housenky –“

„My víme o Duncanu Idahovi všechno,“ přerušil ho jeden z fremenů. „Zemřel a zachránil Muad’Diba při útěku před Harkonneny. Tak se spolu s matkou dostal až k nám.“

„Paul vám tedy tu historku vyprávěl?“ Bludd se rozhlédl kolem, ale nedokázal z tváří vyčíst žádnou odpověď.

„Četli jsme knihu od princezny Irulán,“ odpověděl jeden z mužů. Ostatní cosi slavnostně zamumlali na souhlas.

Bludd tu knihu četl a taky a měl pocit, že Irulán vynechala spoustu důležitých věcí. Dokonce naznačila, že Paul nikdy nebyl mimo planetu Caladan, než přišel na Arrakis, ignorovala všechny jeho hrdinské činy na Ekazu! A to nebyly jediné chyby. Bludd o tom už s princeznou mluvil.

Fremeni popíjeli víno, ale bylo vidět, že spíš z povinnosti než s potěšením. Bludd to zkusil znova, nabídl jim další historku, kterou Irulán do své první kroniky nezahrnula. „Nebo vám mám povědět, jak začala Válka assassinů v hradu Caladan tím hnusným útokem Grummanů? Zemřelo přitom několik lidí, včetně –“ Odfrkl si a nasál vzduch. „Tohle bych asi taky neměl vyprávět.“

Bludd čekal, že se někteří začnou vychloubat vlastními hrdinskými výkony a líčit své přehnané příběhy. Ale tito fremeni byli zarputilá banda.

„To víno chutná jako nefiltrovaná moč," zavrčel Elias, kterého Bludd urazil. „Prohnat ho rekultivační jednotkou, aspoň dostaneme zpátky vodu."

„Můj drahý pane, tohle je skvělé a drahé víno. Nepřekvapuje mě ale, že to nedokážeš vychutnat –"

Elias vytáhl krispel a ostatní okamžitě ztuhli. „Tys mě urazil!"

Bludd se rozhlédl kolem a znuděně si povzdechl. „No a co?"

„Tady jde o čest," prohlásil jeden z mužů. „Tohle přece doopravdy nechceš, můj milý pane," namítl Bludd.

„Tas svou čepel!" Elias sevřel krispel a zaujal bojový postoj.

Bludd s nejvyšším klidem vytáhl od opasku rapír. „Copak jsem nedal dost jasně najevo, že jsem vynikající mistr meče z Ginázu? Tvá dýka z červího zubu je roztomilá, ale já mám čtyřikrát větší dosah." Doprovodil to švihnutím rapíru do vzduchu.

„Jsi tedy zbabělec?"

„Jedním slovem… *ne*." Bludd si uhladil sako a zatáhl za černé okruží. „Do střehu tedy, když na tom trváš."

Elias vyrazil s krispelem za výkřiků a hvízdání svých druhů. Bludd byl oblečen elegantně, zároveň však i pohodlně a šat mu umožňoval snadný pohyb. Vyhnul se divokému mužovu výpadu. Pak se bleskurychle obrátil a bodl fremena do ramene.

„Tak, a první krev je moje. Vzdáváš se?"

Fremenští diváci se zasmáli. „Ten bídný Bludd se víc vychloubá, než bojuje! Bídný Bludd!"

„Ale, to je ubohá hra se slovy!" Z hlasu mu odkapával sarkasmus.

Vzteklý fremenský bojovník znovu vyrazil a překvapivou rychlostí sekl. Přehodil si nůž do druhé ruky a zaútočil. Aha, takže dokáže bojovat oběma rukama, to je užitečná schopnost!

Bludd ránu odrazil, sekl čepelí do vzduchu, otočil se a bodl muže do druhého ramene. „Máš štěstí, že jsem se rozhodl držet se na uzdě.“

Pohrával si s Eliasem dalších pár minut, předváděl se, prováděl rozmáchlé grandiózní pohyby, před nimiž varoval své studenty, aby je nikdy nepoužívali, neriskovali. Předvádění byla jedna věc, hlavní je ale vítězství. Není k ničemu mít dobrou formu, pokud protivník člověku usekne hlavu.

Tento protivník však nepolevoval ani se nevyčerpával a pokračoval stále dál vytrvalým, i když tuctovým stylem boje. Bludd si uvědomil, že začíná být sám unavený, a rozhodl se ten pošetilý tanec ukončit. Slyšel o tom, jak snadno může být dotčena fremenská pýcha, a nechtěl, aby vůči němu tento muž choval doutnající krevní mstu. Musel mu dát možnost, jak si zachovat tvář.

Bludd postupoval kupředu v přívalu složité práce zbraní, máchal ohebnou čepelí, až se z toho Eliasovi točila hlava. Pak se Bludd schválně přiblížil trochu moc. Vypozoroval mužův styl a věděl, jak zareaguje. Jakmile dal fremenovi jen náznak příležitosti, zableskl se krispel a vyřízl mělký šrám Bluddovi nahoře na paži. Tak, a teď může být ten muž spokojený, že i on prolil krev. Elias reagoval divokým úšklebkem.

„Tak to by stačilo.“ Bludd sjel svou čepelí tvrdě dolů po rubu fremenova nože a přinutil jeho prsty, aby pustily rukojeť. Dýka z červího zubu spadla na zem vojenské ubytovny.

Jeden z ostatních fremenů popošel a odkopl krispel z Eliasova dosahu. „Porazil tě poctivě, Eliasi, ale i tys prolil krev.“

Fremen se tvářil popleteně a pořád ještě vztekle. Další voják dodal tichým hlasem: „Muad’Dib nám zakázal veškeré kmenové soupeření.“

„Tenhle nadutec nepatří do žádného fremenského kmene,“ odsekl Elias.

„Muad’Dib chce, aby jeho vojáci bojovali s nepřítelem, ne se sebou navzájem.“

„To je dobrá rada.“ Bludd zastrčil rapír do pochvy, sebral jednu neotevřenou láhev vína a vzal ji s sebou, jak odcházel z kasáren. „Příště radši přinesu jen kořeněné pivo.“

Nikdy se neobracej zády k Tleilaxanovi.

STARÉ RČENÍ

Lady Margot Fenringová jela vedle své malé dcerky v zadním oddíle pozemního vozu, který se proplétal klikatými ulicemi Thalidei. Lady Margot nařídila řidiči, aby je odvezl na jeden z veřejných trhů v docích. Málokdy se někam vypravila bez manžela, ale malá Marie si potřebovala oddechnout od věčně ostražité benegesseritské chůvy a učitelky. Margot by sice lehce dokázala porazit celou spoustu tleilaxanských mužů, měla však zakázáno cestovat bez doprovodu, v zájmu vlastního „bezpečí".

Malá Marie seděla vysoko na naditém polštáři, určeném pro tleilaxanské Pány. Dívka nasávala detaily zvenku, vykulené oči měla plné zvědavých otázek, ale byla už dost moudrá na to, aby hledala odpovědi sama. Fenringové měli s tím mimořádným dítětem své plány, umínili si zajistit, aby Marie získala široké zkušenosti a schopnosti. Musela být připravena a vyzbrojena na svůj osud.

Tleilaxanský řidič z pracující kasty, který jim byl přidělen, se zkušeně vyhýbal drobným Pánům, kteří povýšeně a bez rozhlížení vstupovali do silnice. Řidič se v ženské společnosti očividně necítil dobře, nemluvil se svými cestujícími, možná dokonce dostal instrukce, aby si jich nevšímal. Na rozdíl ode všech ostatních vozidel ve městě mělo to, v němž jela Margot a její dcera, tmavě zabarvená

okénka, jako by Tleilaxané nechtěli, aby se žena předváděla venku.

Když Margot cestovala se svým mužem, nakládali s ní úplně jinak, sice ji nevítali, ale aspoň ji zdráhavě přijímali. Jakmile však vyšla bez něj, Tleilaxané se zdáli být *dotčeni* tím, že se ukazuje mezi lidmi. Tentokrát jí to však bylo jedno. Ať se cítí dotčeni. Přestala už počítat kapky nelibosti, jakými ji její neochotní hostitelé častovali. Magot ty úzkoprsé muže vysoké kasty nesnášela čím dál tím víc, ale coby zkušená benegesseriťanka též dokázala své pravé city skrývat.

Dívenka se slámovými vlasy se na ni usmála a pak vyhlédla nízkým zabarveným okénkem nalevo. Matčiny starosti nevnímala. Stejně jako Margot na sobě měla dlouhé černé šaty, ale místo šedohnědých měla světle modré oči. *To je Feydova barva,* vzpomněla si Margot, *jenže její oči nejsou tak nevlídné jako jeho.*

Harkonnenský na-baron byl schopný milenec, byť ne tak zkušený, jak by měl být, vzhledem k množství žen pro potěšení, které si dopřával. Ve světle pozdějších událostí se ukázalo, že Feyd nebyl ani tak zkušený bojovník, za jakého se považoval. Margot však získala jeho semeno a dovolila si počít dceru, jak jí nařídilo Sesterstvo. Tak dokonalá genetika, vycházející z generací benegesseritské péče o lidské genetické zásoby. Ano, malá Marie byla skutečně výjimečná.

Během toho roku, který Fenringové strávili na Tleilaxu, zůstala lady Margot v kontaktu se Sesterstvem, vyměňovala si s ním tajné vzkazy, dopisy nebo zprávy skryté v předmětech, dopravovaných kurýrem mezi touto planetou a Wallachem IX. Nepochybovala o tom, že chůva Obregah-Xo také posílá tajné zprávy.

Navzdory osobnímu zájmu Matky představené o dceru Feyda-Rauthy měla Margot vlastní plány. Nehodlala dopustit, aby se dívka stala pouhým pěšákem Bene Gesseritu. Od nástupu Muad'Diba – Kwisatze Haderacha, kterého Sesterstvo nedokázalo ovládat – a jeho sestry, Zvrácenosti Alie, ztrácela Margot Fenringová postupně důvěru v příliš složité a málo úspěšné plány Bene Gesseritu.

Ona a Hasimir měli spoustu jiných plánů.

Lady Margot se na dceru usmála. Dítě mělo jasnou a zvídavou mysl a rychle se učilo. Díky matčině výuce a lekcím hraběte Fenringa a chůvy Obregah-Xo už dívenka zvládala benegesseritské dovednosti podstatně nad svůj věk.

Vozidlo projíždělo kolem rušného tržiště se stany a boudami, které se táhly až do doků, s pouličními prodavači, prodávajícími jídlo a osobní předměty. „Řidiči, zastav. Rády bychom si prohlédly trh."

„To je zakázáno," zachraptěl řidič. To jen posílilo odhodlání lady Margot.

„Přesto si tu vystoupíme a projdeme se."

„Jsem oprávněn jen k tomu, abych vás vozil po městě."

Margot už měla dost tleilaxanských tajemství a omezení. Nasadila naplno Hlas: „Zastavíš auto a uděláš, co ti řeknu."

Řidič sebou bezděčně škubl a pak zajel s vozem k nejbližšímu shluku stánků.

„Počkáš tu na nás, než si prohlédneme obchodníky a jejich zboží."

Řidič seděl a třásl se a málem nebyl schopen pohybu, přesto ale zašmátral v malé přihrádce vedle svého sedadla. Potil se námahou, ale neustal, dokud nevytáhl malé černé klubko. Stiskl ho v dlani a zdálo se, že z něj vyrašily dva černé šály, jeden velký a jeden malý. „Musíte se zahalit. Obléct se jako muž a chlapec."

Margot ohromilo, že má řidič sílu na tak nezávislou myšlenku, když je pod vlivem Hlasu. Vzala šály a jeden si ovázala kolem hlavy tak, jak to vídala nosit některé muže středních kast. Marie si bez zaváhání připevnila šál přes obličej a uvázala ho za krkem. „Ráda se přestrojuju."

Margot s dcerou vystoupily z vozu. Z hlavních pěších cest vybíhalo mnoho bočních uliček a Margot se pustila jednou a pak zas jinou, v duchu si udržovala přehled o tom, kde se nacházejí. Věděla, že i navzdory zabalené hlavě bude díky své výšce, cizímu oblečení a vzezření nápadná. Malá Marie si mužů, kteří na ně hleděli, zřejmě nevšímala.

Než vstoupily, kypěl ten hlučný trh ruchem, plný exotických vůní vařeného jídla, kořeněného masa slepřů a nakládané zeleniny. Lady Margot však zaznamenala, že se teď s Marií pohybují v jakési oáze ticha. Prodavači i zákazníci umlkali, jakmile dvojici spatřili.

Jednou ze zábav lady Margot po příchodu na planetu bylo studovat rozmanité exotické tleilaxanské jedy. Kromě zdatnosti v biologii vynikal Bene Tleilax i v přípravě toxických chemikálií, které dokázaly četnými způsoby zabít nebo ochromit. Trh nabízel pravou přehlídku podobných užitečných prostředků. Některé z nich byly účinné dotykové paralytické látky, jiné vyžadovaly mimořádné způsoby podání, protože standardní slídiče jedů dokázaly odhalit smrtící látky v jídle i v pití. Margot obdivovala vystavené třpytící se drahokamy, chemicky napuštěné neurotoxiny, které se uvolňovaly za zvláštních podmínek. Viděla neškodně vyhlížející tkaniny, jejichž vlákna – když se natáhla nebo zahřála – proměnila dlouhé řetězce své polymerové stavby do smrtících jedovatých molekul. Ano. Tleilaxané měli zajímavé hračky.

Dívenka se zastavila se u jednoho pultu a studovala sbírku vystavených panenek. Všechno to byly mužské figurky, ale představovaly rozličné lidské rasy v tradičních úborech různých planet. Marie ukázala na jednu, která vypadala jako mladý Paul Atreides, idealizovaná verze Muad'Diba coby chlapce. „Tuhle chci," prohlásila.

Prodavač se zamračil, ale vyslovil nízkou cenu, očividně se jich chtěl co nejrychleji zbavit. Když několik solárů změnilo majitele, podala lady Margot panenku dceři, ale dítě ji jí hned vrátilo.

„To je můj dárek pro tebe, matko," řeklo. „Já si s panenkami nehraju."

Margot si s úsměvem vzala hračku a pobídla dceru k odchodu. „Měly bychom se vrátit k řidiči." Kvůli to mu, že si prosadila svou, poslali už tleilaxanští úředníci nejspíš káravý vzkaz hraběti Fenringovi. S neomylnou orientací je dovedla zpátky k vozu. Řidič na ně čekal a nervózně se potil.

Po celou cestu vozem domů překypovala malá Marie vzrušením a nemohla se dočkat, až otci vylíčí, co udělaly. Díky tomu ta výprava stála za to i lady Margot.

Za správných podmínek může i to nejmenší zčeření vody vyvolat mocnou vlnu.

ZENSUNITSKÉ RČENÍ

Zvuky budování byly v Arrakénu stejně všudypřítomné jako kvílející pouštní vítr a šeptající písek. Komplex pevnosti začínal na periférii města, už osídlené miliony poutníků a těmi, kdo je odírali.

Po dohotovení se palác potáhne po předměstích až k útesu na severu, kde zatím stálo mnoho domků, chvatně vybudovaných z trosek Shaddamových válečných lodí.

V částečně přebudované rezidenci v Arrakénu se Paul sešel se svými poradci, dřív než se den rozpálil do dusivého žáru. Schválně vybral malý konferenční pokoj, místnost, kde byly kamenné zdi tak blízko u sebe, že mu to propůjčovalo jistý pocit soukromí. Nazýval to „příjemné místo pro nepříjemné diskuse“.

Nevybíral si poradce kvůli jejich politickému vlivu nebo původu, ale spíš proto, že věřil jejich schopnostem. Byly tam i Alia a Chani a Irulán trvala na tom, že se diskusí také zúčastní. Paul sice docela nevěřil její oddanosti, cenil si však její inteligence jak coby benegesseriťanky, tak jako nejstarší dcery padlého imperátora. Vážně mu mohla hodně prospět.

Přidal se k nim i Korba a Skokan Chatt, další fedajkin s nezpochybnitelným odhodláním. Po delegaci Kosmické gildy u Alie, když byl Paul na Caladanu a Kaitanu, dostal Chatt za úkol vyřizovat její časté požadavky, prosby a stížnosti.

Zatímco někteří představitelé Gildy doufali, že od Paulova zástupce vyloudí ústupky, Chatt jen plnil přání Muad'Diba a odmítal se sklonit byť o milimetr. Paul by uvítal víc takových vyjednavačů.

Sluhové přinesli malé šálky hořké kořeněné kávy. Vzhledem k válečné kořisti a darům, neustále dodávaným na Dunu, netrpěl Muad'Dib ani jeho nejbližší nikdy nedostatkem vody. Povolal schůzi k pořádku tím, že zaujal místo.

„Připravil jsem pořad jednání, Usúle," oznámil Korba a napřímil se na sedadle. Často používal Paulovo neformální jméno ze síče Tabr, aby zdůraznil, jak je imperátorovi blízký. Rozložil po stole listy instropapíru, jako by to byly posvátné dokumenty. Mohl použít běžný papír z koření, ale Korba místo toho vybral médium, které naznačovalo stálost a důležitost. Paul si pomyslel, že ten člověk listy nejspíš označí za svaté relikvie.

Fremen se zaznamenaným pořadem jednání schůze. Už samotná ta myšlenka byla absurdní. „Máme k probrání spoustu záležitostí, Korbo. Program jednání nás sevře do hloupě zkostnatělého pořádku." Paul se nedokázal ubránit úsečnému tónu hlasu. Nevyhnutelná byrokracie znovu zapustila kořeny.

„Jen jsem se snažil zorganizovat témata do užitečného pořadí, Usúle. Váš čas má nesmírnou cenu."

Ozvala se Alia: „Můj bratr si může organizovat, jak chce. Tvrdíš snad o sobě, že jsi v tom lepší než on?"

Paul pozoroval, jak se Korbovi napjaly svaly. Kdyby Aliina slova nemírnila její dětská postava, fremenská pýcha by mu možná zavelela vytasit krispel – jak stejně dělal až příliš často.

„Co je první bod, který si přeješ probrat, milovaný?" zeptala se Chani, aby změnila téma rozhovoru. Skokan Chatt seděl mlčky a poslouchal každé slovo, které Muad'Dib řekl, méně pozorně pak i zbytek diskuse. Irulán očividně schůze zajímala, čekala na šanci se do ní zapojit.

„Přeji si probrat růst Arrakénu." prohlásil Paul, „a potřebuji upřímné odpovědi. Jak mi jeden svět za druhým

přísahá věrnost, roste městské obyvatelstvo mnohem rychleji, než se dokáže přizpůsobit naše infrastruktura. Každý den přijíždějí na Dunu poutníci, uprchlíci a nejrůznější vystěhovalci a naše omezené zdroje je nedokážou zaopatřit.“

„Nepřinášejí s sebou dost vlastní vody,“ řekla Alia.

Korba zavrčel na souhlas. „Za starých dnů musely fremenské kmeny nastražit tisíce lapačů vody, instalovat sběrné nádrže a shromažďovat každou kapku rosy, jenom abychom *sami* přežili. Teď sem příliš mnoho cizáků přiváží svá lačná těla a ústa, aniž by se o sebe uměli postarat. Neznají ani poušť.“

Chani se k němu přidala. „Nakupují filtršaty od šarlatánů. Myslí, že si mohou prostě vzít vodu, kdykoli ji budou potřebovat, nebo že bude padat z oblohy stejně jako na jejich světech. Podle fremenské tradice by si zasloužili zemřít a postoupit svou tělní vodu inteligentnějším lidem.“

Ozvala se Irulán: „Nahoře na Štítovém valu bylo vybudováno mnoho dočasných sídlišť, nehledě na zbytkovou radiaci ze tvých atomových zbraní.“

„Dělají to bez dovolení,“ poznamenal Korba.

„A přesto to dělají.“ řekl Paul. „Zoufalí a odhodlaní nedbají na to, že nemají povolení.“

„Radiace není jediné nebezpečí,“ pokračovala Irulán. „Četla jsem týdenní zprávy. Každý den se ztrácejí těla. Lidé jsou vražděni a okrádáni a kdo ví, kolik dalších mrtvol se nikdy nenajde? Víme o ganzích, které kradou živé i mrtvé kvůli jejich vodě.“

Paula však ty novinky nepřekvapily. „Za těchto podmínek se to dalo čekat.“

Korba se podíval na svůj pořad jednání a přednesl záznam o exportu melanže. Současně s rozšiřováním Impéria rostla i Paulova potřeba větších stimulů vůči Gildě a CHOAM, proto požadoval zvýšení produkce koření z pouště. A cokoli si Muad’Dib přál, to taky dostal.

Paul si dále prohlédl zprávy z posledních bitevních polí džihádu. Mnoho šlechticů landsraadu, kteří se s ním spojili, pomáhalo rozšiřovat jeho vládu na jiné světy, podmaňovat

dosud odolávající planety. Ale všiml si překvapivého modelu: jen málo takto „dobytých“ světů doopravdy ohrožovalo jeho moc. Spřátelení šlechtici si s oblibou vybírali cíle podle dávných sporů a rodinných záští, využívali divoký džihád jako záminku k vyřešení starých roztržek. Paul to viděl, ale zároveň věděl, že mu ty nešťastné a hanebné výstřelky dodávají palivo k rozdmýchání nezbytných plamenů.

Jak tak Irulán naslouchala sériím vítězství a odhadovaným počtům obětí, varovala: „Zanedlouho budou lidé volat po dnech vlády mého otce.“

„Chaos vždycky přináší stesk,“ řekl Paul. *I mně samotnému.* „Budeme mít mír, jakmile se ze starého a shnilého Impéria odstraní balast. Nedokážu ale říct, jak dlouho to bude trvat.“

Irulán odsekla: „Vidím, jak se formuje tvá vláda, imperátore Paule Atreide. Vážně věříš, že tvé metody přinesou něco lepšího než Impérium Corrinů? Můj rod vládl lidstvu s pouhými několika přestávkami deset tisíc let. Představuješ si, že ten tvůj dokáže totéž?“

Korba vyskočil a zadrmolil frázi, kterou jeho kvizarát skandoval po ulicích: „Muad’Dib přetrvá navěky!“

„To stačí, Korbo,“ odbyl ho Paul unaveně. „Šetři si svá rčení na davy, nepoužívej je tady na soukromé poradě.“

Vůdce fedajkinů se svezl zpátky do židle, jako by ho Paulova slova skosila.

Paul se naklonil kupředu, zaujal ho výpadek obvyklé benegesseritské zdrženlivosti. „Pokračuj, Irulán. Připadá mi to zajímavé.“

Našpulila růžové rtíky, potěšená a překvapená tím, že ji bere vážně. „Hlásáš nejlepší úmysly, ale v mnoha směrech ses stal příliš fremenem, abys mohl vládnout meziplanetárnímu Impériu. Vládnutí vyžaduje obratnost. Jednou vybudovaná politická spojenectví nejsou neměnná. Musíš sledovat své spojence mezi šlechtickými rodinami a jejich planety a dohlížet na ně. Proto se hraběti Thorvaldovi tak šikovně dařilo sbírat podporu proti tobě. Jakmile vyšel ze síně landsraadu na Kaitanu, začal si budovat vlastní spojenectví a mnoho lidí ho

považuje za jedinou schůdnou alternativu. Obsáhl jsi brutální sílu, kdežto on používá složitou byrokratickou mašinérii.“

„Jeho malá rebelie sestává hlavně z toho, že pronese hrdé prohlášení a pak se schová,“ upozornil Paul.

„Zatím.“ Zavrtěla hlavou. „Ukáže se, že jsem měla pravdu. Fremenská prostota a kruté násilí nikdy Impérium neovládnou.“

„Jsem také syn šlechtického vévody, Irulán. Dokážu vyvážit obě strany a brát si z obou, co je třeba. Jsem Paul Atreides *a k tomu* Paul Muad’Dib.“

Princezna si ho změřila ostrým pohledem. „A kolik z toho, co tě naučil otec, používáš? Nevidím žádné výhody toho, co tvoříš: fanaticky sjednocené lidstvo pod charismatickým vůdcem sleduje dogma místo souboru práv. Zbavil ses složité – a jistě, neefektivní – byrokracie landsraadu. Ale nemůžeš ji nahradit anarchií! Potřebujeme bezpečnou síť zákonů a procedur, jednotný kód, podle nějž se bude rozhodovat na všech planetách. Jenže ty se zatím snažíš skoncovat se vším, co tě předcházelo!“

„Navrhuješ, abych nechal svou správu přerůst do přebujelého monstra, které si libuje ve vlastních nadutých pravidlech?“

„Přesně tohle *je* vláda – jak dobře víš, můj manželi.“

Chani věnovala Irulán nebezpečný pohled a začala se zvedat, ale Paul zvedl ruku a zastavil ji. Vlastní hněv držel pod přísnou kontrolou. „Nepředám své Impérium byrokratům, když jsem porazil tolik vládců planet.“

„Tvým cílem by neměla být byrokracie, ale výkonnost,“ stála na svém Irulán. „Jmenuj dobré vůdce a schopné správce – lidi, kteří si cení víc konečný výsledek než udržování současného stavu nebo upevňování vlastního významu. Každý, kdo dokáže zdržovat vytvoření formy, má moc nade všemi, kteří tu formu potřebují.“

Paul byl rád, že předem odhadl, jak cenná bude princeznina přítomnost na tomto setkání. Její názor byl výjimečný mezi všemi ostatními v jeho novém Impériu. Irulán však bylo třeba držet na krátké uzdě.

Paulova matka nebyla pryč dlouho, ale snad by ji měl povolat z Caladanu zpátky. Dokázala by naplnit významnou pozici v jeho ústřední vládě. Další silná žena v nejbližším okruhu.

„Můžete mi věřit, že budu plnit vaše přání, Usúle," řekl Korba.

„A mně taky," dodal Chatt. Byla to první slova, která na schůzi pronesl.

„A mně taky." Hlas Irulán poznamenala hořkost. „Vím, že si mě nevážíš jako manželky ani jako družky, ale nemůžeš nepoznat můj talent na poli diplomacie."

„Ano, poznávám v tobě hodně, Irulán. Máš v sobě mnohé schopnosti i oddanost, ale nebudu riskovat a dávat ti příliš velkou moc. Coby dcera padišáha imperátora, cvičená Bene Gesseritem, jistě chápeš, proč."

Irulán odpověděla s chladnou zlobou. „Co mě tedy necháš dělat se všemi mými schopnostmi? Mám být jen ozdoba na manželově dvoře, jako jedna z nově vysazených datlových palem?"

Paul to zvažoval. „Jsou mi známy tvé zájmy a tvá užitečnost. Tvá první kniha o mém životě, jakkoli neúplná a svým způsobem nepřesná, se projevila jako nesmírně populární a působivá. Udělám tě svým osobním životopiscem."

Člověk se nemusí historie účastnit, aby ji mohl vytvářet.

PRINCEZNA IRULÁN,
nevydané soukromé zápisky

Coby princezna starého Impéria byla Irulán vyškolena v zásadách společenského protokolu, jak půvabně sedět na dvorních slavnostech, předvádět hudební kousky a recitovat. Byla vedena k psaní poezie o bezvýznamných věcech pro pobavení dobře vychovaných lidí s plytkými zájmy.

Navíc měla benegesseritský výcvik jako všechny své sestry. Mohla toho nabídnout mnohem víc a bezduchou poezii psát nehodlala. Zaujímala zvláštní postavení, aby mohla líčit toto čím dál tím chaotičtější období lidské historie. Její kredit coby manželky Muad'Diba a dcery Shaddama IV. byl bezúhonný.

Po *Životě Muad'Diba* zamýšlela prozkoumat přítoky řeky jeho pozoruhodného života. Během té práce bude znovu potřebovat tu a tam pozměnit pár detailů, ale pokud uvede správné jádro příběhu, uvědomí si to jen nemnozí. Paulovi propagandisté a bláhoví náboženští stoupenci byli lehkovážní, neuvědomovali si klapky, které nosili na očích, temné stíny, které nechtěli vidět.

Uctívali její první kvapně sepsanou kroniku, jako by to bylo písmo svaté, i když ona sama jasně viděla nedostatky. Nedávné rozhovory s mistrem meče Bluddem odhalily, že i sám Paul vynechal velké části, když líčil svá mladá léta. Neměla však v úmyslu měnit, co už napsala. Naopak, všechna

její díla o Paulovi zůstanou tak, jak byla, bez dalších úprav. Připomínala kameny, po nichž se přechází řeka, se všemi ostrými hranami a puklinami.

Irulán se usmála. Seděla na tvrdém plastikovém sedátku u vyschlé fontány, která přesto vydávala uklidňující zvuky tekoucí vody. Měla veškerou inspiraci, jakou pro psaní potřebovala. I když se často zdálo, že Paul Irulániny rady ignoruje, zapojoval ji teď do mnoha svých schůzí.

V posledních dnech ho trápila nečekaná porážka džihádských sil. Na planetu Ipyr dorazil maxitrajler plný jeho vojáků, opojených úspěchem nesporných vítězství. Vojáci čekali, že přijmou kapitulaci dalšího šlechtického pána. Ale odhodlání hraběte Memnona Thorvalda podcenili.

Thorvald na svém domovském světě shromáždil vojenské zdroje jedenácti různých planet, které se měly též stát cílem džihádu. Sjednotil ty pány do divokého odporu, bašty starého Impéria. Vrhli své spojené armády proti Muad'Dibovým vojákům s překvapivou a pronikavou silou.

Paulovy stoupence udivilo, že tu událost nepředvídal ve své jasnozřivosti. Paulovi však ten šokující vojenský obrat napověděl, že se promyšlené spiknutí odbojného hraběte a jedenácti pánů muselo odehrát v blízkosti silného kormidelníka, která přípravy zastřela. Podařilo se jim uchovat plány v tajnosti a dosáhli překvapivého vítězství.

Paulovi věrní se nedokázali smířit s tím, že jejich zdánlivě neomylný Muad'Dib udělal chybu. Místo toho považovali porážku za znamení, že jejich přílišné sebevědomí a sebedůvěra rozhněvaly boha a že teď musí bojovat ještě tvrději, aby to odčinili.

Hrabě Thorvald a jeho spojenci zanechali zbytky bojové skupiny džihádu na Ipyru a vytratili se do nějakého jiného úkrytu v hvězdných soustavách. Někteří tvrdili, že se rebelové schovávají na jisté planetě kryté Gildou, ale každý její zástupce, kterého Paul vyslýchal – až do krajnosti, bylo-li nutné – popíral, že by cokoli věděl, nebo se čehokoli účastnil.

Irulán si dělala pečlivé poznámky. Uvědomovala si, že tato nezvyklá porážka a Paulova reakce na ni jsou zajímavý

materiál pro kompletní životopis. Pustila se také do dalšího zkoumání Paula Atreida, syna vévody Leta a vnuka starého vévody Pauluse. Jeho rodokmen a tradice, obklopující šlechtický rod Atreidů, ovládaly důležité prvky jeho povahy, přestože Paul nabral úplně jinou cestu než otec.

S odvoláním na svaté jméno Muad'Diba mohla corrinská princezna sbírat historky od těch, kteří znali Paula v jeho mladých letech, i když řada jejich svědectví byla očividně přikrášlená. Stejně si ty přehnané příběhy zapisovala a soustředila se na pátrání po jejich pravdivém jádru.

Irulán zrovna obdržela četné dokumenty z Caladanu včetně dlouhého dopisu od samotné lady Jessiky. Pár zbývajících technokratů, kteří sloužili rodu Verniů na Iksu, předložilo staré záznamy o přátelství prince Rhombura s vévodou Letem a vzpomínky iksanského šlechtice na mladého Paula.

Kvůli Paulově zapojení v programu Kwisatze Haderacha sledovalo benegesseritské Sesterstvo na Wallachu IX pečlivě jeho mládí. Stará Ctihodná matka Mohiamová nebyla Paulovi nijak zvlášť nakloněna, ale Irulán respektovala. Odevzdala jí mnoho dokumentů v naději, že je princezna použije proti „tomu povýšenému imperátorovi".

Irulán to všechno zpracovala a rychle si uvědomila, že její projekt může vyrůst do neuvěřitelného podniku, který si získá pozornost jako žádná jiná kniha – ani Oranžsko-katolická bible během Rady ekumenických tlumočníků. To pomyšlení ji neděsilo. Už prvním dílem dokázala potenciál svého psaní.

A Paul věděl přesně, co Irulán dělá.

I když jí upřel prominentní pozici ve vládě, chopila se Irulán svého nového úkolu spíše s nadšením než zklamaně. Cokoli, co vydá, se stane doslova historií, čtenou školními dětmi na tisících světů.

Zdálo se, že přesně tohle od ní manžel chce…

Jednou ráno si zašla promluvit s Paulem do jeho imperiální kanceláře. Nesla si výtisk prvního dílu *Života Muad'Diba.* Položila mu temně modrou knihu na psací stůl,

na desku z leštěného elakkového dřeva s krvavými žilkami – „Kolik přesně chybí v této historii? Mluvila jsem s Bluddem. Ve zprávách o svém životě jsi vynechal důležité podrobnosti.“

Povytáhl obočí. „Tvá kniha přesně popsala můj životní příběh.“

„Řekl jsi mi, žes nikdy neopustil Caladan, než se tvá rodina přestěhovala na Arrakis. Vynechaly se tak celé části tvého života.“

„Bolestné části.“ Zamračil se na ni. „Ale především *nepodstatné* části. Zjednodušila jsi tu historii pro masovou spotřebu, například když jsi napsala, že jsem se narodil na Caladanu, a ne na Kaitanu. Tak to zní lépe, ne? Eliminovali jsme zbytečné komplikace, odřízli zbytečné otázky a vysvětlování.“

Nedokázala zatajit znechucení. „Pravda někdy *je* komplikovaná.“

„Ano, to je.“

„Ale pokud budu vyprávět část příběhu, která přímo popře, co bylo napsáno dříve –“

„Pokud to napíšeš, oni tomu uvěří. To mi věř.“

ČÁST II

MLADÝ PAUL ATREIDES – VĚK DVANÁCT LET

* * *

10 187 LET PO GILDĚ

Když bylo Paulovi Atreidovi dvanáct let, málem zemřel ve Válce assassinů, která postihla šlechtické rody Atreidů, Ekazů a Moritaniů.

Tyto události ho zavedly na stezku od chlapectví k mužství, od šlechtického syna k pravému vévodskému dědici, od pouhého člověka ke ctihodnému Muad'Dibovi. Od lidí, s nimiž se setkával od útlého věku – přátel a zrádců, hrdinů a smolařů – se učil základům vedení a důsledkům rozhodování.

Na své životní pouti se Paul střetl se záští nepřátel, které nikdy nepotkal. Od chvíle svého narození byl lapen do sítě politiky. Před očima se mu objevilo rozlehlé Impérium, táhnoucí se přes mnoho planet za Caladanem.

V mládí se díval a učil se z proměn vlastního otce působením bitev. Vévodu Leta Atreida nebylo jednoduché poznat ani pochopit. Měl v sobě cosi mrazivého, co roztávalo jen příležitostně – a i pak jen maličko – než to zase ochladlo. Lady Jessica to věděla líp než kdo jiný a i ona syna učila.

Tváří v tvář tragédiím, které čekaly rod Atreidů, se zakalila ocelová povaha vévody Leta, jíž byl tak pověstný. Naučil se spíš jednat než čekat a naučil se přežívat.

Náš příběh začíná v předvečer pátého sňatku mého otce, v době, kdy se zdálo, že se život rozkládá před mladým Paulem Atreidem jako veliké dobrodružství.

PRINCEZNA IRULÁN,
Z úvodu k Životu Muad'Diba, druhý díl

Život formuje život. Každá událost a každá osoba po sobě zanechává stopu, jak v drobném detailu, tak v širokém záběru.

POUČKA BENE GESSERITU

Zaměstnanci atreidské domácnosti prováděli horečné přípravy na odjezd z Caladanu. Osobní fregata vévody Leta se v kosmickém přístavu Cala drhla a leštila, až v zamlženém slunečním světle celá zářila. Uvnitř byla promazána, vycíděna a navoněna. Za dva dny měl dorazit maxitrajler na cestu vesmírem, dvanáctiletému Paulovi ale dosud nikdo neprozradil, kam se poletí, což v něm probouzelo ještě větší zvědavost.

„Jedeme na Iks navštívit rodinu Verniů?“ dotíral na Thufira Hawata během jedné cvičební lekce. Paul Atreides byl rychlý a zdatný, ale na svůj věk malý. Podle assassina a mentata (který neměl ve zvyku zvlášť chválit) chlapec přesto disponoval bojovou zdatností, s níž by porazil muže dvakrát starší a dvakrát veliké.

„Já nevím, kam jedeme, mladý pane.“

Zeptal se tedy Gurneyho Hallecka, přesvědčený, že mu ten líný dobromyslný válečník naznačí, kam jedou. Gurney však jen pokrčil rameny. „Já jdu, kam mi nařídí můj vévoda, mládenečku.“

Pak se Paul pokusil získat informace od Duncana Idaha, přítele a trenéra. „Jedeme na Ginázˇ, prohlédnout si starou školu mistrů meče?“

„Škola na Ginázu už po tom grummanském útoku před dvanácti lety není co dřív. Vikomt Moritani to vyhlásil za Válku assassinů, ale by znamenalo, že se ctí jistý soubor pravidel. Jenže on je odporný chlap, který si dělá, co se mu zlíbí.“ Na Duncanovi byl znát vztek. Osobně se nacházel v té známé škole, když padla.

„Ale stejně, nejedeme tam? Neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Upřímně řečeno, já to nevím.“

Paul studoval reakce a výrazy každého kolem, snažil se zjistit, jestli mu říkají pravdu, nebo ne. Nakonec usoudil, že nikdo neví, kam je vévoda Leto bere…

V určenou dobu sešla jeho matka Jessica půvabně po dlouhém promenádním schodišti do hlavní haly, odkud viděla ven z kopce. Domácí sluhové jí už zabalili šaty a toaletní potřeby a navršili zavazadla na suspenzorový dopravník, který je odveze do přístavu a naloží do vévodovy fregaty.

Dokráčel k nim Gurney ve zpocených šatech, rozcuchané světlé vlasy se mu lepily k hlavě. Zeširoka a nakažlivě se usmíval. „Maxitrajler právě dorazil na oběžnou dráhu. Gilda nám dává čtyři hodiny, abychom se bezpečně usadili do kotviště v nákladovém prostoru.“

„Máš už zabaleno?“ Jessica se zatvářila ustaraně.

„Většinu toho, co potřebuju, nosím ve vlastním těle a v hlavě. A pokud mám balisetu, je všechno, jak má být.“

„Naučíš mě zpívat, Gurney?“ prosil Paul.

„Můžu tě naučit slova, mladý pane, ale melodický hlas je dar od boha. Ten si musíš vybudovat sám.“

„Zvládne to spolu s dalšími studii,“ prohlásila Jessica. „Pojď, Paule, je čas odjet do přístavu. Tvůj otec tam už bude.“

* * *

Nad hlavou houstla bílá kupovitá mračna, blížily se odpolední bouřky. Na vesnickém rybím trhu vyvolávali obchodníci snížené ceny na zbytky ranních úlovků. Všechno, co se neprodá během příští hodiny, poputuje na zpracování pro

dodávky na jiné planety. Místní lidé z Caladanu by nejedli nic, co je den staré.

Leto na ně čekal na kosmodromu. Dlouhé tmavé vlasy mu vlály v mořském vánku, orlí nos se nadouval, jako by se pokoušel zachytit poslední nádech moře, ne výfukové zplodiny strojů. Když uviděl Gurneyho, jak se vleče vedle Jessiky a Paula s balisetou, přehozenou přes rameno, řekl: „Je mi to líto, Gurney, ale došlo ke změně plánů."

Jeho věrný sluha okamžitě zbystřil. „Stalo se něco, můj pane?"

„Ne a chci zajistit, aby to tak zůstalo. Ty a Thufir zůstanete tady a budete dohlížet na domácnost Atreidů, zatímco budeme pryč. Tohle je soukromá záležitost."

Gurney nedal najevo, že se ho to dotklo. „Jak si přejete, můj vévodo. Dal jste Thufirovi nějaké zvláštní instrukce?"

„On ví, co má dělat – stejně jako ty, Gurney."

V soukromých lekcích studoval Paul politiku, psychologii a vzájemné osobní působení, věděl, že mu to pomůže stát se jednoho dne lepším vládcem. Vévoda Leto Atreides ho uznal za vlastního a legitimního syna, i když Jessica byla jen vázaná konkubína, ne manželka. Přesto stále existovaly dynastické hry, které se měly sehrát. Mladý muž věděl, že ho možná čekají nebezpečí a intriky, které by si průměrný chlapec jeho věku ani nepředstavil. „Budeme bez Gurneyho a Thufira bezpeční, otče?" zeptal se, než vyšli po rampě do plavidla.

„Duncan je už na palubě. Bude řídit." Víc vévoda Leto říkat nemusel. Pokud nedokáže Paula ochránit Duncan Idaho, pak už nikdo.

Paul málem nedokázal udržet zvědavost na uzdě. Vybral si sedadlo u okénka a pozoroval další plavidla, jak přistávají na kosmodromu a startují z něj. Fregata se odlepila od země a Paul ucítil chvění. Když z domků pobřežní vesnice nezbylo nic než drobné body v krajině dole, aktivovaly se silnější přídavné motory. Malá loď, zkušeně řízená Duncanem, vystoupala vysoko nad bíle skvrnitý oceán, prolétla

odpoledními bouřkovými mraky a ponořila se do bledé temnoty kosmu.

Nad hlavou na oběžné dráze spatřil Paul gigantický obrys gildovního maxitrajleru, jedinou vesmírnou loď, velikou jako některé asteroidy. Atreidská fregata byla jen nevýznamné smítko uvnitř plavidla, které neslo mnoho dalších lodí z četných planet – víc lodí, než za standardní rok navštíví kosmický přístav v městečku Cala. Duncan dostal instrukce, aby přistál v určeném parkovacím prostoru.

Jessica seděla upjatě poblíž přídě. Svěřila se Paulovi, že jí cestování vesmírem tak docela nesedí, i když už předtím podnikla meziplanetární cesty – nejprve z benegesseritské školy na Wallachu IX, aby se připojila k domácnosti vévody Leta, a pak během těhotenství na Kaitan, kde na ni dohlížela první manželka imperátora Shaddama.

Překvapila ho náhlá myšlenka, která ho napadla, informace do sebe zapadly a jednotlivé kousky vklouzly na místo. Lady Anirul… imperátor Shaddam IV… Kaitan.

Anirul, imperátorova první žena, zemřela za záhadných okolností těsně kolem doby Paulova narození. Od té doby se Shaddam oženil s dalšími ženami, ale žádné z těch manželství nebylo úspěšné. Jeho druhá, třetí a čtvrtá žena teď byly vlastně taky po smrti, což připadalo Paulovi dost podezřelé. A imperátor už plánoval další sňatek, tentokrát s Firenzou z rodu Thorvaldů.

A vévoda Leto veze rodinu na záhadnou cestu. To by mohlo souviset!

„Já vím, kam letíme," ozval se Paul. „Každý rod z landsraadu posílá své zástupce na Kaitan. Navštívíme imperátorovu svatbu, že?" Ta událost měla být velkolepá, lepší než všechno, co dosud viděl.

Vévoda Leto se zachmuřil a zavrtěl hlavou. „Ne, Paule. Vzhledem k tomu, jak dopadla Shaddamova předchozí manželství, se téhle svatby nezúčastníme." Mluvil rozhodně a chladně.

Chlapec se zklamaně zamračil. Nasadil své schopnosti, zeptal se na všechny otázky, které ho napadly, a pokusil se dát dohromady vodítka, ale neměl dost informací na další dohad.

Na matce bylo taky znát, že by se ráda dozvěděla, kam putují. „I já jsem si myslela, že cestujeme na Kaitan, Leto.“

Fregata s těžkým žuchnutím dosedla na místo v určené kolébce na nákladní plošině. Paul cítil, jak trup hučí vibracemi. „Neřekneš nám teď, kam letíme? Jsme už na palubě maxitrajleru.“

Leto se konečně opřel v sedadle, podíval se na Jessiku s výrazem, který vypadal trochu provinile, a odpověděl Paulovi: „Míříme na Ekaz.“

Vesmír je moře očekávání a taky zklamání.

IMPERÁTOR PAUL MUAD'DIB,
třetí projev k landsraadu

„Imperiální svatba musí být moc vzrušující záležitost, můj barone."

Vladimir Harkonnen, zaujatý víc chlapcovou pěknou nahou postavou než jeho pokusy o konverzaci, balancoval na suspenzorovém mechanismu, který držel jeho tělo ve vzpřímené poloze. Připravoval se na týdenní oslavy. Plastikové okno mělo upraveno zabarvení, aby do apartmá pro hosty v imperátorově extravagantním paláci na Kaitanu vpouštělo jen náležité množství přirozeného světla.

„Ach, svatba – jak bych z ní neměl být nadšen?" odpověděl baron sarkasticky.

Právě vyhnal z apartmá sluhu, aby přinesl další výběr – tentokrát *přiměřený* výběr – oděvů na večerní zkoušku svatební večeře. Krejčí mu chystali stále další a další šaty, ale bude si muset vybrat brzy. Dosavadní varianty připomínaly stany kočovníků, jak tak visely na jeho objemné postavě. „Možná vládnu Arrakis, ale na veřejnosti se nemůžu ukázat jako *fremen!*"

Chlapec zamrkal hnědýma očima, podobnýma očím laně. „Přál byste si masáž, než se obléknete do těch nepříjemných šatů, můj pane?"

„Proč se vůbec ptáš? Prostě to udělej."

Chlapec svědomitě vtíral vonné masti do baronových měkkých ramen, pak pokračoval intimní masáží, jak ho naučili. Když byl u konce, připadal si baron míň uspokojený, než čekal. Možná je načase vychovat si za toho chlapce náhradu.

* * *

Na Kaitanu zavládl na celé dny karnevalový duch: rozjásané davy, přehlídky ohňostrojů a sportovní akce, představující nejlepší borce velkých i drobnějších rodů. Z každé budovy stálého imperiálního města se v teplém vánku pod blankytnou oblohou třepetaly šarlatové a zlaté vlajky Corrinů. Podpůrné satelity a technici, pracující v dlouhých směnách, zajistili pro Shaddamovu svatbu s Firenzou Thorvaldovou pěkné počasí.

Davy lidí táborily na cestě, kudy se bude ubírat královské procesí k Velkému divadlu. Každý chtěl mít na padišáha imperátora a jeho budoucí nevěstu co nejlepší výhled. Teď už se mohly každou chvíli přiblížit panovnické kočáry, každý tažený skvostnými zlatými lvy z Harmonthepu.

V jídelním sále, kde se měl konat banket, pozoroval baron okolí ze zvláštního sedadla, zhotoveného pro jeho postavu. Banketový stůl vypadal dlouhý jako ulice města Harko, lemovaný zástupci snad každé šlechtické državy v landsraadu. Baronovi byla úplně jedno ta komplikovaná podívaná, svatby všeobecně a Shaddam IV. zvlášť, věděl ale, že přehorlivý kancléř Ridondo a jeho zástupy úředníků jistě pečlivě zaznamenají, které šlechtické rodiny se nedostavily. Baron byl svým způsobem překvapen, pohoršen i potěšen, když viděl prázdná místa pod praporem rodu Atreidů. Vévoda Leto má tedy jiné priority.

To já taky… a stejně jsem tady.

Zleva ho přerušil jakýsi hlas s přízvukem. „Ztráta času, co? Tahle nová neví, co čeho jde. Skončí mrtvá stejně jako ty předchozí manželky.“

Baron se s úlekem obrátil a uviděl velkého hranatého muže, usazeného ve vyhrazeném křesle s vysokými zády. Nad

pronikavýma bledě modrýma očima se klenula hustá obočí a navzdory elegantním šatům působil ten muž jaksi drsně. Klopu bílo-modrého saka mu zdobil stylizovaný emblém s majestátní hlavou koně, z níž trčely dlouhé ostny. Baron zůstal chladný, o nezávazný hovor neměl zájem. „Myslím, že se ještě neznáme."

„Nicméně bychom o sobě měli vědět, Vladimire. Jsem vikomt Hundro Moritani z Grummanu."

Baron si nepotrpěl na takovou nenucenou familiárnost. „Já znám vaše dějiny, pane. Jste nepříjemný případ, co? Válka proti Ekazu, útok na rod Ginázů, zničení školy mistrů meče. Ještě pořád jste v imperiální nemilosti, nebo už to bylo zrušeno?"

Vikomt ze sebe překvapivě vydal hrdelní, drsný smích. „Těší mě, že se zajímáte o mé činy. Dělám, co je třeba, abych chránil svou rodinu a državy."

Baron se nemohl dočkat jídla, a tak zvedl ruku, obtíženou prsteny, aby číšníkovi naznačil, že má přinést tác předkrmů. Nedbal na pravidelně rozmístěné čichače jedu nad stolem, vytáhl z kapsy vlastní přístroj a zamával jím nad jednotlivými sousty, než cokoli ochutnal. „Je zajímavé sledovat, jak tvrdě dokážete útočit, než vás imperátor zastaví," podotkl.

Moritani ho upřeně pozoroval. „A k čemu jste došel?"

Baron si začal cpát do pusy malé sendviče, vychutnával různé chutě a exotická koření. „Zjistil jsem, že imperátor s velkou parádou kritizuje vaše činy, a přitom neuvalil na rod Moritaniů žádný trvalý trest. A tak jste dosáhl většiny svých cílů a zaplatil za to nepatrnou cenu."

Vikomt zabručel. Baron v tom vycítil vztek, visící na vlásku. „Nedosáhl jsem ničeho. Arcivévoda Ekaz zůstal naživu a teď mi upírá přístup ke vzácnému léku, který by mi vyléčil syna."

Baron rozpačitě polkl další malý sendvič. Neměl zájem o soukromé spory rodu Moritaniů ani o jejich rodinné problémy. Rod Harkonnenů měl dost vlastních sporů.

Moritani mávl na svého osobního strážce, zrzavého muže, který stál poblíž. Vysoký a dobře stavěný sluha byl

mladší než jeho pán. Jedno ucho mu z půlky chybělo a bylo zjizvené. „Barone, tohle je můj osobní mistr meče Hiih Resser.“

Barona to teď začalo zajímat víc. „Jen málo rodin má v dnešní době oddaného mistra meče.“

Moritani zvedl koutky úst krutým úsměvem. „Protože škola na Gimázu už další necvičí.“

„Rod Atreidů má pořád Duncana Idaha,“ zdůraznil Resser. „Znám ho z Gimázu.“

„Já se o rod Atreidů nestarám!“ rozzlobil se vikomt hlas a zvýšil hlas. „Je načase přivést Wolframa. Hostina už začne, ale on bude muset brzy odejít. Dohlédni na to, aby se nepřepínal.“ Resser se uklonil a odešel.

Křesla se začala plnit a hluk rostl. V čele stolu zaujali místa Shaddam Corrino a hrabě Hasimir Fenring, následovaní imperátorovou budoucí nevěstou a lady Margot Fenringovou.

„Řekl bych, že hrabě má z těch dvou ženských tu lepší,“ poznamenal Moritani tichým hlasem a pásl se pohledem na lady Margot.

Baron viděl princeznu Firenzu poprvé. Zaskočilo ho, jak je všední, jakou má hruškovitou postavu a tvář s nepevnou bradou. Byla přehnaně nalíčená, nejspíš proto, aby se zakryly kazy pleti. „Vypadá jako selka.“

„Má ale dobré široké boky,“ upozornil vikomt. „Možná právě ona dá konečně Shaddamovi syny, které tak chce.“

„I kdyby ano, je moc ošklivá. Nenechá si ji dlouho.“ Barona začínala upřímná rozmluva s tím drsným mužem bavit. „A stejně jsme tu všichni proto, abychom se smáli a slavili. Pokud jde o mne, připadají mi tyto hostiny a slavnosti dost únavné a tuze neužitečné. Copak si nikdo neuvědomuje, že jsme vytížení lidé?“

„Naše návštěva nám nabízí příležitost zařídit si jiné záležitosti, Vladimire.“ V tu chvíli se vikomt Moritani viditelně rozzářil, hleděl k hlavním vstupním dveřím, jimiž Hiih Resser přiváděl do jídelního sálu churavě vypadajícího chlapce. Wolframovi bylo asi deset nebo jedenáct let a rysy ve

tváři hodně připomínal otce. Chlapec působil jako dezorientovaný, omámený.

„Říkáte, že je nemocný? Není to doufám nakažlivé?“ Baron měl dost svých vlastních potíží.

„Ten chlapec je postižen vzácnou chorobou, která způsobuje, že chřadne. Jeho matka tím trpěla taky. Drahá sladká Cilla. Žila ještě rok po Wolframově narození, ale námaha z porodu si na ní vybrala fyzickou daň.“ Po tváři Hundra Moritaniho se přelila vlna smutku; jeho nálady byly zřejmě vrtkavé jako počasí na Arrakis. Resser vedl otřeseného chlapce ke stolu a nasměroval ho na sedadlo vedle vikomta. Moritani vřele poplácal syna po bledé ruce a pak se obrátil zpátky k baronovi.

„Wolframovi poskytuje úlevu semúta. Jen hluboký trans a hudba mu ulevují od hrozných bolestí. Nijak jinak mu pomoci nemůžu. Existuje léčba, jistě – esoit-poay, tak tomu říkají na Ekazu.“ Hlas měl najednou ostrý jako břitva. „Arcivévoda podepsal embargo, kterým jasně zakazuje, aby jediná kapka toho léku opustila Ekaz, i když ho žádá jen hrstka lidí v celém Impériu.“ Zaťal pěst tak silně, až prohnul stříbrný příbor. „Udělal to jedině proto, aby se mi pomstil.“

No, ty máš zase na svědomí kobercový nálet a bombardování jeho vládního střediska. Zabil jsi mu nejstarší dceru a bratra, pokud si dobře pamatuju. Tohle ale baron neřekl nahlas, jen prohlásil: „Nešťastná situace. Nemůžete ten lék získat na černém trhu?“

„Ani mikrogram. Dokonce i semúta byla omezena, takže za ni musím platit nehorázné sumy. Arcivévoda ví, co potřebuju, a snaží se mi překazit každou koupi! Z čiré zlomyslnosti!“ Vikomt návalem vzteku zase celý zrudl, ale vratké city ho rychle vrátily k výrazu milujícího klidu. „Nemám jinou šanci. K čertu s nimi, musím dát synovi všechno, co potřebuje, abych mu ulehčil v té příšerné bolesti.“

Baron vycítil, že vůdce Grummanu chce rodu Harkonnenů navrhnout nějakou dohodu. Poznal šanci něco vyzískat, bude-li opatrný, a tak prohodil: „Mám jisté vlastní kanály na získávání léků na černém trhu, vikomte, ale rod

Ekazů není ani mým přítelem. Arcivévoda je blízký spojenec rodu Atreidů.“

Moritani podal omámenému synovi jeden z drobných předkrmů a oči mu zazářily jasněji, jako by se mu za zorničkami rozhořel oheň. „Všiml jste si, že vévoda Leto Atreides ani arcivévoda Armand Ekaz nedorazili? Mí zvědové hlásí, že Leto odletěl na Ekaz na tajnou schůzku. Jistě tam kují pikle proti nám dvěma.“

„Mnoho šlechticů sem nedorazilo,“ upozornil ho baron. „Nejsem jediný, koho všechny ty svatby unavují. Jedna imperiální svatba je jako druhá.“

„Ale tahle, barone, mi dává příležitost pozvat *vás* na Grumman jako svého čestného hosta. Máme toho mnoho společného. Možná si navzájem pomůžeme dosáhnout svých cílů.“

Baron ostražitě, ale zvědavě studoval toho muže. „Ty možnosti by asi bylo třeba prozkoumat. Ano, návštěva na Grummanu by mohla být zajímavá a vzájemně prospěšná. Moji lidé se postarají o přípravy.“

Rod Moritaniů z Grummanu byl zavržen po hanebném útoku na školu mistrů meče na Ginázu. Vikomt Moritani coby agresor zaplatil podstatné odškodnění, ale vinou zákulisních praktik odmávl imperátor Shaddam tu záležitost jako drobnost. Nicméně škoda se už stala. Stavby se sice dají znovu vybudovat, noví instruktoři nabrat, tréninková střediska se dají znovu otevřít, ale jedna věc je neopravitelná: mistři meče, ti obávaní válečníci byli poraženi. Taková věc se nedá nikdy vymazat.

EKONOMICKÁ ANALÝZA CHOAM,
Pád rodu Ginázů

Jakmile byla atreidská fregata vypuštěna z nákladového prostoru gildovní lodi, nasměroval ji Duncan Idaho ke strakaté planetě Ekaz. Obloha byla plná mraků, hlavní pevniny vypadaly jako pestrá změť odstínů zeleně. Paul viděl dole četná moře, ale žádné z nich nebylo tak rozlehlé jako moře na Caladanu.

Od chvíle, kdy vévoda Leto vysvětlil, kam mají namířeno, vycítil Paul mezi rodiči citelné ochlazení. Ani Duncan mu to nijak neobjasnil. „To není moje věc, mladý pane. A kdyby to byla tvoje věc, otec by ti to řekl."

A tak se chlapec během té krátké cesty bavil studováním omezené knihovny fólisků na fregatě, dychtivý zjistit něco o Ekazu – bujném a plodném světě plném džunglí, dešťových lesů a dobře zavodněných zemědělských plání. Základní

export tvořilo tvrdé dřevo a produkty exotických lesů, neobvyklé masti, vzácné léky a smrtící jedy.

„Navštívíme lesy mlhodřeviny?“ ptal se Paul. Viděl působivé obrázky a také četl, že nějaká pohroma zničila většinu choulostivých a drahých mlhodřevin na kontinentu Elakka, kterému vládl vévoda Prad Vidal.

„Ne,“ odpověděl Leto. „Arcivévoda Ekaz na nás čeká. Máme jednání jen s ním.“

„Ví, že tě doprovázím?“ Paul slyšel v Jessičiných slovech slabou hořkost.

„Jsi má vázaná konkubína, matka mého syna. Musíš se mnou jet.“

Paul při studiu zvlášť zaznamenal spojení svého otce s arcivévodou Armandem a prudký spor mezi rodem Moritaniů a rodem Ekazů. S velikým překvapením zjistil, že otec byl zasnouben s arcivévodovou nejstarší dcerou Sanyou – dokud nebyla spolu se svým strýcem zavražděna Moritaniho vojáky.

Duncan naváděl atreidskou fregatu na malé zdobené město, jehož nejvýznamnější částí byla veliká stavba z elegantních smyček a oblouků, chodníčků, spojujících věže, a hustých starých stromů, které vyrůstaly kolem zdí. Palác byl pohádkové spojení větví, popínavých rostlin a kapradí, obklopených perleťově třpytivým bílým kamenem. Paul pochyboval o tom, že by i Kaitan mohl být působivější než toto.

Než však stačili přistát, vyrazily do vzduchu dvě těžce vyzbrojené válečné lodi, obkroužily palác Ekazů a přelétly před atreidskou fregatou jako očividná demonstrace síly. Popuzený Duncan aktivoval komlinky. „Tady je mistr meče Duncan Idaho od rodu Atreidů. Dorazili jsme na pozvání arcivévody Ekaze. Vysvětlete, co to děláte.“

Obě vojenské lodi se stáhly, obrátily se a rozpustile vyrazily do vzduchu, pak prosvištěly přímo pod fregatou. Paulovi to připomnělo dovádění delfínů v caladanských mořích. Z reproduktorů komlinky zaduněl hlas: „Hrdě se hlásíš k tomu titulu, mistře meče Idaho – musel jsi mít skvělé instruktory.“

Do rozhovoru se zapojil tenký nosový hlas: „Můžeme ho toho titulu zbavit, pokud na nás neudělá dojem, Rivvy?“

Duncan ty hlasy poznal. „Mistr meče Whitmore Bludd? A Rivvy Dinari?“

Oba muži se zasmáli z reproduktorů. „Přiletěli jsme vás doprovodit. Nevěděli jsme, jestli máte dost zdatného pilota, aby dokázal přistát na vhodném místě.“

Paul ta jména znal, Duncan o svých instruktorech z Ginázu často mluvil. Duncanovi bylo ve tváři znát veliké potěšení, když Paulovi vysvětloval: „Byli nuceni stát se roniny, když se rozpadla škola na Ginázu. Nenapadlo by mě, že je arcivévoda Ekaz potřebuje oba.“

„Rod Moritaniů v poslední době nepodnikl žádné agresivní akce,“ řekl Leto, „ale to se může kdykoli změnit. Nevěřím, že se ten konflikt vyřešil ke spokojenosti té či oné strany.“

„Tak to u střetů obvykle bývá,“ potvrdil Duncan.

Když všechny tři lodi přistály na oválné dlážděné pasece, obklopené vysokými nadýchanými stromy, vystoupili oba mistři meče, aby je pozdravili. Whitmore Bludd měl dlouhé vlnité vlasy, směs stříbra a zlata, štíhlou tvář a růžové rty, které jako by se neustále špulily. Rivvy Dinari byl obrovská lidská koule, přesto působil pohyblivě. Pleť měl v horku džungle zarůžovělou.

Duncan sklopil rampu fregaty, aby je uvítal. Byl však ve střehu, jako by čekal, že se na něj ti dva učitelé vrhnou v žertovném, ale přesto vražedném souboji.

„Vévoda Leto je tu v oficiální záležitosti,“ poznamenal Dinari k Bluddovi hlubokým hlasem, který zněl jako tympán. „Na hrátky s mečem bude čas později.“

Bludd si odfrkl. „S mečem nejsou žádné *hrátky*. Uspořádáme praktické cvičení. Cvičení, kde se *ukáže*.“

„A jak unesete tu ostudu, pokud vás dva porazím?“ popíchl je Duncan.

„My si poradíme,“ odsekl Dinari. „*Pokud* k tomu dojde.“

Leto se vynořil z fregaty v černém přiléhavém kabátci se znakem purpurového atreidského jestřába.

Paul šel za ním a pořád se pokoušel pochopit, co se děje.

Vzduch voněl po květinách, po pryskyřici stromů a po sladké míze, která prosakovala z rozpraskané kůry obrovských stromů, tyčících se nad palácem. Kolem dlážděné stezky se jako zkroucená stráž tyčilo kapradí, které mu dosahovalo až po hlavu.

Leto položil ruku Paulovi na rameno. „Půjdeš se mnou, musíme vstoupit náležitým způsobem."

„A co matka?" Paul se ohlédl na Jessiku, která se tvářila bezvýrazně a následovala je v jisté vzdálenosti.

„Ta vejde sama zvlášť. Dávej dobrý pozor. Je tu mnoho jemnůstek. V příštích několika dnech získáš zajímavé lekce o tom, co znamená být vévodou… a některé budou možná dost tvrdé."

Vypadalo to, že v arcivévodově paláci je stejně bujného listoví jako venku na dvorech a zahradách. Úzké akvadukty chrlily stříbřitou vodu koryty ve zdech, plnily chodby a komnaty pokojným zvukem plynoucího toku. Nebylo to tak konejšivé jako velkolepé přívaly oceánu na Caladanu, ale Paulovi to stejně připadalo příjemné.

* * *

Když vešli do hlavní přijímací místnosti, seděl arcivévoda Armand Ekaz v masivním křesle z nopkového dřeva u dlouhého stolu, naleštěného do neuvěřitelného lesku. Byl to ten největší kus elakkového dřeva s krvavými žilkami, jaký kdy Paul viděl; na řezu se táhly barvy a vzory. Arcivévoda byl vysoký štíhlý muž, který navzdory stříbrným vlasům nevypadal nijak staře. Tvář měl úzkou a bradu špičatou.

Leto předstoupil a arcivévoda vstal, aby ho uvítal, sevřeli si navzájem předloktí. „Jsme oba optimisté, Armande," řekl Leto. „Zkusíme to znovu. Jak by měl život smysl, kdybychom se nesnažili znova a znova?"

„Tohle je váš nemanželský syn Paul?" Arcivévoda natáhl ruku. Byla malá a štíhlá, ale stisk měl pevný. Paul jí potřásl.

„Dovolte mi také představit jeho matku, lady Jessiku," řekl Leto a pokývl jejím směrem. Formálně se uklonila, ale zůstala stát na straně místnosti, jako by nebyla podstatná.

„Taky vám musím někoho představit, Leto. Nejspíš si na ni nevzpomínáte." Armand houkl ke dveřím a vstoupila štíhlá mladá žena. Působila způsobně, měla velké hnědé oči a tmavé vlasy, svázané do stočeného copu. Kolem krku se jí vinul tenký zlatý řetízek a na něm visel dokonale čirý, ale nepravidelně tvarovaný súkámen. „Vévodo Leto Atreide, toto je má dcera Ilesa."

Provedla zdvořilou úklonu, i když to vypadalo, že se stydí. „S velikým potěšením vás poznávám."

Paulův otec odpověděl hlubokou slavnostní úklonou. „Viděl jsem ji jednou, už dávno."

„Nepřeháněl jste, když jste mluvil o její kráse, Armande." Teď se vévoda Leto obrátil k Paulovi a jeho matce. „Přípravy už byly vykonány. Ilesa se stane mou ženou."

Duncan Idaho nebyl jediný mistr meče v životě Paula Atreida. Byl jen jediný, kdo bude dlouho vzpomínán.

PRINCEZNA IRULÁN,
Život Muad'Diba, svazek 2

Poté, co byli odvedeni do oddělených pokojů v paláci Ekazů, navštívil Paul matku v jejích prostorách. Jessica byla zamlklá, ponořená do myšlenek. Sama ho učila, jak číst drobné nuance chování, a on teď pozoroval, jak se trápí. Otec s ní očividně to oznámení zásnub předem neprohrál.

Logicky a politicky mělo to uspořádání své výhody. Sňatek byl v Impériu nástrojem k vládnutí, zbraní stejně mocnou jako jakýkoli laserpal z atreidského vojenského arzenálu. Ale vévoda Leto však zjevně udržoval politickou realitu v tajnosti i před svou milovanou konkubínou.

„To bude v pořádku, Paule," řekla Jessica a vážně to znělo upřímně. „Zůstanu v tomto pokoji a budu pokračovat v benegesseritských cvičeních, ale ty, Paule – nehledě na to, co se dál stane, to využij jako příležitost k učení. Až nastane čas, abychom všichni opustili Ekaz, chci, abys to pochopil do hloubky. Zapiš si do paměti všechny detaily a utřiď si myšlenky za pomoci technik, které jsem tě naučila."

Samotná neobvyklost Ekazu na Paula působila jako neodolatelné rozptýlení. Studoval sluncem zalité pokoje se stěnami v duchu lichoběžníkové architektury, bez dokonalosti kolmých průsečíků. Pozemky paláce zahrnovaly úžasnou zahradu tvarovaných keřů s bujnými rostlinnými sochami –

lidí, zvířat a nestvůr – které se s jemnou grácií pohybovaly, obracely se a proplétaly, jak slunce putovalo po obloze. Aréna obklopená sítí, plná velkých skvostně vybarvených motýlů, nabízela skvělou podívanou, zvlášť dvakrát denně při zběsilém krmení, když do arény vstoupili pracovníci s talíři sirupovitého nektaru.

Paul se vydal hledat otce a zjistil, že vévoda Leto je zavřený ve schůzovní místnosti s Armandem Ekazem. Stráže a především byrokratičtí funkcionáři, shromáždění u dveří, mu nedovolili vejít dovnitř. Avšak v půlce dopoledne, když sluhové přinesli na schůzi občerstvení, vklouzl Paul konečně do schůzovní místnosti a otec si ho všiml. Vévoda Leto vypadal unavený, ale usmál se, když chlapce uviděl. „Paule, omlouvám se, že jsme si tě nevšímali. Tato jednání jsou velice složitá."

Armand Ekaz se rozvalil v křesle. „Ale no tak, Leto, nejsou zase tolik obtížná."

„Běž najít Duncana, Paule. On tě zaměstná – a ohlídá."

Na znamení vévody Leta chytil mrzutý kapitán stráže Ekazů chlapce za rukáv a vyvedl ho z pokoje, přičemž se arcivévodovi přehnaně omlouval za vyrušení. Paul věděl, že přes bezpečnostní službu Thufira Hawata na hradě Caladan by se nikdy nedostal.

Objevil Duncana, Rivvyho Dinariho a Whitmorea Bludda venku na cvičišti, zabrané do souboje. Všichni tři byli bez košil a vyzbrojení tupými pulzními meči, které vydávaly silné štiplavé rány. Všichni tři měli na pažích, na prsou a na ramenou ošklivé rudé šrámy. Paul přihlížel a nedokázal určit, kdo bojuje s kým: Duncan se vrhl na Bludda, Dinari zaútočil na Duncana a pak se Bludd a Duncan spikli proti tučnému mistrovi meče. Konečně všichni tři vyčerpaně sklonili zbraně. Odkapával z nich pot a bláznivě se šklebili.

„Moc toho nezapomněl," poznamenal Dinari k hubenému a parádivému Bluddovi. „Jistě občas trénuje."

Vyčerpaná a unavená trojice vypnula štíty, stála a opírala se pulzními meči o udusanou půdu na cvičišti. Bludd

nadzvedl imaginární klobouk Paulovým směrem. „Předvedli jsme tomu mladému muži velkolepou ukázku.“

„Přinejmenším zábavnou,“ řekl Rivvy Dinari. „Dnes jsi byl nemotorný jako vůl.“

Bludd si odfrkl. „Nadělal jsem *ti* pět pořádných šrámů. Ale musím uznat, že tvoje tělo má mnohem větší povrch než tělo průměrného protivníka.“

Duncan se otřel nadýchaným kusem elakkové prachové tkaniny. Paul četl ve fóliscích, jak se ta látka spřádá z prasklých lusků vysokého stromu s purpurovými listy. Přistoupil k Duncanovi. „Matka mi řekla, ať se o Ekazu naučím, co můžu, a otec mi řekl, že mě zaměstnáš.“

„Jistě, mladý pane, ale teď žádné cvičení s mečem. Po tréninku s těmihle dvěma bys mě dokázal porazit i ty.“

„Už jsem nad tebou třikrát zvítězil.“

„Dvakrát. Jednou jsem se odmítl vzdát.“

„Tvé odmítnutí na věci nic nezměnilo.“

Dinari a Bludd se tím rozhovorem zřejmě velice bavili. Duncan ho odvedl dovnitř na dávku nudného studia z fólisků.

Co je čestnější – následovat monstrum, kterému jste přísahali věrnost, nebo porušit přísahu a odejít z jeho služeb?

JOOL NORET, PRVNÍ MISTR MEČE

Během návratu domů na Grumman po imperiální svatbě trávil vikomt Moritani spoustu času se svým nemocným synem a lékařským doprovodem v hlavním salonu své rodinné fregaty.

Resser, který se šel přihlásit pánovi, se zastavil v otevřených dveřích salonu.

Vikomt seděl uvnitř v pozlaceném křesle, ochablý jako odložený kus šatstva, a hleděl na břichatého sukovského doktora a ošetřovatele, kteří pečovali o Wolframa. Pronikavý pach semúty a tajemná, až hypnotická hudba, která doprovázela podání dávky, chlapce zklidňovala. I tak ale fňukal neustálou bolestí.

Mohutný doktor Vando Terbali měl na čele tetování ve tvaru kosočtverce a dlouhé zlaté vlasy svázané prstencem sukovské školy. „Tato nemoc sice není nevyléčitelná, můj vikomte, léčba se však dlouho opožďuje. Sukovské bratrstvo za Wolframovu klesající kondici nemůže."

„Kdybych z toho vinil vás, doktore, byl byste už mrtvý," řekl Moritani unaveně.

Ošetřovatel poplašeně ztuhl a pohled sukovského doktora zpřísněl. „Hrozbami kvalitu mé péče nijak nezlepšíte."

Vikomt se zamračil. „Copak může být péče o mého syna ještě horší? Umírá. Vaše pomoc mu neprodlouží život, ani mu podstatně nezmírní bolesti.“

„Potřebujete esoit-poay, můj pane, a Ekaz vám ho odmítá dát. Takže vašemu synovi pomoci nedokážeme.“

Vikomtovi sklesla ramena. „Vévoda Prad Vidal by se za jistou cenu dokázal slitovat, ale ani on nedokázal arcivévodu přimět, aby si to rozmyslel. Vidalovu osobní žádost ve Wolframův prospěch arcivévoda okamžitě zamítl kvůli svému nepřátelství vůči mně.“ Zvedl se z křesla jako lidská tlaková nádoba plná vzteku, a najednou si všiml, že Resser stojí hned za dveřmi. Vikomtův výraz se změnil, najednou řekl doktoru Terbalimu: „Pokud nedokážete léčit jeho symptomy, pak prosím aspoň… zmírňujte bolest, jak umíte.“

Moritani vyšel za zrzavým mistrem meče na chodbu fregaty a zavřel za sebou dveře salonu. Resser pozoroval, jak šlechtici cukají svaly na čelisti, jak zaťal zuby. „Ach, Ressere, ani nevím, kým opovrhuju víc – arcivévodou Ekazem, nebo imperátorem Corrinem. Možná ale nemusím volit. Mám v sobě dost nenávisti pro ně oba.“

Resser byl překvapen. Vědět o nepřátelích rodu Moritaniů byla důležitá součást jeho práce. „Proč nesnášíte imperátora, můj pane?“

„Pojď se mnou do mé pracovny. Seznámím tě se starými dokumenty, které jsem získal od Bene Gesseritu. Poznáš pravý důvod, proč jsme přijeli na Kaitan.“

„Myslel jsem, že pravý důvod byl navázat kontakt s baronem Harkonnenem.“

„Je několik pravých důvodů – a žádný z nich nemá nic společného se Shaddamem a s jeho zatracenou svatbou.“

* * *

Resser stál v pozoru v soukromé kajutě a díval se na muže, kterému přísahal sloužit. Kdysi, ještě v doutnajících ruinách Ginázu, mu Duncan Idaho nabídl místo u rodiny Atreidů. Většina studentů z Grummanu byla instruktory vyloučena,

když odmítli odsoudit vikomtův hanebný čin, ale Resser trval na tom, že zůstane a výcvik dokončí. Věřil, že jedinou cestou, jak obnovit respekt rodu Moritaniů, bude dovést ho zpátky na počestnou cestu. V letech po svém návratu na Grumman se stal nejdůvěryhodnějším mužem vikomta Moritaniho a ze všech sil se snažil udržet svého prchlivého pána pod kontrolou.

Vikomt Moritani se zasmál bez stopy humoru a aktivoval dlaňový zámek. Otevřel pancéřovanou zásuvku, zabudovanou do přepážky fregaty. Vytáhl dlouhý stočený list instropapíru, na němž byla drobným písmem napsána nespočetná jména a data. „Tohle je jen zlomek benegesseritských chovných záznamů. Mapa rodokmenů."

Resser přimhouřil oči, aby přečetl drobné písmo, ale nevěděl, co si má o všech těch jménech myslet. Něco o *rodu Tantorů* a o *saluském incidentu.* „A jak jste získal soukromé záznamy šlechtění, pane?"

Moritani jen povytáhl huňaté obočí a chladně si ho změřil. Resser věděl, že se nemá dál vyptávat.

„Můj otec mi jednou vyprávěl zvěst," pokračoval vikomt, „nepravděpodobný příběh, který mu pověděl jeho otec, a tak dál. Odjakživa mi to znělo jako pravda a celé roky jsem pátral." Poklepal na dlouhý list papíru. „Toto prokazuje, co jsem dlouho tušil – generaci za generací, tisíce let zpátky."

„*Co* to prokazuje, můj pane?"

„Tato rodina nebyla vždycky rod Moritaniů. Kdysi jsme se jmenovali Tantorové. Po Saluse však byli všichni příslušníci rodu Tantorů chyceni a zabiti. Tedy všichni, koho lovci dokázali najít."

Resserovi přejel po zádech mráz. Teď to začínalo dávat smysl. „Saluský incident? Nebyl to ten atomový útok, který málem vyhladil rod Corrinů a zničil celou Salusu Secundus?"

„Přesně tak. To *my* jsme ta zrádcovská rodina, jejíž jméno bylo vymazáno z historických záznamů." Šlechtic přimhouřil oči. „Díky Bene Gesseritu teď mám důkaz. Vím, co Corrinové udělali s řadou mých předků… a co arcivévoda Ekaz provádí mému jedinému synovi."

„A nikdo jiný o té genealogii neví? Na ten krvavý hon jistě všichni zapomněli.“

„Já jsem nezapomněl. Jsi teď jeden z pěti lidí, včetně mě samotného, kdo o tom spojení něco tuší. Pět *žijících* osob, tak je to. Musel jsem provést jistá nezbytná preventivní opatření, abych si zajistil mlčení informátora a taky prospěcháře, na kterého spoléhal.“

Vikomt znovu vložil dokument do pancéřované zásuvky v přepážce. „Kdyby nebylo systematického vyhlazení mých předků, ubohý Wolfram by nebyl poslední z našeho rodu.“

Resserovi probíhaly hlavou důsledky toho, co se dozvěděl. Pokud mu bylo známo, rozkaz k popravě bezejmenné rodiny, která vypustila atomové zbraně na Salusu Secundus, nebyl technicky vzato nikdy zrušen. „Ale neměl byste ten dokument prostě zničit, můj pane? Je nebezpečné ho vlastnit.“

„Právě naopak, rád bych si ho nechal jako stálou připomínku zkázy, jaké je můj šlechtický rod schopen… bez ohledu na to, jaké jméno nosíme.“ Ústa se mu stáhla do ponuré čárky. „Jednoho dne vykonáme konečnou pomstu. Na rodu Corrinů a na rodu Ekazů.“

Resser cítil v recyklovaném vzduchu uzavřené kajuty chlad, ale přísaha povinnosti a cti po něm vyžadovala, aby sloužil svému pánovi a nezpochybňoval jeho činy. „Žiju jen proto, abych sloužil vám a vašemu šlechtickému rodu, lorde Moritani.“

Impéria si rostou a padají a hvězdy září po tisíciletí, ale nic není tak trvalé jako zášť.

KRONIKA RODU EKAZŮ

Zatímco arcivévodovi obchodní správci navrhovali možnosti spojení mezi rodem Atreidů a Ekazů, vévodu Leta rozptylovala bolest v srdci. Nedařilo se mu soustředit se na nuance jednání, i když věděl, že každá chyba se může na jeho rodu podepsat na celé následující roky. Mohl si přivézt mentata, aby sledoval podrobnosti, ale Thufira Hawata bylo více třeba na ochranu Caladanu.

Ekaz i Atreides stáli o toto uspořádání, ale Letův život komplikovala konkubína a syn, kterého jmenoval za právoplatného dědice. Spojení mezi rody, sňatek a další syn s Ilesou by situaci podstatně změnili.

Naštěstí se většina jednání podobala těm z doby před šestnácti lety, kdy byl Leto zasnouben se starší dcerou Armanda Ekaze. Předchozí uspořádání se vytáhlo z archivů a použilo se jako výchozí bod jednání. Za ta léta od doby, kdy tajný útok Grummanu zabil Sanyu, se toho však mnoho změnilo. Když se Leto posledně pokoušel přiženit k Ekazům, měl tehdy syna Victora a jinou konkubínu, Kaileu Verniovou. Oba byli už mrtví stejně jako Sanya.

„Vypadáte utrápeně, příteli," všiml si Armand. „Vyspal jste se minulou noc dobře? Nemáte pohodlné ubytování?"

Leto se usmál. „Vaše pohostinnost je příkladná, Armande.“ *To ty diskuse hluboko do noci, ty mě držely vzhůru, a Jessičina hluboká bolest dlouho potom.*

Leto seděl na kraji postele v jejích prostorách, v soukromé komnatě, která se nacházela na stejné chodbě jako jeho pokoj, a hleděl do jejího krásného oválného obličeje, vzpomínal, jak mu ji Bene Gesserit přivedl jako mladou ženu. Rostoucí láska k Jessice byla tím klínem, který od něj odvrátil Kaileu. Kailea se ze žárlivosti pokusila Leta zabít, ale místo toho zavinila smrt jejich nevinného syna a brutálně zmrzačila prince Rhombura Vernia. Leto si teď přísahal, že nedovolí, aby se Ilesa stala stejným klínem mezi ním a Jessikou.

„Je to obchod a politika,“ řekl a litoval, že to zní tak nejistě. Dokázal by celé hodiny odříkávat výhody manželského spojení, ale žádné z těch vysvětlení by neproniklo k Jessičinu srdci. Ujišťoval ji, že Ilesu nemiluje – že ji ani nezná.

Jessica jen seděla a tvářila se chladně. „Naprosto to chápu, můj vévodo, a jsem přesvědčena, že dospěješ ke vhodnému rozhodnutí. Jsem jen tvá konkubína, nemám v té záležitosti žádné slovo.“

„Sakra, Jessiko, můžeš se mnou mluvit otevřeně!“

„Ano, můj pane.“ Nic víc neřekla.

Odmlčel se taky, ale benegesseriťance se vyrovnat nemohl. „Je mi to líto. Vážně ano.“ Její kamenná maska byla neproniknutelná, ale i tak mu Jessica připadala rozkošná.

„Nečekám od tebe nic víc, Leto. Otec tě vychoval tak, aby ses nikdy neženil z lásky, jen kvůli politickým výhodám. Chybějící láska v manželství s lady Helenou se koneckonců odrazila ve tvém necitelném postoji k vyhoštěné matce. Viděla jsem portrét starého vévody. Vím, co říkal a co tě učil. Jak bys mohl *nemyslet* jako on?“

„Musíš ho nenávidět.“

„Copak člověk nenávidí příliv za to, že smývá písek? Nenávidí bouřku za to, že přináší blesk?“

Leta napadlo, jestli Jessica nelituje, že starého vévodu nezažila a nemohla mu od plic říci, co si o něm myslí.

„Já se o tebe a o Paula postarám," tvrdil Leto. „Vždycky budete součástí caladanského hradu. Vždycky budete se mnou."

„Věřím slibům svého vévody." Jessica se rychle odvrátila.

Leto jí popřál dobrou noc a dal se na odchod, ale ještě dlouho poté zůstal vzhůru…

Sluhové přinesli tácy s „lehkým" občerstvením: odkapávající plástev stříbrného medu, pečené stromové kraby v másle na špejli, zet-ořechy, které byly překvapivě kyselé. Leto jedl a poslouchal přehledy o hlavním vývozu z Ekazu, nejvýnosnějších lesních produktech. Armand mluvil o tom, že vynakládají velké množství času a peněz na farmaceutický výzkum, testování a zpracování léků. Sukovští lékařští chemikové a biofarmaceuti v táborech v džungli na kontinentu Elakka neustále objevují nové listy, lišejníky, bobule, kořeny a houby.

Nejdůležitější bylo, že arcivévoda vyhlásil absolutní obchodní embargo na dodávky vikomtovi Hundru Moritanimu z Grummanu. Ukázal Letovi prohlášení, kde se psalo: „Žádná užitečná položka nebude exportována rodu Moritaniů."

Armand ukázal na ten oficiální dokument. „Pokud si chcete vzít Ilesu, musíte s touto podmínkou souhlasit, Leto. Nemohu toto pravidlo zmírnit. Ani jediný lísteček ze stromu, ani bobuli z keře. Ten netvor nedostane ani gram výdobytků z tohoto světa."

Jednu dobu se Leto pokoušel vyjednat konec toho doutnajícího sporu mezi Ekazem a Moritanim a imperátor dokonce na dva roky nasadil na Grumman své sardaukarské hlídací psy. Ale jakmile se imperiální vojáci stáhli, vikomt Moritani udeřil znovu a veřejně popravil Armandova bratra a jeho dceru Sanyu, čímž otevřel stavidla totální války.

„Copak to nikdy neskončí?" zeptal se Leto.

„Nedávno jsem musel pokárat vévodu Prada Vidala, protože se navzdory mým přímým rozkazům pokusil načerno vypravit dodávku zboží. Když byl Vidal přistižen, jednoduše

mi nabídl polovinu zisku a čekal, že mu odpustím, ale já mu plivl do tváře. Doslova jsem mu plivl do tváře!“ Armand mrkl na Leta, jako by ho to samotného ještě překvapovalo. „Formálně se omluvil za své činy a zdálo se, že očekává omluvu i ode mě. Mí správci tvrdí, že kvůli tomu embargu přicházíme o zisk, ale co jsou pouhé peníze? Já rod Moritaniů nesnáším.“

Leto promluvil tichým hlasem: „Slyšel jsem, že vikomtův syn trpí strašnou nemocí a že lék je k mání tady na Ekazu. Nebyla by cesta k mírovému vyřešení vašeho konfliktu, kdybyste projevil slitování a dal mu ten lék?“

Armand řekl kousavě: „Jak bych mohl zachránit jeho ubohého syna, když mi on *zavraždil dceru!* Tím, že Moritanimu upírám lék, přiměju toho šílence, aby pocítil podobnou bolest, jakou uvalil na můj rod. Tento spor neskončí, dokud jedna rodina naprosto nevyhladí tu druhou.“

Arcivévoda zvedl malou křišťálovou nádobku, která stála nedaleko na stole. „Tohle je ta vzácná medicína, kterou vikomt tak zoufale potřebuje. Trvá měsíce, než se esoit-poay extrahuje, vyčistí a zpracuje. Ano, mohl bych ho dát Moritanimu. *Mohl* bych jeho syna zachránit.“

Armand sevřel lahvičku v ruce a pak ji mrštil na podlahu z kamenných dlaždic, roztříštil ji na třpytivé kousky. „Raději ten lék nechám uschnout na zemi, než bych dopustil, aby se dotkl rtů toho odporného grummanského spratka.“ Zamračil se. „Přestavte si, že byste měl možnost ulevit mladému synovci barona Harkonnena nebo ho zachránit. Udělal byste to?“

Leto si ztěžka povzdechl. „Pochybuji o tom. Harkonnenové se zapletli do smrti mého otce a dost možná se podíleli na spiknutí, které stálo život mého prvorozeného syna. Ne, uškrtil bych Feyda-Rauthu holýma rukama, místo abych ho zachránil.“

„Pak chápete můj postoj lépe než většina lidí.“

Leto přikývl. „Souhlasím s podmínkami.“

Zbytek jednání proběhl hladce a brzy nastal čas, aby se Leto vrátil s Paulem a Jessikou domů a zahájil přípravy. Svatba se bude konat na caladanském hradě za dva měsíce.

Z bývalých přátel se stávají ti nejkrvežíznivější nepřátelé.
Kdo může lépe vědět, jak způsobit tu největší bolest?

PRINCEZNA IRULÁN,
z Moudrosti Muad'Diba

Staletí vykořisťování Harkonnenů vyčerpalo téměř všechny zdroje Giedi Primy. Poznal to i sám baron. Grumman, domovská planeta Moritaniů, však na tom byl mnohem hůř.

Rod Moritaniů zneužíval krajinu po celé generace, až z ní zbylo jen málo víc než slupka kdysi plodného světa, vytěžená a sotva schopná uživit i ty nejodolnější plodiny. Domorodci nedokázali z planety získat o nic víc a rod Moritaniů lačnil po novém lénu. Vikomt už několikrát podal imperátorovi písemnou petici a zvlášť zmínil jako možnost Ekaz, ale všechny žádosti byly zamítnuty.

Není divu, že je ten chlap v jednom kuse tak špatně naložený, pomyslel si baron, když hleděl přes skvrnité stepi. I vánek, foukající skrz suché zbytky vegetace, zněl jako smrtelné chroptění.

Mohutný baron, oblečený celý v černém, netrpělivě postával před řadou spojených krytých jurt a stanů, velkých jako stáje. Skrz třepetající se chlopně stanů viděl vysoké dřevěné dveře boxů a muže v koženém oblečení. Slyšel speciálně vyšlechtěné koně, jak řehtají a kopou ve svých stáních, a ošetřovatele, kteří se je snažili uklidnit.

Po příletu z Giedi Primy ho sem spolu s jeho mentatem Piterem de Vriesem přivezl hrubý otevřený vůz přímo z

kosmodromu. Řidič s mohutnými pažemi, střapatými vlasy a dlouhým knírem jim oznámil, že se s ním vikomt Moritani setká zde, ale neřekl, kdy to bude. Vůdce Harkonnenů si přitáhl límec ke krku. Vzduch se zdál být obtížený pískem a prachem, ještě hůř než na Arrakis. Vladimir Harkonnen nebyl zvyklý čekat.

Piter vypadal, že je rozhořčený za něj. „Můj barone, tohle je grummanská *stáj!* Takové místo se sotva hodí k setkání, pokud na vás chce vikomt udělat dojem."

Baron se na něj zamračil. „Nasaď své deduktivní myšlení, mentate. Hundro Moritani své speciálně vyšlechtěné hřebce miluje. Nejspíš to považuje za poctu." Slyšel, že ti úchvatní koně jsou obrovští a nebezpeční. Rozhodně dělali děsivý rámus.

Během letu dolů z oběžné dráhy jim pilot ukázal opevněné město Ritka na okraji vyschlého moře, usazené u nízkého horského pásma. Většina lidí na Grummanu byli kočovníci, putovali po drsné krajině a živořili z řídkých zbývajících zdrojů. Obyvatelé Ritky byli téměř plně odkázáni na zásoby z jiných planet.

Pod vyschlým mořským dnem a okolními pláněmi byla zemská kůra rozrušena propojenými tunely a hornickými šachtami grummanských zařízení na těžbu minerálů, které ukusovaly půdu jako termiti a sbíraly každé smítko užitečného prachu. Když přistávali na okraji Ritky, baron se bál, že se pod vahou dopravní lodi celá pláň zhroutí.

Rod Moritaniů byl zoufalý, a oprávněně. Baron se nemohl dočkat, až uslyší, co mu vikomt zamýšlí navrhnout. Kdyby dokázal využít zášť Grummanu vůči Ekazu a navíc ještě uškodit rodu Atreidů, měl by velikou radost. Tohle dlouhé čekání ho však netěšilo.

Něco ho upoutalo daleko na nebi, pomalu se vlekoucí letoun, který letěl nízko nad kopci. Brzy uslyšel plynulé tlumené hučení motorů. Z letounu s pevnými křídly visel na kovovém závěsu nějaký veliký a těžký tvor – zvíře s dlouhýma nohama, černou kůží a vlající hřívou a ocasem. Jeden z jejich zrůdných koní?

Letadlo se zavěsilo na místě nad přistávací plochou nedaleko spojených jurt a stanů a spouštělo to černé zvíře dolů na zem. Baron viděl útočně vypadající ostny, které hřebci vybíhaly z hlavy. Tvora obklopili muži na tempocyklech, ze všech stran na něj pálili jasné žluté energetické smyčky a utahovali je, zatímco se zvíře v těch poutech škubalo. Štítové pásy, uvědomil si baron; už o nich slyšel. Kovbojové uvolnili postroj z letadla a poslali závěsný mechanismus zpátky do vzduchu. Jak tak pracovali, poznal baron v jednom z nich Hiiha Ressera, grummanského mistra meče. Zdálo se, že ten zrzek je muž mnoha nadání. Letoun s pevnými křídly přistál opodál a vynořil se z něj Moritani osobně, zrůžovělý a usměvavý.

„Pitere, seznam se s naším hostitelem," řekl baron. Podporován suspenzorovým pásem, vykročil k přistávací zóně a dával si pozor, aby se vyhnul jančícímu zvířeti a kruhu kovbojů, kteří se ho snažili dotáhnout k ohradě.

Vikomt Moritani sešel po rampě letounu v hnědé kožené vestě, kožených chráničích holení a v naleštěných botách s ostruhami. „Doufám, že si to představení užíváte, Vladimire! Měl byste vidět, co moji hřebci dokážou v krvavém turnaji."

„Možná později… až probereme naši záležitost. Už jsem tu čekal dost dlouho."

„Omlouvám se. Ve stepi zahlédli prvotřídního divokého hřebce. Nechal se dost pronásledovat, ale nakonec jsme ho dostali. Velice cenný chovný materiál, plnokrevník Genga – naše staré plemeno se nenajde nikde jinde v celé galaxii. To je jedna z mála opravdu cenných věcí, které na Grummanu zbyly."

Než stačili stájníci dostat velikého ostnatého koně do stáje, tvor se vytrhl ze štítových pásů a s vykulenýma očima vyrazil zase ven směrem k baronovi a vikomtovi. Oba šlechtici klopýtali k pochybnému úkrytu letadla. Baron, podporovaný suspenzory, se dostal na rampu jako první. Právě když se vikomt pokusil proklouznout kolem barona, vrazil divoký hřebec do tenké lávky a způsobil, že o sebe oba muži zakopli.

Baron houkl: „Pitere, zastav tu bestii!“ Mentat nevěděl, co dělat s tím ostnatým koněm, který řehtal a ržál.

Honáci vyrazili na svých tempocyklech, rozhodili další štítové pásy, ale cíl minuli. Mistr meče Resser stál sám bez hnutí, a jak se na něj kůň hnal, vypálil dávku uspávacích šipek. Zvíře se v půli cesty s těžkým žuchnutím konečně svalilo na zem.

Baron se oprašoval a snažil se uklidnit tím, že si vybíjel vztek na Piteru de Vriesovi. Vikomt Moritani řval smíchy. „Gengové jsou ti nejkurážnější koně v celém Impériu! Všichni jsou velcí a rychlí, to je vražedná kombinace, která porazí každého saluského býka.“

Když byl omámený kůň bezpečně odtažen, přispěchal jeden poradce se zprávou o počasí. Moritani se zamračil a obrátil se k baronovi. „Měl jsem v plánu uspořádat pro vás koňskou přehlídku, ale naše metody řízení počasí jsou oproti jiným planetám bohužel dost primitivní.“ Nad horami se začínala hromadit černá mračna. „Budeme se muset uchýlit do mé pevnosti v Ritce.“

„To je škoda,“ prohlásil baron, ale nemyslel to vážně.

* * *

Stavební sloh vikomtovy ponuré a prašné pevnosti z ní dělal jakýsi stan postavený z kamene se šikmými deskami místo stropů. Když oba šlechtici zaujali místa u soukromého stolu z tmavého letitého dřeva, natáhl baron ruku k Piterovi. Mentat mu podal objemný balíček a baron ho předal Hundru Moritanimu. „Přinesl jsem dar pro vašeho syna, zásobu semútou obohacené melanže. Třeba mu to pomůže.“ Podle toho, jak chlapce viděl, mu už stejně zbývalo hodně málo času.

Piter předstoupil, aby to vysvětlil. „Kombinace drog zřejmě vyvolává stejný euforický účinek jako semúta, ale není třeba té otravné hudby.“

Vikomt smutně přikývl a řekl: „Laskavé gesto, vzhledem k tomu, jak obtížné je získat na černém trhu jen samotnou

semútu, když teď Armand Ekaz zastavil vývoz.“ Vikomt se pustil do líčení svého návrhu, byl čím dál rozčilenější, víc a víc se kabonil a jeho přízvuk sílil. Nepodal hostům žádné občerstvení, až si baron pomyslel, že v pevnosti v Ritce přijímají jen málo šlechtických hostů. „Vladimire, můžeme si navzájem pomoci. Vy nenávidíte Atreidy a já nenávidím Ekazy. Mám způsob, jak vyřešit oba naše problémy.“

„Už jsem si oblíbil váš způsob uvažování. Co navrhujete?“

„Tahle zpráva je čerstvá, ale ověřená. Vévoda Leto Atreides má v plánu oženit se s Ilesou Ekazovou a pevně spojit oba rody. Obřad má proběhnout na Caladanu za šest týdnů.“

„Mí zvědové mě o tom informovali. Jak nám to prospěje? Po Shaddamově posledním představení mě už svatby unavují. V každém případě to vypadá, že tam mě ani vás nepozvou.“

„To neznamená, že nemůžeme poslat speciální dárek – něco, aby se na tu událost nezapomnělo. Máme atomové zbraně.“ Vikomt povytáhl huňatá obočí. „Předpokládám, že vy taky?“

Baron se poplašeně zavrtěl. „Atomové zbraně jsou ve Velké konvenci zakázány nejpřísnějším možným způsobem. Jakékoli nasazení atomových zbraní jedním rodem proti druhému je důvodem k okamžitému vyloučení toho rodu –“

Moritani ho přerušil. „To já dobře vím, barone. A pokud si dělám naděje, že získám Ekaz jako nové léno, nechci ho přece proměnit na spálenou kouli, že ne? Zmínil jsem tu myšlenku jenom tak náhodou.“

Jaký vůdce by se jen tak zmínil o atomových zbraních? Náhodou? pomyslel si baron.

Otevřený konflikt zahrnující velké vojenské síly a boje v planetárních měřítcích byl v té době skoro nemyslitelný. Pravidla konfliktu mezi rody landsraadu však za určitých podmínek dovolovala přímé vražedné pokusy. Tyto tanečky řízeného násilí dovolovaly vládcům řešit temné stránky vzájemných vztahů, aniž by riskovali životy obyvatelstva.

Kompromis fungoval už deset tisíc let, zaštítěný Velkou konvencí.

„Ach, Vladimire – můžeme poslat Atreidům a Ekazům úplně jiný vzkaz, mnohem osobnější. Chci, aby arcivévoda Armand věděl, že *já* jsem ten útočník.“

Baron přimhouřil oči. „Naproti tomu já bych raději udržel veškeré zapojení Harkonnenů v tajnosti.“ Právě teď neměl na Válku assassinů čas ani trpělivost. „Klidně si přisvojte všechny zásluhy sám, můj drahý vikomte.“

Jeho společník se usmál. „Pak si dokonale rozumíme.“

Počasí se mění a přátelé přicházejí a odcházejí, ale krevní pouta přetrvávají i veliké pohromy.

VÉVODA PAULUS ATREIDES

Po návratu domů na Caladan se mladý Paul cítil uzavřený do sebe. Po tom, co viděl a naučil se v arcivévodově paláci, měl mnoho otázek, na které nedokázal najít odpovědi ve fóliscích.

Sešel dolů k dokům, prošel kolem stánků prodavačů ryb a vydal se po stezce nahoru na ostroh na pobřeží. Hledal útěchu nebo alespoň odpovědi, které by mu dávaly smysl. Zastavil se u obřích přístavních soch vévody Pauluse Atreida a mladého Victora, prvního syna vévody Leta. *Můj bratr*, pomyslel si v návalu smutku. Vzhlédl k sochám. Znal obrazy těch osob a věděl, že jsou zachyceny přesně, i když malinko idealizované. Leto ty nebetyčné sochy nechal vybudovat u ústí přístavu, aby je bylo vidět ze všech plavidel, která připlouvala do Cala, nebo ho opouštěla.

Obě ty smrti znamenaly velký předěl v otcově životě a právě během období Letova nejhlubšího smutku po Victorově smrti Jessica otěhotněla. Paul si uvědomil, že svým způsobem vděčí za život, za samotnou existenci té tragédii…

Všiml si, jak po černých kamenných schodech stoupá matka, a za okamžik už stála vedle něj na promenádě u základny soch. Slaný větřík jí rozhazoval prameny bronzových vlasů kolem tváře. „Myslela jsem si, že tu budeš,

Paule. Někdy sem chodím sama, abych se vyrovnala s vlastními otázkami.“

Zíral na kamenné figury, na ohně v koších, hořící jasným plamenem. „Odpovídají ti někdy?“

„Ne, odpovědi musí vyjít z nás samotných.“ Usmála se na něj. „Pokud si nechceš promluvit se mnou?“

Vyrazil odpověď bez přemýšlení. „Když si otec vezme Ilesu Ekazovou, budu pořád jeho dědic? Jaké je mé místo v rodu Atreidů?“

„Leto tě ustanovil, Paule. Jsi jeho syn.“

„Já vím, ale pokud bude mít další dítě s Ilesou, zákonitou manželkou, nestane se ten chlapec právoplatným dědicem místo mě?“

„Ty sníš o dynastii, Paule?“ zeptala se Jessica měkce. „Chceš být vévodou?“

„Thufir říká, že každý, kdo *chce* být vévodou, nebude dobrým vévodou.“

„To je ironie politické reality. Tvůj otec přislíbil, že se tvé a mé postavení nezmění. Věř mu.“

„Ale jak to může slibovat? Neslíbil něco taky arcivévodu Ekazovi?“

„Tvůj otec udělal mnoho slibů. Bude pro něj těžké je vyvážit a splnit všechny – a ty víš, že se o to pokusí. Smysl pro čest je pro něj to nejcennější.“

„Myslíš si, že tě – nebo nás – otec zradil, když si bere jinou ženu?“ Paul pečlivě sledoval matčin výraz. Pozoroval drobné známky zmatku a rozpolcenosti, jak se její benegesseritská mysl snažila smířit s nezbytným. Ale přestože se Jessica snažila přesvědčit sebe samu, byla zároveň žena, lidská bytost. Měla své city.

„Smířila jsem se s Kaileou Verniovou za podobných podmínek,“ řekla Jessica. „Znala jsem své místo a Leto znal to své.“

„Ale Kailea se nesmířila. Vím, co se stalo.“

„Ani tvá babička Helena. Leto ví, že se pohybuje po nebezpečné půdě, ale já se mu to nebudu snažit vymlouvat.“

Jessica se odvrátila od soch a překvapila Paula, když ho prudce objala. V očích jí stály slzy, ale otřela si je. „Vždycky si pamatuj jednu věc, Paule. Tvůj otec tě miluje, doopravdy miluje.“

Ano, věděl to způsobem, který sahal za politiku i logiku. „Nikdy na to nezapomenu.“

* * *

Uplynul měsíc a svatba se přiblížila. Paul se ze všech sil snažil soustředit se na četné povinnosti a úkoly vévodova syna.

Denně trénoval s Thufirem Hawatem. Mistr zbrojíř postupně nastavoval cvičebního meka na vyšší a vyšší úroveň, jako by tím chtěl dát průchod vlastnímu vzteku. Veterán mentat sloužil rodu Atreidů celé generace, znal starého Pauluse a Helenu za jejich legendárních roztržek a viděl Leta a Kaileu, když se jejich vztah řítil do pohromy. Ve své pozici atreidského mistra assassina však přehlížel osobní záležitosti rodiny, kromě těch, které by mohly ovlivnit vévodovu bezpečnost.

Paul bojoval s mekem, skláněl se, aby se vyhnul jeho sekajícím kovovým pažím, kryl se krátkým mečem. Bezduchý reaktivní stroj generoval vlastní štít, Paul tedy mohl cvičit pomalé sečné rány přes jeho odpor, přizpůsobovat rychlost seknutí, aby čepel pronikla štítem. Po každé vyčerpávající lekci si Thufir přehrál Paulovy pohyby jako holoobraz, aby mohl zkritizovat a ohodnotit silná a slabá místa mladého muže.

Paul si teď třídil myšlenky, jak ho to naučila matka, aby mohl vést rozhovor i při plném bojovém nasazení. Tento zvyk jeho učitele vždycky děsil a Paul to dělal už jen proto, aby viděl, jak to na starého mentata zapůsobí. „Řekni mi, jak zemřel dědeček, Thufire.“

„Při boji s býkem. Zabil ho saluský býk.“

Paul sekl a přikrčil se. Chybělo jen málo a jedna z mekových řezných čepelí by mu rozsekla kůži na levém

rameni. „Z tebe by byl špatný trubadúr. Jsi dost mizerný vypravěč.“

Thufir ho dál pozoroval a konečně řekl víc: „Starý vévoda Paulus zemřel kvůli zradě a tvá babička byla nucena ukrýt se u Sester v odloučení.“

V Paulově mysli zapadly kousky dohromady. Nikdy se neobtěžoval porovnat přesná data. Podle historek a zvěstí, kolujících po caladanském hradu, se lady Helena stáhla do opevněného kláštera ze smutku. Tohle byla překvapivá nová informace. „Ona stála za tím spiknutím?“

„To mi nepřísluší říkat… ale zůstává v exilu. Duncan byl tehdy jen pomocník ve stájích. Jednu dobu se zdálo, že i on je do toho zapletený.“

„*Duncan*?“ Paul skoro přehlédl výpad meka, ustoupil z cesty a nechal štít, aby nesl nápor úderu, umělý protivník vyrazil příliš rychle. „Duncan… a zapletený do smrti mého dědečka? Nosí ale meč starého vévody.“

„Byl zproštěn všech obvinění.“ Thufir ukončil cvičení a vypnul meka. „To by stačilo, pokud chceš dál brebentit. Můžeš předstírat, že zvládneš obojí současně, ale já vidím tvé chyby. Nebýt mě, mohly by být osudové. Pečlivě si je probereme, mladý pane. Prozatím se jdi umýt, převléknout a připravit se na přijetí hostů. První členové svatební společnosti Ekazů dorazí dnes odpoledne.“

Politikové a predátoři fungují na základě znepokojivě podobných principů.

VÉVODA PAULUS ATREIDES,
dopis manželce Heleně

Několik týdnů po odjezdu barona Harkonnena z Grummanu, kde se daly plány do pohybu, ztratil vikomt všechny důvody ke zdrženlivosti.

Hiih Resser stál s tuctem příslušníků panovnického dvora Moritaniů, namačkaných jeden přes druhého, v pokoji umírajícího chlapce. Vikomt Moritani k nim promluvil hlasem ostrým jako trhající se papír: „Sukovský doktor tvrdí, že můj syn brzy vydechne naposledy. Je to jenom záležitost dnů, nebo ještě méně. Kéž bychom měli ten lék, který by ho uzdravil.“ Moritaniho zlomený šepot se zabodl Resserovi do srdce jako žalostná dýka.

Kéž bychom měli.

Wolfram ležel na posteli, omámený melanžovým a semútovým dýmem, doprovázeným kvílivou atonální hudbou, ať už byly účinky jejího transu nutné, nebo ne. Otce slyšet nemohl.

Někteří přihlížející tiše vzlykali, ale Resser nedokázal odhadnout, jestli jsou ty slzy vážně upřímné. Z toho, co viděl, byl přesvědčen, že tahle nešikovná ukázka podpory je především snaha získat si přízeň pána Grummanu.

Doktor Terbali, zaměstnaný svou prací, upravoval Wolframovi nitrožilní trubičky, zatímco rozcuchaný vikomt

se nad synem skláněl z druhé strany, líbal ho na propadlé tváře a tiše k němu mluvil. Nešťastný chlapec neodpovídal, nepřítomně zíral, jen tu a tam mu cukl sval nebo zamrkal krví podlitýma očima.

Nemocný chlapec vyklouzl ze světa živých tak tiše, že si toho ani Moritani několik vteřin nevšiml, i když svíral jeho ochablou ruku. Pak se zpožděním vydal zvířecký zvuk, jakési napůl kvílení a napůl řev.

Doktor Terbali prověřil životní známky pacienta a napřímil se u postele. „Je mi to líto, můj pane."

Hundro Moritani máchl rukou po tácu s lékařskými nástroji a s rachotem je smetl na zem. Zabořil si tvář do dlaní a rozvzlykal se.

Vikomt byl tvrdý, krutý muž, lehce vznětlivý a vždy připravený k násilí. Resser už dřív viděl, že jeho pán obchází morálku, jak se mu to právě hodí, že se umí přetvařovat, aby zatajil skutečné pohnutky. Ale tohle nebyl žádný předstíraný smutek. Muka ze smrti jediného syna byla opravdová.

Plameny v Moritaniho očích zaplály jasně jako hvězdy. Ressera to vyděsilo, napadlo ho, jestli Wolframova smrt vikomtovi neposlouží jako katalyzátor k rozpoutání bouře, kterou v sobě tak dlouho skrýval. Vůdce Grummanu by klidně pošlapal hrob vlastního syna, aby získal pro svůj rod, co chce. Po Wolframově smrti bude chtít možná shromáždit podporu, aby si zabral Ekaz pro sebe, a pořídí si dalšího mužského dědice. Nebo má ještě nějaký větší plán? A je to jenom pomsta?

Mně nepřísluší odpovídat na tuhle otázku, pomyslel si Resser. *Mou rolí je plnit rozkazy pána, a pokud to bude nutné, položit i život.*

Vikomtova nálada se jako bleskem proměnila, obrátil se k sukovskému doktorovi. Přehnal se kolem lůžka, po tvářích se mu valily slzy. „Vy jste znal lék pro Wolframa! Nařídil jsem vám, abyste ho pro mě získal."

„To nebylo možné, můj pane! Ekazové –"

Moritani srazil tělnatého doktora přes celý pokoj do hloučku nakupených diváků, ale to nebylo všechno. Z

kazajky, lemované kožešinou, vytáhl tenký zakřivený kinžál a přistoupil k ohromenému doktorovi. Ostatní se hnali pryč, aniž by ho zadrželi či pomohli jeho budoucí oběti.

„Jsem sukovský doktor – mám imunitu!“

Moritani zkřivil tvář odporem, zabořil nůž doktorovi do prsou a zase ho vytrhl tak rychle, že to připomnělo útok hada. Pak odstrčil smrtelně raněného muže stranou, jako by nebyl nic než nepříjemnost. „Tak se uzdravte sám.“

Ve snaze zmírnit svůj žal násilím vyrazil ze synova smrtelného pokoje se zkrvavenou čepelí v ruce. Reagoval přesně tak, jako ho Resser viděl reagovat už mnohokrát předtím. „Kde jsou ostatní? Přiveďte mi pašeráky – všechny do jednoho!“ Obrátil se k Resserovi. „Mistře meče, najdi je.“

„Ano, můj pane.“

Do hodiny předvedli před vikomta, pološíleného vztekem, jedenáct pašeráků drog z Ekazu. Hundro Moritani těm mužům před časem zaplatil, aby obešli zákaz Ekazů a získali dávky esoit-poay, ať to stojí, co to stojí. Několikrát se neúspěšně pokusili získat lék ilegálními kanály a pak se snažili ukrást celý lodní náklad. Ve všech případech se vrátili s prázdnýma rukama.

Vikomt nechal pašeráky z Ekazu jednoho po druhém spoutat provazy za kotníky a přivázat za divoké grummanské hřebce. Za příšerného veřejného představení byli ti muži vláčeni po suchém kamenitém mořském dně, dokud nezemřeli. Vikomt pak s pohledem na zmlácená krvavá těla vyštěkl na Ressera: „Nesnesu pohled na rasu Ekazů. Odstraň ty mrtvoly a nech je spálit.“

Resser udělal, co mu vikomt řekl. Věděl, že Moritani nejspíš teprve začal.

Člověk nepotřebuje Zděděné vzpomínky, aby ho pronásledovala minulost.

CTIHODNÁ MATKA GAIUS HELENA MOHIAMOVÁ

I když se svatba vévody Leta rozhodně nedala srovnat s nedávnou Shaddamovou podívanou, z celého Impéria se dostavily rodiny landsraadu, které chtěly vzdát hold rodu Atreidů a rodu Ekazů. Nejdůležitější návštěvníci měli být ubytováni v pokojích pro hosty na caladanském hradu. Hostinští v městě Cala vycídili a rozšířili pokoje a připravili se tak na nápor hostů.

Dva týdny před naplánovaným obřadem přistál na kosmodromu arcivévoda Armand Ekaz a jeho doprovod ve třech velkých člun cích. Duncan Idaho vyšel Ekaze pozdravit a dopravil je do hradu v pomalu jedoucích pozemních automobilech mezi davy cpoucích se lidí. Následovaly je nákladní plošiny s jejich zavazadly a zásobami.

Paul čekal v hradu, pořád si nebyl jistý, jaké je jeho náležité místo v těchto událostech. To, co považoval za neochvějný ostrůvek v moři galaktické politiky, se proměnilo v pohyblivou písčinu. Matka nebyla nikde k nalezení, rozhodla se, že se zaměstná domácími povinnostmi mimo dohled.

První skupina hostů zahrnovala samotného arcivévodu a jeho dceru Ilesu v doprovodu mistrů meče Rivvyho Dinariho a Whitmorea Bludda. Paul na ně hleděl z okna věže, zvlášť ho zajímala otcova budoucí nevěsta. Ilesa byla krásná, i když

jinak než lady Jessica. Uvažoval nad tím, jaký instinktivní vztek cítí vůči té mladé ženě, a pak usoudil, že je nepoctivé nesnášet ji jen kvůli tomu, že tak náhle vpadla do rodiny. Ilesa byla koneckonců také jen pěšák ve hře sňatkové politiky.

Vévoda Leto synovi vysvětlil politickou nutnost s plným vědomím toho, že se Paul sám může jednou ocitnout – a nejspíš se to také stane – v podobné situaci. „To je břemeno šlechtice," vysvětlil mu otec, „tak těžké, že dokáže muži zlomit hřbet a ženě srdce."

Paul se odebral do hlavního přijímacího sálu, kde právě otec vítal Armanda Ekaze. Rozložitý Rivvy Dinari stál v pozoru, předstíral, že hlídá jednání, zatímco Whitmore Bludd vypadal, že ho mnohem víc zajímá diskuse o přidělování pokojů s atreidským správcem.

Sám vévoda Prad Vidal poslal celý náklad mohutných rostlin v květináčích, duhového kapradí, rozkvetlých lilií a ostnatých dřevin z Elakky. Nádoby na květiny byly obrovské a zdobné, lemované mozaikou širokých šestiúhelníkových destiček. Nastala trapná chvilka, když Thufir Hawat trval na prozkoumání těch rostlin, aby se ověřilo, zda nejsou jedovaté. Někteří z doprovodu Ekazů se urazili, ale arcivévoda jim nařídil, aby umožnili tu nejpečlivější prohlídku. „Nebudeme nic riskovat."

Paul viděl, jak si vévoda Leto prohlíží Ilesu, která stála vedle Armanda. „Ty rostliny se dokonale hodí jako svatební dar," řekl Leto. „Naaranžujte je v hlavní síni, aby nám sem na Caladan přinesly kousek Ekazu. Ilese tady budou připomínat domov."

Mistr meče Bludd dohlédl na rozestavění květináčů a pak se přesunul k četným dalším přípravám na velkolepou svatbu. Vévoda Leto si konečně dopřál čas poznat svou budoucí nevěstu.

* * *

Caladanské moře se s šuměním opíralo do lodi, když Leto vyplul z přístavu podél pobřeží, stále na dohled zamlžené

pevniny. Satelity počasí slibovaly na následující dva dny příznivou předpověď, nehrozilo tedy, že by měl Leto problémy řídit šalupu sám. Na jeho žádost ho doprovázela Ilesa, jako by ten výlet byla nějaká forma diplomatického jednání.

„Nikdy dřív jsem se neplavila.“ Opřela se a zhluboka se nadechla vlhkého vzduchu. Nedívala se na nehostinné pobřeží, ale vyhlížela na vlny, táhnoucí se daleko, předaleko, až na okraj světa.

„Na Caladanu se rodíme a jsme vychováváni pro život na vodě,“ řekl. „Všichni se učí plavat, plachtit, soudit příliv a odliv a pozorovat počasí.“

„Pak se to tedy budu muset naučit, protože to bude můj domov.“

Skrz nízko ležící mlhu se prodralo slunce a proměnilo oblohu na zvláštní sytou modř. Ilesina tvář se koupala v jasném světle, zavřela tmavě hnědé oči. Leto se přistihl, že ji pozoruje. Svými tmavými vlasy, ostýchavým chováním a váhavým smíchem se velice lišila od Jessiky, dokonce i od Kailey.

Nahnula se přes zábradlí na přídi šalupy, kde bylo vyvedeno jméno *VICTOR*. „Leto, povězte mi něco o svém synovi.“

„Paul je hodný mladík. Inteligentní a odvážný. Jsem na něj moc hrdý. Setkala jste se s ním sama, brzy poznáte jeho schopnosti.“

„A co Victor, pokud vám nevadí o něm mluvit? Vím jenom, že zemřel jako dítě.“

Letovi ztvrdl hlas. „Nevinná oběť pokusu o atentát na mě. Victor… Rhombur… oba doplatili na žárlivý vztek Kailey.“

Ilesa povytáhla jemně klenutá obočí. „Nebyla to tedy politická záležitost?“

„To by se neslo snáze. Ne, tohle bylo mnohem osobnější. Kailea a jeden domněle oddaný kapitán mé stráže nastražili bombu do slavnostní vzducholodi, ale místo mě zabila exploze našeho syna.“ Hlas se mu zadrhl, „*našeho syna!* A

zranila i Kaileina bratra Rhombura, kdežto já vyvázl bez škrábnutí.“

Ilesa se na něj dívala s hlubokým pohnutím. Paluba lodi se jemně kývala, jak pluli kupředu. „A co se stalo s Kaileou a s tím kapitánem stráže? Můj otec by zřejmě uspořádal veřejnou popravu – nejspíš by použil rychle rostoucí ostnatou birabu, aby jim zakořenila v nejdůležitějších tělních orgánech.“ Nezdálo se, že by se z toho Ilese dělalo špatně.

„Kailea se vrhla z vysoké věže. Ale Goire… potrestal jsem ho hůř než popravou – nechal jsem ho *naživu.* Poslal jsem ho do vyhnanství, takže musí po zbytek dnů žít se svým zločinem.“

Dlouhou chvíli oba mlčeli a Ilesa dál zírala do vln. „My oba jsme poznamenaní lidé, Leto,“ řekla. „Já vím, že v sobě nesete hluboké rány, a myslím, že si uvědomujete ty moje. Jsme dost stateční, abychom se těmi minulými tragédiemi posílili… nebo bychom se měli vzdát a prostě trpět?“

Leto nad tím chvíli uvažoval. „Náš vztah není žádná hloupá romance, Ileso. Oba dva víme, proč se máme vzít. Možná to není to, co jste od života čekala.“

„Přesně naopak, Leto – je to přesně to, co jsem čekala. Tak jsem byla vychována. Jakmile Grummaňané zabili Sanyu, stala jsem se nejstarší Ekazovou dcerou. Mé jméno se vždycky pojilo s věnem. Nikdy jsem si nepředstavovala, že se zamiluju do nějakého chrabrého muže a pak s ním budu žít šťastně až do smrti jako v pohádce. Jsem se svými poměry naprosto spokojená.“

Leto se už rozhodl. Věděl, že to bude těžké, ale zároveň si uvědomoval, že je to nejlepší cesta. Doufal, že se Ilesa nakonec stane něčím mnohem přínosnějším – a mnohem příjemnějším – než jen politickým partnerem, kterého by mu doporučil starý vévoda Paulus.

„Chci, abyste měla ráda Jessiku a Paula. A chci, aby oni měli rádi vás. Vaším úkolem bude se o to postarat, Ileso. Dokážete to?“

„Jak můj vévoda nařizuje,“ řekla.

Imperátoru Shaddamovi: přijměte prosím tento dar od rodu Harkonnenů při příležitosti vašeho sňatku s lady Firenzou Thorvaldovou. Tato socha harmonthepského lva v životní velikosti, stvořená z melanže, představuje nejen lva rodu Corrinů, ale též trvalý poklad samotného koření z léna Arrakis, které nám váš otec tak velkomyslně propůjčil. Jsme navždycky vaši pokorní služebníci.

BARON VLADIMIR HARKONNEN

„Imperátor si bere tak velký díl našeho koření, že nás vysaje.“ Baron si odfrkl, pak málem kýchl z toho příšerného všudypřítomného prachu ve vzduchu Arrakis. „Za všechna ta pekla, jaká rod Harkonnenů snáší na téhle příšerné planetě, bychom si měli nechávat vyšší procento.“

„A po dnešku to tak bude, můj barone.“ Piter de Vries mu věnoval samolibý úsměv. „Inspektorům CHOAM přímo pod nosem.“

Před dvanácti lety byl rod Harkonnenů obviněn, že si dává melanž stranou a falšuje hlášení Impériu o celkové tonáži sklizně. Baronovy záznamy tehdy zkoumaly celé armády auditorů a mentatských účetních, ale inspektoři nenarazili na žádné podstatné nekalé praktiky. Baron pak nějakou dobu sekal dobrotu, i když dál pátral po způsobech, jak si tajně hromadit koření. Nakonec de Vries přišel s důmyslnou a proveditelnou myšlenkou, jak skrýt koření a přitom ho nechat všem na očích, a nyní ten plán úspěšně prováděl.

Skladiště koření na okraji Kartága byla dobře střežena harkonnenskými jednotkami a snímací technologií. V odpoledním slunci se peklo deset obrovských zásobníků. Po celé oblasti podnikaly výpady černé útočné toptéry a neustále pátraly po fremenských zlodějích, kteří by mohli číhat v písku a čekat na příležitost, jak přepadnout Harkonnenovy zásoby.

Baron s de Vriesem vyjel výtahem na vnější straně největšího nového sila. Výtah se zastavil a baron vystoupil na vysokou plošinu na samotném vrcholu, odkud mohl přehlédnout celé pole. Tato sila skrývala zásoby koření, které měl nařízeno udržovat, pohotové dodávky k pravidelným přídělům landsraadu, Gildě a CHOAM a strategické rezervy pro zajištění imperátorova podílu. „Jsou všechna sila zkonstruována z té nové látky?“

De Vries si otřel rudě skvrnité rty a promluvil se zřetelnou pýchou v hlase: „Každý zásobník až do posledního byl rekonstruován, včetně zábradlí a plošin, na jaké stojíme, vyroben z polymeru smíchaného s melanží. Deset velkotun koření navíc, které není na žádném seznamu, skrývá se v samotné konstrukci skladiště. A díky legálnímu koření, uskladněnému v silech, tu měřicí přístroje ukážou melanž prakticky všude. Žádná snímací zařízení ten rozdíl nikdy nezaznamenají. Dá se čekat dokonce i ten slabý pach skořice. Koneckonců je to přece skladiště koření. Ukrýváme si koření všem na očích.“

Baron přejel buclatou rukou po bezpečnostním zábradlí, pak si olízl špičky prstů, ale necítil nic než prach. „Důmyslné, tím jsem si jistý. Ale jak si můžeme ten poklad *odnést*, když je zatavený v samotných stavbách? CHOAM si všimne, když rozebereme a odstraníme všechna sila.“

Piter máchl přezíravě rukou. „Máme separační mechanismus polymeru, můj pane. Kdykoli můžeme koření tajně vyjmout a nahradit ho inertním plnicím materiálem, odvézt si koření, kam si budeme přát, a shrábnout zisk, aniž bychom platili horentní imperátorovy daně. Můžeme odčerpat hrnek skryté melanže nebo rovnou celé tuny, kdykoli se nám zlíbí.“

Baron netypicky bodrým způsobem poplácal útlého mentata tvrdě po zádech. Nenuceně sáhl do kapsy kabátu a vytáhl sladký melanžový koláček. Odhodil obal dolů a pozoroval, jak se snáší k zemi, pak vykročil zpátky k výtahu a přitom žvýkal a polykal.

De Vries pospíchal za ním. „Neměli bychom trochu víc probrat tu nadcházející svatbu Atreidů? Vikomt Moritani je od smrti svého syna čím dál víc nesmiřitelnější.“

Když výtah dorazil dolů, odkráčel baron k vozu, který na něj čekal. „Přiznávám se, že jsem z něj nesvůj, Pitere. Je moc… prchlivý. Nechce se mi vázat se tak úzce na rod Moritaniů. Je to jako držet si domácího mazlíčka se vzteklinou.“

„Máte úplnou pravdu, že se z něj znepokojujete, můj pane.“ De Vries se usmál. „Nicméně se nedá popřít, že jeho podněcování k násilí teď pracuje pro nás. Vysvětlil bych vám –“

Baron nastoupil do chladivého prostoru uzavřeného pozemního auta. „Podrobnosti znát nechci, Pitere. Žádné. Chci od tebe jen ujištění, že nebudu zklamán. A že se do ničeho nezapletu.“

„Máte mé slovo v obojím, barone. Coby záložní plán jsem už vyslal naše agenty. Každý byl pečlivě upraven, aby vypadal jako z Grummanu, kdyby ho odhalili. Nenecháváme nic náhodě.“

Pozemní auto se hnalo k harkonnenské pevnosti a baron pojídal další sladký kořeněný koláček. Otřel si lepkavé prsty do zaprášené nohavice. „Musíme mít úplně čisté ruce. Žádné chyby.“

„Žádné, můj pane. Vikomt se s radostí přihlásí k zodpovědnosti. Zdá se, že si vyhlídku na krev vychutnává.“

„Stejně jako já, Pitere. Ale já to dělám v soukromí.“

Dobří přátelé znají způsob, jak zaměřit naše vzpomínky, abychom i bolavé události viděli v pozitivním světle.

VÉVODA LETO ATREIDES

Vévodova žádost jí připadala chladná a necitelná jako políček do tváře. Chtěl po ní, aby vzala Ilesu pod svá ochranná křídla, aby se stala oficiální společnicí té ženy a spolupracovala s caladanským hradem a plánovači z Ekazu na přípravách svatby. Jessica potřebovala veškerý svůj benegesseritský trénink, aby dokázala formálně přikývnout. „Ano, Leto. Jak si přeješ."

Navzdory všem rokům výcviku se Jessica za své ublížené pocity nenáviděla. Byla konkubína, přidělená rozkazem, aby se stala jeho společnicí, obchodní komodita, nucená vzdát se práva na lidské city. Byla spokojená s láskou a oddaností, které jí Leto dosud věnoval, ale neměla čekat, že to vydrží navždycky.

Přesto jí ta pravda otřásla až do morku kostí.

Jessica byla příliš chytrá, aby tu žádost považovala za povrchní nebo bezmyšlenkovitou maličkost. Leto věděl přesně, co po ní chce, a ona se nutila pátrat v jeho motivech, proč ji požádal, aby se stala Ilesinou ochránkyní.

Nakonec se jí povedlo poodhrnout závoj emocí a vpustit dovnitř světlo a uviděla, co od ní vévoda doopravdy potřebuje: upřímně chtěl, aby se Jessica a Ilesa staly přítelkyněmi, a jeho pokyn je měl přimět přijmout skutečnost. Neměl v úmyslu Jessiku ani Paula od rodiny odříznout, ale

spíš je do ní zapojit. Přitom vyslal stejně jasný signál Ekazově dceři, že svou konkubínu považuje za důležitou součást domácnosti. Ty dvě ženy budou muset spolupracovat, byť bude každá hrát svou oddělenou roli.

Jakmile si to Jessica uvědomila, vysvětlila to Paulovi, aby mu pomohla pochopit. Později v životě se mu to vědomí bude hodit. „Manželka a milenka jsou dvě různé věci. Ideální je, když to může být táž osoba, ale politika a láska jsou tak odlišné jako rozum a srdce. Pouč se z toho, Paule. Coby syn vévody se možná jednou ocitneš ve stejné situaci."

A tak Jessica a Ilesa doopravdy trávily dny společně, připravovaly síně, pokoje pro hosty a schůzovní komnaty caladanského hradu na svatbu. Budovaly plány, procházely seznamy hostů, probíraly pasáže z Oranžsko-katolické bible a zkoumaly drobné variace svatebních liturgií. Některé ceremonie zaberou jenom pár minut, kdežto ty tradičnější se táhnou nekonečné hodiny. Jessica dokonce četla o extrémních případech, kdy svatební obřad trval déle než manželství samo. Jessica a Ilesa společnou rukou stvořily krásně komplexní a romantický obřad.

Domácí si překvapeně šeptali o tom, jak dobře spolu ty dvě vycházejí. Jessica svou spolupráci nejprve brala jen jako nutnou roli, kterou musí hrát, ale jednoho dne se podívala přes stůl na Ilesu a uvědomila si, že na ni začíná myslet jako na *osobnost,* se kterou se dokáže vážně spřátelit.

Mladá žena se jí s plachým úsměvem svěřila: „Kdysi dávno byl jeden mladík, měl kudrnaté slámové vlasy a uličnický úsměv. A páni, to jeho tělo! Byl členem lesní hlídky. Často jsem ho pozorovala, jak na dvoře cvičí s mistrem meče Dinarim."

„Jak se jmenoval?" zajímala se Jessica.

„Vaerod." Ilesa to jméno vyslovila s celou symfonií toužebných citů. „Chodívali jsme spolu na procházky a povídali si. Jednou jsme se dokonce líbali." Úsměv ji opustil. „Pak ho můj otec přeložil a já celé dny poslouchala kázání o tom, jakou mám odpovědnost k rodu Ekazů. Po smrti mé sestry a strýce se otec zatvrdil. Nadějí a budoucností naší

rodiny jsem se stala já. Nemohli mi dovolit se zamilovat, ani naplánovat vlastní život.“

Vzhlédla. Jessica si pomyslela, že ta mladá žena vypadá nesmírně nevinně, ale její slova byla bystrá. „Proč tomu tak je, že si šlechtické dcery nemohou pořídit vlastní *mužské* konkubíny? Když už se po nás chce, abychom se vdaly z politických důvodů, proč si nemůžeme k lásce vybrat někoho jiného, stejně jako si vévoda Leto vybral vás?“

Jessica probírala různé cesty, jak na tu otázku odpovědět. „Vévoda Leto vám řekl, že mě miluje?“

Ilesa vyrazila jakýsi přezíravý zvuk. „To vidí i blázen.“

Jessica zamrkala. *Možná na to nejsem dost blázen.*

„Existují politické důvody, pro které si mě vévoda Leto vezme. Tím sňatkem dostane, co chce, a vy mu zůstanete. Já to vím a přijímám to, ale co já? Co můj Vaerod?“

Jessica do té doby dlouze uvažovala jen o tom, proč se Leto rozhodl pro tento svazek. Jeho bouřlivý otec neústupně vyznával politickou povahu sňatku a lady Helena Atreidová se se svým způsobem života smířila, i když s velkou hořkostí.

Jessica s upřímným soucitem odpověděla: „Jedna z prvních zásad, kterou učí v benegesseritské škole na Wallachu IX, je to, že vesmír není spravedlivý. Důkazy o tom vídám skoro denně.“

* * *

Když v kosmickém přístavu přistála iksanská fregata s hosty rodu Verniů, šel je Paul s Thufirem Hawatem a Gurneym Halleckem přivítat. Thufir a Gurney mu o princi Rhomburovi už hodně vyprávěli.

Rampa fregaty se vysunula a z lodi vypochodovaly stráže, nesoucí prapory v barvě purpuru a mědi, zdobené symboly spirál. Pak se vynořily tři postavy, jako by podnikaly grandiózní nástup. Mladá žena štíhlé postavy s krátkými hnědými vlasy a velkýma očima držela za ruku chlapce s hustými sytě zrzavými vlasy, čtvercovým obličejem a

stydlivým vážným chováním. Paul v tom chlapci pozoroval rysy jeho matky.

Za nimi kráčel mohutný muž, jehož mechanický pohyb v sobě nesl jakýsi vypočítavý půvab. Rhombur měl zjizvenou tvář, paži očividně umělou. Tělo končilo u krku a dál pokračoval polymerový obal. Zvedl tu umělou ruku k pozdravu. Úsměv, který naplňoval jeho zpustošenou tvář, byl upřímný. „Gurney Hallecku! Ještě pořád jsi ošklivější než já.“ Popošel o tři dunivé kroky dál po rampě. „A Thufir Hawat – vidím, že pořád neseš na ramenou tíhu celého vesmíru.“

Přijelo první pozemní auto a vyskočil z něj vévoda Leto s rozjařeným úsměvem. „Rhombure, starý příteli! Mám takovou radost, žes mohl přijet.“

Iksanský šlechtic se zasmál. „Tys přijel na mou svatbu, Leto. Jak bych mohl nepřijet na tvou?“

„Té tvé jsem se nemohl vyhnout, Rhombure – konala se na caladanském hradu.“

Rhombur zvláštně zlehka pohnul umělými prsty a uchopil za zápěstí ženu vedle sebe. „Tessiu si jistě pamatuješ.“

Leto se zasmál. „Ještě nejsem úplně senilní. A tohle je tvůj syn?“ Napřáhl ruku k chlapci s vlasy měděné barvy.

„Ano, Leto – seznam se s Bronsem. Nemohl se dočkat, až opustí jeskyně na Iksu a uvidí oceány, které jsem tolik miloval.“ Zmrzačený muž snížil hlas. „A těší se, až se seznámí s Paulem. Tohle je tvůj syn?“

Paul popošel dopředu. „Moc rád vás poznávám, Rhombure. Nebo bych vám měl říkat princi?“

„Můžeš mi říkat kmotře, hochu.“ Rhombur přistrčil svého syna k Paulovi. „Z vás dvou budou výborní přátelé, stejně jako jsme byli zamlada s tvým otcem.“

„Možná bychom měli udělat načas výměnu stejně jako naši otcové,“ řekl Leto. „Poslat Paula na Iks a Bronsa si nechat tady na Caladanu. Mně to tehdy rozhodně změnilo život.“

Princ Rhombur se zatvářil jaksi ustaraně. „Iks už není takový, jak si ho pamatuješ, Leto. Za mého otce to byl

úchvatný svět, ale tleilaxanská okupace poškodila našeho ducha a natropila spoustu škody. I když už zase vládne rod Verniů, některé věci se změnily navždycky. Odjakživa jsme byli spíš obchodníci než šlechtický rod a technokracie je čím dál tím mocnější. Mám menší vliv na rozhodování, než jsem míval.“

„Iksu teď velí tabulkové procesory a kvóty,“ dodala Tessia, neostýchala se mluvit za manžela. „Zvyšování výroby na úkor lidskosti.“

Z fregaty se vynořil další muž – menšího vzrůstu a hubený, s nažloutlou tváří a kosočtvercovým tetováním sukovského doktora na čele. Dlouhé vlasy měl svázány jediným stříbrným prstencem. Formálně se uklonil. „Přivezl jsem veškeré lékařské vybavení, jaké by mohlo být třeba. Kyborgská vylepšení těla prince Rhombura fungují dobře, přesto je pořád pravidelně sleduji.“

„Doktore Wellingtone Yuehu, vy jste tu vždycky vítán. Vděčím vám za svůj život a Rhombur zase za svůj. Kdybych objevil stejně oddaného doktora, držel bych si ho jako osobního lékaře na Caladanu.“

Yueh se zdál být v rozpacích, ale Tessia ho přerušila, než stačil odpovědět. „Samá politika, doktoři, nemoci? Takhle se rod Atreidů připravuje na svatbu?“

„Tessia má pravdu,“ souhlasil Rhombur. „Neměli bychom postávat tady v tom rámusu a prachu kosmodromu. Vezměte nás na caladanský hrad. Má žena chce jistě zase vidět Jessiku a všichni se už těšíme, až se seznámíme s tvou nevěstou.“

* * *

Na hradě je uvítala Jessica, která stála po Ilesině boku. Paul chápal a obdivoval, co jeho matka dělá, pomyslel si, že je pozoruhodně vyrovnaná a elegantní.

Celá vstupní hala a přijímací síň byly vyzdobeny caladanskými prapory, ozdobnými stuhami a velkými rostlinami v květináčích z Ekazu. Paul cítil vůni bujné zeleně

a květin, které za těch pár dní, kdy byly rozestaveny, už začínaly kvést.

„Nadějný začátek.“ Rhombur pohladil rostliny svýma umělýma rukama. „Koukněte se na ty květy!“

„Svatební dar od vévody Prada Vidala,“ vysvětlil Leto. „Myslím, že to Ilesu hodně těší.“

„Mělo by ji těšit už jen to, že si tě bere, Leto,“ řekl Rhombur. Pak pohlédl na Jessiku a zdálo se, že je mu z té poznámky trapně. „Všechno to dopadne dobře. Leto, ty to vždycky zvládneš.“

Je nemožné, aby mocní a vlivní byli šťastní jako prostí lidé? Nemožné snad ne, ale nesmírně obtížné.

KORUNNÍ PRINC RAPHAEL CORRINO,
Meditace

Vden svatby vypadal hrad Caladan kouzelně. Látkové fábory smísily barvy rodu Atreidů a Ekazů do symbolického copu. Po celé vstupní hale visela naproti sobě drahokamy zdobená zrcadla z Richesu. Jemné křišťálové číše z Balútu zdobily každé místo u stolu pro velkou hostinu, která bude následovat po ceremonii. Iksanské hodiny každou hodinu vyzváněly harmonické úryvky melodií. Stoly v postranních výklencích se prohýbaly pod balíčky se svatebními dary od nesčetných rodů landsraadu, každý z nich nápadně uváděl jméno dárce. Pódium slavnostní haly zdobily bujné rostliny v květináčích z Elakky.

Vévodu Leta nejvíce oslovila ručně vyšívaná pokrývka, velká jako celá stěna. Zhotovili ji místní lidé, každá čtverec věnovala jedna rodina z rybářské vesnice a obchodní čtvrti městečka Cala. Lidé to vyrobili z oddanosti, ne kvůli politickému prospěchu nebo spojenectví, ale protože svého vévodu milovali. Leto řekl Paulovi, aby se z toho poučil, a žádal ho, aby tu pokrývku navěky uchoval v caladanském hradu.

Paul celé dny sledoval příjezd hostů – zástupců prominentních šlechtických rodin. Využil svůj oficiální výcvik v etiketě, politice a protokolu a dal si tu práci, aby

každého návštěvníka osobně uvítal, zaznamenal podrobnosti o jeho charakteru, náladě a další rysy a zapamatoval si to. Paul byl vychováván k tomu, aby se stal příštím vévodou, a věřil, že tomu tak bude i přes tento sňatek.

Formálně Leto pozval i svého bratrance Shaddama IV., ale nepřekvapilo ho, když se ani imperátor ani žádný jiný významný zástupce Kaitanu neobtěžoval dorazit. Imperátor však poslal kurýra s blahopřáním a darem, zdobenou sadou příborů. Paul zpočátku uvažoval, jestli se Shaddam neurazil, že vévoda Atreides nenavštívil jeho nedávnou svatbu. Pak si uvědomil, že někdo tak mocný jako padišáh imperátor by se nesnížil k podobně malicherné zášti.

Otec byl tolik zaměstnán přípravami, že ho Paul v hodinách bezprostředně před vlastním obřadem téměř neviděl. Na Caladanu nadešlo slunné ráno. Městské zvony zněly a rybáři na loďkách mávali pestrobarevnými praporky, aby oslavili vévodovu svatbu.

Paul se ve své ložnici pečlivě vystrojil. Oděv, který si vzal – černý kabátec s vysokým límcem a elegantními šosy, bílou košili s nažehlenými manžetami, černé kalhoty – s péčí zhotovil nejlepší krejčí na Caladanu. Ten uhlazený starý muž dokonce připíchl chlapci na hruď odznak s atreidským erbem s jestřábem. Když se Paul prohlédl v zrcadle, usoudil, že vypadá jako děcko, které se z legrace vyparádilo.

Ale vévoda Leto si myslel něco jiného. Paul se obrátil a uviděl otce, jak stojí ve dveřích a tváří se hrdě. „Tohle má být můj výjimečný den, Paule, ale ty mi tu slávu možná ukradneš. Vypadáš, že by ses mohl stát sám imperátorem.“

Paul nebyl nikdy zvlášť zdatný v přijímání lichotek, zvlášť těch přehnaných. „Všechny oči budou upřeny na tebe, otče.“

„Ne, všechny oči budou sledovat *Ilesu.* To nevěsta má za úkol být středem obřadu.“

„A dneska máme všichni svůj úkol, že?“ Paul sám nevěděl, jestli chtěl tou poznámkou otce popíchnout. Když viděl, jak se zatvářil nejistě, popošel k němu, natáhl se a

upravil mu límec. „Jsem připraven vítat hosty. Řekni mi, co mám udělat, abych ti pomohl.“

* * *

Hosté se shromáždili ve slavnostní síni. Paulovi se až točila hlava z kostýmů, tváří, exotických rysů a tradičních ozdob takové spousty šlechtických rodů. I tento malý reprezentativní dílek populace ukazoval, jak rozšířené je Impérium, kolika různým planetám a etnickým skupinám imperátor vládne. Paula ohromovalo, že se to všechno dokázalo spojit pod jediným vládcem. Že to dokázalo spolupracovat.

Arcivévoda Ekaz byl samý úsměv a v dobrém rozmaru, dlouhé stříbrné vlasy měl staženy dozadu tenkým kroužkem. Slavnostní uniformu mu zdobily volány a šperky tak propracované, že ho překonal jedině jeho šlachovitý mistr meče Whitmore Bludd.

Paul si nedokázal představit, že by Ilesa mohla vypadat půvabněji než jeho matka, i kdyby se nastrojila jakkoli. Měl pravdu. Lady Jessica v dlouhých černých a zlatých šatech brala dech. Uvažoval, jestli to udělala schválně, aby vévodu Letovi připomněla, co všechno mu může nabídnout.

Thufir Hawat si vzal starou vojenskou uniformu s medailemi, které si vysloužil za své služby u vévody Pauluse a hraběte Dominika Vernia za vzpoury na Ekazu před mnoha roky. Atreidové podporovali rod Ekazů už dlouhá léta.

Hawat znovu prohlédl velkou síň a rozmístil své bezpečnostní jednotky na všechna veřejná místa. Každý ze svatebních hostů byl v souladu se standardním bezpečnostním protokolem prohledán. Žádný šlechtic se neurazil, protože by sami u vlastních hostů nasadili stejná opatření. U každých dveří stáli atreidští vojáci po boku svých protějšků z Ekazu.

Duncan Idaho se na ten den také vystrojil. Coby mistr meče hrál často roli temperamentního válečníka, vévodova speciálního bojovníka a osobního strážce. Teď měl u boku upevněn slavnostní meč starého vévody Pauluse, zbraň, kterou často nesl do boje za rod Atreidů. Paul považoval

Duncanovy schopnosti za nedostižné, i když dva hosté, mistři meče z Ekazu, by také dokázali předvést své schopnosti, kdyby bylo třeba.

Gurney Halleck se přes své pokusy reprezentovat do slavnostního úboru nehodil. Tělo měl mnohokrát obité, na bradě mu vystupovala stará jizva, vzdorující všem pokusům o zamaskování líčidly. Byl to muž zvyklý spíš na pracovní šaty, které mu umožňovaly pohyb mezi prostými lidmi. Měl sedávat s devítistrunnou balisetou na koleni a zpívat písně šlechticům, ne předstírat, že je jeden z nich. Veškerou neohrabanost však zaháněl úsměvem. Když Gurney uviděl Paula v jeho úboru, prohlásil: „Vypadáš jako budoucí ředitel CHOAM, ty štěně."

„To snad ne, snažil jsem se vypadat jako syn vévody."

Vévoda Leto si vybral syna za družbu a pro ten čestný úkol byl Paul vycvičen nejen matkou, ale i oficiálními plánovači a choreografy. Nyní mu jeden z nich naznačil, aby zaujal místo na ověnčeném pódiu, vybudovaném pro účely svatby. Paul prošel mezi velikými rostlinami v nádobách na pódiu k ústřednímu stupínku s prastarou velikou Oranžsko-katolickou biblí, knihou, která byla použita při svatbě Pauluse a Heleny a předtím u osmnácti generací Atreidů. Po jedné straně stupínku stál Armand Ekaz s mistry meče Dinarim a Bluddem a Paul se připojil k vévodu Letovi, Thufirovi, Gurneymu a Duncanovi na druhé straně.

Když se obrátil do místnosti plné cizích lidí, ulpěl pohledem na mohutné postavě prince Rhombura, jehož kyborgské tělo zakrýval slavnostní oblek, ale zjizvenou a neskutečnou tváří se odlišoval od ostatních přítomných. Po jeho bocích v přední řadě seděla Tessia a jejich mlčenlivý syn Bronso. Paul si nedokázal přesně vyložit podivnou grimasu na Rhomburově tváři, ale soudil, že se iksanský princ nejspíš usmívá.

Na znamení se rozezněla fanfára a obecenstvo zmlklo. Hlavy se obrátily dozadu ke klenutému vstupu, lemova němu vysokými kapraďovitými květinami. Do sálu s grácií vplula Ilesa v okázalém rouchu z perleťově třpytivého hedvábí s

živůtkem pošitým lesklými perlami. Tmavé vlasy měla vyčesány nahoru do složitého účesu, ozdobeného drobnými leštěnými lasturami.

Paul se podíval na otce. Vévoda Leto se tvářil užasle, jako by nečekal, že nevěsta bude vypadat tak nádherně.

Zatímco se všechny zraky upíraly na Ilesu, vynořil se bez povšimnutí z postranního výklenku kněz v róbě a zaujal své místo na stupínku s prastarou knihou. Navzdory nabídkám od jiných šlechtických rodin a dokonce i od významných církevních hodnostářů včetně arcibiskupa z Kaitanu požádal vévoda Leto o vedení obřadu jednoho z nejoblíbenějších místních knězů. Arcivévoda Ekaz neměl v té záležitosti žádné zvláštní požadavky. Po tragédiích, které ho postihly, a po nesmyslné bolesti, kterou jeho rodině způsobil rod Grummanů, se s vírou zásadně rozešel.

Ilesa ladně a s úsměvem plula kupředu. Arcivévoda Armand, obklopený mistry meče, ji sledoval s nadšeným úsměvem. Vévoda Leto stál zpříma a vzdával čest, dokud Ilesa nezaujala místo vedle něj, tváří k vesnickému knězi. Ten co nejtišeji a nejdiskrétněji otevřel knihu na místě svatební liturgie a připravil si křišťálový zvonek, jímž zahájí obřad. Leto vzal Ilesu za ruku a Paul si všiml, jak otec zadržel dech.

Kněz rozezněl zvonek jasným, melodickým tónem. „Přátelé rodu Ekazů, rodu Atreidů a imperátora Shaddama IV, vítáme vás v této šťastné chvíli.“ Znovu zazvonil.

Jakmile kněz začal znovu mluvit, uslyšel Paul jakési klapnutí a po něm šum. Nechtěl odtrhnout zrak od nevěsty a ženicha, když všichni v místnosti tak napjatě naslouchali, ale pak uslyšel další zvuk a vycítil slabý pohyb. Soustředil se, přinutil se potlačit hluk v pozadí a určil zdroj toho zvuku: veliké nádoby s květinami z Elakky.

Thufir Hawat se bleskurychle ohlédl. Starý mistr assassinů to taky zaslechl.

Velké šestiúhelníkové mozaikové desky se uvolnily – lehce se vysunuly ze zakřivených květináčů na jakési hřídeli – a začaly rotovat.

„Duncane!“ houkl Paul.

Ale Duncan už byl v pohybu. Gurney se přikrčil s dýkou v ruce, připraven k boji, pátral po útočníkovi. Rivvy Dinari a Whitmore Bludd vytasili zbraně a vrhli se chránit arcivévodu Ekaze a Ilesu. Paul je ještě neviděl v tak rychlém pohybu.

Ozdobné šestiúhelníkové destičky, tenké pláty plechu se hnaly kupředu, rotovaly vzduchem jako ostří cirkulárky. Jejich hrany, zasazené předtím do glazované keramické nádoby, byly ostré jako břitvy.

Síň se naplnila vířícími čepelemi popravčích disků, ženoucích se ke svým cílům: ke všem ze svatební společnosti, ke každé osobě, stojící na pódiu.

Duncan širokým obloukem máchl mečem starého vévody a srazil jeden disk, odrazil ho do kamenných bloků zdi, kde vyřízl hlubokou rýhu a pak zarachotil o zem. Thufir popadl vévodu Leta za límec smokingu, stáhl ho na bok na zem a vrhl se na něj, zatímco jiné ostří jako kosa proseklo dlouhou trhlinu na zádech kabátu starého veterána.

Vzduch křižovala další ostří a publikum se zděšeně rozječelo. Gurney se vrhl jako útočící býk k Paulovi. „Mladý pane, *dolů!*“ Paul se už krčil, aby se vyhnul létajícím čepelím, a Gurney ho povalil a vrhl se mezi něj a jeden vražedný plát. Paul v posledním okamžiku chňapl Gurneyho světlé vlasy do hrsti a trhl mu hlavou. Ostrý disk prosvištěl kolem a o milimetry minul Gurneyho lebku, odřízl jen malý pramínek vlasů.

„Ilesa! Zachraň ji!“ řval Rivvy Dinari. „Já mám arcivévodu!“ Whitmore Bludd skočil k nevěstě a šlehal před sebou tenkým rapírem. Zasáhl jeden disk a ten se odrazil do stropu.

Další zbraň, lhostejná k úsilí mistrů meče, zasáhla jako popravčí sekera arcivévodovu paži a čistě ji odsekla nad loktem. Paul se vyvlékl Gurneymu a jako ve zpomaleném zlém snu sledoval, jak oddělená končetina klesá ve sprše krve k zemi i s rukávem.

Dinari zařval, uvědomil si své selhání. Zamával mečem a vztyčil se jako lidská barikáda, rozložil se před svým těžce

raněným pánem. Arcivévoda lapal po dechu a svíral si druhou rukou pahýl.

Další vířící čepele se hnaly přímo na vůdce Ekazu. Tělnatý mistr meče srazil jednu ze vzduchu a poslal ji k zemi. Další disk zasáhl šikmým úderem. Pak se mu do mohutného těla zasekly hned čtyři čepele najednou, zněly jako sekáček, zařezávající se do tuhého masa, ponořily se Rivvymu Dinarimu do plic, proťaly mu hrudní kost a rozsekly srdce vedví. Poslední disk se mu zakousl hluboko do vnitřností. Dinariho mohutné tělo se zhroutilo na podlahu pódia, zadrželo však všechny vražedné přístroje, namířené na jeho pána.

Bludd zavyl vztekem a pokusil se bránit Ilesu. Rapírem zasáhl a odrazil další popravčí disk. Natáhl se tenkým ostřím, aby odvrátil další plát, nabroušený jako břitva, ženoucí se rychle a přesně.

Minul.

Ilesa sice couvala, ale nestačila se sehnout dost a vířící disk ji podřízl hrdlo. Máchla útlýma rukama, jako by chtěla zachytit jasně červenou sprškу, ale krev jí vytryskla z krku a krásné šaty se jí zabarvily doruda.

Rhombur zařval na plné umělé hrdlo a vrhl se kupředu, srážel hosty v přední řadě. *„Leto!“*

Paul se vyvlékl Gurneymu, znovu se zvedl na všechny čtyři, staral se jen o to, jestli je otec v pořádku. Jak se dalo čekat, vévoda Leto křičel rozkazy, organizoval okamžitou odezvu, nařizoval strážím, aby rozmlátily vražedné nádoby na květiny, volal po zdravotnících. Staral se o všechny kolem kromě sebe.

Paul jednal instinktivně, jako by dokázal předvídat, co se stane. Vrhl se k otci. Čas se táhl jako lepidlo, prodloužený do nekonečné časové přímky. Vévoda Leto se obrátil, vykulil šedé oči, když uviděl ostré vířící ostří –

Ale Paul ho srazil na bok a sekáček jen neškodně zabzučel, jak je minul a narazil do zdi. Paul, nezvykle vnímavý ke každému detailu, zahlédl koutkem oka, jak se k pódiu žene matka.

Rhombur jako mechanický tur rozrážel umělýma rukama květináče, ničil zaměřovací mechanismy a bránil spuštění dalších disků s břitvovým ostřím. Duncan srazil ze vzduchu poslední tři vířící pláty.

Arcivévoda Ekaz seděl na zemi v šoku, z pahýlu paže mu vytékala krev, i když se odříznuté cévy stáhly a zpomalily masivní krvácení. Seděl na zemi vedle rozsekané mrtvoly tučného mistra meče a stěží se držel vzpřímeně.

Whitmore Bludd stál úplně nezraněný, i když měl elegantní šaty potřísněny rudými kapkami krve. Nevěřícně shlížel na Ilesu, která ležela na pódiu a ještě sebou škubala, i když už byla mrtvá.

Z trosek květináčů se vynořil mihotající se hologram. Musel v nich být umístěn nějaký malý generátor, pohánějící mikroskopický krystal s nahraným vzkazem. Doprovázel ho obraz vikomta Moritaniho, oblečeného v elegantním úboru, který by se hodil spíš na pohřeb, ne na svatbu.

„Arcivévodo Ekazi! Přijměte prosím tento pokorný projev úcty od Grummanu. Víte, dorazil bych osobně, ale musím se zúčastnit pohřbu svého syna. *Svého syna!* Nebýt vás, Wolfram by žil. Měl jste mi ten lék darovat. Teď věnuju já vám tuto vzpomínku.

Doufám, že ten masakr byl tak působivý, jak jsem si představoval. Nejspíš už nejste naživu, abyste si tohle vyslechl. Ale ostatní jsou. Dejte si pozor, abyste si neznepřátelili rod Moritaniů. Podle veškerých práv a všeho, co je spravedlivé, je tahle Válka assassinů *moje*.“

ČÁST III

IMPERÁTOR MUAD'DIB

* * *

10 197 LET PO GILDĚ

ČTYŘI ROKY PO ZAČÁTKU DŽIHÁD

Zahyne-li voják na bitevním poli a nikdo si nepamatuje jeho jméno, byla jeho služba k ničemu? Věrní Muaď Diba vědí, že ne, protože on si celým srdcem cení obětí, které mu přinesli.

PRINCEZNA IRULÁN,
z Dětské minulosti Muad'Diba

Muad'Dib bojoval nepoznán po boku svých druhů vojáků v otrhané uniformě, stažené z těla jakéhosi padlého vojáka a pak vyčištěné a záplatované. Strávil v boji celé hodiny, ruka s nožem ho už bolela a v uších mu zvonilo od výbuchů a výkřiků. Nozdry ho pálily z nasávání nechutného koktejlu pachů, vznášejících se ve vzduchu – palčivých výbojů výbušnin s pomalým trhacím účinkem, prolité krve, spáleného masa, rozvířeného prachu.

Po takové spoustě bitevních polí a tolika vítězstvích za čtyři roky džihádu neznal maskovaný imperátor ani jméno tohoto světa, na němž umírali jeho četní stoupenci. Co záleží na jménech během hrůzného boje a po něm? Paul věděl, že se toto místo jen málo liší od nesčetných jiných, která mu popsali Gurney a Stilgar.

Ale potřeboval to vidět sám, bojovat vlastníma rukama, prolít krev vlastními zbraněmi. *Dlužím jim to.*

Žádné podrobné zprávy od jeho generálů, žádná porada, nic z toho nikdy nevylíčilo hloubku tohoto pekla. Ano, tu noc, kdy se Harkonnenové zmocnili Arrakénu, unikl s matkou, a jistě, bojoval se svými fremeny při loupežných nájezdech

proti bestii Rabbanovi, a jistě, dovedl je k vítězství nad imperátorem Shaddamem a jeho sardaukary. Ale ušlechtilé cíle této války chápalo jen pár jeho stoupenců a zvlášť ne běžní vojáci. Pouze on dokázal pochopit tu smršť a mnohem horší osud, který by lidskou rasu čekal, pokud by džihád selhal.

Jak se propracovával do budoucnosti, viděl rizika v každém rozhodnutí, smrt a bolest na každé straně. Připomínalo mu to prastarou historku o Odysseovi a jeho putování, při němž si musel naplánovat riskantní kurs mezi dvěma nebezpečími, netvorem Scyllou a vírem Charybdou – dvojicí vodních nebezpečí, která by nepochopil nikdo vychovaný na Duně. Ale tady a teď vypadala cesta budoucnosti méně jasná, zahalená mlhou nejistoty. Paul jenom věděl, že bezpečný přístav leží někde za tímto džihádem, snad o mnoho generací později. Pořád věřil, že dokáže vést lidstvo po správné úzké cestě. *Musel* tomu věřit.

Ti, kdo neviděli rozlehlé a slabounké předivo osudu, však vnímali tuto bitvu jako masakr téměř bezmocných civilistů na dřív mírumilovné planetě.

V hlášeních se to označí za vítězství.

Ale po letech, v nichž se Paul stále víc a víc odděloval od reality džihádu, usoudil, že potřebuje víc než hlášení. Zprávy nestačily vyjádřit to, co se doopravdy dělo po Impériu… co *on sám* spustil.

Jednou v noci ve svých poklidných a chráněných pokojích v Arrakénu, čerstvě dokončených Whitmorem Bluddem, snil o Gurneym Halleckovi, Stilgarovi a desítkách dalších velitelů a o jejich legiích fremenských válečníků a přeběhlíků. Vážil si těch mužů až do posledního a byl jim vděčný, ale *on sám* zůstával na Duně, dokonale v bezpečí, zatímco oni bojovali a umírali.

Stačilo to? Nebyl o tom přesvědčen. Vévoda Leto vedl osobně atreidské síly proti Grummanu za Války assassinů. Paul věděl, že čtení přehledů z bitevních polí mu nikdy nezprostředkuje vnitřní porozumění, které vychází z osobního zážitku, z tvrdých podmínek přímo *mezi* vojáky, z nevyspání,

z výbuchů, z neustálé ostražitosti, z krve. Rozeslal obrovské armády ničit světy a bojovníci křičeli jeho jméno, když pro něj umírali – zatímco on trčel v pohodlí svého paláce v Arrakénu. *To nestačilo.*

Ale kdyby veřejně oznámil záměr vést bitvu, jeho generálové by si našli způsoby, jak ho ochránit, vybrali by nějakou mírnou planetu, kde se dal s jistotou čekat minimální odpor. Ta bitva by pro něj byla stejně falešná jako filtršaty, které pouliční prodejci prodávali nerozvážným poutníkům. Paul se prostě nemohl skrývat ve své neustále rostoucí pevnosti a nechat se hýčkat jako bůh. K tomu ho otec nevychoval. V okamžiku, kdy vůdce zapomene na své lidi, zapomene sám na sebe.

To nestačí, řekl si znovu. Potřeboval to provést po svém a v duchu si začínal formovat plán…

Věděl, že pokud někdo z jeho džihádských bojovníků pozná jeho rysy podle profilu, který se objevoval na nesčetných praporech nebo nově vyražených mincích, vytvoří se kolem něj ochranná bariéra, nejmíň padesát mužů silná. Velitelé bitev by odmítli zaútočit na nepřítele, odtáhli by Muad'Diba do bezpečí a ze strachu, že by mohl přijít k újmě, by ho drželi na palubě gildovního maxitrajleru.

Proto si Paul ostříhal a obarvil vlasy a sehnal si obnošenou uniformu, než se pustil do té maškarády v roli běžného vojáka. Nikomu kromě Chani neřekl, kam jde, a zapsal se mezi nováčky, vstupující do nové operace. Paul si schválně vybral jednotku Jeurata, jednoho ze svých nižších velitelů, který ho osobně neznal. Coby nový voják prošel zběžnou prohlídkou, předvedl své základní bojové schopnosti jednomu fremenskému vojákovi, kterému nemohlo být víc než osmnáct let. Pak se Paulova jednotka nacpala do vojenské fregaty a odletěla z Duny.

Paul věděl, že lidé, které opustil, budou šílení strachy, přestože je Chani ubezpečí, že žije. Neprozradí však, kam odešel a co dělá. Stejně budou lamentovat nad tisíci domněle důležitých rozhodnutí, která by podle nich měl udělat. Ale chtěl, aby odvykli závislosti na Muad'Dibovi. Pokud touží po

pocitu bezpečí, mohou si jednoduše promítnout jeho holografický obraz a utěšit se jím.

Paul měl strach, že pokud tohle neprovede, ztratí pojem o ceně, kterou nutí nést nevědomé lidstvo.

Jenom jednou zaslechl jméno planety, která byla jejich cílem. Nazývala se Ehknot. Paul ji nikdy neviděl zaznamenánu na žádné hvězdné mapě a uvažoval, proč byla označena za takovou hrozbu. Věřil, že ani imperátor Shaddam ten svět nezná.

Na Ehknotu se pozemní bitvy džihádu změnily a Paulova jednotka musela bojovat jinými taktikami. Na dvou předchozích bitevních planetách začali skutečně zoufalí povstalci proti Muad'Dibovi – podněcovaní hrabětem Memnonem Thorvaldem – nedbale a záludně používat laserpaly, stříleli jimi na bojovníky *chráněné štíty*. Mimo to, že by každého, kdo by střelil laserpalem do štítu, zabil zpětný pulz, rozpoutala by interakce navíc pseudoatomový výbuch, a to tak ničivý, že by vyhladil tisíce džihádských vojáků najednou. Počet obětí v podobných střetech býval úděsný. Takové bojování se kritizovalo a zapovídalo po celá tisíciletí jako protiklad všech civilizovaných pravidel vedení války. Ale rebelové hodili civilizovaná pravidla za hlavu. Jedno z největších tabu války bylo prolomeno.

Lidé používali takovou taktiku jen tehdy, když už neměli co ztratit, a Muad'Dibovi vojáci se poučili a začali být opatrní. Aby zabránili té příšerné sebevražedné taktice, vypínali si osobní štíty a tady na Ehknotu bojovali na primitivnější úrovni. Fremeni, kteří odjakživa neradi spoléhali na tělesné štíty, teď volili v boji nablízko krispely a projektilové zbraně na sestřelování vzdálených cílů. Někteří velitelé, kteří pamatovali dávný vojenský útok Harkonnenů na Arrakén, dokonce nasadili mohutná děla, aby odpálili fyzické překážky.

Paul si skoro nepamatoval, co během boje dělal. Jakmile začalo krveprolití, ztratil nad sebou veškerou kontrolu. Přes oči jako by mu padl rudý závoj, zmocnilo se ho šílenství, které ho stravovalo víc než nejsilnější vize z koření.

Nesoustředil se na stezku k bezpečné budoucnosti, tenkou jako břitvu, neuvažoval o širokém plátně historie ani o požadavcích, které na něj uvalila jasnozřivost. Jen a pouze zabíjel.

Paul svými bojovými dovednostmi pořád překonával většinu válečníků, protože ho učili ti nejlepší: Duncan Idaho, Thufir Hawat a Gurney Halleck. Matka mu představila bojové metody Bene Gesseritu a mezi fremeny se naučil dalším dovednostem.

Bitvu vnímal jako dlouhou a obtížnou nepříčetnou chvíli, ale jeho druhové vojáci ho začali považovat za požehnaného, za krále fanatiků. Ke konci boje na něj přeživší hleděli s posvátnou úctou, jako by věřili, že ho ovládá duch svatý.

V doutnajících dozvucích bitvy zaslechl kvílející hlasy: „Muad'Dibe, zachraň mě! Muad'Dibe!" Polekal se, jestli ho někdo nepoznal, ale pak si uvědomil, že se ti ranění jen dovolávají veškeré pomoci, jakou si dokážou představit.

Nebylo divu, že ostřílený Gurney už reagoval jen vlažně na požadavky, aby vedl další a další útoky. Planety padaly jedna za druhou a Paul si teď začal uvědomovat, jak těžké břemeno na přítele uvalil. Na toho vlídného Gurneyho, trubadúra a válečníka, jehož talent s balisetou byl známý stejně jako umění s mečem. Udělal z toho muže hraběte z Caladanu, a pak mu nepopřál čas, aby se tam mohl usadit a vybudovat si opravdový život. *Omlouvám se, Gurney. A ty sis ani na okamžik nepostěžoval.*

Pokud Paul věděl, Stilgarovi pořád připadalo, že patří mezi své fremenské válečníky. Pro Gurneyho se ale Paul rozhodl najít nějaký nový úkol na jediné planetě, roli, která by mu dala pocit, že něco vykonal, něco jiného než… tohle. Zasloužil si něco lepšího.

Paul byl celý od krve a vypůjčenou uniformu měl roztrženou, ale měl jen povrchní rány a odřeniny. Bitevní pole pročesávali sukovští doktoři a sběrači, ošetřovali raněné a odklízeli mrtvé. Viděl skupiny Tleilaxanů, jak se nenápadně přesunují od jednoho padlého válečníka ke druhému, nejdéle se zdrželi u těch nejskvělejších mrtvých bojovníků. Tleilaxané

se odjakživa starali o mrtvé, ale tito muži vypadali, jako že sbírají *vzorky…*

Prostě další hrůza mezi všemi ostatními.

Paul vzhlédl, oči modromodré ze závislosti na koření, ale prosté slz. Uviděl muže s oholenou hlavou, kdysi fremena, ale nyní kněze, člena kvizarátu. Ten muž jako by zažíval nějakou extázi. Zvedl ruce nad oblaka prachu a stužky kouře, nasával hrůzu bitevního pole, která ještě pořád pulzovala ve vzduchu. Podíval se přímo na Paula, ale nepoznal ho. Takhle, s utrápenýma očima a krví potřísněnou tváří, od hlavy k patám pokrytého špínou bitvy, by nejspíš ani Chani nepoznala, kdo je.

„Jsi požehnaný bohem, chráněný, abys mohl pokračovat ve své svaté práci," řekl mu kněz. Pomalu přejel pohledem po bitevním poli a na rtech se mu objevil úsměv. „Ehknote, viz Muad'Dibovu neporazitelnost."

Paul se díval, ale neviděl to, co kněz. A v tu chvíli se navzdory tomu, co říkal kněz, vůbec necítil neporazitelný.

Při zdolávání nebezpečných vod Impéria je moudré propočítat šance na různé možné výsledky důležitých rozhodnutí. Je to umění, ne věda, ale na té nejzákladnější úrovni je to metodický proces a věc vyváženosti.

PŘÍRUČKA AKOLYTEK BENE GESSERITU

Lady Margot Fenringová už nějakou dobu nenavštívila domovskou planetu Bene Gesseritu, ta se však nezměnila. Střechy rozrůstajícího se komplexu školy matek, obklopujícího tisícileté hlavní budovy, stále pokrývaly červenohnědé tašky. Pro Sesterstvo byl Wallach IX jako symbol stálosti, plující po rozlehlém a proměnlivém kosmickém moři.

Přes všechno intenzivní studium lidské povahy a společnosti bylo Sesterstvo extrémně konzervativní organizace. „Přizpůsobit se, nebo zemřít“, to byla základní poučka Bene Gesseritu, i když už zřejmě zapomněl, jak se jím řídit. Margot to postupně docházelo. Pro ni ty ženy nebyly nadřízené. Její úctu k nim nahlodala ona nepřekonatelná potíž s Paulem Atreidem a téměř naprostá ztráta politické síly Bene Gesseritu.

Spolu s manželem strávili celé roky v izolaci mezi Tleilaxany, vychovávali Marii, rozvíjeli celkový plán. A teď si ji Matka představená povolala a nařídila přivézt dceru „na kontrolu“.

Lady Margot byla cvičena k tomu, aby poslouchala rozkazy nadřízených – především aby odnosila dítě, ale dnes

od ní Sesterstvo nejspíš nedostane odpovědi, které čeká. Margot přijela na Wallach IX s vlastním záměrem.

Doufala, že Sesterstvo pro ni nemá další plány na plození. Ano, lady Margot vypadala značně mladší než na svá léta a její svižnou krásu podporovala svědomitá a pravidelná konzumace melanže a životospráva se cvičením prana-bindú. S trochou štěstí by jí svůdný vzhled a reprodukční funkce mohly vydržet ještě pár dalších desetiletí… a Hasimir byl velice chápavý.

Ale jejím vrcholným úspěchem měla být malá Marie. Sesterstvo to musí pochopit.

Margot nařídila chůvě Tonii Obregah-Xo, aby zůstala v Thalidei, přestože ta žena čekala, že je bude na Wallach IX doprovázet. Tonia posílala pravidelné zprávy do školy matek, používala tajné metody, které Margot až moc dobře znala. Jednou zachytila chůvin vzkaz Sesterstvu a tajně k němu dodala vlastní doušku. Benegesseriťanky to rozčililo a vyvolalo změnu metody tajných hlášení. Margot jim ale chtěla dát najevo, že je svá vlastní paní a že slouží podle *své* libosti, nikoli jejich.

Souhlasila však s tím, že podnikne cestu a nechá Ctihodné matky „zkontrolovat“ pětiletou Marii, jak si budou přát. Sesterstvo však nebude řídit její osud. V sázce bylo příliš mnoho.

Nyní seděla s hrabětem Fenringem na zahradní lavičce a dívku měli mezi sebou. Všichni tři čekali. Čekali. Sestry s nimi hrály zřejmou a dětinskou hru. Za nimi stála stylizovaná socha z černého křemene. Představovala klečící ženu, Raquellu Berto-Anirulovou, zakladatelku prastaré školy. Nad školou visely mohutné dešťové mraky a teplota byla nízká, byť ne nepříjemná. Před větrem je chránilo nádvoří.

Konečně se k nim přiblížila Ctihodná matka Gaius Helena Mohiamová se skupinkou pěti Sester. Ostříží pohled upírala na malou Marii.

Lady Margot vstala. „Přivedla jsem dceru, jak se žádalo, Ctihodná matko.“ *Automatická reakce.*

Mohiamová se sarkasticky zamračila na hraběte Fenringa. „Nedovolujeme často mužům vstoupit na pozemky školy matek.“

„Zaznamenal jsem, hmmm, vaši pohostinnost.“ Usmál se a držel ochrannou ruku dívence na rameni. Benegesseriťanky moc dobře věděly, že sám hrabě Hasimir Fenring je vražedný assassin a mistr zvěd. Lady Margot nepochybovala, že manželova přítomnost vyvolá v řádu veliký úžas.

Hasimir byl neúspěšný Kwisatz Haderach, genetický eunuch a slepá ulička kolem konečné linie tisíciletého programu šlechtění. Ale *pravý* Kwisatz Haderach, Paul Atreides, se obrátil proti nim s nepředstavitelně hrozivými následky. Nyní, s Mariiným úžasným potenciálem, byli hrabě Fenring a lady Margot dokonale schopni vymyslet a provádět vlastní dynastické plány.

Ona i manžel pracovali pro neschopné nadřízené. Neúspěchy Shaddama Corrina IV. se podobaly neúspěchům Sesterstva. Podivným a krutým zvratem osudu se dva nesmírné a komické směry dění spojily do jednoho a přinesly hrůzný výsledek. Lidská rasa se bude z Muad’Diba dlouho vzpamatovávat.

Ctihodná matka Mohiamová se naklonila kupředu a soustředila se na dívenku. „Takže tohle je to dítě.“ Stařena se natáhla a projela rukou po plavých vláscích dítěte. „Vidím, že máš krásné rysy po matce.“

Zaznamenala i podobu s Feydem-Rauthou Harkonnenem, pomyslela si Margot.

„A tak mléčná hladká pleť.“ Mohiamová pohladila dívku po předloktí. Marie tu pozornost snášela mlčky. „Jako má tvá matka.“

Mohiamová bleskurychle zajela rukou do kapsy hávu a tajně tam uložila vzorky vlasů a kůže, které právě odebrala. Byla to záležitost procedury, neustálého pozorování a dokumentace, dalších informací pro chovné záznamy, informací s údaji a místy a jmény.

„A co výcviková životospráva dítěte?“ podívala se Mohiamová na Margot.

„Kombinace znalostí mých a mého manžela a instrukce od její benegesseritské chůvy. Tonia vám jistě posílala podrobné zprávy?“

Tu poslední poznámku Mohiamová ignorovala. „Dobře. Jsme rády, žes ji sem přivezla, aby její vzdělání mohlo náležitě pokračovat. Samozřejmě si ji tu necháme.“

„Obávám se, že to, hmmm, nebude možné,“ ozval se hrabě hlasem napjatým jako garotta.

Mohiamovou to překvapilo. Sestry, které byly s ní, na něj zůstaly hledět. „O tom nerozhoduješ ty.“

Margot se roztomile usmála: „Nepřivezli jsme Marii proto, abychom ji nechali ve škole matek. S námi si vede dobře.“

„Hmmm, velmi dobře,“ dodal Fenring.

Margot zaznamenala napětí ve vzduchu, viděla postavy, tajně se pohybující za okny, Sestry, pospíchající sloupořadím. Těch pět Sester velice pečlivě hlídalo dívenku, ostatní měly sledovat hraběte Fenringa a Margot. I nepatrné tělesné pohyby trojice budou zaznamenány a analyzovány do nejpodrobnějších detailů. Další údaje. Někde v pozadí za tím stála sama Matka představená.

„Co ta náhlá vzpurnost – získal si vás snad Muad’Dib za spojence?“ Jakmile se na to Mohiamová zeptala, její společnice v róbách popošly blíž jako malé hejno havranů, jako by chtěly stařenu chránit před útokem.

Hrabě Fenring se rozesmál, ale neřekl nic. Malá Marie se zasmála podobným vysokým hláskem.

„My se vám nevysmíváme, Ctihodná matko,“ prohlásila Margot. „Mou rodinu jen pobavil váš návrh, že bychom mohli spolupracovat s mužem, který svrhl Shaddama Corrina. Všechny víte, že můj Hasimir považuje bývalého imperátora za blízkého přítele.“ Vyměnila si pohled s hrabětem a dodala: „Dorazili jsme na vaše předvolání, abychom vám přednesli zajímavý návrh.“

Malá Marie se ozvala: „Impérium má hlavu netvora a ta se musí useknout.“

Tak troufalá řeč od dítěte Sestry očividně vyplašila. „Muad'Dib je monstrum," řekla lady Margot. „Váš vlastní Kwisatz Haderach se naprosto vymkl kontrole a vinu za to nesete vy. Vaše plány nepředvídaly škodu, kterou napáchal na vesmíru. Musíme si vytvořit alternativní postup, jak se s ním vypořádat."

Fenring se naklonil na kamenné lavičce dopředu. „Je někdo víc nenáviděný než imperátor Paul Muad'Dib, hmmm?"

Mohiamová neodpověděla, ale lady Margot věděla, že stařena Paula nesnáší víc než většina jiných.

„Snad by místo něj mohla usednout na trůn Marie," řekla Margot. „Existuje někdo z lepšího chovu? Někdo vhodnější?"

Stará Ctihodná matka sebou trhla. Benegesseriťanky se nechápaly moci tak otevřeně. „Oni nikdy nepřijmou dítě – a navíc dívku!"

„Po Muad'Dibovi ještě rádi přijmou mnohé, jen když tyran zmizí," poznamenal Fenring.

Stařena přecházela sem tam, dalších Sester si nevšímala, Marii ignorovala. Dívka se ani nepohnula, pozorně pozorovala a všechno poslouchala. „Ty jsi zvláštní kombinace motivů a metod. Margot. Opravdu zvláštní. Vzpíráš se našim metodám a rýpeš do našich chyb a přitom se nás pokoušíš zaplést do nebezpečného spiknutí."

„Sesterstvo se musí přizpůsobit a přežít. Je to jednoduchý, racionální závěr. Můj manžel díky svým zkušenostem a unikátním schopnostem vypracoval scénář, který nám všem prospěje."

Fenring pokýval hlavou. „Jsou cesty, jak se dostat k Muad'Dibovi, cesty, jak ukolébat jeho ostražitost."

Mohiamové tmavé oči si měřily hraběte s novým zájmem. „To je pravda, je třeba se přizpůsobit. Je také potřeba rovnováha – i to je jedna z našich pouček. Vyslechnu si váš návrh, ale trvám na tom, aby dívka byla co možná nejvíc připravena. Součástí dohody bude, že děvče musí zůstat na výcvik tady ve škole matek."

„To je mimo diskusi.“ Margot jednou rukou objala dceru a dítě se k ní přitisklo.

I Fenring ovinul paži kolem děvčátka. „Staré způsoby Sesterstva velkolepě zklamaly, hmmm? Teď nás nechte vyzkoušet ty naše.“

„Budete při tom podniku riskovat Mariin život?“ chtěla vědět Mohiamová.

Lady Margot se usmála. „To sotva. Náš plán je dokonalý, stejně jako metoda úniku poté.“

Ctihodné matce zaplály oči. „A podrobnosti?“

„Podrobnosti budou jako umělecké představení,“ prohlásila Margot. „A protože se toho neúčastníte, zjistíte je až potom.“

Mohiamová vzhlédla k temné postavě, stojící v okně nad dvorem, a řekla: „Výborně. Budeme to pozorovat se zájmem.“

Domov je víc než jen pouhé sídlo. Domov je tam, kde si člověk přeje být víc než kdekoli jinde. Domov rozhodně není tahle hrozná planeta, kterou už nikdy nechci vidět.

GURNEY HALLECK,
zpráva lady Jessice na Caladan

Když se Gurney vrátil na Arrakis, unavený a rozčilený z posledních bojů proti Thorvaldovým vzbouřencům, chtělo se mu jen odpočívat v zaprášených pokojích. Ale sotva stačil sundat nosní ucpávky a rozepnout plášť, dorazil ke dveřím nabubřelý velvyslanec kvizarátu, oděný v nepohodlném diplomatickém úboru místo tradičních filtršatů. Gurney se zamračil a přebral si od funkcionáře dekret, rozlomil pečeť a přečetl si ho, nedbal na to, že se muž možná dívá.

Oznámení mu vzalo dech. „Proč by to u sedmi pekel Paul dělal?“

Imperátor Gurneymu Halleckovi oficiálně udělil titul barona z Giedi Primy. Buclatý zjizvený muž stál bez hnutí, rychle dýchal rozšířenými nozdrami a uvědomoval si, že Paul to nejspíš myslel jako odměnu. Chtěl ho ochránit před dalšími hrůzami džihádu tím, že ho pošle zpět na planetu jeho dětství, zrovna jako když Paul sám zaletěl na Caladan. Ale i když se Giedi Prima Paulovi téměř okamžitě po pádu rodu Harkonnenů poddala, Gurneymu to místo pořád připomínalo bitevní pole – bitevní pole mysli, bitevní pole krutých vzpomínek.

Gurney vyprovodil funkcionáře a znovu si přečetl výnos, z náhlého popudu zmačkal kořeněný papír, pak dokument zas uhladil. Paul přidal ještě soukromou, osobnější poznámku: *Ty ji dokážeš uzdravit, můj věrný příteli. Zabere to tisíce let, než bude moci někdo považovat Giedi Primu za krásné místo. Alespoň se pokus proměnit ji z hnisající rány na jizvu. Udělej to pro mě, Gurney.*

Gurney si povzdechl a pro sebe prohodil: „Sloužím Atreidům.“ A myslel to vážně. Postaví se vlastní minulosti a nasadí své nejlepší schopnosti, aby osvobodil lid Giedi Primy z mnoha generací trvajícího harkonnenského útisku a z uvalené temnoty. Nebude to jednoduchý úkol.

Měl už titul hraběte z Caladanu, ale Jessica dostala titul vévodkyně a lidé ji tam milovali. Nechtěl jí cokoli ubírat. Ale… Giedi Prima? Paul mu tím neprokázal žádnou laskavost.

Gurney často fantazíroval o tom, že se po celoživotním bojování odebere na venkov na nějaké zasloužené léno s krásnou ženou a domem plným halasných dětí. V této budoucnosti to ale jaksi neviděl.

Udělej to pro mě, Gurney, napsal Paul.

* * *

Když Gurney Halleck dorazil na Giedi Primu, dostalo se mu decentního uvítání jako hrdiny, přestože očividně zaražené obyvatelstvo nevědělo, co si o něm myslet. Byl nově jmenovaný baron – další bolavě drtivá pocta. Paul Muad’Dib tuto planetu osvobodil zpod harkonnenské knuty, ale lidé nevěděli, jak se z toho mají radovat. Nebyli zvyklí milovat své vůdce. Chomout útisku sice byl odstraněn, ale nikdo nepozvedl hlas k oslavě.

Když Gurney viděl davy lidí ve městě Harko, připomněl si závažnost výzvy, kterou má před sebou, a ucítil v hrudi prázdnotu. Všímal si unavených tváří, bledé pleti a vyhořelého chování a vzpomínal na to, jak vídal podobné výrazy na tvářích svých rodičů a ubohé sestry Bheth, která

skončila znásilněná a zavražděná coby náhodná oběť krutosti bestie Rabbana.

Gurney chtěl zkusit najít energii a soucit a povzbudit ty lidi, aby svůj svět převrátili, nově osadili, naplnili znovu energií. Ale nebyl si jistý, jestli o to sami stojí. „Jste teď svobodní!“ To se lehce řekne zlomenému a unavenému obyvatelstvu, ale neodčiní to celé generace škod. Myšlenka byla dobrá, logická, ale věřil Paul doopravdy, že dar svobody a sebeurčení změní psychiku celé planety?

Gurney to však dostal za úkol a měl v plánu to dokázat – pro Paula.

Se svými muži, většinou sebranými z Caladanu, se usídlil ve městě Baronii, bývalém sídle Harkonnenovy vlády. Čekala na něj spousta napravování a politického úklidu. Gigantická usedlost měla hranaté stěny a impozantní sloupy, všechno vycházelo ze čtverců a úhlů místo z měkkých křivek. Gurney se tam cítil *nevhodně.* Nepatřil tam. Dokonce i zdevastovaná Salusa Secundus, kde kdysi žil mezi pašeráky, byla jaksi čistší. Aspoň nezaváněla Harkonneny.

V obrovské budově se cítil nesvůj, jako by mohl za každým rohem najít něco nebezpečného. Nevěřil, že tam Harkonnenové nenechali novým nevítaným obyvatelům nějaká nepříjemná překvapení.

Nařídil celý velký dům barona Harkonnena prohledat pokoj po pokoji, každá komnata se odemkla a prozkoumala. Jeho týmy objevily četné místnosti, očividně používané k mučení, komnaty s nastraženými výbušninami, které neskrývaly nic zjevně cenného, a několik zapečetěných trezorů plných solárů, konzervované melanže a drahokamů nevyčíslitelné hodnoty. Fakt, že žádný z těch pokojů nebyl za pět let od pádu rodu Harkonnenů vydrancován ani otevřen, svědčil o tom, jaký strach baron vzbouzel.

Gurney nechal všechny ty poklady prodat a výtěžek rozdělit lidem jako dobročinné gesto dobré vůle.

Svolal svoji vládu a přizval správce, kteří fakticky řídili Giedi Primu celých pět let od smrti barona Harkonnena. V tak

velikém a rozlehlém Impériu nemohl žádný vládce, dokonce ani Muad'Dib, pečlivě spravovat každou planetu.

Staří harkonnenští správci se Gurneymu od jeho příjezdu na Giedi Primu podezřele vyhýbali, ale dál se ho stranit nemohli. Věděli o jeho minulosti na této planetě a snažili se vyhýbat jeho pohledu. Někteří jako by nemohli odtrhnout pohled od jeho jizvy, jiní si hráli na usměvavé patolízaly, v zájmu udržení svých pozic se mu snažili vlichotit. Gurney nijak zvlášť nestál o žádného z nich. Jejich vedení možná neslo plody za starého režimu, ale měli v sobě hluboce zakořeněny tvrdé metody. Stejně jako prostí lidé neuměli být tito správci svobodní, nechápali, co to znamená soucit. Gurney bude muset veškerou silou své vůle zajistit, aby Giedi Prima zase samovolně nesklouzla k bývalým temným a donucovacím metodám.

Potřeboval svou novou filozofii skupině obezřelých a nervózních správců objasnit. Odkládal to už dost dlouho. „Musím se podívat na známá místa. Vydám se do otrockých lomů a do své staré vesnice Dmitri. A vy mě doprovodíte."

Gurney projevoval minulým vládcům pramalé sympatie a byl přesvědčen, že čekají, kdy si na nich vylije zlost. Nevymlouval jim tu myšlenku.

Nejprve vykonal oficiální návštěvu v otrockých lomech, kam byl svého času odsouzen, protože si dovolil zpívat písně, zesměšňující barona. Tam těžil a zpracovával nesmyslně drahý modrý obsidián a Rabban ho práskl signutovým karabáčem. Tam byl spoután a nucen v bezmocné hrůze pozorovat, jak Rabban a jeho muži sexuálně napadli ubohou Bheth a pak ji uškrtili. Tam Gurney objevil cestu k úniku jako černý pasažér na palubě nákladní lodi, která vezla modrý obsidián, určený pro vévodu Leta Atreida.

Gurney se rozhlížel kolem a bledl vztekem. Jak málo se za všechny ty roky změnilo! Mnohem raději by čelil odbojným fanatikům než nemilosrdným vzpomínkám, vyvolaným tím pohledem. Ale pokud tahle místa nevyléčí on sám, neudělá to nikdo.

Promluvil tiše, ale znělo to, jako by křičel: „Nařizuji tyto otrocké lomy okamžitě zavřít. Dejte těm lidem svobodu a nechte je žít vlastní život. Tímto zbavuji otrokáře pravomoci.“

„Můj pane Hallecku, všechno tím zničíte! Celou naši ekonomiku –“

„To je mi fuk. Ať otrokáři pracují mezi ostatními lidmi jako jim rovní.“ Rty se mu prohnuly úšklebkem. „Pak uvidíme, jak dobře se povede *jim.*“

Rozhodl se skoncovat s tím nejhorším a hned pak odcestoval k hoře Ebony, do oblasti domů rozkoše, které kdysi sloužily harkonnenským vojenským jednotkám. Na Giedi Primě bylo mnoho podobných zařízení, ale on zamýšlel navštívit jedno určité.

Když dorazil k jeho prahu, obracel se mu žaludek. V hlavě mu kvílely vzpomínky na dávnou noc. Správci, kteří ho doprovázeli, se očividně děsili jeho výrazu. „Kde je člověk, který vede tenhle dům?“ Vzpomínal si na starce, který vysedával v křesle a vedl pečlivé obchodní záznamy, ale vůbec se nestaral o to, co se děje za dveřmi podniku.

„Rulien Scheck zdatně řídil podnik v nepřítomnosti jiného vedení, můj pane Hallecku. Pracoval zde celé roky, možná i desetiletí.“

„Přiveďte mi ho. Okamžitě.“

Objevil se stařec. Skoro klopýtal, ale přesto se pokoušel usmívat, jako by byl hrdý na to, co dokázal. Po nohou se mu táhly protetické kabely, bez nichž by byl mrzák, ale aspoň se už osvobodil od svého křesla. Nad pasem mu přetékal břich a měkká kulatá zadnice dokazovala, že se až moc dobře krmí a až moc vysedává. Šedé vlasy měl husté a naolejované, jako by to považoval za elegantní. Gurney ho poznal okamžitě, ale Rulien Scheck nedal nijak najevo, že by si vzpomínal na jednoho zoufalého bratra z jisté noci…

„Jsem poctěn, že nový pán Giedi Primy přijel navštívit můj skromný podnik. Všechny mé finanční záznamy jsou vám otevřeny, pane. Vedu čistý a poctivý podnik s nejkrásnějšími ženami. Ukládal jsem očekávaný díl zisku na zapečetěné konto, dříve určené Harkonnenům a nyní dostupné vám.

Nenajdete žádný důkaz nečestných praktik, to vám slibuji, můj pane.“ Uklonil se.

„Samotný tento dům je důkazem nečestných praktik.“ Gurney se protlačil dovnitř, ale nepotřeboval toho vidět moc. Pamatoval si pokoje, lůžka, skvrny na zdech, nekonečné fronty upocených harkonnenských vojáků, kteří sem přišli za sexuálními otrokyněmi, jako byla jeho sestra Bheth. Větší potěšení měli z týrání těch nešťastných žen než ze sexu samotného. Vypálili jí hrtan a tak jí zabránili křičet.

Zavřel oči a řekl, aniž by se obrátil ke starému majiteli: „Chci, aby toho muže popravili garrotou.“

Správci zůstali zticha. Scheck se rozskřehotal, začal se dohadovat a Gurney na něj namířil prst: „Buď rád, že nenařídím stovce vojáků, aby tě předtím znásilnili – a někteří palicemi s hroty. Ale i když si přesně to zasloužíš, *já* nejsem Harkonnen. Tvá smrt bude docela rychlá.“

Gurney se protlačil omráčenou skupinkou a pospíchal zase ven, těžce oddechoval, chtěl se už dostat pryč. „A až to vykonají, dohlédněte na to, aby osvobodili všechny ženy a přidělili jim nějaké místo k životu – a vypálili to tu do základů. Spalte všechny domy rozkoše na celé Giedi Prime.“

Nakonec se vydal do vesnice Dmitri, ubohého a beznadějného místa, které se vůbec nezměnilo. Matka a otec zmizeli. Lidský život tu skoro nic neznamenal a vesnice si nevedla záznamy o svých obyvatelích. Gurney nedokázal najít na rozpadlém a přeplněném hřbitově žádnou známku, žádný důkaz o tom, že by jeho rodiče kdy existovali.

Domníval se, že Paul jednoho dne navrhne vztyčit pomník obětem. Gurney to nechtěl. Jeho rodiče tuto planetu nezměnili k lepšímu. Lidé z vesnice nevystoupili proti tyranii. Nebránili ho, když ho harkonnenští nájezdníci unášeli. Nevystoupili proti nespravedlnosti, se kterou se setkávali každičký den.

Gurney cítil smutek, ale ne potřebu truchlit. „To stačilo. Odvezte mě zpět do Baronie…“

I tam však mu každý den přinášel pachuť na patře. *Dělám to pro Paula*, připomínal si. Začal vydávat prohlášení a chrlit

rozkazy – města se přejmenují, stopy starého způsobu života Harkonnenů se vymažou. Nařídil vybudovat nové vládní centrum, sídlo, kde by mohl vládnout, aniž by mu to připomínalo Harkonneny.

Ale lidská bolest pronikla hluboko do vrstev té špinavé planety. Nevěděl jistě, jak dlouho ještě snese pobyt na Giedi Primě.

Každý nový rok přináší velkou naději a očekávání. Žádný rok je nenaplní.

GURNEY HALLECK,
nedokončená píseň

Podle imperiálního kalendáře, upraveného tak, aby se základní čas a poledník soustředily na Arrakis, a ne na Kaitan, se změnil rok na 10 198 po Gildě. Další rok Muad'Dibovy velikosti, další rok s dalšími a dalšími vítězstvími jeho velkého džihádu. Divoké a požitkářské oslavy v Arrakénu se rovnaly horečce oslav milénia.

Imperátor Paul Muad'Dib stál v rohu vysokého otevřeného balkonu před svou ložnicí, prostou jako v síči. Pozoroval lidi, motající se dole po ulicích a náměstích, a jejich mánie ho nepřekvapovala. Po tisíce let fremeni chápali lidskou potřebu animálního uvolnění prostřednictvím orgií tau. Tohle bylo podobné, ale v mnohem větším měřítku, a on to pečlivě naplánoval.

Jeho svatost Muad'Dib, milovaná lidmi, otevřela pokladnice a poskytla koření a jídlo všem prosebníkům. Paul vyprázdnil cisterny, až se voda lila do napřažených rukou a lidé si ji vychutnávali. V nadcházejících měsících dokáže zásobníky hravě doplnit, i kdyby jen vodou, vytaženou ze všech těch bezejmenných mrtvých, shromážděných sběrači z postranních uliček a zaneřáděných obydlí.

Chani vyšla za ním dveřmi s vlhkostní pečetí, sotva se ho dotýkala. Pořád ještě nepočala další dítě, tolik očekávaného dědice. Oba dva věděli, že je to třeba, a oba dítě chtěli, ale po

hluboké ráně ze ztráty prvního syna Leta – zabitého při nájezdu sardaukarů ve dnech, než Paul zvítězil nad imperátorem Shaddamem – oba váhali, aniž si to uvědomovali. Doktoři tvrdili, že fyzicky není s Chani nic v nepořádku, ale Paul věděl, že zlomené srdce matky nemohou změřit ani přezkoušet. Druhý syn však přijde. Bude další Leto, ale i to přinese těžké následky – zvlášť pro Chani.

Oba dva zhluboka dýchali teplý noční vzduch, který voněl po kouři, kuchyňských ohních, kadidle a nemytých tělech. Příliš mnoho lidí se tlačilo na sebe, davy se vlnily a kolébaly náhodným Brownovým pohybem částic, který Paul považoval za obrovský neuvědomělý tanec, stejně nevysvětlitelný jako mnohé vize.

„Zamilovali si mě snadno, když jsem jim předvedl velkorysost," řekl jí Paul. „Znamená to, že až nastanou tvrdší časy, začnou mě stejně rychle nenávidět?"

„Začnou rychle nenávidět někoho jiného, milovaný."

„A je to fér vůči obětním beránkům?"

„Člověk by se neměl zabývat spravedlností, když jde o obětní beránky," ozvala se v Chani její nemilosrdná fremenská stránka.

Od rozvoje Arrakénu se ve městě tlačily mnohé nové domy, postavené podle osvědčených modelů, schoulené v pouštním horku a chránící každý výdech vlhka. Jiné budovy drze (či bláznivě) vzdorovaly tradicím – nostalgičtí architekti vybudovali stavby, které Paulovi připomínaly Fharris, Grand Hain, Zebulon a dokonce i Culat, planety tak bezútěšné a ubohé, že je obyvatelé s radostí opustili kvůli Duně.

Whitmore Bludd coby autor projektu dále dohlížel na rozsáhlé budování nového paláce a jeho plány byly den za dnem grandióznější. Hotová část Muad'Dibovy citadely byla už teď větší než celý imperiální palác, který vypálili na Kaitanu, a to Bludd teprve začal…

Do jejich soukromého křídla vešel Korba a Paul zaznamenal, jak lehce ho stráže nechaly projít, dokonce se mu uctivě uklonily a udělaly obřadní gesto kvizarátu. Nepodezíral bývalého vůdce svých fedajkinů ze zrady – jeho věrnost byla

stejně neochvějná jako horlivost – ale tak lehkomyslné vyrušování neměl Paul rád.

„Povolal jsem tě snad, Korbo?“ Ostrý Paulův tón muže zarazil.

„Kdyby ano, dorazil bych ještě rychleji, Muad’Dibe.“ Očividně nechápal důvod Paulovy rozmrzelosti.

„S Chani jsme tu měli soukromou chvilku. Copak jsi nebyl vychován v síči? Fremen by měl umět respektovat soukromí.“

„Pak prosím odpusťte to vyrušení.“ Korba se uklonil a vyhrkl, co ho tolik trápilo. „Omluvte mě, že to říkám, ale nemám rád tahle obří veřejná shromáždění. Oslavují imperiální kalendář. Neměli bychom se dál řídit tím přežitkem.“

„Je rok 10 198 po Gildě, Korbo, počítáno od založení Kosmické gildy. To není spojeno se starým Impériem, ani s mým. Oni jen slaví nástup nového roku, je to neškodné, ale nezbytné uvolnění energie.“

„Ale měl by být nový věk – věk Muad’Diba,“ stál na svém Korba a pak přednesl myšlenku, kterou očividně už nějakou dobu plánoval. „Navrhuju, abychom začali počítat kalendář ode dne, kdy jste svrhl Shaddama IV. a Harkonneny. Už jsem požádal několik kněží vědců, aby vypracovali zvláštní plány realizace a aby pátrali po numerologických důsledcích.“

Paul tu myšlenku k velikému Korbovu zděšení odmítl.

„Ale prožíváme největší chvíli dějin. Měli bychom ji taky tak ustanovit!“

„Člověk není schopen vidět dějiny, když je prožívá. Kdyby měl každý imperátor vynulovat kalendář jenom proto, že se považuje za velkého, měli bychom nový věk asi tak každé století.“

„Ale vy jste Muad’Dib!“

Paul zavrtěl hlavou. „Pořád jsem jenom člověk. Teprve historie určí míru mé velikosti.“ *Nebo to udělá Irulán*, pomyslel si.

* * *

Později toho večera, když leželi v posteli a ani jeden z nich nemohl usnout, pohladila ho Chani po tváři. „Jsi ustaraný, Usúle.“

„Přemýšlím.“

„Pořád přemýšlíš. Potřebuješ si odpočinout.“

„Když odpočívám, s ním… a to mě nutí přemýšlet ještě víc.“ Posadil se v posteli a všiml si, jak chladivé a hladké jsou ty drahé pokrývky. Žádal, aby v jeho pokojích nebylo nic víc než prostý kavalec ve fremenském stylu, vůbec žádné zbytečnosti, ale přesto se mu tam vplížily vymoženosti. Paul měl obavy, že přes jeho nejlepší úmysly a čest, které ho naučil otec, by ho ten rychlý přístup k obrovské moci mohl nakonec zkazit.

„Děláš si starosti o bitvy, Usúle? O Thorvalda a jeho vzpouru? Všichni nepřátelé padnou před našimi vojsky, dřív nebo později. Je to nevyhnutelné – je to boží vůle.“

Paul zavrtěl hlavou. „Dá se čekat, že někteří budou Thorvalda a jeho jedenáct šlechticů podporovat. Proti každému impériu, mocnému, jako je to moje, se vynoří povstalci. Je to tak přirozené jako slunce a měsíce, že přitáhne stoupence, a jak získá vliv, moji stoupenci se zase sjednotí ještě pevněji proti němu. Thorvald nemůže vydržet dlouho. Stilgar právě odjel na Belu Tegeuse vykořenit jednu nákazu. Nepochybuju o tom, že zvítězí.“

Chani pokrčila rameny, jako by šlo o očividnou věc: „Koneckonců, je to Stilgar.“

A jeho stoupenci budou jako obvykle reagovat násilněji, než bude nezbytně nutné. Viděl to zblízka na bojišti Ehknotu. Gurneyho Hallecka už takových povinností zprostil a přidělil mu celý harkonnenský svět, aby ho uzdravil, bitevní pole jiného druhu, kde může doopravdy něco dokázat. Zasloužil si to.

Chani ho pohladila po tváři a pokračovala: „Cítíš na sobě váhu těch, kterým vládneš, milovaný. Počítáš jejich mrtvé jako své vlastní, a přesto nesmíš nikdy zapomenout, žes je

všechny zachránil. Ty jsi ten, na koho jsme čekali, Lisán-al-Gaib. Mahdí. Bojují tvým jménem, protože věří v budoucnost, kterou přineseš.“

Otec mu tvrdil, že přesně takovou víru má využívat, bude-li nutné. A benegesseritská missionaria protectiva podstrčila lidem pověry a věštby, které také využil pro vlastní situaci. Trik, zbraň. *Ale teď ta zbraň sama třímá svého uživatele.*

„Džihád je život sám o sobě. Když jsem coby mladík zažíval vize, věděl jsem, že se tato svatá válka nedá zastavit, ale přesto jsem se snažil změnit budoucnost, zabránit zuřivému násilí. Člověk sám nedokáže zastavit pohyblivé písky.“

„Ty jsi Koriolisova bouře, která ty písky uvádí do pohybu.“

„Nedokážu to zastavit, ale můžu to řídit. Já to *řídím.* Vím, že to, co lidé považují za neodpustitelné násilí a ničení, je z mnoha nepřijatelných alternativ to nejlepší.“ Paul se od ní s povzdechem odvrátil. Sám sobě namluvil, že bude lehké držet otěže a řídit kurs velkého živoucího tvora, kterým je džihád. *Netvor.* Dospěl k rozhodnutí ve víře, že rozhodování bude jasné, jenže zjistil, že je větší zajatec vyvíjející se historie než kdokoli před ním. Jeho záměr byl úděsný. Jel na hřebenu vlny, která hrozila, že utopí jeho i všechny kolem. I tehdy, když Muad’Dib dělal nejlepší možná rozhodnutí a nehleděl na to, co chce jeho srdce, viděl, že se v nadcházejících letech nemilosrdně rozvine krvavá budoucnost.

Ale její alternativa je horší.

Vážně zvažoval, že se stáhne z té rovnice, unikne z útku a osnovy osudového tkalcovského stavu. Mohl by se dobrovolně zřítit do propasti historických interpretací a vylepšených mýtů.

Ale i kdyby si zvolil smrt, stejně by se *Muad’Dib* stal mučedníkem. V srdcích a myslích svých stoupenců byl vepsán příliš význačně a oni by pokračovali bez něj, bylo-li by nutné, i navzdory němu. Čas by si vybral svou daň. Paul se

obával, že by předčasnou smrtí mohl natropit více škody než životem.

Na stolku u postele, vedle rozlomené růžové mušle ze Země, kterou Bludd přivezl Paulovi z Ekazu, ležela hranička zpráv, popisujících přesuny vojenských jednotek, rozvrhy plaveb gildovních lodí a další dlouhý seznam planet, které by mohl lehce dobýt. Nervózně ty papíry odsunul stranou.

Chani se nad jeho reakcí zamračila. „Netěší tě, když vidíš takový pokrok? Copak to není úspěch?“ Obvykle jeho náladám rozuměla, ale teď ne. „Džihád je jistě skoro u konce.“

Podíval se na ni. „Slyšelas někdy o Alexandru Velikém? Je to postava z dávné minulosti, zapomenutá v mlhách času. Byl to veliký vojenský diktátor z matky Země, prý nejmocnější císař starých časů. Jeho vojska se hnala přes kontinenty, jeho známým světem, a když dosáhl mořského pobřeží, zaplakal, protože už nebyla země, kterou by dobyl. Ale historie považuje Alexandra za velikého jen proto, že měl štěstí a umřel ještě předtím, než se jeho říše mohla sama zhroutit.“

Chani zamrkala. „Jak je to možné?“

„Alexandr byl jako bouře. Měl mnoho vojáků a vynikající zbraně, ale když si podrobil lid, postupoval dál a nikdy nemusel *vládnout.*“ Paul sevřel Chani ruku. „Nevidíš to? Naše vojska dosahují vítězství za vítězstvím, ale porazit člověka je něco jiného než s ním mnoho let pracovat. Irulán má pravdu: jak mám přežít mír, jakmile bude Muad’Dibův džihád minulostí, jakmile vyhraju tuhle dlouhou válku? Byl by Alexandr stále považován za velikého, i kdyby musel zajišťovat obživu, vodu, přístřeší, vzdělání a ochranu všem lidem svého impéria? To sotva. Dostal horečku a zemřel dřív, než se jeho dobytá území mohla obrátit proti němu a začít ho pronásledovat.“

„Ty nejsi nějaký prastarý zapomenutý vůdce. Musíš následovat svůj osud, Usúle,“ zašeptala mu Chani do ucha. „Bez ohledu na to, kam to vede, je to pořád tvůj osud.“

Políbil ji. „Ty jsi mé pouštní jaro, má sihájo. Ty a já si musíme užít každou společnou chvíli.“

Milovali se pomalu, objevovali se navzájem znovu a zároveň jako poprvé.

Ano, rozlehlý vesmír je naplněn mnoha divy, ale na můj vkus má příliš málo pouští.

STILGAROVY KOMENTÁŘE

Na Bele Tegeuse bylo i plné denní světlo mdlé a sychravé, zahalené mlhou. Stilgarovi se to místo ani trochu nelíbilo. Každý dech v ústech a nose mu připadal lepkavý. Na konci dne si musel prakticky vyždímat šaty, aby se zbavil přebytečné vlhkosti. Cítil, že by potřeboval opačné filtršaty – nosní ucpávky a dýchací masku, které by vodu ze vzduchu uzavřely *venku*, aby mohl dýchat. Zvuk šplouchající vody, která obklopovala široké a těžce vyzbrojené dělové čluny, byl nesnesitelný.

Stilgar věděl, že Paul Muad'Dib vyrostl u oceánu na Caladanu. Každý večer usínal za dunění vln před hradem. Naib jen těžce chápal pomyšlení na takovou spoustu vod. Byl to div, že se chlapec nezbláznil.

A bažiny na Bele Tegeuse byly ještě zrádnější než všechny oceány, o tom byl přesvědčen.

Od začátku džihádu, i když byla po planetách Impéria rozptýlena spousta jednotek, on sám vztyčil zeleno-bílý prapor fremenských jednotek spolu se zeleno-černým praporem dalších loajalistů na čtyřech planetách. Prolil spoustu krve, na vlastní oči zažil smrt mnoha přátel a nepřátel. Lidé umírali skoro stejně, bez ohledu na to, ze které planety pocházeli.

Nyní Stilgar v čele těchto jednotek vytáhl na rozkaz Muad'Diba dopadnout odbojného šlechtice Urquidiho Basquea, jednoho ze zbývajících hlavních pánů, podporujících vzpouru hraběte Thorvalda. Když se Basque usadil na Bele Tegeuse, předpokládal Stilgar, že je lapen. Muad'Dibovy vojenské fregaty dopravily na místo flotilu dělových a pátracích člunů, postavených místními inženýry, obeznámenými s terénem a dychtivými chytit lorda Basquea a jeho krysy z bažin.

Krysy z bažin. Stilgarovi se nelíbilo, jak to znělo.

Celé uplynulé dva týdny připomínalo pronásledování Basquea a jeho armády honění koulí statické elektřiny po vrcholcích dun. Bárky se pomalu šinuly kupředu pod silnou vrstvou mraků, razily si cestu línou hnědou vodou. Mdlé slunce brzy zapadne a noc přinese chladivý vzduch a houstnoucí mlhu. *Vodu vytlačenou ze vzduchu.*

Stilgar rozeznal v dálce jen nejbližší dvě z deseti těžce ozbrojených lodí své skupiny. Mlhové sirény a signální píšťaly zněly jako ztracené duše, žebronící o odvoz na suchou zem. Viditelnost byla horší než v písečné bouři.

Minulý týden, když pronásledovali odpadlického lorda po širém mělkém moři, najela jedna z těžkých dělových lodí na mělčinu. Basque a jeho krysy z bažin unikli a posmívali se, když musel Stilgar vyložit těžkou výzbroj a náklad z uvízlé bárky, aby mohla vyplout z bahnité mělčiny. Měl sto chutí nechat tu loď být a pokračovat ve stíhání, nechat své muže, aby se o sebe v bažinách postarali sami. Ale mnoho z těch bojovníků byli fremeni a Stilgar je nechtěl opustit na tomhle *vlhkém* místě.

Po všem tom ztraceném čase se výzkumné čluny hnaly kupředu a pátraly po nějakých stopách. Jeden z nich se vrátil s tím, že nalezl jakýsi starý tábor, tři další se úplně ztratily. Stilgar nařídil toptérám dohlížet ze vzduchu, ale kvůli mlze, která obalovala zem, byly letouny při stíhání úplně k ničemu.

Když konečně padl soumrak a vybarvil oblohu do modra, prodrali se do složité říční delty. Stilgar byl přesvědčen, že tady Basquea chytí. Několikrát teď zahlédli provokativní

světla v dálce, výsměšné signály, které patrně označovaly jejich kořist.

Kolem sebe viděl propletené větve a kořeny hala-cypřišů, stromů, které se na hony lišily od nepočetných palem na Duně. Říční delta jimi byla přecpaná, jako by to byli tísnící se diváci, zírající na nějaké neštěstí. Stromy vydávaly nepříjemný zápach, stejně jako voda v bažině. Z pachu ryb a řas se mu zvedal žaludek. Každé jídlo, které jedli na Bele Tegeuse, chutnalo jako bláto.

Stilgar stál na palubě, kluzké od mlhy. Některé dělové čluny byly vybaveny polovičními štíty, ale kapitáni si stěžovali, že ta mihotající se pole snižují viditelnost. Hlídky dál vyhlížely do zamlžené dálky.

Kapitán, který stál vedle Stilgara, se zlobil sám na sebe. „Mé mapy jsou k ničemu, rok staré. Proudy posouvají písek a bahno a hala-cypřiše se přesouvají."

„Jak se mohou stromy přesouvat?"

„Pohybují kořeny v té bahnité břečce, posunují se do řečišť a vyplňují je. Průplav, který je jeden měsíc úplně volný, se v příštím úplně zablokuje." Kapitán znechuceně hodil zastaralé záznamy přes palubu a tenké papíry odplouvaly po proudu. „Stejně tak můžu prostě zavřít oči a modlit se."

„Můžeme se modlit všichni," řekl Stilgar, „ale neměl by to být náš jediný plán."

V narůstajícím šeru soumraku se zalesklo šest tajemných světel. Stilgar to pochopil jako signál, na který čekal. Paluby dělových člunů byly přeplněny fremeny, nadávali krysám z bažin, které se schovávaly v ponurých lesích podél labyrintu vodních cest.

Stilgar vykřikl: „Jsme na dosah! Nastal čas je stíhat."

„Radím opatrnost," řekl kapitán. „Nepodceňujme lorda Basquea."

„A on by neměl podceňovat vojska Muad'Diba."

S halasným brebentěním, připomínajícím zvuk jedné z útočných vážek, které je obtěžovaly v bažinách, vyrazilo z mlhy deset štíhlých mělkých lodí a rozstříklo za sebou brázdu brakické hnědé vody. Basqueovy krysy z bažin na jejich

palubách držely projektilové pušky a pálily jimi do natěsnaných fremenů na lodích. Štíhlé lodi se obrátily, vystřelily dalších pár salv naslepo a hnaly se zpátky do hloubek bažin.

Dva dělové čluny nečekaly na zahájení společné akce a vyrazily kupředu, spěchaly za nimi. Stilgar okamžitě pochopil, o co se rebelové snaží. „Je to léčka!“

Ale lodivod druhého dělového člunu neslyšel. Veliké plavidlo si razilo cestu kupředu mocnými motory a během několika chvil se ocitlo v zajetí kluzkého bahna a mělké vody.

Skutečný útok ze zálohy přišel z vysokých větví halacypřišů, Basqueovi muži začali pálit dolů na uvízlou dělovou bárku. Těžká děla lodi byla z takové blízkosti k ničemu, ale fremeni přesto pálili mohutné výbuchy z palubních děl a vyhazovali do povětří kusy bažiny. Ohnivé koule zapálily plyn močálu a způsobily další erupce. Mnoho fremenů se skučením a řevem naskákalo do menších člunů a hnalo se do bludiště stromů, ale Stilgar byl z té vody tuze nesvůj.

„Štíty zapojit!“ houkl kapitán bárky. Za okamžik se nad palubou znovu vznášely mihotající se bariéry, které chránily vojáky, ale současně jim bránily střílet z projektilových zbraní. Obří dělový člun se šinul kupředu, až se zadrhl kýlem v bahně.

„Dál se nedostaneme,“ oznámil kapitán.

Stilgar si aktivoval osobní štít a nařídil svým mužům udělat totéž. „Dál poplujeme na malých člunech a pak se bude bojovat na nohou.“

Než se stačili vylodit, z kalné vody se vynořili rebelové v dýchacích kombinézách a pomalu pronikli hlavním štítem bárky. Těch osm mužů si počínalo rychle a účinně. Stilgar je zahlédl až poté, kdy nakladli ke trupu lodi výbušniny lodi a pak se stáhli, pronikli skrz štít zpátky ven. Varovně zařval.

Několik jeho mužů seskočilo přes palubu a ponořilo se do vody, přesně jak je to naučil Gurney Halleck. Pokusili se miny uvolnit, ale zařízení explodovalo už za pár vteřin.

Rychlá šoková vlna narazila na štít a pak se odrazila zpátky do bárky a způsobila ještě větší škodu.

Stěna ohně a horkých plynů Stilgara nadhodila a srazila ho na palubu. Kašlal a nic neviděl, vrávoral k zábradlí a cítil, jak se paluba naklání, poničená bárka se prudce zhoupla.

Stilgar se nedokázal udržet a skácel se přes palubu. Chladné mazlavé mokro mu konejšilo čerstvé spáleniny. Kolem něj se na vodě vznášely desítky mrtvých těl a jejich částí. Bárka se kolébala.

Stilgar plaval ke stromům, snažil se objevit něco pevného, čeho by se přidržel. Vedle něj se vynořil jeden z Basqueových mužů v dýchacím obleku a pokusil se ho napadnout, ale Stilgar měl už krispel vytasený. Přeťal tomu muži dýchací trubici, podřízl mu krk a odstrčil ho, zatímco sebou ještě škubal, do vlnící se rudé kaluže v bažinaté vodě.

Mlžným vzduchem se rozléhaly další výkřiky a výbuchy. Miny zničily další dvě dělové bárky a třetí vplula na mělčinu. Stále duněla těžká dělostřelba, vyhlazovala lesy, trhala bažiny na kusy, pravděpodobně zasáhla i Basqueův tábor, když ne cíleně, pak aspoň náhodou.

Když se vztek fremenů rozdmýchal, nic je nedokázalo zastavit. „Muad'Dib! Muad'Dib!“ křičeli a brodili se kupředu. Stilgar věděl, že se jich spousta utopí, možná i většina, protože s vodou ještě pořád nebyli sžití. Jiní spouštěli na vodu malé čluny.

Přestože je povstalci pořád odstřelovali, vlna bojovníků džihádu se ukázala být silnější než převaha palebné síly nebo lepší obrana. Jeho vojáci neuměli prohrávat ani ustupovat.

Stilgar s cákáním postupoval k sukovitým kořenům hala-cypřišů a ta chaotická bitva mu připadala neobyčejně zmatená. Měl své zkušenosti z vedení války v poušti, ale námořní taktiku nechápal. Byl suchozemský bojovník, nedostižný v boji muže proti muži. Znal jména všech typů větru v poušti, tvarů dun, věděl, co znamenají obrysy mraků v dálce. Ale toto místo mu bylo cizí.

V době, kdy se dostal do středu bažiny, stál po stehna hluboko ve vodě a držel se mechem porostlých slizkých

kořenů, přežilo už dost ječících fremenů cestu k táboru krys z bažin a tam krátce a krvavě zatočili se zbývajícími rebely. Věděl, že ztratil jistě stovky mužů své bojové skupiny, ale zemřeli ve slavné službě Muad'Dibovi a jejich rodiny budou tvrdit, že si ti vojáci nikdy nepřáli nic jiného.

Vyvlekl se z vody a znechuceně si všiml, že má nohy, hruď i břicho pokryté desítkami tučných mastných pijavic, které se nadýmaly a pulzovaly, jak se napájely jeho krví. Byl rád, že ho nikdo neviděl, protože instinktivně zaječel jako žena, sekal do těch parazitů nožem a rval si ty krví nacucané pijavice z kůže.

Boj byl už skoro u konce, když se Stilgar konečně uklidnil a vlekl se k ohňům zničeného tábora. Ozývalo se pár zbývajících zmučených výkřiků, jak fremeni ještě nalézali krysy z bažin, které neměly to štěstí a nezemřely v boji.

„Vyhráli jsme, Stilgare! Rozdrtili jsme je ve jménu Muad'Diba," oznámil mu mladý Kaleff, který vypadal, jako by od vítězství na Kaitanu zestárl o víc než deset let.

„Ano, další vítězství." Stilgara až překvapilo, jak chraplavě promluvil. Tohle nebylo totéž jako razie proti Harkonnenům. Nepovažoval to za stejně velký úspěch jako napadení veliké kovové budovy padišáha imperátora za písečné bouře. Ne, vyhlazení rebelské nákazy na tomto bažinatém bezútěšném světě rozhodně nebylo tím druhem boje, pro který se zrodil. Pijavice, kráčející stromy, bahno a sliz… nedokázal potlačit myšlenku na to, jak moc zas touží po suchém písku – po planetě, jak má být.

Úspěšný vůdce vyhodnotí vlastní úspěch a nedovolí prostým lidem, aby to hodnocení měnili.

IMPERÁTOR ELROOD CORRINO IX.,
krátce předtím, než byl otráven

Narození prvního vnuka Shaddama Corrina – a prvního mužského dědice – by bylo třeba veřejně uctít oslavami a jásajícími davy na zářném Kaitanu. Padlý imperátor stál v porodní místnosti, díval se, jak si Wensicia bere své novorozené dítě, a myslel jenom na to, oč všechno přišel.

Všechny ty roky výchovy Irulán… k ničemu. Jak mu Wensicia často připomínala, vložil naděje do nesprávné dcery.

Wensicia držela nemluvně a předstírala, že je šťastná, ale ani ona nedokázala zakrýt zklamání nad tím, že její syn, pokračovatel rodu Corrinů, nikdy nezaujme právoplatné místo imperátora.

Pokud by se něco nedalo udělat…

Toho osudového dne po porážce na pláních Arrakénu přišla Irulán k otci a nabídla mu řešení. „Ale tady je člověk, který by se za tvého syna hodil."

Byl blázen, že ji poslechl. I když si Irulán vzala Paula Atreida, očividně neměla na manžela žádný vliv, žádnou formální roli ve vládě (ne že by on sám kdy dal svým manželkám více moci, než měla Irulán). Byla míň než trofej: Irulán se stala Muad'Dibovou loutkou, sepisovala absurdní historky, tvořila propagandu, aby ho náboženští fanatikové chápali jako mesiáše.

Za skoro pět let se jí nepodařilo ani otěhotnět, což by alespoň přivedlo krev Corrinů zpátky na trůn. To by byla nejsprávnější cesta, jak ukončit tento chaos. Irulán byla krásná, zkušená, vycvičená čarodějkami. Copak může být tak těžké svést mladého muže na hormonálním vrcholu? Nebo Irulán udělala tu chybu, že podlehla vlastní fikci a uvěřila mýtům, které sama stvořila?

Shaddam se na chvilku zahleděl do prázdna. Dokonce i Hasimir Fenring ho očividně opustil. Bašár Garon ho sice už před lety vypátral a svědomitě mu předal darem imperiální dýku, posázenou drahokamy, ale Fenring nepřiběhl zpátky na Salusu. *Proč bych jinak dovolil, aby si ten jeho nanicovatý bratranec vzal Wensicii?* Dokonce i Dalak se s ním pokusil navázat kontakt, zoufale chtěl prokázat Shaddamovi svou užitečnost, ale marně.

Kdyby tak Hasimir znovu pracoval po jeho boku, jistě by nalezli řešení této galaktické krize, o tom byl Shaddam přesvědčený. Ale hrabě se nechtěl vrátit zpět a to vedlo ke znepokojivým otázkám. Co má Hasimir doopravdy za lubem? Proč by celé roky dobrovolně žil mezi těmi nechutnými Tleilaxany – a vychovával tam dceru?

Rozzářený a pyšný čerstvý otec Dalak Zor-Fenring popošel od Wensiciiny postele a vzhlédl k imperátorově utrápené tváři. „Jste v pořádku, otče?“ Hlas toho muže zněl skoro jako ženský. Byl o pět let mladší než Wensicia.

Shaddam se do něj zabodl pohledem. „Nedal jsem ti svolení, abys mi tak říkal.“

Jeho zeť rychle couvl a zrudl. „Odpusťte mi, jestli jsem byl moc důvěrný, pane. Pokud vám nevyhovuje můj výraz sympatií, už vám tak nikdy neřeknu.“

„Na tobě, Dalaku, mi toho vyhovuje moc málo. Pro tebe budu vždycky *imperátor Corrino*.“ *Pokud mi nepřivedeš Hasimira Fenringa, samozřejmě.*

Fenringův bratranec měl hubené rysy obličeje a veliké tmavé oči, ale jinak hraběte fyzicky nepřipomínal. Hasimirovi slušely elegantní šaty, ale Dalak v podobném oděvu vypadal jako hejsek. Byl jediný člověk v exilu na Saluse, který nosil

hedvábí a krajky. Zdálo se, že ho nemá ráda ani Wensicia (aspoň malá útěcha).

Shaddam, uvězněný tu v nemilosti, ztratil naději, že najde nějaké lepší partie pro zbývající tři dcery. Naštěstí Dalakovi kolovalo v žilách aspoň trochu šlechtické krve, byť neměl žádný formální titul, a povedlo se mu zplodit mužského dědice. To se nepodařilo žádné ze Shaddamových manželek.

Dveře do porodního pokoje se bez dovolení otevřely – další známka nedostatku dobrých mravů, jaký zde panoval. „Přišly jsme se podívat na dítě." Chalice, mohutná a vysoká, byla o něco starší než Wensicia. Dvě nejmladší dcery Josifa a Rugi byly už obě dospělé, ale zůstávaly chráněné i přes svůj výcvik, řízený Bene Gesseritem. Všechny se hnaly k Wensiciině posteli a začaly se rozplývat nad nemluvnětem.

„Už jste vybrali jméno?" ptala se Rugi a dívala se z Wensicie na Dalaka. Shaddamova nejmladší dcera měla hnědé vlasy, výrazné lícní kosti a levandulové oči a byla dost hezká, ale mlčenlivá a nijak zvlášť přemýšlivá a působila trochu jako opuštěné dítě. Rugi prostě jen tak… *existovala.* I když postrádala osobnost, v uplynulých lepších letech by pohlední mladí šlechtici obléhali ulice Kaitanu, aby ji mohli požádat o ruku. Teď už ne.

„Rozhodli jsme se ho pojmenovat Farad'n," použil Shaddam imperiální *my.* „Je to úctyhodné jméno z historie Corrinů, nejznámější z nich byl pradědeček korunního prince Raphaela. Byli i další význační Farad'nové, kdysi v dobách válek o…"

Nedopověděl, když zaznamenal, že ho nikdo neposlouchá. Josifa vzala dítě, kolébala je v rukou a cosi mu žvatlala. Shaddam se zašklebil. *Můj první vnuk se zrovna narodil v tomhle páchnoucím podpaží vesmíru, a už na něj mluví idiot.*

Přistoupil k posteli. „Dej mi ho, Josifo." Zatvářila se vylekaně. „A přestaň na něj blábolit jako blázen. Zaneřádíš mu mozek těmi nesmysly, které máš sama v hlavě.

Dám Farad'novi nejlepší učitele, jako najdu. Je to dědic Impéria."

Shaddam dosáhl svého a nešikovně si přebral dítě. Promluvil ke kojenci významně: „Jednoho dne budeš pravý Corrino, Farad'ne. Pamatuj na má slova."

„Zor-Fenring Corrino," doplnil Dalak a po andělských rysech mu přelétl hrdý úsměv.

„Je to Farad'n *Corrino. A* ty, Dalaku, nebudeš nikdy tvrdit nic jiného."

V pokoji se rozhostilo ticho. Ozýval se jen Shaddamův hlas, který monotónně mumlal dítěti, jak velkým se jednoho dne stane.

Je mnoho způsobů, jak učit, a mnoho způsobů, jak odnaučit. Často to bývá otázka přesně nasazené bolesti.

MISTR EREBOAM,
Manuál laboratorních procedur

„Proces pokřivení je jedno z nejposvátnějších tleilaxanských tajemství," prohlásil doktor Ereboam s náznakem varování v hlase, „a sestává z mnoha drobných krůčků." U dveří do své zaneřáděné kanceláře si se zvláštní zlobou změřil lady Margot a malou Marii. „Jistě pochopíte, že vám mohu ukázat jen malou část té dlouhé procedury."

„Hmmm, jistě." Hrabě Hasimir Fenring, který stál vedle své manželky a malé Marie, ani nemrkl. Jeho osobnost byla hrozbou sama o sobě, podobně jako nabitá zbraň. „My všichni máme svá tajemství, hmmm? Za všechna ta léta jsem svému příteli Shaddamovi neřekl o pravých plánech… a chybách… které jste vy Tleilaxané nadělali během toho projektu s amálem." Přejel si prsty po horním rtu, který se mu zkřivil úšklebkem. „Nezajímaly by takové věci imperátora Muad'Diba? Ano, já vím, že ano."

„Hidar Fen Ažidika byl nevyzpytatelný výzkumník! Kehl jeho plán neschválil!" Ereboamova výmluva zněla chabě. Mléčná pleť mu zbledla ještě víc.

„Hmmm-ach, ano, jsem přesvědčen, že by vám Muad'Dib uvěřil."

Lady Margot vzala manžela za paži. „Od pravdy se nemáte čeho bát, doktore Ereboame… pokud jde vážně o pravdu."

Albínský výzkumník se zatvářil ustaraně a zatahal se za bílou kozí bradku. „Už jste to jednou využili, abyste nás mohli vydírat, a my vám celé roky poskytujeme útočiště. Další výhrůžky nejsou třeba.“

„Ano, ach-hmmm, naše osudy jsou propleteny.“ V koutcích úst mu zahrál lstivý úsměv. „Neměli bychom se sebe navzájem bát… a mít před sebou tajnosti. Nechte nás podívat se na proces pokřivení. Má paní a já se tak možná poučíme o technikách, použitelných při výchově naší drahé dcerky.“

Před několika měsíci, když výzkumník navrhl použít proces pokřivení na Marii, Fenring ani na okamžik neuvěřil Ereboamovým altruistickým proklamacím. „V dítěti ženského pohlaví to může odemknout dosud neviděný potenciál. Nechcete, aby to děvče bylo vyzbrojeno pro jakoukoli výzvu?“ ptal se Ereboam. Samotná existence svobodných a nezávislých žen tleilaxanské Pány urážela. A zdálo se, že i děvčátko je jim trnem v oku. Ne, hrabě Fenring jejich pohnutkám nevěřil.

Fenring řekl: „Hmmm, snad bychom si měli ten váš proces nejdřív prohlédnout.“ Když viděl, jak se tleilaxanský výzkumník nad tou myšlenkou zarazil, poznal, že se rozhodl správně. „Trvám na tom.“

Marie se usmála jako andílek. „Jsem jenom malá holka, ale chci se učit.“

Vzhledem k Mariinu vynikajícímu rodokmenu a dokonalé výchově a výcviku Fenring věděl, že spolu s Margot mohou s tou dívenkou dokázat velké věci. Zvěd, assassin, spasitel, dětský imperátor… mnohem víc, než by dovolil Bene Gesserit.

Albín měl teď dlouhé bílé vlasy rozcuchané a pod očima se mu rýsovaly temné kruhy, jako by se nevyspal. Přesto promluvil energickým – dokonce horlivým – hlasem: „Pojďte se mnou, ale nečekejte, že porozumíte všem nuancím. Považuji to za nesmírně vzrušující proces.“

Ereboam je zavedl do laboratoře, která hostila mnoho vysokých válců z čirého plazu, táhnoucích se od podlahy ke stropu, obklopených trubicemi, držáky a vyvýšenými můstky

ve dvou úrovních. Nevrlí technikové středních kast obsluhovali hučící a pulzující přístroje na identicky vyhlížejících panelech po obvodu místnosti. U trubic stálo osm mužů s oholenými hlavami v prostých přiléhavých oblecích, které nedokázaly zakrýt jejich odlišné tělesné uspořádání. Jeden z nich se chvěl a dva další vypadali vystrašení, zatímco zbytek působil klidně. Fenringovi se nechtělo věřit, že jsou to všechno gholové stejně jako kopie Pitera de Vriese, které byly zničeny.

Lady Margot a Marie vypadaly, jako by se chystaly zhlédnout představení kejklířů. Netrpělivý albínský doktor přecházel sem a tam jako uzlík nervózní energie, celý se chvěl nedočkavostí. „Uvidíte jednu z chemických fází naočkování, jen malou část přípravného procesu, který má zpřístupnit psychiku subjektu pro příslušnou rekonfiguraci."

„Nakolik to poškodí původní osobnost?" zeptala se lady Margot.

Tleilaxan se zatvářil uraženě. „V jistých oblastech se vyrovnáme Sesterstvu. Nemůžete čekat, že vám odhalíme všechno." Dál na něj soustředěně hleděla a znervózňovala ho ještě víc, až konečně dodal: „Proces pokřivení zahrnuje chemickou a farmakologickou složku, složku fyzického napětí a psychologickou složku. Nakonec je subjekt zlomen a přetvarován, naprosto přístupný a mimořádně vytvarovaný. Je to zvlášť užitečná technika pro použití u mentatů, kteří potřebují tvrdou a zároveň jemnou manipulaci k vytvoření vynikající mentální struktury."

„Takže, hmmm, drogy, psychické tlaky, vnucené konflikty až ke krizovému bodu."

Marie dychtivě přihlížela, málem lačně. „Chci to vidět zblízka." Fenring se podíval na výzkumníka a postaral se, aby Ereboam pochopil, že to není prosba.

Osm subjektů bylo nahnáno, někdy i nevybíravě, postranními průlezy do trubic. Ty se uzavřely a uvěznily je v tom válcovitém prostoru. Fenring hleděl na rostoucí paniku na tvářích subjektů. Jeden z mužů začal marně bít do silné zaoblené stěny.

„To je všechno rutina.“ řekl Ereboam přezíravě. „Počítá se s tím, že všechny subjekty budou zmateny a poplašeny. Je to součást procesu.“

Trubice se začaly hlučně plnit hnědou hustou tekutinou. Marie vykřikla, poplašeně nebo možná radostně, když se ti holohlaví muži úplně potopili. Všech osm subjektů se pokoušelo vyplavat výš, ale jak se hladina kapaliny zvedala, brzy už nedokázali udržet hlavy nad vodou. Příval tekutiny se zastavil a v kalné kapalině bylo vidět, jak postavy bojují. Ereboam se ani nepohnul, aby ten experiment zastavil.

„Utopíte je?“ zeptala se lady Margot. Doktor, stojící u spodku nejbližší trubice, se konejšivě usmál. „Jakmile se nadechnou, naplní si plíce silně okysličenou směsí. Dokážou dýchat – když se plně poddají tomu procesu. Je to lekce naplněná duchovnem, nutnost úplně se odevzdat něčemu, co je mimo jejich chápání. Důvěřovat *nám.* Ty subjekty jsou bezmocné a jistě vědí, že tady mohou zemřít… ale jakmile se poddají, poznají, že my – jejich nadřízení Páni – jsme milosrdní. Poté, co se ocitnou tváří v tvář smrti, projdou prvním krokem odevzdání. Prvním z mnoha.“

„Hmmm-achch. Chápu, jak to může účinkovat.“ Když sebou všech osm mužů ve válcích přestalo mlátit, stoupaly tekutinou bublinky. Subjekty vdechovaly tekutinu a vydechovaly z plic vzduch.

„Tohle zároveň naladí primitivní naprogramování v jejich mozcích, vrátí je zpět do doby, než jednotlivé druhy živočichů vylezly z moře,“ pokračoval Ereboam. „Vystavujeme naše pokřivované subjekty prapůvodním podmínkám, abychom obešli nános lidské zkušenosti. V jistém smyslu je pokřivení nesprávné označení. Raději o tom uvažuji jako o narovnání, o očišťujícím procesu, jímž tvoříme tabulu rasu, čisté plátno, na němž pak tvoříme své genetické umění.“

Ereboam zvedl ruce a ukázal na sousední trubice, pak se tekutina pročistila a odhalila ponořené subjekty. „Vypadají jako ryby v nádrži,“ řekla Marie. „Podívejte se jim na rty.“

„Jakmile si uvědomí, že přežili, že mohou dýchat, začínáme měnit chemické složení roztoku, dodáváme drogy, které v nich vyvolají euforii a tím ještě větší podřízenost. Opakováním a střídáním pocitů bolesti a strachu brzy vytvoříme kostru jejich nové duševní formy. *Naší* formy. Celý ten proces si vyžádá roky – to proto má pravý pokřivený mentat tak vysokou cenu. Víc než polovina subjektů selže.“

„Oni selžou? Nebo zemřou?“ zeptala se lady Margot.

Ereboam se na ni podíval. „Selhání znamená smrt. Tohle není hra ani zábava. My Tleilaxané musíme udržovat jisté standardy.“

„Stejně jako my, hmmm.“ Fenring položil dívence otcovsky ruku na rameno. On sám dceru učil vysoce komplikované bojové triky, rafinované způsoby zabíjení a další rozličné jemnůstky vražd. Marie, zdokonalená mentálními metodami Bene Gesseritu od lady Margot a chůvy, byla už stejně zdatná jako kterákoli akolytka dvojnásobného věku. „Ale my si nepřejeme vystavovat tohle drahé dítě takovému riziku.“

Margot dodala: „Benegesseritský program šlechtění se táhne po celé generace a naše dcera je vyvrcholením staletí pečlivé manipulace. Je pozoruhodný exemplář.“

Tleilaxanský výzkumník je překvapil, když si odfrkl. „My Tleilaxané víme o chovných snahách vašeho Sesterstva a už dlouho sdílíme váš cíl vytvoření Kwisatze Haderacha.“

„Nač by Bene Tleilax potřeboval Kwisatze Haderacha?“ zeptala se lady Margot s náznakem pohrdání v hlase.

„Z téhož důvodu, proč ho chce vaše Sesterstvo. Vaše plány možná vyvrcholily dříve než naše, ale naprosto zklamaly. Podívejte se, co ty čarodějnice vypustily do vesmíru.“

„A vaše plány dopadnou lépe?“ Margot se podívala na albína. Její manžel byl také neúspěšný Kwisatz Haderach, ale podle jejího názoru se jeho „neúspěch“ nakonec ukázal být triumfálnější než údajný „úspěch“ Paula Atreida.

„Osud našeho kandidáta se ještě ukáže,“ řekl Ereboam. „Naše nejslibnější vzorky zatím nedosáhly svého vrcholu.

Potřebujeme pár měsíců a pak budeme mít vlastního Kwisatze Haderacha.“

Fenring se podíval na svou ženu a oba si pomysleli totéž. Kwisatz Haderach, vypěstovaný Tleilaxany? To byl další tajný plán, který si budou muset nechat předvést.

Nebojím se jedů ani predátorů, dýk ani přírodních nebezpečí. Bojím se lidí, protože těm je těžší se ubránit a ještě mnohem těžší porozumět.

SVATÁ ALIA, VLÁDKYNĚ NOŽE

Stavební týmy vybudovaly vysoké věže a památníky po celém Arrakénu, mnohé z nich pojmenované po Alii Atreidové, neobyčejné – a někteří tvrdili, že svaté – sestře Muad'Diba. Alia po té cti nikdy netoužila, ale připadala jí zábavná.

V rámci pokračujícího plánu citadely severně od města zařídil Whitmore Bludd celé křídlo údajně kvůli ní. Parádivý mistr meče měl však nerealistické představy o Aliiných zájmech a volbách. Nedokázal se na ni nedívat jako na pouhé dítě, vybral pro ni pastelové barvy, spletité a květinami zdobené klenuté průchody a pokoje plné sladkých ozdob. Hračky, zábavy. Jako by byla normální holčička.

Alia se raději nastěhovala do komnat, které Bludd označil za „pokoje pro hosty". Její nákladně zařízené prostory zůstaly k velkému úleku mistra meče neobydleny. Alii to bylo jedno, podle ní by se mohly klidně předělat na skladiště.

V pokoji, který si vybrala, stála velká nádrž s plastikovými stěnami se sedmnácti drobnými černými tvory. Dokázala celé hodiny sedět a pozorovat, jak cupitají pod panelem umělého vytápění. Tvorové se rádi schovávali ve stínech, nebo se vyhřívali na ozdobných kamenech. Černí štíři se většinou moc nehýbali, ale krčili se a číhali na kořist,

kterou jim Alia dodávala, kdykoli byl čas ke krmení. Štíři seděli bez hnutí, dokud nějaký impulz nespustil instinktivní reakci, geneticky naprogramovaný pohyb a odezvu.

Alia ze svých vzpomínek na nesčetné životy věděla, že děti všeobecně milují zvířecí mazlíčky. A tak si umínila, že si je pořídí taky, i když si něco v ní uvědomovalo, že to dělá z jiných důvodů.

Alia odstranila víko a naklonila se nad nádobu. Uměla od sebe rozeznat všech sedmnáct pavoukovců, ale nepodnikla ten pošetilý krok a nepojmenovala si je. Natolik malá holčička nebyla.

Dva tvorové se pohnuli, kdežto ostatní zůstali na místě. Někdy je pozorovala, jak bojují územní bitvy o drobné místečko uzavřeného prostoru. Byli jako píseční červi, střetávající se na okrajích svých teritorií… nebo jako bratrovy armády, ženoucí se do bojů džihádu. Rozdíl byl jenom v měřítku.

Sáhla do té dutiny s plastikovými stěnami a připomněla si zdobené akvárium, které mívala matka na caladanském hradu… ta vzpomínka pocházela z doby dávno před Aliiným narozením. *Akvárium.* To slovo se tady na Duně často neříkalo. Představa průhledné schrány plné vody a chování ryb jako mazlíčků by fremenům připadalo divné. Toto akvárium uchovávalo jen sucho a tvory z písku a skal.

Podobní černí štíři byli v pouštích Duny běžní. Fremeni si je drželi v síčích pro jed, který se nanášel na krispely. Jejich bodec obsahoval velice silný jed, který předčil řadu jedů, užívaných Tleilaxany.

Ale jedy Alii nezajímaly. Vynořila se z dělohy s myšlenkami a schopnostmi Ctihodné matky. Když se její matka napila Vody života, od základu se změnila Jessičina tělesná chemie a spolu s ní i nenarozená dcera. Bodec štíra jí nemusel dělat starosti.

Prstíky měla malé a baculaté, pořád ještě dětské. Krátká ručka měla tuze málo masa. Když vložila ruku do nádoby, černí štíři couvli a zvedli zakroucený ocas a zaujali obranný

postoj. Bodce byly jako zahnuté jehly. Dva pavoukovci nejblíže její paže zvedli klepeta, připraveni k boji.

Ale Alia pomalu vložila do akvária i druhou ruku. Opatrně je popadla zezadu za segmentované zadečky a vytáhla nejprve jednoho štíra a pak druhého, položila si je na hřbet ruky. Rychle se zklidnili, dělávala to s nimi často. Když se jí pohnuli po paži, zalechtaly ji ostré nožky po kůži. Nebáli se jí. Zasmála se pro sebe.

V hlavě měla společnost mnoha přízračných přátel, sester a předků, ale byly to vzpomínky na naplněné životy, s osobnostmi formovanými nesčetnými roky a zkušenostmi. Jako dětští kamarádi byli k ničemu a Alia se cítila osamělá. Neměla žádné pravé přátele, žádnou důvěrnou kamarádku, s níž by se mohla hihňat a šeptat si s ní. Ani ti štíři vlastně nebyli moc dobří mazlíčci.

Uslyšela, jak někdo hrůzou zalapal po dechu. „Co to děláš, dítě?“

Alia okamžitě poznala hlas Irulán, trhla sebou nad tím vyrušením, ale neobrátila se.

„Pokoušíš se mě snad zabít, drahá Irulán?“ zeptala se Alia a pořád hleděla do nádrže. „Vylekala jsi mě, mohla jsem trhnout rukou a štíři mě mohli bodnout.“

Irulán se opatrně přiblížila. „Nic takového jsem v úmyslu neměla, jak dobře víš, Alie – a protože mi často připomínáš, že jsi Ctihodná matka, dokážeš se ochránit před každým jedem.“

„Tak proč se strachuješ?“

„Nemohla jsem si pomoci. Bála jsem se o tebe.“

„Takový nedostatek ovládání napovídá, žes něco ze svého benegesseritského výcviku už zapomněla. Neměla bys psát novou knihu? Můj bratr se už nemůže dočkat, až si ji přečte.“

„Práce postupuje dobře, ale objevila jsem spoustu rozporů. Mám problémy vybrat si, kterou verzi zvolit jako pravdivou. Jakmile tu historii napíšu, většina lidí ji přijme za svou, takže musím být opatrná.“

„Opatrná na fakta sama, nebo na politiku za nimi?“ zeptala se Alia rozpustile.

„Jedno ovlivňuje druhé.“ Irulán popošla blíž k nádrži. „Proč si chováš ta stvoření?“

„Ráda si s nimi hraju. Ještě mě nebodla.“

Irulán vypadala stísněně, ale to nebylo nic nového. Princezna jaksi nerozuměla své roli vůči Paulově sestře, své údajné švagrové. Občas jí Irulán dokonce dávala najevo zvláštně mateřské city a Alia nevěděla, jestli jsou upřímné, nebo ne. Zdálo se, že z nich Irulán nic nezíská, a přesto…

„Chlubíš se tím, že jsi víc než jen dítě, ale část tebe pořád je – nebo chce být – holčičkou. Měla jsem čtyři mladší sestry. Hrály jsme si spolu a hádaly se a svěřovaly si tajemství, jakmile na nás v imperiálním paláci nedohlížela žádná vychovatelka nebo stráž. Je mi líto, že nemáš ani takové dětství, Alie.“

Alia si prudkým gestem smetla štíry z paže zpátky do písku a kamení v nádrži. Nervózní a dezorientovaní tvorové netušili, co se to v jejich světě najednou stalo, a začali spolu zápasit, klapali klepety a sekali bodci.

„Mám mnoho dětství – všechna ve Zděděných vzpomínkách.“ Nedokázala se zarazit, musela přidat posměšek. „Jednoho dne to taky pochopíš, Irulán, pokud se kdy staneš Ctihodnou matkou.“

Princezna na ten výpad nezareagovala. „Klidně si to říkej, malá Alie. Já vím, že se můžeš ze Zděděných vzpomínek naučit spoustu věcí, ale ne všechno. Potřebuješ vlastní dětství.“

Poušť vymaže každou šlépěj.

PRINCEZNA IRULÁN,
Příručka Muad'Diba

Síč Tabr.

Paul s matkou sem přišli poté, když před spoustou let utekli před Harkonneny, ale předtím byl ten izolovaný síč pouhé jedno z fremenských sídlišť, stejně jako ostatní. Teď se považoval za posvátné místo. *Měním všechno, čeho se dotknu,* pomyslel si Paul.

Fremenský tradicionalismus uchránil síč Tabr nedotčený, i když v Arrakénu pod mistrovským vedením Whitmorea Bludda dále rostla obrovská nová pevnost a vládní komplex. Zatímco byl Stilgar na Bele Tegeuse, Gurney na Giedi Primě a Alia zůstala dohlížet na vládní záležitosti, on s Chani přišel sem, aby si zas připomněli chuť pouště, vůně a rysy toho, jaký býval život dřív. Přišli se znovu spojit sami se sebou a *odpojit se* od nesmyslů, které kolem nich pořád narůstaly. Džihád… monstrum, které se stávalo Paulovou součástí jako druhá kůže. Fremeni by porozuměli tomu tajemnému volání po nalezení vnitřního útočiště duše.

Když se s Chani usadili ve svých starých prostorách mezi skalními stěnami a se známými závěsy přes dveře, nepotřeboval Paul žádnou jasnozřivost, aby věděl, že ten krátkodobý klid bude brzy přerušen.

Paul z praktických důvodů oznámil, že jede do síče Tabr dohlédnout na rostoucí těžební operace koření v poušti,

poblahopřát dělníkům a jejich vedoucím, pochválit jejich úspěchy a politovat ztráty. Melanž, životní míza jeho Impéria, dál proudila žilami vesmíru.

Současný naib tohoto sídliště jménem Dayef se nemohl dočkat, až vezme Muad'Diba na pole s kořením. Paul a Chani se převlékli do plného pouštního úboru, vzali si frametu, zkontrolovali si filtršaty. I když bude mít s sebou celou armádu strážců, pomocníků a pozorovatelů, staré zvyky by mu nedovolily jednat lehkomyslně tváří v tvář syrové síle Arrakis. Tam v poušti se může odehrát mnohé neštěstí.

Dayef vybral mladého fremenského pilota, který přísahal, že se popere i s bouřkou, aby ochránil Muad'Diba. Paul řekl jen: „Dnes bych uvítal let s menšími turbulencemi."

Dayef se posadil vedle něj do toptéry, opustili ochranu hor a vylétli do rozlehlého oceánu dun. Tento naib byl spíš obchodní vůdce než válečník, měl krispel, ale zároveň si vezl účetní desky.

„Naše výroba je nyní pětkrát vyšší, než byla produkce rodu Harkonnenů při svém vrcholu," vysvětloval Dayef. „Když najdeme koření, rozmístíme minimálně čtyři kombajny. Nové speciální karyóly se vyrábějí nejméně na šesti různých planetách a každý měsíc nastupují do služby další."

„Co naše ztráty kvůli počasí a červům?" Paul si pamatoval, jak takové věci neustále brzdily práci rodu Atreidů.

„Teď jsme schopni rozmístit ve vzduchu dvakrát tolik pozorovatelů. Vydávají se dál na průzkumné mise a dokážou dřív ohlásit známky po červovi. Tak můžeme pracovat za většího bezpečí."

„Nechci žádná neštěstí." Jak jen vévoda Leto nesnášel ztráty svých mužů! Paul v sobě ucítil bolest. Otec by byl zděšen Paulovým džihádem, v němž jeho jménem zemřely už miliardy lidí. Leto by byl truchlil nad tou příšernou cenou, ale Paul musel mít před očima dalekosáhlejší obraz a prohlédnout skrz tu krev do budoucna. Do bezpečného budoucna, jak doufal.

„Vždycky jsou nějaká neštěstí, Muad'Dibe. Ale s pravidelnými dodávkami nových strojů zavádíme do služby podstatně víc vybavení, než v poušti ztrácíme, nejméně o sedmnáct procent více."

„Koření musí proudit," řekla Chani.

„To musí," souhlasil Dayef.

Paul pozoroval poškrábaným plazovým oknem toptéry, jak se lidé dole na aktivním poli koření činorodě hemží jako mravenci. Pilot přistál poblíž první ze čtyř obřích továren koření.

„Tyto operace probíhají teprve dvacet minut a už se rozběhly na plnou produkční úroveň," oznámil Dayef.

Paul s potěšením pozoroval dokonalou součinnost, která dokázala za necelou půlhodinu vybudovat skutečné město, veškerou mašinérii, těžící hlubokou bohatou žílu koření, kterou průzkumníci objevili teprve ráno.

Před lety, během úvodní exkurze, kterou vévodu Letoví poskytl doktor Kynes, existovala jenom jedna pásová továrna. Teď Paul napočítal šest podobných hmyzích staveb, pomalu se sunoucí stroje, každý o velikosti průmyslové základny. Pracovní skupiny pobíhaly horečným tempem: sklizňoví technici, odborníci na duny, operátoři hloubkových sond, dělníci, dokonce i několik ošlehaných inspektorů CHOAM.

Vedle zkušených fremenských sklizňových posádek tu houfně pracovali i dobrovolní poutníci z jiných planet, kteří považovali za součást svého posvátného hadždže dotknout se přírodní melanže na dunách. Armády pracovníků sestávaly též z vězňů a otroků, zajatých během džihádu. Poražení a indoktrinovaní přijali Muad'Dibovu záruku svobody po šesti měsících služby v továrně na koření. Pak budou propuštěni, získají odpuštění a možnost zůstat na Duně. Té odměny se ale dožil jen málokdo.

Paul ucítil, jak ho uvnitř bodlo, když si uvědomil další rozdíl mezi sebou a svým otcem: vévoda Leto by měl strach nasadit v takových operacích nucenou pracovní sílu, ale právě teď bylo nutné uspokojit závazky Gildě a krmit mašinérii, která řídila nové Impérium Muad'Diba. *Děláme, co se po nás*

chce. A ti lidé to mlčky vyžadovali, nutili se k účasti v těchto pracovních skupinách, aby projevili nadšení a vlastní cenu. A budou to pro něj dělat dál. „To je působivé, Dayefe.“

„Dělají to, aby ukázali svou víru ve vás, Muad’Dibe.“

Chani tiše Paulovi vyhubovala: „Nezapomínej, že jsi jenom člověk, Usúle.“

Usmál se na ni. „Ty mi nikdy nedovolíš na to zapomenout, má sihájo.“ Přesto to *vážně* potřeboval připomínat, protože žil v Arrakénu, pozoroval budování své okázalé pevnosti, slýchal miliony lidí, skandujících jeho jméno, věděl, že se jeho prapor rozmisťuje po celé galaxii, na více planetách, než by se kdy obtěžoval spočítat.

Jsem jenom člověk. Jsem Paul Atreides. Jsem ten hrozný Muad’Dib jen tehdy, když si jím dovolím být.

Tato zásoba koření byla nalezena v části pouště, chráněné nízkou linií skalních výběžků, červi by se proto mohli přiblížit jenom z jedné strany, takže pozorovatelé soustředili pozornost ta ni. To znamenalo, že sklízecí proces operoval za větších bezpečí než obvykle a mohl pokračovat mnohem déle, než by se jinak dalo čekat.

Nízká skalní stěna je však neochránila před náhlou písečnou bouří, která se rozdmýchala na východě. Termální proudy ze žhavého písku se mísily s větry, které vály podél ostré linie skalního pohoří, dohromady vytvořily náhlou a nečekanou bouři.

Dayef v kryté toptéře poslouchal na jednotlivých vlnových pásmech hlasy, které začínaly praskat statickou elektřinou. Sklizňové posádky upozornily všechny pracovníky na změnu počasí, povolaly hlídky zpátky ke karyolům, ale většina čet zůstala na svých stanovištích. Pásové továrny dál čeřily písek a sklízely až do poslední možné chvíle.

„Vědí, že jsi tady, Muad’Dibe, a proto mají v úmyslu snažit se až do posledního okamžiku,“ vysvětloval Dayef.

„To nechci. Povolej je. Okamžitě! Je to rozkaz. Neohrožuj je.“ Podíval se na Chani vedle sebe a pak na blížící se okraj bouře. Nechtěl ohrozit ani ji. „A my musíme odletět dřív, než udeří ten vítr.“ Pamatoval si, jak otec křičel: *Do háje*

s kořením!, a na ta zoufalá opatření, která podnikl, aby zachránil pár mužů, kteří tam zůstali…

Dayefův rozkaz vyvolal v dočasném táboře další honičku, ale někteří dělníci se pořád ještě neevakuovali. Naopak stáli u svých kombajnů, zvedali pěsti a skandovali. Paul taktak pochytil tichou ozvěnu jejich hlasů: „Muad'Dib, Muad'Dib…"

V záblesku vzteku a hrůzy si Paul uvědomil, že těm dělníkům poskytl falešný pocit bezpečí prostě jen tím, že sem přijel na kontrolu stanoviště. Tak moc toužili po jeho chvále, že cítili bláznivou potřebu se předvést. Teď už pozoroval jako břitvu ostrý prach, stáčející se nad skalní stěnou, hnědá oblaka, vířící jako kouř hořící vesnice. Tyto větry nesly částečky hrubého písku se silou, která by dokázala sedřít maso z kostí, a ti muži to věděli.

Karyoly sestoupily, sbíraly veliké pásové továrny, zvedaly je do vzduchu a pomalu s nimi odlétaly, jak se počasí zostřovalo. Pilot se obrátil na Paula a Chani. „Pokud nechcete, abych bojoval s pekelným větrem, Muad'Dibe, musíme už odletět."

„Do toho." Paul se připoutal a ujistil se, že Chani udělala totéž. Kloubová křídla toptéry se rozkmitala a zvedala je výš. Vítr se do nich už začínal opírat. Několik posledních pozemních automobilů se hnalo na palubu sklízečů a volalo po naložení. Bylo to jako obrovský vzdušný most ve válečné zóně. Toptéra se zvedala nad duny, Paul se díval dolů a slyšel syčení písečných zrnek po průhledném štítu.

Dayef se dotkl sluchátka v uchu a přikývl. „Vedoucí sklizňových čet hlásí, že se všechno velké zařízení stahuje pryč, Muad'Dibe. Ztratil se tucet malých vozidel, čtyři písečná rypadla a dvoje sáně."

„Co ti muži tam dole?" Paul pozoroval na hřebeni nízké duny řadu třiceti postav. Látka pracovních úborů jim vlála, jak se napínali. Zvedali ruce do vzduchu a hrozili bouřce.

„Jenom jedna z našich nových otrockých posádek z Omwary. Jsou to tvrdí pracovníci, ale trochu neukáznění. Sice se nepřipojili k rebelu Thorvaldovi, ale stydí se za to, že mu

někteří jejich bratři poskytli dočasný útulek na planetě. Chtějí vám prokázat věrnost.“

„Mohou svou věrnost prokázat tím, že budou plnit mé rozkazy. Řekni jim, aby se dostali do bezpečí! Postarej se, aby se dozvěděli, že jim to nařizuje *Muad'Dib.* Nech je nalodit na poslední dopravník.“

Písečná bouře se zhoršovala, snášela se přes hřeben jako závěs a už vymazávala stopy lidské činnosti v poušti. Dayef se zamračil. „Spojení se přerušilo – příliš moc statické elektřiny.“

„Nevejdou se do toptér?“ zeptal se Paul a cítil stále větší zoufalství. „Mohli bychom přistát a nabrat je.“ Zaťal pěst a uvědomoval si, jak nebezpečí každou vteřinou roste.

Toptéru zasáhl tvrdý nápor větru, odhodil ji stranou, až zavrávorala směrem k zemi. Její kloubová křídla zamáchala a snažila se udržet plavidlo ve vzduchu. Z řízení v kokpitu se rozezvučely sirény, jak se pilot snažil uchránit je pádu. Bouře sílila každou chvíli a její čelo se už přehnalo přes pracovní stanoviště.

Paul se podíval na Chani, dospěl ke tvrdému rozhodnutí. *Nebudu ji riskovat.* „Ty muže nemůžeme zachránit. Pokud pošleme dopravníky zpátky, aby je sebraly, ztratíme navíc i ta plavidla a další muže.“

Chani se tvářila ustaraně. „Oni věří, že máš moc je zachránit, Usúle. Věří, že dokážeš zasáhnout a zastavit vítr.“

Ale já jsem jenom člověk!

Řada dělníků pod nimi dál pokřikovala na bouři. Toptéra se otřásla a pilot konečně zvedl letoun a odnesl Paula a Chani bezpečně nad nejhorší bouřku. Paul dál hleděl dolů. Co si teď ti ubozí blázni musí myslet? Copak vážně věřili, že Muad'Dib dokáže kdykoli zastavit vítr? Budou umírat s myšlenkou, že je zklamal?

„A co koření?“ zeptal se Paul. „Dostali jsme plný náklad?“

„Myslím, že ano, Muad'Dibe.“

Jeho otec by něco udělal, *riskoval* by cokoli, aby ty muže osobně zachránil, i kdyby to stálo mnohé další životy, celou

sklizeň koření a veškeré vybavení. Ale Paul v jistých věcech nebyl jako otec, protože byl víc než vévoda a musel brát v úvahu potřeby celého Impéria. A bez melanže, která maže jeho soukolí…

Muži, odsouzení k záhubě, stáli pořád dole na vrcholku duny a čelili rezavému větru bouře. Viděl, jak tři z nich klopýtli a spadli, sraženi prudkými poryvy. Další bojovali, aby se udrželi zpříma, jako by chtěli cosi Muad'Dibovi dokázat… ale co? Kdyby byl Paul Atreides mladší, možná by se rozplakal nad jejich slepým zápalem, kterému říkali statečnost. Ale fremenský výcvik a vztek kvůli jejich zbytečnému gestu potlačily všechny slzy.

Bohužel věděl, že ostatní členové sklízecích posádek, ti, kteří byli svědky oné nesmyslné, byť dramatické oběti, si z toho odnesou úplně jiný závěr. Jak se písek a vítr stáčely nad opuštěným pracovištěm a konečně pohlcovaly zbytek vzdorných mužů z Omwary, uvědomoval si Paul, že to svědkové nebudou chápat jako osud, jaký si člověk zaslouží, neposlechne-li přímé rozkazy Muad'Diba. Budou ty blázny obdivovat jako pravé věřící a on s tím nic nenadělá.

„Odvez nás zpátky do síče Tabr," nařídil pilotovi. „Už jsem viděl dost."

I když často používám nože, zřídkakdy zabíjím dvakrát stejným způsobem. Je pro mě mnohem zajímavější a bezpečnější neustále vymýšlet nové metody a úhly útoku – ten neustálý proces vybrušuje ostří mé mysli víc a víc s každou zkušeností. A to skvělé tajemství načasování a překvapení! Ano, to je téma samo o sobě. Oslovuje samotnou podstatu ovládání.

HRABĚ HASIMIR FENRING

I po více než čtyřiceti letech manželství považoval i hrabě Fenring svou ženu Margot stále za neuvěřitelně přitažlivou… jak mu připomínala pokaždé, když ho svedla. V zájmu manželství a vlastního fyzického blaha Fenringa nikdy neunavilo nechávat se polapit.

V rezidenci v Thalidei, v jejich soukromém útočišti našel Fenring vzrušení nejen ve vřelém a příjemném sexuálním aktu, ale i v tom, že objevil a zneškodnil čtyři další tajné tleilaxanské výzvědné přístroje. Kolikrát ti trpasličí mužíčkové asi pozorovali jejich milování? Hrabě, zprvu rozzuřený tou dotěrností, se rozhodl vypátrat původního viníka a uškrtit ho, nejlépe před očima dalších ječících Tleilaxanů. Na druhé straně, o bizarním a prudérním přístupu této rasy k sexu věděl své, a tak usoudil, že ti špióni nejspíš sledovali jeho a Margotinu vášeň spíš s jistou mírou znechucení, než se vzrušením. To pomyšlení ho pobavilo.

Fenring nerozhodně nebyl žádný krasavec. Rysy jeho hubené tváře připomínaly fretku a možná nebyly nijak zvlášť

pohledné, ale tělo měl svalnaté a pěkně snědé. Nikdy se nijak zvlášť nesnažil o ženskou pozornost. Jeho uměním bylo držet se tiše, dělat *neviditelného,* aby tak mohl našeptávat do vhodných uší, vklouznout do jistých pokojů a vyslechnout tam důvěrné rozhovory.

Jakmile se přesvědčil, že tleilaxanské výzvědné oči byly deaktivovány, svlékli se s Margot a dívali se jeden na druhého v teplém světle zlatých světelných panelů. Odvedla ho k posteli a začali si navzájem předvádět své dovednosti z neustále rostoucího repertoáru umění rozkoše. Po čtyři desetiletí Fenring neustále žasl nad tím, kolik se toho naučil a kolik technik ještě musí vyzkoušet.

„Ach, má drahá, jsi pro mě vždycky zázrak.“ Leželi na posteli a on ji něžně líbal. Špičkami prstů se ho co nejjemněji dotýkala na uchu, tvořila mu na kůži neviditelnou výšivku z rozpálených neuronů. Zachvěl se.

„Dobře se k sobě hodíme,“ souhlasila.

Vybrali si jeden druhého z politických důvodů i ze vzájemné přitažlivosti. Jejich sňatek, který se odehrál téměř souběžně se Shaddamovou svatbou s jeho první ženou Anirul, přitáhl mnohem méně pozornosti a skoro žádnou podívanou. A přesto tento svazek vydržel mnohem, mnohem déle.

Nůž se zlatou rukojetí, který bašár Garon přivezl jako dar na usmířenou od sesazeného imperátora, pořád ležel na sekretáři. Fenring se na něj občas podíval a pomyslel na Shaddamovu vroucí touhu vrátit se zpět na Lví trůn. Přestože Paul Muad’Dib páchal hroznou škodu lidské civilizaci, Fenring nikdy nedokázal přesvědčit sám sebe, že přítel Corrino je lepší alternativa. Ne, on a Margot měli vlastní plány.

Zatímco se s ní Fenring miloval, fantazíroval, ale ne o jiných ženách. Vzpomínal na teplou krev na svých prstech, na pečlivý výběr náležitých nástrojů svého řemesla. Měl-li po vykonání té krvavé práce dost bezpečného času, užíval si pohled na sytou vínovou barvu životní esence své oběti, na to, jak jí prýštila z těla a vylévala se a jiskřila i v tom nejmenším světle, jako by se pokoušela znovu zachytit život, ale pak to

vzdala, srazila se a ztvrdla. Ani Shaddam netušil, kolik lidí Fenring zabil.

První z jeho vražd se odehrála mnohem dřív, než si patriarcha Corrinů uvědomoval. Fenringovi byly pouhé čtyři roky. Čtyři! Byl na ten výkon hrdý, protože to znamenalo, že i v tak mladém věku dokázal poznat nepřátele. Ten pubertální chlapec ze dvora, kterého probodl, si to stejně zasloužil, protože se ho pokusil sexuálně zneužít. Fenring už jako dítě prohlédl útočníkova lstivá slova a sliby a ponořil mu kapesní nůž hluboko do břicha. Silou vůle vždycky vynahrazoval všechny nedostatky protivníkovy fyzické převahy. Mladý Hasimir zasadil oběti stovku ran, než měl dost. A protože ten pubertální chlapec svou abnormální sexuální činnost tajil, nikdo nikdy čtyřletého chlapce nepodezíral.

Teď si Fenring povzdechl, vzpomínka ho vzrušovala. Margot ho držela, přizpůsobovala své pohyby jeho, zkušeně ovládala vlastní tělo, aby vyvrcholili společně a bouřlivě.

„S tebou nemůžu ani pomyslet na nic jiného, má drahá," zalhal Fenring.

Usmála se. „Vynahrazuju ti tak, žes měl takové pochopení k chovným závazkům, které na mě uvalilo Sesterstvo." Pohladila ho po tváři, poškrábala jeho strniště. „A byl jsi tak láskyplný."

„Chápal jsem, že je třeba Feyda-Rauthu svést. Nebylo to těžké, soudím?"

„No, tvářil se dost suverénně, ale byl to ještě chlapec. Rád od žen slýchal, jak dobrý je v posteli, místo aby si nechal ukázat, *jak* být v posteli dobrý. Kromě toho, teď už je mrtvý. A my díky tomu máme malou Marii."

„Ano, hmmm, máme ji – a Sesterstvo ne."

„Ani Tleilaxané," dodala Margot a snažila se potlačit vztek. „A teď tvrdí, že mají vlastního Kwisatze Haderacha. Musíme zjistit jejich plány."

Fenring věděl, že potřebuje způsob, jak tu informaci z doktora Ereboama vypáčit. „Možná, že prostřednictvím jejich plánů a tvé znalosti Sesterstva – a Marie – vážně uspějeme a vytvoříme pořádného nového Kwisatze Haderacha, ne

takového blázna, jako je Muad'Dib, ani slepou uličku, jako jsem já."

„Já chci vidět Kwisatze Haderacha," ozval se tenký hlásek, až se Fenring lekl. Vyskočil z postele, připravený k útoku. Malá Marie si klidně seděla na provizorním sedátku hned za dveřmi. Na drobné tváři měla nevinný, ale pobavený výraz.

„Jak dlouho jsi tady?" chtěl vědět Fenring.

„Dívala jsem se. Učila jsem se. Jste oba moc zajímaví."

Fenring nikdy nebyl zvlášť prudérní a lady Margot už rozhodně ne, ale pomyšlení na to, jak je dcera sleduje při milování, je oba popletlo a jeho uvedlo do rozpaků. Vlastně to bylo mnohem horší než všetečné oči Tleilaxanů.

„Musíš se naučit ctít hranice soukromí," řekla její matka.

„To jsi mě neučila. Cvičila jsi mě, abych byla neviditelná, abych mohla špehovat. Copak jsem si nevedla dobře?"

Lady Margot nevěděla, co má vlastně říct. Fenring se nakonec rozesmál. Nespočetná staletí se stává, že děti přistihnou rodiče při milování, ale má to být jen náhoda. Ne plánovaná záležitost.

„Ano, naučila ses to dobře, Marie," řekl suše. „A rozhodně jsi nás naučila, že máme být opatrnější."

Architektura našich životů tvoří krajinu historie. Někteří z nás budují veliké a trvalé pevnosti, kdežto jiní stavějí jen fasády.

PRINCEZNA IRULÁN,
Příručka Muad'Diba

Okázalé. Takové slovo přicházelo na mysl, spolu s *grandiózní*, *extravagantní* a *hrůzu budící* – ta všechna se hodila. Ale v konečné analýze zamýšlel Whitmore Bludd vytvořit něco, co by se vysloveně vymykalo popisu, honosnou pevnost, tak neuvěřitelnou, že historikové budou celá staletí diskutovat o tom, jak nejlépe popsat, co vybudoval tady v srdci Muad'Dibovy říše.

Dokonce i v uzavřeném inspekčním letadle, které se pomalu vznášelo nad staveništěm, potřeboval Bludd hodinu jen na to, aby obletěl hranice obrovité hlavní stavby a jejího komplexu budov a zahrad.

Ano, bylo to nesmírné.

Zóna pevnosti se táhla až na sever Arrakénu přes předměstí k rozeklaným nepravidelným útesům, které tvořily přirozené hranice ze severu. Ale ani tam se projekt nezastavil. Bluddův mistrovský plán využil města samotného, zahrnul existující chrámy a hranaté staré imperiální stavby po všech čtvrtích. Až bude dílo dokončeno, spolkne Muad'Dibův palác prašné město, jako když obrovský červ polyká sklizňový kombajn.

Ačkoli, pokud šlo o Bludda, práce nikdy nebude „dokončena“, protože vždycky dokáže vymyslet něco dalšího, co se přidá: nové muzejní křídlo, vyšší hlásku, impozantnější věž, vestavěnou sochu z leštěného modrého kovu, jehož pláty budou připomínat vlnící se vodu, kdykoli se do nich opře vítr. Bludd neměl v úmyslu odejít jednou v tichosti na odpočinek na venkov. Ne, toto byl vrchol jeho života a úspěchů, záležitost, díky které bude navždy vzpomínán.

Letadlo hučelo kolem hranic staveniště a mistr meče, který se stal architektem, vyhlížel z jeho zakulacených okének. Korba byl naštěstí pro změnu chvíli zticha. Vůdce fremenů Paula Atreida se označoval za předního kněze a za důležitého správce a příliš často dodával k plánu pevnosti rozmarné nápady. Bludd to zasahování neměl rád, ale neměl jinou možnost, než poslouchat Korbovy návrhy. *Ta politika!*

Zatímco se oba dívali, obří suspenzorové jeřáby zvedaly na místo veliké nosníky, které se pak překrývaly bloky kamene, vyřezanými laserem ze Štítového valu. Pracovní síly, povolané Muad’Dibem, a množství materiálu, dovezeného z jiných planet, přesahovaly všechno, co si kdy Bludd dokázal představit.

„Nedokážu ani spočítat, kolik poplatků bude muset imperátor vybrat na tento projekt,“ zamumlal. Nikdo nikdy nezpochybnil ani jedinou položku v rozpočtu.

Korba jenom pokrčil rameny. „Pokud si to Muad’Dib přeje, pak jeho lidé zaplatí. A když si sami nesáhnou do kapes, kvizarát to udělá za ně.“

„To byla jen taková poznámka,“ odpověděl Bludd. Jeho společník neměl vůbec žádný smysl pro humor.

Pracovní týmy mezi sebou soutěžily v rychlosti budování, za úspěch je čekala finanční odměna a za nedostatky tvrdé pokuty. Každý, kdo působil líně nebo odvedl fušerskou práci, byl veřejně zmrskán. V nejhorších případech, kdy se jednalo o podvod nebo o krádež, byla provinilcům na hlavním náměstí sražena hlava – v této činnosti Korba vynikal. Bluddovi ty tresty k původnímu Paulu Atreidovi tuze neseděly, ale fremenské tradice byly mnohem přísnější. Zdálo

se, že Paul postupně ztrácí něco ze své lidskosti… nebo přinejmenším objevuje její jinou, temnější stránku.

Bludd schválně upravil část pevnosti do podoby staré školy mistrů meče na vzdáleném Ginázu. Tu pověstnou školu zničili odporní a hanební Grummaňané během sporu s rodem Ekazů a pak rozšířili krevní mstu i na rod Atreidů. Chudák tučný Rivvy Dinari, zabitý o svatebním dni vévody Leta a Ilesy Ekazové! *Hrdina* Dinari. Kdyby tak ten mistr meče teď viděl svého přítele Bludda!

Korba řekl bezstarostně: „Analyzoval jsem tvé plány a přeskupil jsem několik věží, aby zaujímaly numericky významné pozice. Už jsem vydal nové rozkazy stavebním četám."

„Nemůžeš nic z toho jenom tak posunout – všechno tam sedí, je to součást celkového architektonického záměru."

„Všechno sedí podle plánů *Muad'Diba.* Úpravy jsou nutné z náboženských důvodů. Ty nechápeš potřeby ortodoxní víry, Bludde."

„A ty nevíš nic o architektuře." Bludd věděl, že si to Korba nerozmyslí, a byl dost moudrý na to, aby toho muže nevyzýval na souboj. Přestože věděl, že by Korbu porazil, nepodceňoval vliv a moc vůdce fedajkinů.

Inspekční plavidlo obletělo spirálovitou věž, jejíž konstrukce jako by popírala gravitaci, a Korba zamyšleně shlížel na drobné dělníky. „Nezpochybňuj má rozhodnutí, Bludde. Bojoval jsem po boku Muad'Diba v poušti a žil s ním v síči. Byl jsem jeden z učedníků jeho zvláštního způsobu boje. Prolili jsme krev bok po boku, společně zabíjeli Harkonneny. Byl jsem mezi prvními, kdo ho nazývali Usúlem, a viděl jsem, jak zabil Feyda-Rauthu."

Bludd nemohl uvěřit, že se tenhle pouštní bojovník snaží před ním vychloubat. Reagoval slovy: „To já znal Paula Atreida, když byl ještě mladík, a zachránil jsem mu život, když ti tvá matka ještě prala smradlavé plenky. Přečti si historii. Korbo – imperiální historii. Většinu zásluh si odnesl Rivvy Dinari, ale já byl tam na svatebním masakru s ním. Já vím, jak to bylo, a ví to i Paul."

„*Imperiální* historie," ušklíbl se Korba. „Paul Atreides. Já mluvím o *Muad'Dibovi*, ne o synovi nějakého šlechtice z landsraadu. Na jeho životě, než přišel do síče Tabr a přijal jméno Usúl, teď nezáleží."

„Nemůžeš znát člověka jen z půlky jeho života," odsekl vztekle Bludd. „Copak právě proto nesepsala princezna Irulán jeho životopis, který s sebou všichni vláčíte jako písmo svaté? Kdyby na jeho dřívějším životě nezáleželo, nejmenoval by mě do tak významné pozice." *A máš to,* pomyslel si Bludd.

Korba zmlkl a mistr meče upravil teplotu v uzavřené kabině. Měl na sobě slavnostní šaty, ne zaprášenou kombinézu ani pracovní šat. Kdykoli se Bludd ocitl na veřejnosti, rád se předvedl v náležitém úboru a se správnými způsoby. Tihle surovci z pouště by se od něj mohli učit, co se stylu týkalo. Korba naproti tomu vypadal, že není ochoten stáhnout ze sebe filtršaty ani pro běžné hygienické úkony, a tady v uzavřeném plavidle připomínal svým puchem nemyté zvíře. Bludd uvažoval, že si vypůjčí sadu nosních ucpávek, aby ten vzduch filtroval.

Myslel na svého dávno mrtvého přítele Dinariho, litoval jeho předčasné smrti, ale ne těch vzpomínek. Otylý mistr meče sice zahynul za Války assassinů, ale získal si velkou slávu za to, co udělal. A kdyby nebylo zlomku vteřiny zaváhání, *Bludda* by taky připomínali jako hrdinu svatebního masakru, ne neohrabaného selhání. Ilesa zemřela a on ji měl chránit. Nehledě na to, jaké další pozoruhodné činy vykonal v následujících letech, historie nikdy nezapomene, že zahodil jedinečnou šanci udělat ze sebe legendu.

Místo toho bude odsunut do poznámky pod čarou v zápiscích o raném životě Muad'Diba. Irulán psala tu část Paulova života právě teď a Bludd si nebyl jistý, jestli ho ve svém údajně objektivním popise vylíčí příznivě. Chovala se k němu laskavě, takže by ji možná mohl přesvědčit, aby vložila jedno dvě dobrá slovíčka…

Napřímil se v kokpitu inspekčního plavidla. I navzdory jeho předchozí hanbě tato skvostná palácová pevnost zastíní všechno ostatní. Citadela bude jeho vrcholné dílo. Jeho pravý

odkaz historii. Předčí i výkony uctívaného předka Porcea Bludda, který nezištně obětoval vlastní majetek, aby zachránil obyvatelstvo během Služebnického džihádu.

„Dělej si návrhy na změnu projektu, pokud musíš, ale já je stejně musím schválit," prohlásil Bludd. „Tohle je můj projekt, můj plán a *moje* pevnost."

„Zapomínáš se." Korbův hlas v sobě nesl jasné varování. „Ať si tvrdíš, co chceš, ať si namlouváš, co libo, tohle bude vždycky pevnost *Muad'Diba.* Kvizarát ji tak pojmenoval. Patří jemu a bohu. Ty jsi pouhý služebník jako my všichni. Kdo si vzpomene na tvou roli?"

Ta slova Bludda zabolela. Předtím ho ten fremen spíš jen rozčiloval, ale teď na něj dostal upřímný vztek. „*Já* přesto vím, co jsem vykonal. Jedině na tom doopravdy záleží."

„Když nikdo nezná tvé jméno ani výkony, není tvůj život trvalejší než písek rozfoukaný větrem." Korba se zasmál, ale Bludd to vůbec nepovažoval za legrační.

„A co ty, Korbo, snažíš se proslavit tím, že vybuduješ církev kolem Muad'Diba? Jde ti o moc, kterou vyždímáš ze života a legendy imperátora, není to tak? Jde ti jenom o to, jak se povýšit."

Fremen položil ruku na krispel u pasu a zavrčel: „Dávej si pozor, co říkáš, člověče, nebo –"

„Pokud ten nůž vytasíš, zemřeš," řekl Bludd. Namířil na něj dlouhý rukáv a odhalil ježící se jehlové šipky pod zápěstím, připravené k odpálení.

Fremen se tvrdě usmál, uvolnil ruku a uhnul pohledem, zadíval se z okénka ven. „Zdá se, že jsme si oba vsadili na Muad'Diba," řekl.

Máš pravdu v tom, co tvrdíš, mnoho mých „spojenců“ využívá svatou válku jako záminku k napadení nepřátelských rodů a k řešení nebo roznícení starých sporů. Tvrdíš, že toto absurdní krveprolití nemá nic společného s mou vládou ani s mými rozhodnutími, ale přesto za ně přijímám plnou odpovědnost. Jsem zodpovědný za každičkou smrt.

PRINCEZNA IRULÁN,
z Hovorů s Muad'Dibem

Když se Paul vrátil ze síče Tabr, oznámil, že přijme návštěvníky v působivé Božské audienční síni, která ještě nebyla úplně dokončena.

Dočasný trůnní sál v Shaddamově bývalé kovové budově pro něj v posledních letech ztratil kouzlo, a tak se Paul rozhodl pořádat audience v nových prostorách, přestože Bludd pořád nebyl spokojený se všemi konečnými úpravami – římsami, jemnými pracemi, kamenickými díly, složitými sochami, ozdobně malovanými stropy a zdmi. Mistr meče trval na tom, že některé části dokonale vyvedeného interiéru dokončí sám, a nikomu nedovolil, aby mu pomáhal.

Nesčetné výklenky byly zatím jen zčásti vyplněny sochami, obvykle postavami Paula nebo jeho atreidských předků. Fremenské gobelíny nad trůnem znázorňovaly pestré scény z bitev džihádu. Bludd oznámil, že až bude síň hotova, některé z těch scén se budou opakovat ve freskách na stropě, obklopujících základnu vysoké kupole.

Předchozí den se Paul prošel po lešení, postaveném vysoko nad trůnem, kde nejlepší umělci říše dál horečně pracovali na svých úkolech. I teď, když vedl slyšení, byli tam nahoře a malovali, v přítomnosti Muad'Diba uctivě ztlumili hlasy i pohyby.

Šokovalo ho to slepé a sebevražedné zanícení, které projevili dělníci z Omwary. Postavili se písečné bouři, aby ukázali svou víru. Rod Atreidů se po celé generace těšil nesmírné oddanosti, ztělesněné například Gurneym Halleckem, Duncanem Idahem, Thufirem Hawatem a mnoha dalšími. Ale tato oddanost byla oporou, ne lehkovážností. Co ti dělníci *dokázali* tím, že zemřeli tam na dunách? Jak jejich oběť posloužila Muad'Dibovi?

Víra, která kolem něj stále narůstala, byla motorem, který poháněl nezbytnou sílu džihádu, mohla se však lehce vyvléknout jeho kontrole. Náboženství mohou být mimořádně účinná, ale též nezodpovědná… a on byl v centru obou možností. Lidé viděli jenom jeho, ne tu auru následků kolem každého jeho činu.

Nyní, oblečen do splývavého hnědo-zlatého roucha místo pohodlných zaprášených filtršatů, které nosil v síči Tabr, zaujal Paul místo na velikém prozatímním trůně, umístěném sem na dobu stavby. Časem si sem nechá přemístit obrovské sedadlo z hagalského křemene, legendární Lví trůn dynastie Corrinů. Prozatím nechtěl probouzet myšlenky na Shaddama IV, byť by jeho trůn posloužil jako připomínka toho, co Paul sebral svým nepřátelům. Rozhlédl se po rozlehlé komnatě, po publiku, rozestaveném podle svých hodností a styků.

Postranními dveřmi vešla Chani ve volném zeleném rouchu, zdobeném zlatě lemovaným límcem. Následovaly ji tři fremenské ženy ve světle šedých róbách, ušitých tak, aby se v nich daly skrýt zbraně. Šestiletá Alia vešla energicky v černém hávu a zastavila se vedle Paulova trůnu, jako by byla jeho osobní stráž.

Vzhledem k násilnostem, které často podněcovali Thorvaldovi rebelové, a k absurdní odměně za hlavy Muad'Diba a jeho rodiny, určil Paul silné ženské strážkyně,

aby doprovázely a chránily Chani, Alii a dokonce i Irulán. Brzy měla dorazit na krátkou návštěvu i matka a on jí zajistí stejnou ochranu. Nehodlal nic riskovat.

Znovu pomyslel na skupinu fanatických dělníků, jak stáli na vrcholku duny, čelili vražednému větru, aby dokázali svou oddanost, prokázali… co? A ti muži byli přitom jeho *stoupenci.*

Paul uslyšel poblíž masivních vstupních dveří vzrušené výkřiky a uviděl, jak se fremenské stráže potýkají s vězni v zelených úborech, zajatými kněži odštěpené sekty. Stráže brzy situaci ovládly, ale byly nuceny použít omračovací bodce. Paul to tvrdé zacházení sledoval bez poznámek. Věděl, co duchovní spáchali, a jen stěží se ovládal, aby nenařídil jejich okamžitou popravu. Dojde na ni, tím si byl jistý. Některé věci jsou prostě neodpustitelné.

Korba kráčel k trůnu po rezavě červeném koberci z vláken koření, položeném teprve ráno. Oblékl si čistou bílou róbu, ozdobenou jasně červenými symboly, schválně mnohem přepychovější než zelená roucha vězňů, které stráže postrkovaly za ním. Nevypadal už jako fedajkin.

Těch pět vězňů mělo řezné rány a modřiny a vpadlé rudé oči, které se zdály být spíš mrtvé než živé. Jenom jeden z nich, vysoký a aristokratický, vypadal vzdorně. Stráže s neskrývaným pohrdáním srazily kněze na tvrdou zem. Všichni až na jednoho měli dost rozumu, aby zůstali ležet tváří k zemi, toho nejodbojnějšího skopl strážný zpátky dolů.

Korba se zastavil se u paty trůnu a složitě se uklonil. „Vysoce postavený Muad'Dibe, pilíři vesmíru, přivádím vám tyto zrádné duchovní staré sekty Dur. Byli zajati při pokusu poskvrnit posvátnou svatyni vašeho otce a ukrást jeho lebku!“ S očima zavřenýma jako v modlitbě (představení pro uchvácené obecenstvo) slavnostně vytáhl krispel z pochvy a zaujal pozici popravčího.

Paul dokázal stěží ovládnout hněv. „Kněží Duru bývali dřív v Impériu velice vážení, vedli obřady svateb a korunovace imperátorů. A vy se teď pokoušíte znesvětit

svatyni *mého otce?* Stali se z vás vykradači hrobů? Prznitelé mrtvých?“

Korba čekal na jeho signál, ale Paul váhal, nebyl si jist, co s tím počít. Čin těch duchovních byl další příklad ledabylé neodpovědnosti neovládané církve. Ale jak ovládat církev, ať už vlastní, nebo tuto starou sektu? Pomohla by tolerance a slitování? Nebo je třeba pevnější ruky? Co by mu poradil otec?

Jeden z vyděšených knězů, s břichem, které mu dělalo hruškovitou postavu, se vyhrabal na kolena a prosebně se zadíval na Paula. Z obočí mu stékal do očí pot. „Pane, obvinění proti mně jsou falešná a nespravedlivá. Já tyhle muže ani neznám – sloužím v jiném řádu! Přinutili mě obléci si toto roucho! Byl jsem na konfesní vědecké dovolené.“

„Lže,“ prohlásil Korba. „Ta jeho takzvaná vědecká dovolená byla konspirační schůzka, na které s těmihle dalšími plánoval vaše svržení. Všechny přísahy věrnosti, které teď chrlí, nestojí ani za dech, jímž je vyslovuje.“

Paul se zamračil na klečícího muže. „Byl jsem shovívavý k jiným náboženstvím, než je to moje, ale nebudu tolerovat rozšiřování lží ani spiknutí, která mě ohrožují – a netoleruji žádné znesvěcení svého otce, ctihodného vévody Leta Atreida.“ Cítil, jak ho přepadá obrovská únava. „Ty a tví společníci za to musíte zemřít.“

Stráže se pokusily odvléct toho břichatého muže zpátky k ostatním, ale najednou jim ochabl v rukách, jako by omdlel. Korba sáhl muži na krk a odfrkl si. „Tenhle je mrtvý.“ S vlčím úšklebkem si pohrdavě změřil ostatní kněze v zelených róbách, pak se obrátil k davům, shromážděným v Božské audienční síni. „Muad’Dib ho usmrtil pouhým pohledem! Nikdo neunikne pohledu našeho imperátora.“ Paul uslyšel tiché skandování svého jména v sále.

Ten vzdorný, aristokraticky vyhlížející kněz se zvedl na nohy. „Pitva dokáže, že toho ubožáka zabila zbraň nebo šipka s otráveným hrotem. Salonní triky!“ Protlačil se o dva kroky kupředu, i když se ho stráže snažily zadržet. „Na tobě není nic svatého. Kněží Duru tě nazývají Démon Paul Atreides!“

Síň se divoce rozeskučela nad tou urážkou. „Vydloubněte jim oči!“ křičela jakási žena pronikavě. Jeden další kněz zanaříkal, ale jeho druhové ho okamžitě umlčeli.

Paul si připomněl Válku assassinů ze svého dětství, bitvy na Ekazu a Grummanu, krveprolití a tragédie a vzpomněl si na velikou úctu, s níž se svými milovanými pohřbil lebku vévody Leta. *Největší otcovou chybou bylo, že nebyl dost tvrdý na své nepřátele.*

„Všichni zemřete za zločiny, které vyvolala vaše zvrácená církev,“ oznámil Paul s pohledem na muže v zelených róbách. Věděl, že se Korba postará, aby umírali dlouze a bolestně. „Od dnešního dne ruším povolení vaší nebezpečné víry. Nařizuji, aby vaše posvátná místa byla všude v mé říši srovnána se zemí. Od nynějška bude můj kvizarát pečlivě formovat vaše stoupence, aby objevili správnou cestu.“ Vstal a obrátil se zády k davům, ukončil tím audienci. „Nebudou už žádní kněží Duru.“

* * *

Následujícího dne Paul s radostí přivítal v soukromé místnosti za trůnem své hosty. Lady Jessica a Gurney Halleck se však tvářili zasmušile. Paul se nechal od matky obejmout a pak si potřásl rukou s Gurneym. Dvojice dorazila stejným maxitrajlerem a on byl šťastný, že je vidí.

Uvolnil se, opustil opatrnost a měřil si je s hlubokou sympatií. Povzdechl si. „Matko, Gurney, oba jste mi chyběli. Je na Caladanu všechno v pořádku? A na Giedi Primě?“

Gurney se tvářil jaksi rozpačitě, ale Jessica odpověděla rychle: „Ne, Paule. Ani na jedné planetě.“

Gurneyho její úsečná odpověď zarazila, ale dodal: „Na Giedi Primě jsem dosáhl jistého pokroku, můj pane, ale celá planeta pulzuje bolestí ze starých zranění. Bude trvat generace, než si lidé zase poradí sami.“

Znepokojený Paul hleděl z jedné tváře na druhou. „A co se stalo na Caladanu, matko?“

Jessica vypadala vznosně a každým coulem stejně pů vabně, jak musela připadat vévodu Letovi. „Odehrály se tam demonstrace, urážky, troufalá kritika. Odpadlíci z atreidské stráže se chopili caladanského hradu a opevnili se v něm. Přinutili mě vyhledat přístřeší jinde, dokud jsme hrad znovu neovládli. Celé vesnice byly vypáleny."

„Odpadlíci? Z *atreidské stráže?*" Paul vždycky předpokládal, že Caladan zůstane baštou stability, jednou z jeho jistot. Měl spoustu jiných problémů, zvlášť stále troufalejšího otravného Memnona Thorvalda. Podíval se na Gurneyho. „Jak se to mohlo stát?"

„Pamatují si vévodu Leta, můj pane. Čekají, že budete přesně jako on."

Muad'Dib se musel nejprve vypořádat s praktickými záležitostmi. „Byl ten nepokoj potlačen?"

„Potlačen, ale ne vyřešen," řekla Jessica. „Jsou na tebe rozzlobení, Paule. Možná jsi čekal oddanost, ale neudělal jsi nic, aby sis ji zasloužil. Celé roky jsem se tam za tebe přimlouvala, ale jim připadá, žes je urazil a opustil. Caladan je domovský svět Atreidů, ale tys tam od začátku džihádu nevykonal žádnou oficiální návštěvu."

Paul se zhluboka nadechl, pokoušel se udusit v sobě hněv. „Během té návštěvy má vojska dobyla Kaitan. *Kaitan*, matko! Musím řídit válku. Čekají lidé, že se vrátím na Caladan na tanečky a oslavy?" Odmlčel se, pak se na ni zadíval upřeněji. „Nechal jsem tam tebe, abys mě zastupovala."

„To je pravda, ale já nejsem vévoda Leto – a ani ty ne."

„Chápu." Paul se snažil, aby to neznělo ublíženě. Radikální kněží Duru se pokusili znesvětit svatyni otcovy lebky, ale teď ho napadalo, jestli on sám coby Muad'Dib též neznesvěcuje památku Leta Atreida.

„Měla bych se tam co nejdřív vrátit, abych zajistila klid," řekla Jessica, „a ráda bych vzala Gurneyho s sebou. Lidé ho znají. Srdnatého Gurneyho."

„Gurney má důležitou práci na Giedi Primě."

Jessice zaplály oči a slova se do něj zařízla jako břitvy. „Jak sis mohl myslet, že by Gurney *chtěl* Giedi Primu? Copak tak málo rozumíš lidské povaze? Každý den tam je pro něj jako mučení.“

Paul překvapeně vykulil oči. „Je to pravda, Gurney?“

Muž se zatvářil zahanbeně. „Nařídil jste mi vykonat práci, můj pane, tak jsem se snažil ze všech sil. Ale popravdě řečeno, v celém Impériu není planeta, kterou bych víc nenáviděl. Pro mě to bude navždycky planeta Harkonnenů.“

Paul cítil hluboké pohnutí. „Omlouvám se, starý příteli. Nechtěl jsem prohloubit tvou bolest. Ponecháš si titul z Giedi Primy a já doufám, že už jen tvé jméno zajistí, aby tam reformy pokračovaly. Dám ti lidské a finanční zdroje, abys tam mohl pokračovat v práci, ale mezitím ti uděluji volno k návratu na Caladan. Dohlédneš na bezpečnost mé matky.“

Gurney se slavnostně uklonil. „Mé srdce je na Caladanu, kde jsem sloužil šlechtickému rodu Atreidů.“

„Výborně, příteli. Pomohl jsi mé rodině a mně tolikrát, že ani nemůžu doufat, že ti to kdy oplatím,“ řekl Paul. „Takže na Caladan. Zahoj tu škodu, kterou jsem neúmyslně způsobil tím zanedbáním.“

Později, když setkání skočilo, zůstal Paul o samotě v malém pokoji. Teď tam bylo ticho, tak nekonečně ticho…

V jakémsi zasutém koutu duše se strachoval, že si nesprávně vyložil náznaky dlouhodobé předvídavosti, že jeho válečníci mohou vyvolat hrůznější dobu temna, než lidstvo zažilo v děsivých časech po konci Služebnického džihádu. Za těmito stěnami se Muad’Dibova svatá válka hnala z planety na planetu. Jeho legie po sobě zanechávaly zlomené obyvatelstvo, popravené vlády a nepřinášely nic, čím by naplnily prázdnotu. Musel ty dílky nějak znovu sestavit dohromady.

Tomu problému nemusel Alexandr Veliký nikdy čelit.

Překvapení bývají až moc často nepříjemná.

KORBA CHVALOŘEČNÍK,
k delegaci misionářů kvizarátu

Hasimir a Margot Fenringovi, na pozoru před zradou, následovali albínského tleilaxanského doktora úzkými kovovými chodbami pod městem Thalidei. Šedé pláty byly posety černými pásy a skvrnami v místech, kde stékala voda a vytvořila se plíseň. Doktor Ereboam cupital spletitými tunely a hraběti Fenringovi připomínal bílou laboratorní krysu, probíhající složitým bludištěm.

Fenringovy vytrvalé „přesvědčovací" metody přiměly Ereboama, aby jim ukázal, co potřeboval vidět. Hrabě však byl stále ostražitý. Nevěřil tomu muži – ani trochu. Aspoň že malá Marie byla pokud možno v bezpečí, zanechaná pod ochranou Tonie Obregah-Xo, uzavřená v jejich pokojích, mimo možnost jakýchkoli zásahů nebo vydírání. Benegesseritská chůva by zabila každého, kdo by se pokusil tam proniknout. Po letech nejistého příměří Fenring pochyboval, že by se kdokoli z Tleilaxanů pokusil o něco tak odvážného, zvlášť teď, když mohou tolik získat. Marie a jejich rádoby Kwisatz Haderach nabízeli zajímavé možnosti spolupráce a synergie.

Ne, nebezpečí by se mohlo soustředit na *něj* nebo na lady Margot. Instinkty hraběte Fenringa ho udržovaly na pozoru před léčkou nebo útokem ze zálohy, ale z Ereboama cítil spíš

odevzdanost a zápal. Šli se podívat na domněle úspěšného kandidáta na Kwisatze Haderacha.

Do labyrintu vstoupili dlouhým a střeženým schodištěm poblíž vnějších zdí Thalidei, které se rozkládaly u hlubokého a páchnoucího jezera, ale pak zabočili tolikrát, že Fenring už ztratil orientaci. „Jsme ještě pořád pod městem, nebo jsme se dostali pod jezero?“ Otřel si z tváře kapku vody.

Ereboam zakdákal: „Nacházíme se v tunelech, které rozvádějí vzduch, a ve ventilačních systémech Thalidei. Následujte mě, prosím. Už to není daleko.“

Zdviž z průhledného plastiku ve válci je vynesla do mnohopatrové budovy. Stoupali poschodími, kde tleilaxanští výzkumníci pobíhali sem a tam, zaměstnaní prací na experimentech. Pak ten neobyčejný výtah hladce zastavil, dveře se odsunuly a Ereboam je pobídl do chodby s bílými stěnami. Hubená bílá tvář mu ožila vzrušeným ruměncem. „Tudy, prosím. Pospěšte, pospěšte. Budete tuze ohromeni.“

Na konci chodby, která se koupala v citrónově žlutém světle, nastavil Ereboam bezpečnostní snímač a dveře se odsunuly a odhalily šedý zamlžený interiér. Vstoupili.

Když se Fenringovi přizpůsobil zrak, všiml si, že stěny jsou silně vypolstrovány a nesou stopy po četných trhlinách a škrábancích. Stiskl Margot ruku a vyslal jí naléhavý signál prsty, aby byla ve střehu. Oparně se přesunula blíž k němu, připravená zaútočit, kdyby bylo třeba. Zaznamenal v místnosti chemický pach, nádech léčiv… a cosi smrdutého, co nedokázal přesně určit. Cítil, jak se Margot napíná v zádech. Taky to zaznamenala. *Animální* pach.

Ereboam zmizel do mlhy, ale Fenring ho slyšel, jak tichým hlasem cosi uctivě mumlá. Modlitby? „Není třeba se bát,“ řekl doktor. „Tato mlha je speciálně vyladěná podle metabolismu subjektu a tlumí ho.“

Když mlha zřídla, uviděl Fenring, že albínský výzkumník stojí vedle čehosi, co zprvu vypadalo jako beztvará postava na zemi. Pak si uvědomil, že je to klasicky tvarovaný člověk, skrčený s hlavou dole, v béžové kombinéze, která mu přiléhala k tělu a předváděla svaly jako vytesané mistrovským

sochařem. Jeden z pokřivených tvorů, jaké viděli v laboratořích? Fenring tomu nevěřil.

Schoulená postava se napřímila, jako by vylézala z kukly. Kombinéza jí zakrývala většinu kůže kromě holých rukou, nohou a hlavy. Hrabě zaznamenal, jak manželčin pohled klouže ze svalnaté postavy k pozoruhodně krásné tváři, k orlímu nosu a jaksi pohrdavým rtům. Ale Fenring uměl prohlédnout fyzickou dokonalost a byl přesvědčen, že Margot taky. Světle hnědé oči toho záhadného muže prozrazovaly zvláštní vnitřní muka.

„Seznamte se s Thallem.“ Ereboamův hlas naplňovala pýcha. „Náš Kwisatz Haderach.“

Zelenošedé oči lady Margot se rozsvítily náhlým intenzivním zájmem. „Z vaší vlastní genetické mapy?“

Když výzkumník mluvil se ženou, automaticky nasadil povýšený tón. „Za použití komplikovaných laboratorních technologií namísto nepříjemných rozmarů přirozené lidské reprodukce jsme v pouhých několika urychlených generacích dosáhli něčeho, co vy benegesseriťanky nedokážete za tisíce let.“

„Hmmm, to se ještě uvidí.“ Fenring pomalu obcházel Thalia a pátral po nějakých nedostatcích. „Vypadá, hmmm, mladší než Paul Atreides. Je mu asi tak, řekněme, sedmnáct osmnáct let?“

Ereboam se usmál. „Chronologicky je Thallovi teprve *devět*, ale fyzický růst jsme mu urychlili. Dělá veliké pokroky. V některých ohledech je naprosto dokonalý, ale v jiných je jaksi syrový a nezušlechtěný.“

Ereboam se natáhl a jemným, starostlivým pohybem uhladil Thallovi tmavé vlnité vlasy v týle. Jakmile doktor promluvil, oči toho zvláštního stvoření se zklidnily. „Je to vrchol tleilaxanských genetických schopností. Náš Kwisatz Haderach disponuje zatím nevyužitými duševními a dokonce i jasnovidnými schopnostmi, které si nedokážeme ani představit.“

„Umí to mluvit?“ zeptal se Fenring.

„Umím mluvit lépe než největší řečníci historie,“ prohlásil Thallo kultivovaným tónem s dokonalou dikcí.

„Znám všechna fakta všech encyklopedických děl v Impériu. Jsem mentat s prohloubenými výpočetními schopnostmi. Dokážu diskutovat s každým z vás současně a zvítězit v každém sporu.“

Ereboam vytáhl z kapsy pracovního pláště obdélníkovou sušenku a podal ji Thallovi, jako by byl domácí mazlíček. Tvor ji začal žvýkat a přitom upíral tvrdý pohled na hraběte Fenringa. Mezi sousty Thallo řekl: „A rád bych tyto hosty informoval, že nejsem *to.* Jsem lidská bytost.“

„Mnohem víc než lidská bytost,“ tvrdil Ereboam. „Existuje lepší způsob, jak svrhnout imperátora Muad’Diba, než naším vlastním nadčlověkem?“

„Hmmm-achch,“ zasupěl Fenring. „Vtrhne snad váš šampión do trůnní místnosti a začne na něj házet sušenky?“

Thallo se usmál a žvýkal dál.

Udělat skutečné rozhodnutí vyžaduje víc než jen povrchní údaje. Správná volba musí vyvolat city a dojmy. Je to instinktivní proces.

PRINCEZNA IRULÁN,
nepublikované poznámky

Po večerech, daleko od vystoupení na veřejnosti a schůzek za zavřenými dveřmi, si Irulán vychutnávala svůj klid – ale neodpočívala. Sedávala v měkkém pohodlí své obrovské sloupkové postele s baldachýnem, obklopená přepychem, který by měl odpovídat jejímu panovnickému postavení. Venku z chodby slýchala jen málo hlasů, neustále přítomné ženské stráže, které jí Paul umístil u dveří, ne běžný čilý ruch, který obklopoval jejího manžela.

To byla nejplodnější doba pro psaní. Podle mistrovského Bluddova plánu byly její soukromé pokoje vyzdobeny zařízením, sebraným z její kabiny v Shaddamově lodi, ukořistěné na pláních Arrakénu. Imperátorovo plavidlo a nyní poražení sardaukaři, to vše dřív patřilo rodu Corrinů – dědictví, s nímž otec celé roky hospodařil špatně, jak si s velkým smutkem uvědomila. Její vlastní postavení coby loutkové princezny a symbolické manželky uchvatitele jí neustále připomínalo Shaddamovy nezdary. Irulán však teď hrála roli s větším potenciálním významem, než byla jakákoli pozice, jakou jí nabízel osud Corrinů.

Před rokem jí Paul dovolil, aby znovu navázala kontakt s vyhoštěnou imperiální rodinou na Saluse Secundus. Irulán

nepochybovala o tom, že každou zprávu kontroluje a pátrá po důkazu o komplotu. To se dalo čekat. Se svým vrozeným citem pro pravdu by měl chápat, že Irulán nemá v úmyslu svrhnout ani zavraždit imperátora Muad'Diba, aby přivedla zpátky k moci otce. Ale nemohla mu mít za zlé, že je opatrný.

Diskreditované zbytky rodu Corrinů však i ze Salusy ovládaly síť zvědů, pašeráků a obchodníků na černém trhu, kteří se dokázali dostat ke skrytému bohatství, které padišáh imperátor poschovával za dlouhé roky své vlády. Otec však měl zřejmě jen omezené a nepřesné informace o tom, co se odehrává ve zbytku zpustošeného Impéria. Shaddam by nikdy nepochopil rozsah džihádu tak jako Irulán.

Byla přesvědčena, že hrabě Memnon Thorvald je s otcem neustále v kontaktu, ale věděla, že ten odbojný lord nemá Shaddama nijak v lásce. Koneckonců, Thorvaldova sestra Firenza tehdy po svatbě s imperátorem nežila dlouho…

Irulán se teď soustředila na zprávy od rodiny. Naoko bezvýznamné věci. Wensicia porodila zdravého syna, Shaddamovo první vnouče a jediného mužského dědice. Tato událost zřejmě otce jen málo potěšila, krev Corrinů se tak nemohla dostat na trůn, jako by to bylo v případě syna Irulán a Paula.

Irulán z titulu svého postavení tady v Arrakénu poslala formální, ale srdečné blahopřání a dary pro malého Farad'na, ale sestřina odpověď byla překvapivě krutá a vyčítavá. Wensicia tvrdila, že celá rodina považuje Irulán za zrádkyni, že zůstala s tyranem a tvoří jeho propagandu. „Spaní s nepřítelem", tak to nazvala.

Irulán se nad tím mohla jenom hořce usmát. *Kdyby tak jenom věděli…*

Myslela si to dokonce i sladká a nevinná Rugi. Nejmladší sestra načmárala jako doušku hroznou poznámku: *Všichni tě nenávidíme, že nám to děláš! Nevíš, jaké to tady je.* Ta část ji bolela nejvíc. Rugi se k ní vždycky chovala láskyplně.

Zdrcená Irulán se zahleděla přes rozevláté nonijské krajky na baldachýnu postele na ručně vyráběný nábytek, na starožitné lampy z Balútu, na malby nevyčíslitelných hodnot.

Paul jí zdánlivě neupíral žádný luxus, žádné známky bohatství ani šlechtického postavení. Čekalo se, že manželka imperátora si bude užívat podobné věci.

Přes tu nádheru kolem cítila Irulán v duši prázdnotu. Snažila se představit si, že je zase dívka plná naděje do budoucna, ne osamělá bezdětná žena mezi třicítkou a čtyřicítkou. Sesterstvo po ní pořád chtělo, aby uchovala svou krevní linii a počala dítě, a ani ona sama si nepřála nic jiného, Impérium navíc potřebovalo dědice.

Ale Paul veřejně přísahal, že nebude s Irulán nikdy sdílet lože, a dál ji potupil tím, že projevoval oddanost své pouštní konkubíně, přestože mu ani Chani nedala druhého syna.

Nehledě na to začala Irulán během psaní postupně chápat a dokonce i respektovat Paulův vztah s Chani. Hloubka citů těch dvou sahala tak hluboko jako písky Arrakis, mimo dosah politiky nebo jiného vnějšího vlivu. Irulán si všimla, jak si vzájemně hledí do očí a beze slov si vyměňují myšlenky. Měli svůj vlastní dorozumívací systém, soukromý jazyk, jaký sdílejí praví milenci. Ten vztah byl zřejmě jediná známka normálnosti, jakou si Paul dovolil projevovat.

Za jiných podmínek by se Irulán a Paul mohli stát přáteli, dokonce i milenci. Teoreticky se k sobě dobře hodili. Na začátku, když navrhla manželské spojení jako cestu k míru, předpokládala, že ho díky svým benegesseritským dovednostem dokáže svést, bude-li mít jen trochu možnost. Ale on nebyl obyčejný muž a odolával všem jejím pokusům proniknout blíž. Jako omluvu za tu věrnost uváděl hlubokou lásku k Chani, ale co má láska společného s dynastickými zájmy?

A proč Chani dosud neotěhotněla? Ano, prvního syna, Leta II., jim zabili při nájezdu sardaukarů. Bála se to znovu zkoušet? Poškodil ji ten porod natolik, že jí to bránilo počít? Irulán si to nemyslela, i když se o tom tématu nikdy nemluvilo.

Impérium potřebuje dědice!

Naaranžovala si na veliké posteli dokumenty a poznámky do úhledných hraniček, včetně šigafilových cívek s rozhovory

a tvrdě cenzurovanými zprávami z bojišť, které jí Korba dovolil. Udeřila ji do očí ta tvrdá realita: její postel se stala kanceláří, ne místem, kde počne dítě. Najednou se vztekle rozehnala a smetla deník z postele na zem. S měkkým žuchnutím přistál na přepychovém koberci.

Irulán nasadila benegesseritské uklidňovací cvičení a přinutila se zastavit slzy. Takový citový výlev by ničemu neprospěl. Ironií bylo, že psaní jí pomáhalo.

Vítr Impéria házel lodičkou jejího života, zahnal ji na ostrůvek s omezeným pohybem a domněle zakázanými city. Paul nedával najevo, že by vůči ní cítil nějakou zášť, vlastně ji obvykle ignoroval a držel Shaddamovu dceru mimo jakoukoli přímou roli ve vládě. Její postavení se trochu vylepšilo, když vydala první knihu o Muad'Dibovi, ale stejně nevěděla, jestli ji nechá vydat další svazky s vlastním podáním pravdy. Paul zatím četl jen úryvky její nové pracovní verze a nijak je nekomentoval, i přes to, že ho ten materiál nepředstavoval v úplně příznivém světle.

Zajímavé.

Její mnohosvazkový životopisný projekt se stal něčím mnohem rozsáhlejším, než si původně představovala. S každým kouskem informací, které nashromáždila a zjistila, narostl potenciál legendy. A co s tím dělat? Její dílo může přinést významné pochopení života Paula Muad'Diba, nebo poslouží k úplně jinému účelu.

Čím víc toho zjistila o Paulových mladých letech a o jeho otci, vévodu Letovi, tím víc si myslela, že Paul mohl strávit příjemný a šťastný život na Caladanu, kdyby nebylo jakéhosi vesmírného choreografa, stejného, jaký zasáhl do života Irulán. Jasně viděla, že její otec nebyl v té záležitosti bez viny. Shaddam toleroval různé nečestné praktiky během Války assassinů, která přinesla Atreidům a Ekazům spoustu bolesti a škody. Později hrál politické hry s rodem Harkonnenů, připravil léčku na Arrakis, přehlížel baronovy plány výměnou za slib zvýšených výnosů koření. Shaddam IV. si spoustu neštěstí způsobil sám.

Takže sestry ji považují za zrádce rodiny a otec jí opovrhuje? *Já nejsem zrádce,* pomyslela si. Po četných zradách rodu Atreidů ze strany padišáha imperátora měl Paul víc než dostatečný důvod nenávidět rod Corrinů – i ji.

Blízkým společníkem se jí stal soukromý deník, trávila s ním nesčetné osamělé noci, kdy se dělila o nejniternější myšlenky s jemnými stránkami melanžového papíru. A deník jí jako dobrý přítel odhaloval pravdu, když si znovu přečetla vlastní slova a viděla je v jasnějším světle. Z těch stránek začínala poznávat vlastní slabosti.

Urovnala si polštáře za sebou a sebrala deník ze země. Hleděla na slova, která dnes napsala. S bolestí v srdci pomyslela na smutek a otřes, jaké zažil mladý Paul, když byl svědkem svatebního masakru na caladanském hradu a unikl následným pokusům o vraždu. Byl pěšákem už v tak mladém věku. A teď je imperátor Poznaného vesmíru.

Princezna Irulán si odevzdaně vzdychla a začala znovu psát do deníku. Promlouval k ní, nabádal ji, aby pokračovala v příběhu…

ČÁST IV

MLADÝ PAUL ATREIDES

* * *

10 187 LET PO GILDĚ

Ti, kdo viděli hněv Muad'Diba v bojovnících jeho džihádu, tvrdí, že se stal krvežíznivým díky době strávené mezi fremeny. Ale Lisán-al-Gaib byl vyslán na dráhu svého života dlouho předtím.

Člověk se nemůže dívat na muže Muad'Diba a nevidět chlapce Paula Atreida a události a zkušenosti, které ho vytvořily. Jeho lidskou bytost formovala zrada a tragédie. Coby dvanáctiletý mladík byl vržen do Války assassinů, která do sebe vtáhla víc než tři šlechtické rody a hrozila, že setne hlavu samotnému Impériu. Paul byl stejně jako každý vévodský syn celá léta cvičen k tomu, aby dokázal čelit nebezpečí, ale když vikomt Moritani z Grummanu podnikl první útok, staly se ty lekce najednou skutečností. Paul zjistil, že je cílem, pronásledovaným assassiny, uvězněný ve středu krvavého víru.

Tyto zkušenosti však ještě víc ovlivnily jeho otce, vévodu Leta Atreida, který se nezlomil, ale ztvrdl… zakalil se, nenechal se zničit. Vévoda Leto – Purpurový vévoda, Leto Spravedlivý – musel znovu a znovu bojovat proti zradě a věrolomnosti, a to v záležitostech, v nichž můj otec padišáh imperátor Shaddam IV. nebyl bez viny.

Za těch klíčových událostí sledoval mladý Paul otce, jak se připravuje a reaguje s takovou prudkostí, jakou by někteří snad označili za krutost. Odnesl si z toho však základní poučení, že přes všechna odvetná opatření nakonec vévoda Leto Atreides neuspěl, protože se nenaučil být dost krutý.

PRINCEZNA IRULÁN,
Muad'Dib, člověk.

Vikomte, ó vikomte, co jste to rozpoutal? Co jste to provedl?

GURNEY HALLECK,
Tragédie rodu Ekazů

Uprostřed chaosu a prolité krve vyhnal vévoda Leto spoustu svatebních hostů z velké síně. Nařídil vojákům, aby je doprovodili zpátky do bezpečí jejich fregat, čekajících v přístavu, přestože plavidla nesměla odletět. Jiní hosté se zabarikádovali v pokojích caladanského hradu.

Ten příšerný masakr, létající popravčí kotouče, neúčinná ochrana ze strany mistrů meče a mužů Letovy ochranky – to všechno se odehrálo v necelé minutě. Když do síně vtrhli uniformovaní atreidští vojáci, ležely už pořezané oběti v krvi, některé rozsekané na kousky, jiné nevěřícně a otřeseně vzlykaly. Princ Rhombur shlédl a zjistil, že má slavnostní svatební šat rozřezaný na pruhy, i když jinak zřejmě neutrpěl žádnou újmu.

Mezi raněnými se rychle a profesionálně pohyboval doktor Yueh, třídil raněné a odděloval oběti, kterým už nebylo pomoci, od těch, kdo se dali zachránit. Nejprve se dal do práce s arcivévodou Ekazem, přiložil mu na pahýl paže zařízení na podvázání cév.

Oddělená končetina ležela na podlaze, rozsekaná a v tlačenici polámaná. Yueh ji chvíli zkoumal a pak řekl tiše Letovi: „Je moc poničená, nepůjde znovu přišít. Tleilaxané možná znají způsob, jak nechat svaly znovu vyrůst, ale já ne.“

Pokývl tam, kde stál Rhombur, dobitý a poškrábaný. „Stejně jako pro prince rodu Verniů bych možná mohl pro arcivévodu vymyslet umělou paži. Tohle dokážu.“

„To můžeme probrat později,“ odpověděl Leto a otřel si krev z čela.

Arcivévoda Ekaz byl po silných lécích proti bolestem otupělý a duchem nepřítomný, ale vztek přece jen pronikl omámením. Podíval se na dceřino tělo, zalité krví, hleděl upřeně na její křídově bledou kůži. Obrátil hlavu, jako by se mu pohybovala na špatně naolejovaných pantech, a zabodl se pohledem do Whitmorea Bludda, bílého jako stěna a roztřeseného. „Měl jsi ji chránit.“ Jeho slova se zařízla do elegantního mistra meče hlouběji, než by to dokázal vražedný kotouč.

Bludd sevřel rty. „Zklamal jsem,“ přiznal prázdně a nevěřícně. „Jsem mistr meče… a zklamal jsem. Měl jsem se pro Ilesu obětovat. Rivvy věděl, co je jeho povinnost.“

Duncan doklopýtal k roztažené mrtvole Rivvyho Dinariho, který ležel na podlaze jako naporcovaná velryba. Řezné kotouče mu zůstaly zaryty hluboko do rozložité hrudi. „Zemřel impozantně, byl to hrdinský konec skutečného mistra meče.“

Bludd jen nevěřícně zíral na tenký rapír, pak ho znechuceně odhodil, až zařinčel o zem. „Pomoz mi odnést to tělo, Duncane. Zdá se, že se k ničemu lepšímu nehodím.“

* * *

Vévoda Leto jednal chladně a výkonně, odmítal se nechat ochromit smutkem. Nařídil úplné uzavření kosmického přístavu Cala. S úsečnou omluvou oznámil, že žádné lodi nebude povoleno odletět, dokud neskončí důsledné vyšetření případu. Thufir Hawat se zašitou a obvázanou hlubokou ránu v zádech si zvlášť všímal každého, koho ten odklad příliš rozrušil a rozzuřil, stejně jako těch, kdo projevovali příliš sentimentální lítost. Ti všichni byli podrobeni rozšířenému výslechu.

Malým zábleskem dobrých zpráv bylo to, že všech čtrnáct mrtvých patřilo buď do rodu Atreidů nebo Ekazů, byli to pomocníci, sluhové, hosté. Když, odezněla první vlna strachu, dalo mnoho šlechtických svatebních hostů průchod vzteku, namířenému buď na rod Moritaniů, že je zatáhl do toho krvavého sporu, nebo na rod Atreidů, že je pozval do tak nebezpečné situace. Ti rozčilení šlechtici však utrpěli jen minimální újmu ve srovnání s Atreidy či Ekazy a jejich zlost časem vyprchá, další spory mezi rodinami kvůli tomu nevyvstanou.

Vévoda Leto však nezapomene tak rychle.

Gurney Halleck a Thufir Hawat prohledali každou cihlu caladanského hradu, pátrali po dalších vražedných zařízeních. Přestože šlo o tak spletité spiknutí, zabijácký vikomt možná ještě nevyložil všechny karty na stůl. Jeho plán se mohl táhnout celé měsíce, vrstva za vrstvou a za ní další.

Princ Rhombur přísahal, že pomůže. Byl jako moloch, neustále stál Letovi po boku, i když jeho iksanští byrokratičtí poradci trvali na tom, aby se on, Tessia a malý Bronso stáhli do bezpečí soukromé fregaty a drželi se tam za ochrannými štíty. K Rhomburově rozčilení technokraté poukazovali na to, že byl už dvakrát skoro zabit při pokusu o atentát proti vévodovi Letu Atreidovi. Tentokrát utrpělo jeho kyborgské tělo jen škrábance a lehké škody – ale kdyby byl jen z masa a kostí, nejspíš by nepřežil.

Když na něj iksanští poradci dál naléhali a vlastně i vyhrožovali, že po návratu domů zničí jeho vládu, Rhomburovi nakonec došla trpělivost. Bleskurychle se obrátil, a aniž se namáhal ovládat svou sílu, zaútočil na jednoho z těch naříkajících mužů, Boliga Avatiho, a srazil ho přes celou místnost. Rozhořčený princ oznámil dunivým hlasem: „Tessia, Bronso a já zůstaneme tady na caladanském hradě, po boku mého přítele Leta Atreida.“

Avatiho druhové technokrati mu pomohli vstát. Hleděli na Rhombura v úžasu a ve strachu. Hromadně utekli zpátky na fregatu Verniů a už se o něj dál nestarali.

* * *

Jednoruký arcivévoda dokázal během pamětního obřadu za svou dceru Ilesu jen stát, mozek obluzený léky proti bolesti, po tvářích se mu valily slzy. Zdálo se, že si potřebuje ulevit a truchlit, ale omámení mu nedovolovalo plnou duševní katarzi. Arcivévoda Ekaz však přesto chápal tragédii, která ho postihla, a to stačilo.

Leto stál po jeho boku venku na vysokých útesech a místní kněz – s rukou ovázanou po lehkém zranění během toho masakru – pronášel oslavnou řeč. Jak moc se lišila od radostného kázání, které měl pronášet původně! Ilesino konzervované tělo bude převezeno zpátky na Ekaz, kde je veřejně vystaví po náležité období smutku a pak pohřbí v mauzoleu vedle sestry Sanye a strýce Thea.

„Moritani mi toho provedl už moc," řekl Armand Letovi chladným prázdným hlasem. „Předtím jsem ten smutek přežil, ale tentokrát nevím, jestli to dokážu."

Duncan a Bludd uspořádali pro Dinariho soukromou pohřební hranici mistra meče. Ten se zpátky na Ekaz nevrátí. Podle tradice bývá mistr meče uložen k poslednímu odpočinku tam, kde padne. Toto shromáždění mělo být soukromé, ale Duncan dovolil Paulovi, aby stál po jeho boku; byli tam i Gurney Halleck a Thufir Hawat. Gurney slíbil, že složí sonet na památku posledních hrdinských činů „nejtučnějšího a nejsvižnějšího muže", jakého kdy poznal.

Whitmore Bludd vypadal zlomený svým selháním, zahanbený (a dotčený) tím, že z masakru vyvázl bez škrábnutí.

* * *

Po celé dny zůstala planeta Caladan nedostupná návštěvníkům, dokonce i místním, kteří se v době tragické události nacházeli na jiných světech. Leto příkře odmítl dva dorazivší maxitrajlery a poslal vzkaz představitelům CHOAM, zakázal jim vyložit lodě z nákladového prostoru a vzít na palubu jakýkoli náklad nebo cestující. Caladan byl

uzamčen až do odvolání, nepovolovalo se žádné cestování tam ani zpět. Vévoda neposkytl žádné vysvětlení, na vytrvalé dotazy a požadavky Gildy nedbal.

Svatební hosté začali brzy projevovat neklid. Několik lordů poslalo na caladanský hrad petice, ale Leto je všechny odmítl s prohlášením, že se během svého období smutku nemůže nechat vyrušovat.

První den ho Jessica nechala bojovat s žalem, vztekem a hrůzou samotného. Stal se tvrdším, ale ne krutým, a takhle se pokoušel zakrýt své rány. Nakonec ji k němu ale bolest v srdci přivedla. Nedokázala by nechat milovaného muže samotného.

Jessica se s ním setkala v jejich společné ložnici. Před svatbou si z ní odnesla své věci, aby ji připravila na nastěhování Ilesy. Coby vévodova konkubína měla obývat soukromé pokoje v odděleném křídle hradu, tradiční, ale stále ještě čestné místo, odpovídající jejímu postavení.

Teď Jessica seděla vedle Leta a neříkala nic. I když odsud byly její šaty, soukromé věci a nábytek vystěhovány, aby se uvolnilo místo pro nevěstu, cítila se doma jen vedle Leta. Pozorovala, jak zápasí se smutkem, pak se uklidnil a pokusil se ho schovat za kamenný výraz.

Konečně řekla: „Leto, nejdřív jsem na tebe měla vztek, žes mě požádal, abych trávila tolik času s Ilesou, ale teď jsem ráda, že jsem ji mohla poznat. Vznikla mezi námi vzájemná úcta a jsem si jistá, že by z ní byla žena, hodná rodu Atreidů."

Leto se před Jessikou obrnil, předstíral netečnost. „Skoro jsem ji neznal. Ano, měla být moje žena, ale bylo to jen politické uspořádání." Jeho chlad ji nepřesvědčil. „Mám větší vztek kvůli příteli Armandovi. Ztratil paži, ale i to jen malý následek ve srovnání se ztrátou dcery a mistra meče."

Jessica se zvedla k odchodu, viděla, že chce být ještě sám. „Ať se dál stane cokoli, budu stát při tobě, Leto."

Konečně si ji změřil šedýma očima. „Já vím, Jessiko. Věděl jsem to odjakživa."

* * *

Po čtyřech tvrdých a nepříjemných dnech se Leto konečně sešel s Duncanem, Thufirem a Gurneym v atreidském generálním štábu. Atmosféra v místnosti vřela vražedným vztekem, nejzuřivější ze všech byl Duncan. „Rod Moritaniů vyhlásil Válku assassinů, ale tato forma konfliktu má specifická pravidla, která vikomt porušil – *znova.* Nemají se zabíjet žádní nevinní lidé.“

Thufir odpověděl: „To nemůže ignorovat ani Shaddam.“

„Nemáme s rodem Moritaniů žádné styky,“ prohlásil Leto. „Jak mohli přichystat a provést takové spiknutí přímo tady, v našem vlastním domově? Někdo nám musel nasadit zvědy mezi služebnictvo nebo do vesnice.“

„Ty květináče dodal Prad Vidal,“ vzpomněl si Gurney. „Arcivévoda Armand ho za své nepřítomnosti nechal vést Ekaz.“

Duncan řekl: „Pokud je zrádce, můj pane, mohl se tam zatím dobře opevnit.“

„Za tímhle útokem stojí Moritani,“ zavrčel Leto. „Pokud v tom vévoda Vidal sehrál nějakou roli, bude jistě jenom malá.“

„Nikdo z nich zřejmě nečekal, že arcivévoda přežije,“ řekl Thufir. „A při přerušení veškerého spojení s Caladanem nikdo jiný neví, co se tady vlastně odehrálo.“

Armand Ekaz, na pohled slabý a unavený, stanul ve dveřích se vší důstojností, jaké byl schopen. Pahýl měl čerstvě zavázán a byl oděn v prosté ekazské róbě. Tvář měl ustaranou a oči červené, ale pohled se zdál být jasný a vzteklý. Zdravotníci říkali, že další léky proti bolestem odmítl.

„Nastal čas, abych odjel domů, Leto. Musím pochovat dceru a posílit svou domácnost – a vytýčit válečné plány proti Grummanu. Té bestii Moritanimu nejde o rod Atreidů. Považoval tu svatbu za snadný způsob, jak dostat mě a mou rodinu. Vy jste jen stáli v cestě.“ Napřímil se, jako by v něm ten neohrožený postoj potlačil duševní a fyzickou bolest. „Nemám už co ztratit, takže přijmu Moritaniho výzvu. Vikomt otevřel stavidla krveprolití, na které Impérium nezapomene.“

Dávám přednost špatným zprávám před zhola žádnými informacemi. Mlčení je jako smrt hladem.

BARON VLADIMIR HARKONNEN

Špinavý vzduch města Harko nutil barona ke kašli, přesto se cítil osvěžený. Navzdory všem vadám a pachům vlastní planety ji měl mnohem raději než horkou a prašnou Arrakis, nóbl Kaitan nebo bezútěšný Grumman. Tohle byl *domov*.

Jel s Piterem de Vriesem po pohyblivém chodníku z pevnosti a mířil na schůzku a oběd se svými synovci Rabbanem a Feydem. Oba mladí muži neustále soupeřili o jeho pozornost, čekali, že si jednoho nebo druhého zvolí za svého oficiálního nástupce. Baron nijak nespěchal oznámit svou volbu. Dosud se ani jeden neprojevil k jeho spokojenosti.

Pohyblivý chodník protínal park, přecpaný impozantními sochami harkonnenských vůdců, a de Vries upozornil: „Ptáci už vám zase sedají na hlavu, můj pane."

Baron si všiml nedávno objednané sochy sebe samotného coby štíhlého a pohledného mladíka v heroické póze s mečem se širokou čepelí. Melancholicky pomyslel na to svalnaté tělo, na které kdysi býval tolik pyšný, dokud než na něj ta čarodějnice Mohiamová neuvalila chronickou chorobu. K jeho hrůze tekly soše po čele do bronzových očí bílé proužky ptačího trusu.

„Zemře další správce parku," prohlásil baron prakticky a z hlasu se nedaly poznat žádné emoce.

Jak se tak blížili, jeden pracovník se zoufale rozběhl k soše se žebříkem a čisticími prostředky, ale bylo pozdě. Když baron viděl jeho aktivní zájem o povinnost, dumal: „Rozmyslel jsem si to a myslím, že ten problém údržby musí sahat výš. Popravme i jeho nadřízeného. Vymyslíme tu exekuci v ptačím duchu, vypíchnutí očí nějakým nástrojem v podobě zobáku, nebo použijeme přístroj s pařáty, aby mu rozerval obličej na cucky. Takovou věc si Rabban užije. Zmíníme se mu o tom při obědě."

Jeho nejstarší synovec byl silný a bez svědomí, vynikající muž pro špinavou práci, svým způsobem užitečný. Rabbanův mnohem mladší bratr Feyd, byť teprve čtrnáctiletý, zase projevoval větší prohnanost a vtip. To z něj dělalo cennějšího kandidáta na baronova nástupce… a nebezpečnějšího.

„Možná byste měl synovci dovolit, aby zabil všechen personál parku, a začít znova," navrhl de Vries. „Stejně by to udělal tak jako tak, pokud mu to nezakážete."

Baron zavrtěl hlavou. „To by byla marnotratnost. Lépe je naočkovat jim strach, ale nechat jich dost naživu, aby se pracovalo. Nikdy už nechci vidět na svých sochách výkaly."

Když chodník dosáhl úrovně terasy, baron a jeho mentat vystoupili. Dvojice prošla mezi stoly s jedlíky až k oddělené sekci, kterou pro sebe měla rezervovánu, s výhledem na začouzenou ropnou rafinérii. Rabban a Feyd už tam byli.

Feyd, oblečený v kalhotách ze splývavé látky, v kravatě a kabátu krmil kousky chleba holuby, kteří poskakovali po dlažbě pod stoly. Když se pták přiblížil k mladému muži, vyrazil podsaditý Rabban ze židle a vyděsil ho, až odletěl pryč. Feyd si staršího bratra změřil s jedovatým hněvem.

Baron si upravil suspenzorový pás a svezl se do sedadla, ale napřed se ujistil, jestli i tam nejsou ptačí výkaly. „Vypadá to, že musíme vyřešit problém s holuby."

Vries vysvětlil záležitost s potřísněnými sochami a Rabban podle očekávání navrhl popravit všechny pracovníky údržby. Feyd ale přišel s jinou myšlenkou. „Možná bychom mohli místo toho vyhubit ty ptáky, strýčku."

Baron zamyšleně přikývl. „Uchopil jsi problém z jiné perspektivy. Velmi dobře, Feyde. Ano, zkusme nejprve toto řešení.“

Když bylo na bohatě naložených podnosech přineseno jídlo, de Vries snížil hlas a sešklebil rty se skvrnami po safó. „Ještě jsme nedostali žádné zprávy, ale včera se měl konat svatební obřad vévody Leta. Jak příjemně musí být na Caladanu, s těmi květinami, hudbou a oslavami… a s krví milovaných, vylitou na oltář.“

„Nádherná představa. Očekávám zprávy… a potvrzení.“ Baron se usmál, jak si tak představoval, co se pravděpodobně odehrálo. „Ubohý vévoda Leto a jeho nevěsta leží mrtví mezi květinami a nemotorné stráže se motají kolem a pátrají po vinících.“

„Obviní rod Moritaniů a nejspíš i Prada Vidala, ale Harkonneny ne,“ řekl mentat. „Máme na místě své agenty druhé vlny, aby tam odstranili všechny chyby, ale pokud něco podniknou, budou též považováni za assassiny z Grummanu. Na místě nezbudou žádné otisky prstů Harkonnenů. Všichni uvidí, že vikomt Moritani zaútočil jako saluský býk, aby se pomstil Ekazovi za smrt svého syna… a atreidský vévoda se jen náhodou ocitl v palebné linii. Jak smutné! Taková tragická ztráta pro lid Caladanu!“

„Pěkně řečeno.“ Baron zvedl tučné ruce a ukázal buclaté dlaně. „Musíme si vždycky udržet čisté ruce.“

„Bez poskvrnky, stejně jako bude vaše socha.“

Baron se při té posměšné připomínce zamračil, až se de Vries raději odsunul z jeho dosahu.

„Nemůžu se dočkat, až uslyším zprávy,“ řekl Rabban.

„Nesmíme to přehnat,“ varoval baron. „Nic nezjišťovat. Počkejme, až sem oznámení dorazí běžnými kanály, jak se bude šířit po Impériu. Bude z toho pořádný binec.“

Studoval jsem zvyky tvorů na mnoha planetách a jedno je patrno na všech světech: predátoři obvykle vyrážejí za noci.

PLANETOLOG PARDOT KYNES,
Zoologická zpráva č. 7649

Hrad Caladan spal, zdálo se, jako by zadržoval dech. I za dne lidé málokdy mluvili hlasitěji než šeptem. Přestože byla všechna okna otevřena a všechny světlíky volné, hrad byl plný podezřelých stínů. Bezpečnostní opatření byla přísnější než kdy předtím.

Ve šťastnějších dobách si vévoda Leto držel spoustu personálu, sluhů, kuchařů, uklízečů a služek, přijímal snaživé umělce, aby malovali akvarely krajiny z vysokých balkonů. Teď už ne. Jak tak Duncan Idaho kráčel po chodbách s mečem starého vévody, připadalo mu, jako by byl hrad zraněný. Každý člověk, dokonce i staré známé tváře, podstupovaly bedlivou bezpečnostní prohlídku, než mohly vstoupit do pevnosti. Letovi bylo nesmírně nepříjemné uvalit taková opatření, ale Thufir Hawat na tom trval.

Když byl Duncan chlapec, unikl Harkonnenům a nastoupil do služby u rodu Atreidů jako pouhý dělník ve stáji. Tam vídal vzteklé uvězněné saluské býky, kteří útočili na všechno, co se pohnulo. Vikomt Moritani mu ty vzteklé býky připomínal. Jakmile se ten příšerný člověk zaměřil na nějakého nepřítele, útočil na něj znovu a znovu a dupal po každém, kdo se mu dostal do cesty.

Duncan se nedopustil té chyby a nepředpokládal, že nebezpečí pominulo. Nyní prováděl bezpečnostní obchůzku, kráčel po chodbách s mečem v ruce, oči na stopkách. Otevřel Paulovy dveře, aby se přesvědčil, že vévodovu synovi nic nehrozí. Chlapec tvrdě spal ve svém pokoji, i když měl přikrývky celé zmuchlané – důkaz, že sebou házel a převracel se, jak to často dělával, když měl nějakou živou noční můru. Na sousední posteli tiše pochrupoval jeho host Bronso Vernius. Princ Rhombur trval na tom, aby chlapci bydleli spolu a navzájem na sebe dohlíželi.

Duncan pokračoval v obhlídce k tlumeně osvětleným kuchyním. V plastikové skříňce přes sebe lezli velcí korýši se svázanými klepety, kteří budou zítra servírováni k jídlu. Spíže byly zamčeny, brána do vinného sklepa zavřena, trouby ještě teplé. Všechen kuchyňský personál už odešel, ale vrátí se krátce před svítáním, když přebere směnu Gurney. Trubadúr válečník tu rád býval na snídani.

Z jednoho z vysokých oken shlédl Duncan na příboj, bijící do černých skal. Oceán byl temný a neklidný, tu a tam se zaleskla skvrna fosforeskujícího planktonu. Skály, kluzké vodní tříští a řasami, splývaly s kamennými zdmi hradu Caladan.

Měl pocit, že tem venku uviděl nějaké siluety, kluzké pohybující se stíny, plazící se po kamenných zdech, ale noc byla bezměsíčná, hvězdy zastíněné mraky, a tak moc nerozeznal. Hleděl do tmy skrz kosočtvercovou okenní tabulku a znovu zaznamenal náznak pohybu.

Strana hradu, obrácená k moři, byla nedobytná. Tato sekce stavby však zahrnovala nemocniční křídlo, kde spal arcivévoda Ekaz, sledován zdravotnickými přístroji a pravidelnými návštěvami doktora Yueha. Pokud by ho nějaká další skupina tajných assassinů chtěla zabít, byla by to jejich poslední šance na Caladanu. Arcivévoda měl druhý den ráno odjet.

Duncan pozměnil obchůzku a zamířil k nemocnici.

* * *

Jakmile se kroky na chodbě vytratily, Paul otevřel oči, obrátil se a podíval se na syna prince Rhombura Vernia. Paul už roky dokázal předstírat spánek tak dobře, že dokázal ošidit i stráže a nejbližší přátele.

Bronso ležel na skládacím lůžku vedle hlavní postele, viděl ve tmě zářit jeho oči. Iksanský chlapec býval zamlklý a odměřený, Paul však rychle poznal, jak je inteligentní a přizpůsobivý. „A teď mi řekni víc o Iksu," zašeptal.

Bronso mu nostalgickým hlasem začal popisovat jeskyně, vyprávěl, jak tam podzemní průmysl vyrábí cenné technologické předměty, zatímco povrch planety zůstává jako nedotčená přirozená divočina. I otec Paulovi vyprávěl historky o tom, jak pobýval na Iksu u rodiny Verniů. Leto a Rhombur taktak vyvázli životem, když se planety nečekaně chopili Tleilaxané – což připomínalo, že být „doma" neznamená totéž co být v bezpečí.

Bronso dál šeptal, ale Paulovy uši zachytily kradmý pohyb, tak nenápadný, že málem působil jako částečka ticha. Chodba měla být prázdná, ale on uslyšel lehounké šelestivé kroky. Ztlumil hlas. „Někdo sem jde."

Přes roky výcviku a přípravy na nesčetné hrozby, kterým mohl coby syn vévody čelit, se Paul vlastně nikdy doopravdy necítil v nebezpečí. Až od toho masakru v den svatby. Nyní si Paul uvědomoval okolí ostře jako břitva, kamkoli šel, s kýmkoli se setkal, pořád pátral po nejmenším náznaku něčeho, co by nebylo v pořádku.

Bronso okamžitě zmlkl a napjal uši. „Vrací se Duncan Idaho?"

„Ne, to není Duncan – poznal bych ho. Najdi si nějaký úkryt, dokud neuvidíme, kdo to je. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný."

„Chceš, abych se schoval jako zbabělec?"

„Jsi host rodiny Atreidů a já chci, abys byl v bezpečí."

Paul sklouzl ze svého lůžka, zatímco Bronso zhruba načechral přikrývky a polštáře a pak si zalezl pod lůžko. Paul neměl čas připevnit si osobní štít, proto se připlížil k hromádce věcí, které měl na nízké poličce, a vybral si ostrý

kus korálu, který s otcem našli na pláži. Byl dost těžký na to, aby posloužil jako účinná zbraň.

Dveře pokoje zůstaly po Duncanově zběžné kontrole maličko pootevřeny. Chodba venku, byť matně osvětlená, byla pořád mnohem jasnější než ložnice a někdo tam venku byl. Paul musel jednat rychle. Vzpomněl si jednu taktickou radu, kterou mu dal Thufir: „Udeř rychle a udeř tam, kde to nečekají. Když jsi ve slabší pozici, překvap protivníka útokem. Celý scénář se může v milisekundě změnit."

Milisekunda… Paul možná nebude mít o moc víc času.

Svíral těžký korál a krčil se u země hned vedle dveří, kde by ho nikdo nečekal, protože oba chlapci měli být v postelích. Paul se napjal a čekal, v duchu si připomínal nejzranitelnější místa na lidském těle.

Dveře se otevřely a do pokoje se vlilo světlo z chodby. V bleskové zkratce spatřil Paul svalnatého cizince, který vypadal jako pokrytý dehtem, přiléhavou kluzkou kombinézou. Zahlédl v jeho ruce zahnutou dýku, podobnou šavli, a už víc nepochyboval, co má ten člověk v úmyslu. Temný muž v kluzkém úboru vnikl do pokoje.

Ale Paul zaútočil první.

* * *

Arcivévoda Armand v nemocnici spal. Yueh mu navrhl několik účinných léků a doplňků ke zvýšení energie a vytrvalosti, ale Armand to všechno odmítl. Zdálo se, že dává přednost neklidnému spánku a nočním můrám. Duncan si dokázal představit bolest a trápení, jaké ten muž prožívá, protože sám ztratil rodinu, když byl ještě chlapec na Giedi Primě, a to kvůli Rabbanovi. Ale Duncan se z těch šrámů zotavil.

Pokoj byl osvětlen přístrojovými deskami a lékařskými monitory. Vycítil, že něco není v pořádku, nasával všechny detaily a čekal.

Sevřel pevněji meč starého vévody a připravil se na jasné světlo. Plácl po ovladačích na zdi a zažehl chumel světelných

koulí na plný výkon. Instinktivně se v té záři přikrčil a uviděl tři temné siluety, jak se na něj vrhají. Všichni ti vetřelci byli pokryti černou kluzkou kůží, měňavou jako duha. Postavy svíraly zakřivené dýky, něco mezi nožem a srpem, navíc s bodcem ostrým jako břitva. Tito assassini měli zřejmě v plánu sekat a podřezávat. Chtěli arcivévodu Armanda nejen zabít, ale i rozsekat *na kousky* – očividně tak předat vzkaz od rodu Moritaniů.

Duncan tváří v tvář těm rýsujícím se vetřelcům máchl mečem. Zabijáci se na něj vrhli, pohybovali se téměř úplně tiše, ale rychle a koordinovaně. Zaznamenal, že mají na hrdlech jizvy, a napadlo ho, že byli asi zbaveni řeči, aby nikdy nemohli vykřiknout ani nic prozradit. Měli vyboulené oči a šlachy na krku se jim napínaly, jako by byli napumpováni nějakou drogou.

Napadli ho jako vlčí smečka, ale Duncan se dokázal vykroutit a za pomoci meče a štítu se ubránit. Dlouhou čepelí tvrdě udeřil do jedné zakřivené dýky. Ten úder měl stačit na to, aby protivníkovi zlomil zápěstí a vyrazil zbraň z ruky, ale olejový černý stisk nepovolil. Další dva muži vyrazili s bláznivým přívalem nervózních gest.

Duncan probodl jednomu hruď a taktak stačil vytáhnout meč starého vévody, aby mohl odrazit srpovou dýku dalšího zabijáka, která mu pronikla štítem. Volnou rukou popadl zápěstí jejího držitele, odstrčil ho a zarazil meč do druhého assassina. Hrot zajel němému muži hluboko do břicha.

Oba zabijáci utrpěli smrtelné zranění, přesto ale bojovali dál. Třetí byl pořád nezraněný. Duncan to musel skoncovat rychle.

* * *

Paul ze své snížené pozice praštil těžkým korálem do pravé kolenní čéšky vetřelce. Uslyšel křupnutí pately, prasknutí chrupavky a děsivě tiché bolestné mužovo *uff*.

I když se ten vetřelec v kluzkém obleku stěží držel zpříma, zdálo se, že zranění ignoruje. Nevyšlo z něj ani

slůvko, jen zastřené zvuky, jako když šustí papír. Máchl srpovou dýkou, Paul se přikrčil, pořád se oháněl ostrým korálem, ale pro mrštného bojovníka to byla nemotorná zbraň. Rozdrcené koleno nutilo zabijáka vléci se krokem umírajícího hmyzu, a přesto klopýtal dál do pokoje a znovu máchal nožem.

Když vetřelec spatřil lůžko, kde měl spát Bronso, obrátil se zase k Paulovi a bodl po něm dýkou, zatímco Paul znovu zaútočil těžkým korálem. Bronsovo lůžko najednou vyrazilo nahoru. Iksanský chlapec ho využil jako beranidlo, přičemž řval, jako když ho na nože bere. Ten nečekaný útok lehké postele zmrzačeného zabijáka poplašil. Zakřivená dýka se zabodla do lůžkovin, skrz polštář a do tenké matrace, ale Bronso pohotově lůžkem otočil a nůž v něm uvízl.

Paul praštil muže do ramene korálem a vykřikl: „Stráže! Duncane! Byli jsme napadeni!“

Zabiják s kluzkou kůží mohutně zabral a vyrval nůž z lůžka. Paul a Bronso ustoupili zády k sobě do obranné pozice.

Paul uslyšel za dveřmi zvuk, jako když se splaší býk – kroky ženoucí se po chodbě. Do pokoje vtrhl princ Rhombur, zběsilý ve svém umělém těle, až vyrazil dveře z pantů. Mlčenlivý zabiják se bleskurychle otočil na nově příchozího a Rhombur ho popadl za krk.

Vetřelec se nechtěl vzdát, zajel zakřivenou dýkou dolů a řízl do Rhomburovy vyztužené hrudi, několikrát mu sekl do ramene, pokoušel se bodnout kyborgovi do páteře. Rhomburovo umělé sevření zesílilo. Zaťal ruku ještě víc, zlomil muži vaz a odhodil ho jako bezvládnou loutku na zem.

Paže a nohy mrtvého assassina sebou škubaly a třásly se, jakoby zasaženy silným elektrickým impulzem. Kluzký černý oblek náhle vzplanul a překvapivým sebedestrukčním procesem spálil celé tělo.

„Bronso, jsi v pořádku?“ chtěl vědět Rhombur. „Paule, co se tu stalo?“

„Jsme v bezpečí,“ odpověděl Paul.

Bronso dodal: „Nikdo z nás není tak bezbranný, jak si ten muž myslel.“

* * *

Armanda Ekaze, který byl pořád ještě oslabený, probudil rozruch a světla v nemocnici. Arcivévoda spatřil Duncana, jak se bije se zabijáky, a i když věděl, že nemůže bojovat po jeho boku, snažil se ze všech sil pomoci. Oderval si z těla lékařské přístroje a přerušil tak monitorování známek života.

Z monitorů se okamžitě rozezněl pronikavý poplach.

Ten zvuk třetího assassina na chvilku vylekal. Duncan s rozmachem máchl mečem a usekl mu hlavu, proťal kluzkou černou kuklu, která muži přikrývala vlasy. Druzí dva muži se na něj ještě pořád snažili dorážet, i když umírali na svá zranění.

Duncan poodstoupil a uvažoval, kolik informací by se z nich dalo dostat, než zemřou. Nepochyboval o tom, že je to druhá vlna Moritaniho zabijáků, poslaná zavraždit arcivévodu Ekaze. Ale co když se na Caladanu skrývá ještě třetí vlna assassinů… nebo čtvrtá?

Jakmile ti tři útočníci zemřeli, černé kombinézy aktivovaly konečné bezpečnostní opatření. Bezhlavý muž vzplál jako první. Jeho zápalný oblek vytvořil pohřební hranici, která naplnila oddělení hustým mastným kouřem a pachem pečícího se masa. Plameny, rozžhavené doběla, zazářily a spálily ostatky až na kost – vymazaly všechny důkazy. Smrtelně zraněná dvojice přišla na řadu hned potom, a jakmile zemřela, byla též obětována.

Arcivévoda ležel na posteli, kašlal a hledal slova. „Moc slabý na boj… jedině tak se dala sehnat pomoc.“

„Tím jste všechno rozhodl.“ Duncan, zuřící nad tím vpádem, uslyšel z chodby výkřiky. „Aspoň že jste v bezpečí, arcivévodo.“

„Nejsem v bezpečí,“ odpověděl jednoruký muž chraplavě. „A ani vy – a žádný člen rodiny Atreidů.“

I když přijdete o veškeré bohatství, o domov, o rodinu… dokud si uchováte svou čest, pořád jste bohatý člověk.

VÉVODA PAULUS ATREIDES

Leto v místnosti bojového štábu jen stěží a s největším úsilím hledal slova, kterými by vyjádřil svůj vztek. „Jeden masakr vikomtovi nestačil? Nejenže mi znesvětil domov, zmrzačil přítele, zničil velikého válečníka a zavraždil budoucí manželku – teď se mi ještě pokusil zabít syna!“

Arcivévoda Armand seděl unaveně u stolu, pahýl ruky pořád v obvazech, na tváři a na rukou pár ran pokrytých strupy jako odznaky cti. „Vy nejste důvodem toho všeho, Leto. Vikomt chtěl zaútočit na mě. Ti chlapci byli jen příhodné vedlejší cíle.“

„Ne, Armande, to nebyla žádná náhoda. Ten assassin vyhledal Paulův pokoj schválně. Teď, když se Moritani rozhodl zabít mi syna, nezastaví se. Nikdo z nás není v bezpečí.“ Leto se dál tvářil zachmuřeně. „Pokud jsem kdy byl jen pouhý divák, teď už nejsem. Jsem do toho stejně zapletený jako vy.“

Obrátil se na svého mistra meče. „Duncane, pověřuji tě úkolem důležitějším než každá jiná služba, kterou jsi konal pro rod Atreidů. Podle mě je pravděpodobné, že Grummaňané mají někde ukryty další tajné assassiny. Odvez Paula z caladanského hradu a drž ho v bezpečí – odjeď někam, kde ho nikdy nenajdou.“

Duncan se zamračil. „Existuje vůbec takové místo, můj pane?“

„Na Východním kontinentu, u Sester v odloučení. Jejich klášter je pravá pevnost. Ať tam zůstane se svou babičkou.“

„Můj syn byl minulou noc taky terčem útoku,“ zaduněl Rhombur jako parní motor, který se chystá vybuchnout. „Nejsi v tom sám, Leto. Pokud vstoupíš do této Války assassinů, budu bojovat po tvém boku – i když by technokraté uvítali, abych se vrátil a dohlížel na výrobní linky.“

„Ale to je přesně to, co bys měl udělat, příteli,“ řekl Leto. „Díky rodu Moritaniů se tahle bouře nepokojů rozšířila ze školy na Ginázu a z Ekazu a zachvátila Caladan. Pokud do toho zatáhneš ještě Iks, imperátor Shaddam nás spíš všechny potrestá, než by dopustil konflikt, který by se mohl rozšířit na celý landsraad.“

„Nemůžeš ho přece prostě jen tak nechat, aby mu to prošlo!“ prohlásil Rhombur.

„To jistě ne – musíme přejít do útoku.“ Leto se podíval na arcivévodu Ekaze. „K mému manželství s vaší dcerou nedošlo, ale stejně jsem vázán čestným slovem. Rod Atreidů a rod Ekazů jsou spojenci – nejen v politice a v obchodě, ale ve všem. Dávám síly rodiny Atreidů k dispozici vašim ozbrojeným silám. Má vojska vás doprovodí na Ekaz, kde sebereme vaši armádu a společně přeneseme krveprolití na vikomtův práh. I kdyby sám bůh Hundrovi Moritanimu odpustil, co spáchal, já to neudělám.“

* * *

Když Leto konečně zrušil embargo na cestování na Caladan a z něj, svatební hosté a šlechtičtí návštěvníci se dožadovali míst v maxitrajleru, který čekal nahoře, přepláceli kotviště v jeho přepravním prostoru pro své rodinné fregaty. Vévoda si ale zabral všechna dostupná místa na to, aby přepravil celou atreidskou vojenskou flotilu na Ekaz. Řekl ostatním cestujícím, že si budou muset počkat na další gildovní loď.

Představitelů Kosmické gildy se nejprve dotklo, že jim jakýsi šlechtic z nepatrné planety dává podobné rozkazy, ale Leto jim přehrál záběry z masakru, způsobeného vikomtem Moritanim. Udeřil dlaní do tvrdé desky stolu a prohlásil: „Tyto záležitosti přesahují měřítko běžného obchodu. Dovolávám se zákonů Velké konvence."

Thufir Hawat nabídl Letovi konkrétní právní argumenty, které by mohl uvést, ale gildaři znali vlastní zákony. Když zástupce z lodi na orbitě viděl nesmiřitelné výrazy na tvářích Leta a jednorukého arcivévody, povolil. „Pokud zaplatíte za převoz všech vašich lodí, pak vás odvezeme, kam potřebujete."

Gurney Halleck jel s nimi i se svou balisetou, i když Leto pochyboval, že bude mít moc příležitostí ke zpěvu. Thufir byl zatím vyslán přímo na Kaitan, aby přednesl hrůzné důkazy o zločinu vikomta Moritaniho a požadoval imperiální odplatu, nebo, bude-li to možné, zásah sardaukarů.

V Letově nepřítomnosti měla zůstat na Caladanu Jessica a jednat jeho jménem. Nemohla se rozhodnout mezi touhou doprovodit ho a na druhé straně zůstat a chránit syna – ale Duncan už dvanáctiletého chlapce sebral a před svítáním se s ním vytratil. Jessica se nepokoušela vévodu nijak ovlivnit, rozloučila se s ním v přístavu Cala, objala ho a dala mu tím najevo své hluboké city.

Leto na chvíli ztuhl, vzpomněl si, jak krásně vypadala Ilesa v jejich svatební den. Ale Jessica byla tady a skutečná, horká v jeho náruči. Jeho výraz se málem zlomil, odhodlání zakolísalo. Ale to nemohl dovolit, ani rozumem ani srdcem. Hodlal bojovat po boku Armanda Ekaze kvůli útoku na vlastní rodinu, kvůli smrti Ilesy a ohrožení Paulova života.

Leto se zatvrdil, stejně jako to udělal po Victorově smrti a Kaileině sebevraždě. Neměl čas na slabost ani na váhání, způsobené láskou. Copak právě tohle Bene Gesserit pořád neučil? Leto konečně Jessiku odstrčil, ještě jednou ji políbil a pak spolu s čekajícími společníky vkráčel do fregaty. Právě teď se soustředil jen na jedno, tak ostře a náruživě, jako by to byla jediná věc na světě.

Ten dohodnutý sňatek se lišil ode všech obchodních smluv a ujednání. Letův otec se se svou ženou Helenou dopustil chyby, považoval manželství pouze za strategický tah ve velké imperiální hře. Paulus do něj nikdy nevložil sám sebe. Možná byl milovaný vévoda a dobrý otec, ale jako manžel nikdy za moc nestál.

Leto cítil úlevu, když jeho lodi stoupaly z Caladanu, aby se ponořily do obrovského nákladního prostoru maxitrajleru. Obrovská vrata je uzavřela vevnitř a bylo rozhodnuto. Nechtěl a ani nepotřeboval šanci si to rozmýšlet.

Letěl s arcivévodou na palubě hlavní fregaty ekazské delegace. Ten muž byl zraněn a hluboce ublížen a Leto chtěl zůstat po jeho boku jako přítel a neochvějný spojenec proti zlu, kterému teď čelili.

Bledý a vzteklý Whitmore Bludd jel s Gurneym. Exkluzivní šaty mistra meče byly teď pomačkané a nijak se nepodobaly pyšné nádheře, jakou obvykle nosíval. Po boku měl rapír, i když se zdálo, že si ho hnusí.

Malá hromádka popele z pohřební hranice Rivvyho Dinariho byla zamíchána do leštěné plastikové kostky, která se stane základním kamenem nového památníku. Arcivévoda Ekaz už slíbil, že rozložitému mistru meče vybuduje za jeho obětavou statečnost nebetyčný pomník.

Bludd sebou trhl, když se podíval na tu průhlednou kostku, v níž visel popel jako tmavé hvězdy, plující v jasné mlhovině. Arcivévoda na něj málem nepromluvil, okatě svého zbývajícího mistra meče ignoroval. Jméno Whitmorea Bludda se v historických líčeních té události jen sotva objeví.

Teď, když měl Leto čas zvážit rozsah pobíhající vojenské operace a poplatky Gildě za dopravu, začínalo mu docházet, kolik bude jeho rodinu stát tato totální válka. Kdyby byl vůdce Grummanu ctil zákony, stanovené pro Válku assassinů, existovaly by přesné cíle, konkrétní oběti a nebylo by třeba gigantické ozbrojené flotily se všemi dodatečnými náklady. „Tohle mě zruinuje. Armande.“

Arcivévoda k němu obrátil ztrhanou tvář. „Rod Ekazů vám zaplatí polovinu nákladů.“ Zamrkal a zdálo se, že má těžká víčka. „Jaká je cena cti?“

Ačkoli v nákladovém prostoru maxitrajleru nebylo nic k vidění, arcivévoda vyhlédl okénkem ven, měřil si všechny shromážděné atreidské válečné lodě, které se brzy připojí k jeho vlastním válečným lodím.

* * *

Když maxitrajler dorazil k Ekazu a nákladový prostor se otevřel, aby mohla atreidská plavidla sestoupit na povrch planety jako velkolepý doprovod arcivévodovy fregaty, komunikační kanály z paláce pod nimi se málem zahltily obrovským zmatkem.

Armand přezíravým gestem mávl na svého přeživšího mistra meče a řekl: „Bludde, řekni jim, kdo jsme! Řekni jim, že nic nehrozí.“ Z tváře mu vyzařovala spíš prázdnota než škodolibá radost, když dodal: „Chci se podívat vévodu Vidalovi do očí a hledět, jak se svíjí. Bude dost překvapený, že mě vidí ještě živého. Zajímalo by mě, jak se ospravedlní?“

„Prohlásí, že naše důkazy o jeho zradě jsou falešné,“ řekl Leto.

„Může si prohlašovat, co chce… ale já uvěřím jedině pravdě.“

Ale vévoda Vidal jim k tomu nedal příležitost. Jakmile se objevila ta drtivá síla, sestupující z oběžné dráhy, vylétl z paláce Ekazů na hlavním kontinentu shluk plavidel. Stovky lodí se rychle hnaly přes moře na kontinent Elakka. Masový exodus začal hned, jakmile nečekaně veliké vojenské síly Atreidů zahájily sestup.

Leto té zděšené reakci rozuměl. „Při tak veliké vojenské síle si musí myslet, že jsme je napadli.“ Ale nebyli Ekazové dost čestní na to, aby bránili své ženy a děti, i kdyby si mysleli, že stojí tváří v tvář drtivým silám nepřítele? Proč utíkají jako zloději v noci?

„Já je srovnám.“ Bludd dychtivě promluvil do mikrofonu. „Arcivévoda Armand se vrátil a svolává okamžitou válečnou radu. Přivážíme závažné zprávy.“

„Arcivévoda je naživu?“ vyhrkl vedoucí kosmického přístavu. „Bylo nám řečeno, že ho zavraždili spolu s dcerou a mnoha lidmi ode dvora!“

Armand se zamračil. Leto se napůl zvedl ze sedadla. „Kdo vám to řekl? Jak se ta informace dostala na Ekaz?“

„No, vévoda Prad Vidal to oznámil. Převzal dočasné řízení planety coby výkonný vůdce.“

Armandova tvář potemněla hněvem a Gurney zavrčel: „Tu informaci nemohl přinést posel, můj pane. Žádné lodi jsme nedovolili opustit Caladan. My jsme první. Nikdo jiný o tom donést zprávu nemohl.“

„On nepotřeboval posla,“ řekl Leto. „*Věděl,* že k tomu útoku dojde, ale nečekal jsem, že se zachová tak zbrkle. Je to blázen.“

„Je netrpělivý. Nemohl tušit, že po tom masakru odřízneme veškeré spojení s Caladanem, nebo že někdo z nás přežije. Zřejmě byl tak dychtivý ukrást mi můj mocenský post, že si ani nepočkal na potvrzení.“ Armand si převzal ovladač spojení od Bludda a vydal rozkazy vedoucímu přístavu. „Nechte okamžitě uvěznit vévodu Vidala. Bude se mít z čeho zodpovídat.“

Leto pozoroval veliký zmatek u hlavního paláce, četné lodi stále startovaly a hnaly se pryč, celá vojenská síla neorganizovaně ustupovala. Vidalovi stoupenci? Malá skupina, která podporovala pokus panovníka Elakky zmocnit se moci, by nedokázala čelit plné atreidské flotile, a věděla to.

„Chtěl převzít můj palác, ale neuvědomil si, že by o něj musel bojovat. Teď utíká zpátky na Elakku schovat se za vlastním opevněním – nakolik mu poslouží.“ Arcivévodův výraz prozrazoval špatně skrývanou bouři a maximální opovržení.

„Než budeme moci rozdrtit tu hrozbu z Grummanu, budeme se muset vypořádat se švábý pod vaší vlastní rohožkou, můj pane,“ řekl Gurney.

Zběsilý proud lodí dál odlétal z paláce Ekazů, hnal se k pobřeží a k volnému oceánu. Armand zaťal a pak zase povolil pěst na zbylé ruce. „Vévodo Leto, ať vaše válečné lodě zničí ta plavidla. To náš problém vyřeší.“

Leto se napřímil. „Armande, to by porušilo zákony Války assassinů. Minimalizovat souběžné ztráty. Ničit jen šlechtické cíle. Pokud se to neprovede náležitě, mohl byste tady na Ekazu zahájit občanskou válku a za to by vás landsraad odsoudil.“

Vedoucí fregata se blížila na přistání a Armand pomalu přikývl. „To nemohu dopustit. Občanská válka by zpozdila můj úder na Grumman.“

Harkonnenové mi zabili rodinu a já přežil, i když se mě bestie Rabban pokusil dopadnout. Během svého výcviku mistra meče na Ginázu jsem vybojoval mnoho bitev, pak jsem pomohl jednotkám vévody Leta znovu získat Iks od Tleilaxanů a všechno jsem to přežil. Ani bych nespočetl, kolik bitev jsem vybojoval ve jménu rodu Atreidů. Na tom množství nezáleží. Jediné, na čem záleží, je to, že jsem stále naživu, abych mohl bránit rod Atreidů.

DUNCAN IDAHO,
Tisíc životů

Duncan Idaho s vlasy jako hřebíky a charakteristickými rysy se nijak nepodobal mladému Paulu Atreidovi. Protože nemohli vystupovat jako otec a syn, kteří cestují společně, rozhodli se, že budou hrát strýce a jeho svěřence.

Měli na sobě pohodlné, ale v žádném případě ne elegantní šaty a nesli si záplatované cestovní vaky, všechno pořízené z druhé ruky na trhu v Cala. Duncan pod volným pláštěm ukrýval meč starého vévody. Paul měl vlasy zastřižené nakrátko a změnil se i díky nedávným strupům a šrámům. Mistr meče si ho prohlédl a poznamenal: „Účelem maskování není být dokonalý, ale nepřitahovat pozornost.“

Nalodili se na velký osobní trajekt, který pomalu brázdil oceán, vezl náklad, pracovní party na farmy, rekreanty, kteří dávali přednost neuspěchanému tempu, a další, kteří byli prostě moc chudí na to, aby si mohli dovolit dálkový let. Většina cestujících na spodních palubách byli farmáři, kteří

pěstovali rýži pundi, přesouvali se od jednoho pole ke druhému podél pobřeží kontinentu a následovali sezónu monzunů. Byli malého vzrůstu, měli široké obličeje a domorodé rysy a mluvili dialektem, kterému Paul nerozuměl. Mnoho z nich pocházelo z kmenů, které stále ještě sídlily v zarostlých džunglích, izolovány po stovky generací. Paul četl na fóliscích o záhadných „caladanských primitivech“, ale vědělo se toho o nich jen málo, protože atreidští vládci po mnoho generací dodržovali zásadu nevměšovat se do přirozených samostatných společenství.

Někteří cestující se bavili rybařením z hlavní paluby. Kuchař trajektu vytáhl na zádi síť a použil svůj úlovek na přípravu společného denního jídla. Všichni cestující jedli u jednoho stolu, ale Paul a Duncan se drželi stranou. Paul se spokojil s chudou rybí směsí a sušenými plátky paradanového melounu.

Jednou se natolik přiblížila bouře, že rozkolébala mohutný trajekt zepředu dozadu, ale Paul byl na moře zvyklý a zůstal stát na palubě s Duncanem, pozoroval mraky a zpěněné hřebeny vln, hleděl na světla blesků v dálce. Myslel na historky o elektrických tvorech jménem elekrani, kteří lovili ztracené námořníky, ale tohle byly jen běžné blesky, obyčejná bouřka, která přešla směrem k severu.

Když trajekt konečně dorazil k největšímu městu Východního kontinentu, jen o málo většímu než vesnice, k dokům a dřevěným domkům, které se táhly od pobřeží, vystoupili z lodi. Paul si měřil rozeklané hory, které se prudce zvedaly hned od moře. „Pojedeme do vnitrozemí, Duncane? Nevidím tu žádné cesty.“

„Nejspíš to nebude víc než jenom stezka. Sestry se drží ve skrytu, ale neexistuje taková izolace, abych ji nedokázal proniknout.“

Když se ptali vesničanů na tajemný opevněný klášter, dostalo se jim jen mrzutých a podezíravých pohledů. Sestry v odloučení sice nebyly uctívány, ale cizince tu místní viděli ještě s menším nadšením. Duncan nicméně naléhal dál, tvrdil, že se o klášter zajímá ze soukromých důvodů. Nakonec se mu

dostalo neurčitých pokynů, které jim umožnily vydat se na cestu.

* * *

Trvalo jim několik dní, než zvládli to pěší putování, zprvu po široké silnici, která se později proměnila na prašnou cestu, pak na rozježděnou stezku a nakonec se zmenšila na blátivou pěšinu, která se vinula nahoru do hor. Džungle kolem nich houstla, stromy byly vyšší a rozeklané svahy strmější.

Když třetí odpoledne konečně dosáhli opevněného kláštera, zdálo se, jako by na něj narazili skoro náhodou. Kolmé černé stěny se zvedaly ze země jako umělé útesy. Paul zíral na impozantní ostré rohy a věže s pozorovatelnami, na nichž se daly rozeznat drobné postavičky. Společný domov Sester v odloučení měl jen pár oken, jen malé otvory v silné barikádě – snad proto, aby se na minimum omezila zranitelnost, nebo aby Sestry neměly moc příležitostí vidět svět venku.

Duncan a Paul vyšli k uzavřeným nevlídným branám. „Občas přece musí přijímat návštěvníky," uvažoval Paul. „Jak jinak by jeptišky dostaly zásoby a vybavení? Nemůžou být přece úplně soběstačné."

„Nemá smysl skrývat naši totožnost, když jsme už tady. Jistě nás několik posledních kilometrů sledovali." Duncan si sundal kapuci a položil ruku mladíkovi na rameno. Zavolal k bráně: „Haló!"

Kromě postaviček na nejvyšších věžích nezaznamenal žádný pohyb, neslyšel žádný zvuk. Duncan zavolal znovu. „Otevřete bránu! Žádáme vstup jménem vévody Leta Atreida z Caladanu!"

Po chvíli si Paul všiml, že se nad nimi něco pohnulo. Jeden z kamenných bloků nad branou se odsunul stranou a odhalil zamaskované okno. „Vévody Leta Spravedlivého? To může lehce říci každý," ozval se strohý hlas.

Mužský hlas, usoudil Paul. Uvažoval, proč asi vstup do toho nebetyčného ženského kláštera střeží muž.

„Ale každý nemůže přivést vlastního vévodova syna Paula," opáčil Duncan. „Je u vás jeho babička Helena. Vnuka nepozná, protože ho nikdy neviděla, ale *mě* ano."

Paul obrátil tvář vzhůru, přesvědčený, že skryté snímače zachytí každý detail.

„A proč by měla abatyše chtít vidět svého vnuka? Váš vévoda jí sám řekl, aby jeho rodinu už nikdy nekontaktovala."

Paul rychle vstřebal tu informaci. *Abatyše?* Vlastně ho to ani nepřekvapilo. Z toho, co četl o Heleně Atreidové, to byla pletichářská, značně inteligentní žena s vysokými ambicemi.

Duncan řekl: „To je záležitost, kterou probereme v soukromí s lady Helenou. Ona ví, proč je tady – nebo bych snad měl zakřičet ty důvody z plných plic?"

Ozvalo se mechanické klapnutí, následované těžkým hukotem, jak se křídla brány odsunula dovnitř. Muž, který je sešel dolů uvítat, byl kdysi hezký – Paul to poznal z jeho rysů – ale teď měl tvář vrásčitou a ošlehanou, jako by mu celé roky užíraly srdce psychické tlaky a smutek. Překvapilo ho, že měl na sobě vybledlou a pospravovanou uniformu rodu Atreidů.

Duncan si toho muže změřil a najednou ztuhl. „Swain Goire! Takže ses celé ty roky udržel naživu."

Vypadalo to, že zachmuřený výraz je tomu muži vlastní. „Zůstávám naživu jedině proto, že mi to nařídil můj vévoda jako součást trestu. Stejně mé pokání nikdy nenahradí, oč jsem ho připravil."

„Ne, ale pomoci přežít nám kvůli němu *můžeš*." Duncan postrčil Paula branou mezi silné stěny opevněného kláštera.

* * *

Požádali o útočiště jménem vévody a Sestry v odloučení jim neochotně poskytly ubytování, ale jen velmi skromné uvítání. Ty ženy byly oblečeny v nepohodlných černých úborech, mnohé nosily tmavé plachetky, jiné si zakrývaly tváře závojem. Když už promluvily, tak málo, a zdálo se, že umějí lépe budovat barikády než mosty.

Sestry v odloučení nepěstovaly téměř žádné kontakty s vnějškem, ale byly pověstné svými rukodělnými tapisériemi. Tvrdilo se, že většina z nich sem přišla kvůli duševním újmám, jizvám, které nedokázaly snést. Paul měl podezření, že si prostě libují ve společném smutku a využívají ochranu.

Při západu slunce otřásly strašidelným tichem kláštera halasné zvony, svolávaly všechny k večeři do veliké jídelny. Jídlo bylo prosté – chléb, ovoce, zelenina a naložené ryby. Pili vodu, která vyvěrala z pramenů v džungli a do kláštera se dopravovala potrubím.

Goire se usadil o samotě u malého stolku vzadu v místnosti, vyhnul se i dvěma novým hostům. Sestry ho očividně nezvaly, aby jedl s nimi. Byl to jeden z mála mužů v celém klášteře, odsouzený k pobytu zde po smrti Victora a Kailey.

Velké křeslo v čele dlouhého stolu zůstávalo prázdné a Paul uvažoval, jestli se babička bude obtěžovat a ukáže se, nebo jestli je zavrhne. Těšil se na setkání se ženou, jejíž jméno se v hradu zmínilo jen málokdy. I když naléhal na Duncana, na Gurneyho i na Thufira, aby mu prozradili podrobnosti, odpovídali mu jenom příkrými a přezíravými slovy.

Konečně se všechny mlčenlivě Sestry, jakoby telepaticky spojeny, obrátily ke dřevěným dveřím na vzdálené straně jídelního sálu. Otevřely se a vešla vysoká žena, zahalená v kapuci.

Přes tvář měla černý závoj a kolem pláště u krku se jí vinula síťka richeských elektrických obvodů. *Vytkávané reproduktory.* Žena se plavným pohybem přesunula ke svému křeslu a zůstala za ním vzpřímeně stát. Paulovi připadala hrozivá jako tajemná stará kresba Smrtky. Když obrátila zahalenou tvář ke dvěma návštěvníkům, všiml si Paul, že se Swain Goire v koutě místnosti pomalu odvrátil.

Abatyše zaujala místo beze slova. Paul uvažoval, jestli by se neměl představit, přednést své otázky. Duncanova ruka, která ležela na stole, se zaťala v pěst.

Po vleklé a nepříjemné chvíli žena vztáhla ruce v černých rukavicích a dotkla se z boku kapuce, zaváhala, jako by se bála, a pak látku stáhla a odhalila tmavé vlnité hnědé vlasy, prokvetlé stříbrem. Sundala si závoj, který jí zakrýval obličej, a Paul se poprvé zahleděl na svou babičku z otcovy strany.

Měla hubené a tvrdé rysy, ale rozeznal v nich stopy otcovy tváře. Lady Helena z rodu Richesů se vdala za vévodu Pauluse Atreida a očividně dosud nezapomněla na své šlechtické vychování. Promluvila hlasem, který působil nevyrovnaně a chraplavě z toho, že hovořila tak málo. „U tohoto jídla prozatím uznávám, že jsem tvá babička, chlapče. Ale nečekej milé přivítání ani slavnostní hostinu."

„Nicméně očekáváme zdvořilost a záruku bezpečí," varoval ji Duncan.

„Zdvořilost…" Zdálo se, že to Helena zvažuje, „Žádáte toho mnoho."

Goire vstal, až shromážděné ženy vylekal. „A vy jim ji poskytnete. Mají všechna práva to po nás žádat a my máme povinnost jim to zajistit."

Helena našpulila rty a zakabonila se. „Dobře. Jste tady a já zjistím, proč… ale až později. Prozatím nás nechte najíst v klidu. A tichu."

Politika je spletitá síť, složitý labyrint, neustále se měnící kaleidoskopický vzor. A není to nic příjemného.

HRABĚ HASIMIR FENRING

Baron Harkonnen seděl v nadýchaném křesle se samočinným nastavováním v zadní řadě řečnické síně landsraadu, čekal, až začne hádka, a doufal, že v ní nebude zmíněno jeho jméno. Už ho unavovalo utrácet čas na Giedi Primě, doufal v nějaký náznak zprávy o tragédii svatebního dne chudáka vévody Leta a o vraždě jeho nevinného syna (pokud assassini druhé vlny splnili své poslání). Nakonec, když už nedokázal potlačovat netrpělivost, rozhodl se pro neohlášený výlet na Kaitan v „obchodní záležitosti". Nikdo v tom nebude hledat nic divného. Byl přece baron, vysoký šlechtic, a do síní landsraadu mohl zavítat kdykoliv.

A tak se náhodou ocitl v imperiálním městě, zrovna když mentat Thufir Hawat z rodu Atreidů a oficiální vyslankyně Ekazů na Kaitanu svolali bezpečnostní zasedání landsraadu a požadovali rozsudek od samotného imperátora.

Musí být vážně dost rozčilení. No páni. Zvěst o masakru se rychle rozšířila a baron zklamaně zjistil, že vévoda Leto a jeho syn Paul přežili. Prozatím.

Vikomt Hundro Moritani se také příhodně nacházel v imperiálním městě, jako by sem přijel v očekávání, že bude obviněn. To je provokativní a hloupé zároveň, pomyslel si baron. Taktické by od vikomta bylo, kdyby odjel domů a posiloval obranu vůči spojené odplatě Atreidů a Ekazů, která

jistě přijde. Co tady dělá? Baron se hodně snažil, aby se vyhnul setkání s tím mužem, nebyl si jistý, co může mít jízlivý vůdce Grummanu za lubem.

Šlechtici, shromáždění v řečnické síni, zaujali určená místa v ovzduší tichého očekávání. Mnoho z nich bylo očividně znepokojeno tím, co slyšeli. Box, rezervovaný pro rod Moritaniů, zel nápadnou prázdnotou. Je ten chlap takový blázen, aby se vzepřel imperiálnímu předvolání? Možná ano.

Shaddam IV. ze zdobeného pódia daleko dole povolal shromáždění k pořádku. „Předvolávám vikomta Hundra Moritaniho z Grummanu, aby čelil obviněním, která tu byla dnes vznesena.“ Imperátor zvedl ruku ke klenutému stropu a na suspenzorech se snesla dolů bublina z čirého plastiku.

V průhledné kouli stál vysoký hranatý muž, který se hrdě halil do žluté róby, lemované kožešinou. Vikomtův rozhořčený hlas s těžkým přízvukem byl reproduktory přenášen do obecenstva. „Proč mě tu uvěznili dřív, než jsem byl obviněn z nějakého zločinu? Mám být vystavován jako nějaké zvíře ze zoo před tímto shromážděním mně rovných?“

Imperátora to ani v nejmenším nevyvedlo z míry. „To omezení je pro tvou ochranu.“

„Já žádnou ochranu nepotřebuji! Požaduji, abyste mě propustil, abych mohl stanout před svými žalobci.“

Shaddam se letmo dotkl čehosi na svém pozlaceném rukávu. „Možná někdo z obecenstva cítí, že potřebuje být chráněn před tebou? Proti Grummanu byla vznesena oficiální stížnost.“ Poklepal na riduliánský krystalový papír před sebou, jako by četl zprávu. „Záležitosti, které máme dnes před sebou, se týkají údajných nedostatků v prohlášení a průběhu zákonné Války assassinů. Existují stanovená pravidla a součástí mé práce je připomenout je tobě – a vám všem.“ Shaddam se rozhlédl po řečnické síni, zdálo se, že poslouchá hlasitý souhlas, a pak vydal Pokyn, aby se průhledná dutina otevřela.

Mohutný a rozčilený vikomt Moritani stanul před davem. Husté vlasy měl rozcuchané. „Dobrá, proberme tedy, co jsem provedl. A ať si všichni vyslechnou také zločiny, spáchané

proti *mému* rodu.“ Nasupeně se rozhlédl kolem, snad hledal barona Harkonnena, ale zdálo se, že ho zatím mezi stovkami poslanců nezahlédl. Baron se přes svou rozměrnou postavu snažil nenápadně stáhnout do skrytu, zabořil se do přizpůsobivého křesla.

Vyslankyně Ekazu předstoupila vedle Hawata a řekla kultivovaným hlasem: „Vskutku byly spáchány zločiny. Předložíme své důkazy a necháme rozhodnout imperátora a landsraad.“ Bez dalšího pobízení začala vyjmenovávat hlavní události v táhnoucím se sporu: biologickou sabotáž lesů mlhodřevin, vraždu vyslanců, kobercové bombardování Ekazu; dále vyhnání všech grummanských studentů ze školy mistrů meče na Ginázu, následované překvapivým útokem, který Ginázu srovnal se zemí, vraždu arcivévodova bratra a nejstarší dcery.

Vikomt Moritani poslouchal a zpočátku byl klidný, pak začal dávat najevo hořké pobavení. Členové landsraadu začínali zlostně reptat. Baron si pomyslel, že to nevěstí nic dobrého.

Teď předstoupil Thufir Hawat a chopil se slova. „Ale to byl jenom začátek, mí pánové. Tyto obrazy mluví za všechno.“

Šlechtické publikum sedělo tiše jako opařené a baron přihlížel s dychtivým očekáváním, zatímco se všem přehrávaly záběry chaosu během svatebního obřadu, vrcholícího spuštěním usvědčujícího holografického vzkazu od vikomta Moritaniho. K baronově velké úlevě nikdo nezmínil jméno Harkonnenů.

Shaddam umlčel následný rozruch ranami svého posíleného kladívka. Znovu promluvila vyslankyně Ekazu, byla tak vzteklá, že se jí třáslo celé tělo. „Během tohoto sporu rod Ekazů nespáchal nic nezákonného. Dokonce i v předchozí fázi náš arcivévoda oficiálně prohlásil kanly, jak se požaduje. Reagovali jsme přísně v mezích pravidel Války assassinů, jak jsou stanovena ve Velké konvenci. Neudělali jsme nic, čím bychom vyprovokovali toto kruté a iracionální násilí rodu Moritaniů.“

Vikomt udeřil pěstí do postranního pódia. „Nechali jste zemřít mého jediného syna, upřeli jste mu lék, potřebný k vyléčení jeho nemoci! Zavraždili jste Wolframa stejně, jako kdybyste poslali assassina, aby mu zarazil dýku do srdce! Můj ubohý syn – můj jediný dědic! – byl nevinná oběť, kterou si nenávist Ekazů vybrala za cíl.“

Baron našpulil rty, ale mlčel. Někdo určitě poukáže na to, že zabití syna a dědice bylo v naprostém souladu se zásadami Války assassinů.

Vyslankyni to nevyvedlo z míry. „Všichni členové landsraadu znají arcivévodu Armanda jako velkého lidumila. Ukažte nám jakoukoli oficiální žádost, kterou jste vznesl ohledně těch léků. Dokažte shromážděným, že Ekaz někdy přímo odmítl léčbu vašeho syna.“ Chladně si ho změřila. „Vzhledem k vašemu minulému jednání, vikomte, je pravděpodobnější, že jste nechal syna zemřít sám, abyste měl záminku k dalšímu násilí.“

Moritani zbrunátněl vztekem. Než stačil sejít z ústředního pódia, přiblížily se k němu sardaukarské stráže, připravené znovu ho zavřít do bubliny z průhledného plazu, kdyby bylo třeba.

Imperátor Shaddam na něj přísně namířil prst. „To stačilo. Nesmí se nám to vymknout z rukou.“

Hawat odpověděl pevným hlasem: „Vymknout z rukou, sire? Rod Moritaniů udeřil nejen proti Ekazu, ale i proti rodu Atreidů a rodu Verniů z Iksu. Při tom masakru během svatby byli ohroženi představitelé mnoha dalších šlechtických rodin, mohli přijít o život. Pokoutní útok Grummanu už dřív zničil školu mistrů meče na Ginázu. Kolik dalších škod budeme ještě tolerovat? Tento spor může rychle přerůst do požáru, který do sebe vtáhne mnoho dalších rodů landsraadu.“

„To se nestane,“ prohlásil Shaddam přísným tónem. „Vikomte Moritani, nařizuji ti zastavit toto nerozumné jednání. Vyplatíš odškodnění v rozsahu, jaký osobně stanovím. A požaduji, aby ses omluvil arcivévodovi za zabití jeho dvou dcer. A bratra. Tak, to by mělo celou záležitost urovnat.“

Vikomt Moritani se jen krutě zasmál, až vylekal celé publikum. Dokonce i baron uvažoval, co ten muž provádí. „Ach, je do toho zapleteno víc rodů než Ekazové a Atreidové. Byli byste překvapeni.“ Teď to vypadalo, že se dívá přímo na místa Harkonnenů. *Se mnou je nebezpečné si zahrávat,* pomyslel si baron.

Moritani popošel o krok k imperátorovu pódiu, sardaukaři ho však blíž nepustili. „Proč prostě nepošlete další legii sardaukarů, aby mi dýchala na krk, sire? Nebudu si jich všímat, jako jsem si jich nevšímal dřív.“ Pak se prostě obrátil k Shaddamovi zády a vydal se pryč, zatímco se v síni zvedlo pobouření. Hořce pozvedl hlas: „A pokud mě teď omluvíte, musím naplánovat pohřeb – svého syna.“

Imperátor znovu zabušil kladívkem, ale vikomt se neobrátil. „Hundro Moritani, jsi oficiálně zavržen za nepřístojné chování. Jménem landsraadu a členských rodů je ti též uložena administrativní podmínka.“ Šlechtici bručeli nad tím lehkým rozsudkem za tak tvrdý odpor a Shaddam houkl: „Rod Moritaniů může být i zničen, bude-li třeba. Jakékoli další násilí, a čeká tě ztráta léna!“

Teď se ten muž pomalu obrátil a drze a znechuceně se ohlédl na imperátora. „Za co stojí to moje léno, sire? Grumman je vyčerpaná a skoro bezcenná planeta, ale je to můj domov a já jsem její vládce. Budu chránit svůj lid a svou čest, jak uznám za vhodné. Přijeďte a přesvědčte se sám, jestli chcete. Přesvědčte se, jak *Moritaniové* brání svou čest!“

Baron ztuhl. Zbláznil se ten chlap? Po tom svatebním masakru plánují atreidské a ekazské síly skoro jistě útok na Grumman, a on teď provokuje ještě i imperátora? Zdálo se, že vikomtovi už je všechno jedno. Mohl syna vážně tolik milovat? Z toho pomyšlení se baron cítil nesvůj. Jak by pak mohl – nebo kdokoli jiný – toho muže ovládat?

* * *

Toho večera, než stačil baron učinit přípravy k návratu na Giedi Primu, dostal do svých diplomatických prostor

nepříjemný tajný vzkaz. Jakmile si zdobenou hůlkou zamíchal kořeněnou kávu, aktivoval jeho dotek důmyslně ukrytý projektor, který spustil holozáznam. Objevil se usměvavý grummanský šlechtic, jeho obraz se vznášel nad jídlem na tácku. Baron se vylekal a odstrčil jídlo stranou, ale vikomtovu nahranou řeč to nezastavilo.

„Jsem na cestě zpátky na Grumman připravit se na naši velkou bitvu. Velkolepou bitvu. Arcivévoda dorazí s atreidskými vojenskými silami – tomu lákadlu nemohou odolat – a moje planeta se musí ubránit.“ Se samolibým úsměvem dodal: „Očekávám, že coby můj spojenec, barone, pošlete Grummanu na pomoc proti nepřátelům harkonnenskou vojenskou divizi. Musím na tom trvat v zájmu našeho přátelství… a našich tajemství.“

Baron srazil šálek kořeněné kávy, doufal, že tak nahraný přízračný obraz zničí, ale vikomt ve svém hrozivém ultimátu pokračoval. „Jak jsem vám slíbil, přeberu odpovědnost za tyto činy. Není třeba prozrazovat spoluúčast Harkonnenů. Pokud mi dodáte muže, aby naše dva rody mohly bojovat boj po boku, s radostí nechám vaše jednotky obléknout do uniforem Grummanu a udržím naši malou přetvářku. Kromě nás dvou o tom nemusí nikdo nic vědět.

Dva týdny by vám na přípravu měly stačit. Atreidové a Ekazové se díky vévodu Vidalovi zdrží nejmíň tak dlouho. Pošlete divizi – a vašeho Rabbana v jejím čele.“ Usmál se a obraz se zamihotal. „Já už ztratil syna. Vy můžete dát v sázku pouhého synovce.“

Baron v zoufalém vzteku plácl po neodbytném obrazu šklebícího se šlechtice, ale ten dál nesnesitelně visel ve vzduchu, jako by mu chtěl připomenout, že není schopen ovládat ani takové drobnosti.

Stavíme kolem sebe pevnostní zdi se silnými duševními barikádami a hlubokými příkopy. Tato útočiště slouží dvojímu účelu, udržet nepříjemné připomínky venku a uzamknout naše viny uvnitř.

BENEGESSERITSKÁ KNIHA AZHAR

Zdi klášterní pevnosti byly z pevného kamene, ale pravý chlad v tkalcovské síni jako by vyzařoval přímo z jeho babičky. Lady Helena Atreidová očividně chtěla, aby si Paul připadal nesvůj a nevítaný, a on ji schválně mátl tím, že se odmítal chovat rozpačitě. Od společnosti té staré ženy nemohl nic získat ani ztratit a domníval se, že abatyše nemůže nic získat od něj. Nečekal žádnou náhlou proměnu, žádnou lásku a přijetí.

Helenina zášť pramenila ze starých vzpomínek na manžela Pauluse a snad i na Leta, ale když se pokusila nasměrovat ji i na vnuka, Paul ji neškodně odklonil, jako by měl na sobě osobní štít proti emocím.

„Naše ženy tvrdě pracují," hubovala Helena, když jednou ráno vešel do horní síně věže a žádal, aby mohl sledovat, co dělají. „Nesmíš je rušit."

Paul se ale nestáhl, jak od něj očividně čekala. „Mluvit mají zakázáno, babičko, a žádná z nich se na mě nikdy ani nepodívá, takže je patrně neruším." Zvědavě se zahleděl na horečnou činnost u tkalcovských stavů a vláken. „Vysvětlíš mi prosím, co to dělají?"

U rozličných stavů pracovalo třicet žen za rytmického klouzání a otáčení vláken, proplétaných osnovou, člunky se pohybovaly sem a tam, vzory se stlačovaly a upravovaly – Vlákna měnila barvy, vytahovala se z přaden příze, vřeten nití.

Ženy sbíraly hrsti pramenů, které se táhly z jemných pavučinkových vláken, do silných spletených chuchvalců. Tkadleny je začleňovaly do vzorů a společně zkušeně pokračovaly v práci, naprosto beze slov. Paulovi trvalo několik chvil, než si uvědomil, že místo jednoho obřího díla se tu vyrábějí desítky různých gobelínů. Některé byly jako duhy, odstíny přecházely jeden do druhého, zatímco jiné představovaly dramatické kontrasty barev, proplétající se linie a nepředstavitelné spleti.

„Řídí se nějakým všeobecným návrhem?“

„Každá Sestra vyrábí vlastní vzor. Nedomlouváme se, takže kdo může říci, jaké vzpomínky a vize nás vedou?“ Helenina tvář vypadala ztrhaně, když se zamračila. „Nejvýnosnější počin našeho kláštera jsou proslulé abstraktní gobelíny. Nemají vzory a obrazové ztvárnění jako u typických gobelínů, ale předvádějí vzory, které si může každý vyložit sám. CHOAM nám štědře platí, aby je mohl rozvážet po Impériu.“

„Takže váš zbožný řád je vlastně komerční podnik.“ Toto prohlášení babičku zřejmě také popudilo.

„V církvi je vždycky něco komerčního. Víme, že lidé stojí o výrobky, a výměnou za ně přijímáme peníze. Náš klášter je však docela soběstačný. Většinu jídla si pěstujeme. Víš to sám, protože jsem si všimla, jak tu vy dva šmejdíte.“

Od příchodu se s Duncanem potulovali po pozemcích kláštera, prohlíželi si obdělaná políčka na příkrých terasách za silnými zdmi. Hustá džungle dodávala ovoce, jedlé listy a hlízy, stejně jako zvěř, i když si Paul nedokázal představit, jak Sestry v odloučení vyrážejí na lovecké výpravy. Swain Goire by to však dělat mohl.

„Caladanští primitivové mají naše tapisérie taky rádi.“

Paula to překvapilo. „K čemu jim jsou?“

Tajemné kmeny z hlubokých džunglí sice udržovaly se zbytkem Caladanu jen nepatrné kontakty, Paul je však fascinovaně studoval na fóliscích. Protože měl za otce atreidského vévodu, chtěl se naučit o každém aspektu této planety, co se jen dalo. Vévoda Leto, Paulus a jejich předchůdci nechali primitivy vést vlastní život na Východním kontinentu, nezasahovali jim do něj. Starý vévoda vydal prohlášení, že kdykoli se caladanští primitivové zatouží přidat k civilizaci, mohou to udělat z vlastní vůle. Historie byla plná smutných příkladů toho, jak se moderní způsoby vynucovaly u lidí, kteří si to nepřáli.

Helena svraštila obočí. „Chápe někdo primitivy víc, než oni chápou naše abstraktní vzory? Ale oni vědí, co v těch tapisériích vidí, a víc si naše Sestry nemohou přát."

Paul věděl, že ji vyleká, možná i vyprovokuje, ale obrátil se k ní. „A ty sama se cítíš izolovaná od civilizace, babičko? Budeš někdy žádat odpuštění od mého otce, aby ses mohla vrátit na caladanský hrad?"

Helenin smích zněl jako rozbíjené sklo. „Proč bych to měla chtít? Tady mám všechno, co potřebuji, jsem královna vlastního panství. Proč bych toužila hrát pěšáka v partii někoho jiného?"

Paul shlédl na pečlivě rozmístěnou osnovu vláken gobelínu. Jedna Sestra s nakrátko ostříhanými šedými vlasy hbitě vetkávala do útku růžové vlákno a pak modré, splétala je dohromady a přidávala ke svému fascinujícímu složenému vzoru.

Babiččin hlas zněl trpce. „Všechno tady běží dokonale. Život mi ubíhal hladce. Celé roky jsem si nevzpomněla na syna ani na mrtvého manžela." Pak Helena překvapivým gestem natáhla ruce s dlouhými prsty a zaťala je jako spáry do dosud nevetkaných vláken. Trhla a vyrvala je z háčků stavu. „Všechno bylo naprosto v pořádku, dokud jste s Duncanem nepřišli."

Mlčenlivá šedovlasá sestra, pracující u stavu, se vsedě napřímila a prohlížela si škodu, kterou abatyše napáchala na jejím díle.

Paul usoudil, že to gesto byl další pokus, jak ho zastrašit. Podíval se na spletenou změť vláken, přehlídku barev a uzlů. „Pokud tady každá žena vytváří vlastní vzor podle svých životních zkušeností," pokývl k tomu chumlu, „vykládám si tohle správně jako vzor *tvého* života?"

Formy musí být dodrženy. Závisí na tom sama naše civilizace.

Z NAŘÍZENÍ VELKÉ KONVENCE,
PLATNÝCH PRO VÁLKU ASSASSINŮ

Snáhlým příjezdem lodí rodu Atreidů a tisíců dobře vycvičených a těžce vyzbrojených vojáků měl arcivévoda Armand pohotově planetární sílu, která více než zdvojnásobovala jeho bojové jednotky. Ta dvě vojska by společně měla stačit na rozdrcení obyvatel Grummanu.

Ale nejprve musela vyhrát nečekanou bitvu tady na Ekazu. Nemohla riskovat, že se v jejich nepřítomnosti zmocní planety rebelové.

V soukromé debatní síni ve znovu obsazeném paláci se arcivévoda pořád ještě chvěl slabostí, dílem ze smutku a dílem ze svého vážného zranění. Jeho hlas zněl dutě jako vítr v mrazivé bouři. „Neměl jsem v plánu občanskou válku."

Gurney se povaloval ve svém vyřezávaném dřevěném křesle, ne snad, aby dal najevo lehkomyslnost, spíš aby zůstal uvolněný a připravený k boji. „Vidal to plánoval už nějaký čas – to je jasné. Dnešní ranní přelety nad Elakkou nám zmapovaly rozsah jeho vojenských sil a rozmístění obrany. Dejte na má slova, to se nestalo přes noc. Usvědčil jste ho za lháře už jen tím, že jste naživu, můj pane."

Leto ustaraně zavrtěl hlavou. „Kdyby jednoduše vyčkal, nebyla by ta zrada tolik zřejmá."

Armand zhluboka vydechl. „Vidal lehkovážně předpokládal, že budu zavražděn. Jak má teď vysvětlit můj návrat, když už každému oznámil, že jsem byl zabit?“

Gurney se chraplavě zasmál. „Ten chlap je bídný vůdce, pokud spoléhá, že každý plán vyjde, jak se čekalo.“

„A teď kvůli tomu dojde k příšernému krveprolití.“ Arcivévoda svěsil hlavu, až mu rozcuchané stříbrné vlasy padly do čela. „Proč ho tedy tolik mých lidí následuje? Je bolestně zřejmé, jak mě podvedl. Vymýšlí si snad absurdní historky, aby u svých stoupenců vyvolal pochyby? Naznačuje jim třeba, že jsem Tvarový tanečník? Nebo je prostě udržuje v nevědomosti?“

„Nejspíš to druhé,“ uvažoval Leto. „Ale řadoví vojáci nemají za úkol zápolit se spletenci politiky. Budou plnit jeho rozkazy.“

Whitmore Bludd seděl na opačné straně stolu poblíž arcivévody, a přesto sám. Mistr meče byl bledý, ale pokusil se sebrat kuráž a promluvit netypicky krvežíznivě. „Rozprášíme ty rebely, ať to stojí, co to stojí. Ekaz budeme mít brzy zase pod úplnou kontrolou, můj pane. Pak můžeme vytáhnout na Grumman. Je to jenom záležitost času, než nabodneme hlavu Hundra Moritaniho na kůl. To vám slibuji.“

Arcivévoda ani vzhlédl, jen pomalu přikývl, jako by jeho vlastní hlava byla pro krk příliš těžká. „Ano, ale naše cesta může nabrat spoustu různých zákrut. Jak se mám vyrovnat s krvavým tažením proti vlastnímu lidu, který svedl na scestí zrádce?“

„Možná to nebude třeba. Navrhuji, abychom nespouštěli totální občanskou válku,“ navrhl Leto. „Naše vojska sice dokážou porazit rebely z Elakky, ale bylo by marnotratné nechat tolik chrabrých bojovníků z Ekazu, aby si šli navzájem po krku.“

„A co jiného můžeme dělat? Touto dobou byl náš případ předložen u soudu landsraadu. Navrhujete, abychom jednoduše čekali, co se dozvíme z Kaitanu, zatímco si bude Vidal posilovat obranu? A každý den odkladu dává vikomtovi Moritanimu víc času připravit se na nás na Grummanu.“

Leto přejel rukou po zkroucených letorostech dřeva s krvavými žilkami na desce stolu. „Přivezli jsme sem svá vojska, aby se spojila s vašimi a pak se okamžitě vydala na Grumman. Teď, když Vidal viděl naši drtivou sílu, čeká, že spustíme totální útok, ne přesně zaměřené údery, jak vyžaduje Velká konvence. Vidal se k této Válce assassinů nikdy nepřihlásil, a přesto se k ní připojil. Vikomt Hundro Moritani vyhodil v tomto konfliktu všechna pravidla do vzduchu.“ Jeho výraz ztvrdl, zatvářil se nesmiřitelně a založil si ruce na prsou. „Ale my to dělat nemusíme. Ostatní pravidla nápadně porušili, ale to nám nedává volnou ruku udělat totéž. Jeden zločin neospravedlňuje další, zvlášť když jde o záludnosti bratrovražedného boje.“

Gurney viděl, kam Leto míří. Promluvil hluboce a zněle: „Formy musí být dodrženy.“

Vyčerpaný a zarmoucený arcivévoda však nebyl stejně pohotový. „Co mi to navrhujete, příteli?“

„Jenom to, že pokud jsou připraveni na totální občanskou válku, chystají se bránit frontálnímu útoku rozsáhlých vojenských sil, měli bychom ukázat, o co jde ve Válce assassinů. *Použijeme* assassiny. Ať si je obranná linie chrání proti rozsáhlé armádě, ale jeden dva pečlivě vybraní tajní agenti jí mohou proniknout.“

„Já to udělám,“ nabídl se Gurney. „Oranžsko-katolická bible tvrdí: ‚Neboť mám spravedlivého pána a nepřátelé mého pána jsou nepřáteli božími‘.“

„Je na mně, abych prolil krev svého nepřítele,“ prohlásil arcivévoda.

„Vy nemůžete jít, Armande,“ namítl Leto hlasem plným soucitu, i když věděl, že prohlašuje zřejmou věc. „Já půjdu místo vás. Gurney a já budeme ti assassini.“

„A já,“ přidal se okamžitě Bludd. „Pro čest rodu Ekazů, můj arcivévodo, nechte mě jít a zničit naše nepřátele.“

Jednoruký Armand nechtěl připustit vlastní slabost, přesto ji nemohl popřít. „Ne, ty zůstaň se mnou, mistře meče. Požaduji tvou ochranu. Dosud jsme nedokončili důkladnou čistku v paláci a ve městech. Potřebuju tě tady.“

Bludd vypadal, že ho ta poznámkou pokořila, soudil – snad správně, pomyslel si Leto – že arcivévoda nehodlá jen tak přehlédnout jeho neúspěch. „Ale můj pane, jak můžete poslat šlechtice na krvavou práci, jako je tahle? Vévoda by se neměl pouštět do takového nebezpečí.“

„*Neměl* bych,“ potvrdil Leto, „ale stejně to udělám. Nejsem bezbranný. Zeptejte se tady Gurneyho nebo Duncana Idaha. Jsou to mí nejlepší bojovníci, mí nejspolehlivější strážci a vycvičili mě.“

Gurney přikývl. „Vévoda Leto je v první řadě šlechtic a zřídkakdy se nechá vidět v osobním souboji, ale je úžasný bojovník. V jednom z deseti případů mě dokonce přemůže.“

„Ve čtyřech z deseti, Gurney.“

Jizva po signutě potemněla, jak se začervenal. „Nepřísluší mi dohadovat se s mým vévodou.“

Armand se zamyslel. „My se postaráme o odvedení pozornosti, budeme dál budovat vojenské síly, jako bychom se připravovali napadnout Elakku. Vidalovi zvědové nás budou sledovat, aby zjistili, kdy máme v plánu proti němu vytáhnout. Nebude čekat drobný osobní útok, i když přesně to vyžadují pravidla.“

„Gurney a já to naplánujeme a při nejbližší příležitosti proklouzneme na Elakku,“ prohlásil Leto.

Když je člověk dotlačen do krajnosti, který aspekt se projeví – jeho lidskost, nebo jeho brutalita? To je určující aspekt jeho charakteru.

VÉVODA LETO ATREIDES

Duncan se Swainem Goirem stáli za poledne na vršku nejvyšší věže kláštera a pozorovali strmé kopce džungle všude kolem. Terasovité zahrady na příkrém svahu plnilo zelenající se rostlinstvo.

Na věž s nimi vyšla jedna mlčenlivá Sestra, aby doplnila jídlo ptákům. Rozmístila zrní a ovoce jako hostinu pro velké černé jestřáby. Duncan si pomyslel, že si ti dravci jistě dokážou sami ulovit kořist v džungli. Pokoušejí se je ty ženy snad proměnit na vegetariány? Pak si uvědomil, že zrní a ovoce není pro jestřáby, ale slouží jako lákadlo pro menší ptáky, které pak dravci sežerou. Jestřábi kroužili vysoko nad věží, nebyli víc než jen černé skvrny v mracích, kdežto další se střemhlav vrhali do zarostlé džungle.

Goire se halil do své zdrženlivosti jako do huňatého pláště v chladném dni. Duncan toho muže zamlada moc dobře neznal. Když se Goire stal kapitánem atreidské stráže, byl právě na škole na Ginázu. Duncan věděl jenom to, co ten muž vykonal, a to mu stačilo.

Goire konečně promluvil: „Paul mi tolik připomíná mladého Victora. Má podobu svého otce."

„Victora jsem moc neznal. Když jsem se vrátil z Ginázu, byl už po smrti."

Goire byl jako vlnami ošlehaná skála na pobřeží, navzdory strohým Duncanovým slovům nedal najevo žádnou reakci. „No, já jsem toho chlapce znal dobře. Vídal jsem ho každý den, až do konce. Měl jsem zajišťovat jeho bezpečí a zklamal jsem.“

„Paul má mě, abych ho chránil,“ řekl Duncan.

Goire měl unavené a zarudlé oči. „Nechtěl jsem, aby se Victorovi něco stalo, ale všichni víme, že podobné záměry jsou k ničemu, když přijde selhání. Záleží jenom na činech a výsledcích.“

Oba dva se ponořili do dlouhého mlčení, pozorovali jestřáby, kroužící vysoko nahoře, hleděli na džunglí pokryté kopce, které se táhly k horizontu a k prázdné obloze. V dálce Duncan rozeznal malá létající plavidla, která zřejmě patřila k provozu přístavních městeček.

„Před čím přesně Paula chráníš?“ zeptal se konečně Goire. „Jaké zoufalství vás sem přivedlo? Nějaké hašteření by si nevyžádalo tak extrémní opatření.“

Duncan mu s povzdechem vyložil krvavý spor vikomta Moritaniho s Ekazem, do nějž se teď zapletl rod Atreidů. Když skončil, starý strážce se zeptal: „A máš důvod věřit, že nebezpečí nepominulo? Máš podezření, že po Paulovi půjdou další assassini?“

„Vikomt Moritani chce zabít vévodova syna, ať si pro to v hlavě nosí jakýkoli zvrácený důvod. Paul pořád žije a já mám v úmyslu to tak udržet. Nepolevím v ostražitosti.“

„Ale je nesmysl, že by Grummaňané pokračovali v útočení. Paul je nevinný.“

„Je to nesmysl od začátku, a stejně se ten útok odehrál. Ilesa byla taky nevinná.“

Goire vážně přikývl. Oba pozorovali vzdálené záblesky stříbřitých lodí, které se teď blížily, elegantní letouny se hnaly nad neprobádaným zeleným baldachýnem. Z této vyvýšené pozorovatelny nevypadala plavidla o nic větší než jestřábi, kroužící ve vzduchu. Za pár chvil už byl slyšet řev motorů.

Goire se napjal. „Takové lodě jsem dřív neviděl. My tady jenom zřídka –“

Duncan okamžitě odhadl, že to nejsou zásobovací plavidla. „Chystají se zaútočit!“

„Ano – chystají.“ Goire strčil do Duncana. „Běž! Běž pro Paula!“

Duncan se rozběhl, zatímco se ta hranatá útočná plavidla blížila.

* * *

Duncan vtrhl do pokoje s gobelíny, po cestě si už vzal a vytasil meč starého vévody. „Jdou po nás. Musíme se dostat do úkrytu!“

Po letech výcviku Paul nezaváhal, ale okamžitě vyskočil a přidal se ke svému společníkovi.

Helena očividný spěch mistra meče nevnímala a zrovna se mu chystala vyhubovat za vyrušení, když se bok kláštera zachvěl první mohutnou explozí. Duncan na ni houkl: „Vyhlaste evakuaci. Dostaňte Sestry pryč!“

„To neudělám.“ Helena zůstala chladně stát. „Toto je naše pevnost. Náš domov.“ Zdálo se, že hrdost je pro ni důležitější než přežití. „Říkáte, že nás velký Duncan Idaho nedokáže všechny ochránit tímto mečem?“

Zamračil se, popadl Paula za paži a hnal ho ke dveřím a ke kamenným schodům. „Nepřísahal jsem, že budu chránit *vás*, má paní. Vaše bezpečnost je teď jenom na vás. Vaše pevnost byla napadena.“

„Ta Válka assassinů s námi nemá co dělat,“ stála na svém Helena.

„Teď ano!“ zavolal Paul ode dveří. „Pokoušejí se mě zabít. A i když nejste nic víc než vedlejší ztráty, stejně zahynete.“

Ostatní Sestry lehkovážně pokračovaly ve tkaní, protože jim abatyše nenařídila, aby toho nechaly. Vnější zdi zasáhla druhá exploze a celá věžní místnost se divoce otřásla.

„To nejsou jen assassini. To je plný vojenský útok,“ řekl Paul.

„Vikomt Moritani už ukázal, kam až je schopný zajít. Mým úkolem je udržet tě v bezpečí.“ Duncan ho vytáhl ze dveří a hnali se dolů po točitém schodišti, brali tři schody najednou. „Musíme se odsud dostat. Ty zdi nevydrží.“

Když se oba vyřítili na nádvoří, letouny se obracely, aby odpálily na klášter další cílené střely. Celá stavba se rozhučela nárazovými vlnami. Ve zpevněných zdech vyrazily pukliny jako klikaté blesky. Hlavní věž se otřásla a zhroutila se v ohni a kamenném prachu.

Jeho babička a všechny ty ženy zůstaly uvnitř. Stejně jako z gobelínu, který Helena zničila, zbyly teď z celé věže jen neuspořádané trosky. V mozaice sutin se rudá se mísila s šedou barvou kamení. Hledal v srdci místo, které smrt lady Heleny šokovala a zděsila, ale nenacházel ho.

S ohlušujícím hřměním a bzučivým kvílením svištěly letouny sem a tam, pak přistály a vychrlily bojovníky, kteří neměli uniformy ani insignie. Mnoho Sester pobíhalo kolem a křičelo. Některé sbíraly nouzové zbraně a hnaly se bránit klášter, kdežto jiné se snažily utéct, ale neměly kam.

Paul pochopil klíčovou věc: „Pokud se pokoušejí zabít *mě* a vyhodili do vzduchu věž, jak můžou vědět, jestli jsem mezi mrtvými?“

Duncan zavrtěl hlavou a zvedl meč starého vévody, aby je oba chránil. „Nemůžou. Musí to být jeden z vikomtových ambiciózních plánů. Nejradši ze všeho páchá škody. Libuje si v chaosu.“

Přiběhl k nim Swain Goire, udýchaný a uprášený. Vlasy měl slepené krví ze zranění šrapnelem. „Vezmi Paula a utečte do džungle.“

„Kterým směrem?“

„Prostě někam odsud – o *to* teď jde především.“ Goire měl dvě dřevěné hole, jednu zašpičatělou jako hrubé kopí, druhá sloužila jako palice. „Mám tělesný štít a mám tohle. Zdržím je dost dlouho, abyste mohli utéct.“

„Duncane, nemůžeme prostě utéct!“ namítl Paul. Nechtěl nechat Goirea, aby všechno bojování vyřídil za ně.

„Mám strategický příkaz tě chránit, mladý pane. Tvůj otec mě tím posláním pověřil.“ Po sérii výbuchů se rozpadly části vnějších zdí a roztřepené trhliny teď otevíraly bariéry divočině za nimi. Duncan utišil Paula tím, že ho postrčil k nejbližší puklině. „Pokud to poslání můžu splnit jedině tak, že využiju odvrácení pozornosti nebo zdržení, tak to udělám.“

Goire si aktivoval osobní štít a obalila ho mihotavá neurčitá bariéra. Měl své zbraně. Duncan cítil, že se Goire snaží odčinit svou chybu, když dopustil Victorovu smrt. Doufal snad, že mu vévoda Leto odpustí, pokud teď obětuje život, aby nechal Paula uniknout? Možná ano.

Duncan zaváhal. Uvažoval, jestli by neměl dát Goireovi meč starého vévody – ale byla to *jeho* jediná zbraň a nemohl se vzdát nejlepších prostředků k obraně Paula.

Goire zavyl a vrhl se na útočící vojáky – jeden muž proti desítkám, a přesto se do toho pustil. Byla to sebevražda.

Duncan protáhl Paula sutinami rozbořené zdi a do hustého porostu. Naposledy se ohlédl na Swaina Goirea a viděl, jak se ten muž střetl s postupujícími ozbrojenými vojáky, tělesný štít mu hučel, dvě dřevěné zbraně mlátily ze strany na stranu. Obklopili ho assassini a jejich zbraně byly mnohem ostřejší.

Paul a Duncan se naslepo rozběhli do džungle.

Narazí-li paprsek laserpalu na štít, následuje ničivá interakce, naprosto nesouměřitelná s vynaloženou energií. Obě strany jsou dokonale vyhlazeny. Dokonalá metafora pro politiku.

THUFIR HAWAT,
Lekce strategie

Malá ornitoptéra letěla nízko a rychle nad travnatými kopci Grummanu. Stroj s tiše šumícími motory a pohyblivými křídly postupoval kupředu téměř bezhlučně, jen s nepatrnými hladkými zvuky, jaké by mohl vydávat velký pták. Resser seděl vedle vikomta, který řídil, naoko testoval nový typ plavidla pro převoz divokých koní.

Resser se ale nenechal zmást. Věděl, že se Hundro Moritani připravuje na válku.

Grummanští vojáci, drsní a ostřílení válečníci, sesbíraní z vesnic ve stepích, dřeli v solných tunelech a dolech na nerosty, které se proplétaly v zemi pod vyschlým dnem jezera nedaleko Ritky. Moritani shromáždil stovky svých hřebců do ohrad za hranicemi pevnosti, všechny je vybavil brněním, pobitým bodci, i když měl desetkrát víc koní než jezdců. A Resser nechápal, co by pouhá kavalerie zmohla proti moderní vojenské síle.

Jak tak toptéra letěla dál, zacházející slunce barvilo okna pevnosti do oranžova, jako by stavby hořely. Vikomt se zájmem hleděl na tu iluzi, nesoustředil se moc na řízení. Najednou zachytil letadlo klesavý proud vzduchu, propadli se

dolů a málem škrtli o zem, než se zase chopil vlády nad strojem.

„Ještě nenastal čas, abych zemřel," poznamenal vikomt věcně. „Ani ty. Ještě ne. Máme před sebou práci, Ressere." Od návratu z Kaitanu byl Moritani v netypicky dobré náladě, i když byl zavržen landsraadem a vzbudil hněv Shaddama IV.

Zrzavý mistr meče řekl: „Při vší úctě, můj pane, nerozumím vaší taktice. Vyprovokoval jste padišáha imperátora schválně?"

„Jistě. Čekám, že až bude nadcházející bitva vypadat nejhrozněji, náš tatíček Shaddam se přižene nás zarazit, než si ublížíme." Zabodl se pohledem do Ressera. „Nikdy nezapomínej, jak mi předkové navždycky poznamenali Salusu Secundus a jak je ti prokletí Corrinové pronásledovali, aby se pomstili."

„Nezapomenu na to, můj pane, ale nechápu, co takhle dokážete. Vévoda Atreides a arcivévoda Ekaz váš vražedný pokus přežili. Slyšel jste jejich zástupce vznést oficiální protest, ale tím se nezastaví. Zatímco tu spolu mluvíme, jistě spojují své planetární ozbrojené síly a chystají se tvrdě udeřit na Grumman. Možná jste to plánoval jako Válku assassinů, ale očividně se chystáte na něco mnohem většího. Jak bychom mohli porazit ozbrojené síly *dvou* šlechtických rodů?"

Věděl také, že s atreidskými silami bude bojovat Duncan Idaho, jeho starý přítel z Ginázu.

Moritani se uchechtl. „Ach, Ressere, vůbec jsi to nepochopil! My je nepotřebujeme porážet! Musíme se jen udržet natolik dlouho, než dorazí zachraňovat imperátor Corrino – a věř mým slovům, že dorazí. Grumman je mocný magnet, přitáhne všechny naše nepřátele najednou." Pořád ještě se smíchem se chopil řízení toptéry a odvážně se s nimi rozletěl ke skalnatým kopcům za Ritkou, ale Resser si všiml, že se mu veliké hranaté ruce třesou. Vikomt pokračoval šeptem: „A pak bude po všem. Ať už byl náš šlechtický rod znám pod jménem Tantor nebo Moritani, vždycky nás podceňovali. Po tomhle už naše rodinné jméno nikdo nikdy nezapomene."

Ressera přepadla hrozná předtucha. „Co máte v úmyslu, můj pane?“

„Můj syn je mrtvý, takže rod vymře se mnou.“

„Můžete mít další děti, můj pane. Můžete se znovu oženit.“

„Ne, ne, Ressere. Když zemřela Cilla, strávila mi duši tma. Můj náležitý dědic byl Wolfram a Ekazové ho nechali trpět a zemřít – jen tak ze zlomyslnosti! Intriky našich nepřátel jinak neporazíme. Můj rod skončí způsobem, jaký se zapíše do všech historických kronik. A ty mi v tom pomůžeš.“

Resser se zhluboka nadechl, aby se soustředil. „Složil jsem přísahu, že vám budu sloužit, můj pane.“

„Grumman se stane hrobkou rodu Moritaniů a našich tří hlavních nepřátel – a dokonce i rodu Harkonnenů, bude-li nám přát štěstí. Nařídil jsem baronovi, aby sem poslal svého dědice vést divizi maskovaných harkonnenských jednotek.“ Jeho oči nabraly vzdálený výraz. „Ressere, chci, abys sebral všechny rodinné atomové zbraně a instaloval je do chodeb přímo pod mou pevností. Odstraň pojistky a odpalovací kódy přenes do mé trůnní místnosti.“

„Atomové zbraně, můj pane!“ Resser se vmáčkl do sedadla, jak se toptéra prudce vznesla nad střechy Ritky. Před lety ho Duncan prosil, aby porušil přísahu rodu Moritaniů a opustil službu u hanebného vikomta, ale Resser to odmítl. Duncan s Resserovým rozhodnutím nesouhlasil, ale jasně mu rozuměl, protože byl atreidský sluha – dobrý a oddaný bojovník šlechtického rodu, stejně jako Resser sloužil tomu svému. Resser vzdorovitě plnil svou roli, držel se přísahy, i když věděl, že jeho pán porušil pravidla a vyprovokoval nepřátele.

Ale *atomové zbraně*!

Vikomt Moritani pokrčil rameny, lehkomyslně dál řídil letadlo. „Nepovažuj Velkou konvenci za nějaký posvátný text, jako je třeba Oranžsko-katolická bible. Není to nic víc než prastará smlouva, splácaná vylekanými lidmi, ještě rozbolavělými po Služebnickém džihádu. Ta přežitá pravidla se na nás už nevztahují. Připrav atomové zbraně, jak jsem ti

nařídil.“ Přimhouřil tmavé oči. „Nebo mě zklameš? Musím ti připomínat, že ses mi upsal krvavou přísahou? *Přísahals krví!*“

Vikomtova slova se do něj zařízla jako břitva. Resser nepochyboval o tom, že by mu ten muž nařídil vyskočit z letounu, pokud nedá uspokojivou odpověď. Resser se nebál smrti – jen špatné volby. Možná by se s ním mohl poprat o řízení a nechat toptéru narazit do svahu kopce… což by pro Impérium koneckonců dopadlo nejlépe. Ale nikdy se nemohl smířit s myšlenkou, že by zabil vlastního pána, ať se to sám sobě pokoušel ospravedlnit jakkoli.

Uhnul pohledem a odpověděl upřímně: „Můj vikomte, copak nejsem jediný mistr meče, který vám zůstal po boku, když všichni ostatní zmizeli?“

Vikomt hluboce zavrčel na souhlas, změnil kurs a zamířil k ústřední pevnosti v Ritce. Nádoby s loučemi, které označovaly přistávací plochu, už byly zažehnuty. Nebe temnělo soumrakem. Resser vzhlédl ke hvězdám a představoval si tu spoustu tichých světů.

Krev vždycky ulpí na tvých vlastních rukách, i když máš někoho, kdo vyřídí zabíjení za tebe. Každý vůdce, který na to zapomene, se nevyhnutelně stane tyranem.

VÉVODA LETO ATREIDES

Paul v husté džungli nezaujatě přihlížel, jak Duncan věší dalšího stopaře-assassina. Porost byl tak dusivě hustý, že necítili potřebu skrývat, co dělají, i když byli pořád ve střehu. Byli stíháni už několik dní po tom překvapivém útoku na opevněný klášter.

Široké listy je kryly jako zeď ze všech stran. Promáčklé dužnaté houby sbíraly ve svých kloboucích stružky deště do trvalých kaluží, které hostily kolonie drobných ráčků. Sloupy kapradin blokovaly sluneční světlo a snažily se tak zadusit své botanické soupeře. Po zemi se proplétaly popínavé rostliny a plazily se po kmenech hustě rostlých stromů, aby je stáhly dolů a vytvořily spletitou síť pastí.

Během útěku divočinou si Paul připadal, jako by plaval podmořskou krajinou listů a trav. Osobní štíty jim tady zajišťovaly jen malou bezpečnost, mihotající se silová pole ale aspoň odrazovala myriády kousavého hmyzu.

Duncanovi nesedělo, že musí použít tak velkolepou zbraň, jako je meč starého vévody, coby mačetu, přesto jím ale sekal a prořezával se podrostem, až se ostří tupilo a dělaly se v něm zářezy. Bujná divočina rostla tak rychle, že kryla jejich průchod, i když se assassinům dařilo je dále stopovat.

Duncan jich dosud zabil pět. Proplétající se porost bránil grummanským vojenským silám postupovat jako jednotka, takže zabijáci neměli jinou možnost než se rozdělit a napadat je jednotlivě. Moritaniho assassini byli arogantní, dobře vyzbrojení… a lehce porazitelní.

Týraný meč starého vévody ještě pořád dokázal zabíjet – jak nedávno zjistila poslední Duncanova oběť. Paul stál blízko a pozoroval, jak ze zející rány mrtvého muže vytéká temná krev. I když ji už srdce nepumpovalo, gravitace táhla tekutinu ze syrových vlhkých otvorů v těle. Natáhl ruku, zachytil jednu línou krůpěj husté krve a podržel ji v dlani jako rudou kapku deště. „Vadí ti zabíjet ty muže, Duncane?“

„Vůbec ne. Nechci mít slitování s lidmi, kteří se nás snaží zavraždit, Paule. Zabíjím je, abys to nemusel dělat *ty*.“ Zatáhl za šlahoun popínavé rostliny a vytáhl tělo nahoru nad jejich hlavy, takže viselo hlavou dolů, bezmocné, poražené a *potupené.*

Mrchožrouti z džungle se o ostatky postarají rychle, ale zbylí assassini zbytky těla stejně najdou, stejně jako našli ostatní čtyři. Paul navrhl, aby mrtvoly schovávali, ale Duncan prohlásil, že je hledači stejně objeví, ať je les sebehustší. „Musíme jim nechat vzkaz, který je rozzuří,“ řekl Duncan. „Zkusit je přimět, aby dělali chyby.“

Paul hleděl do tváře mrtvého zabijáka, ale nedokázal mu přisoudit masku lidskosti. Nechtěl vědět, proč si ten muž vybral takový život, co ho vedlo k tomu, že se stal tupým vrahem ve jménu vikomta Moritaniho. Měl nějakou rodinu? Miloval někoho? Mrtvé oči muže se za víčky obrátily vzhůru, bylo z něj už jen maso.

Zabíjej, nebo budeš zabit – nebylo lepší místo pro takovou lekci než hluboká džungle na Caladanu.

Nechali tam mrtvého muže viset a vydali se zas na cestu. Paul dosud nezjistil, kam ho Duncan vede. Mistr meče očividně neměl žádný plán kromě toho, aby svého svěřence ukryl a udržel ho v bezpečí. Paul nicméně vycítil, že jsou pozorováni. I když nevěděli, kolik stopařů je po tom útoku na

opevněný klášter ještě stíhá, věděl, že těmi pěti, které Duncan zabil, to neskončilo.

Boj s assassiny byla jen jedna stránka přežití v pustině. Džungli nezajímalo, že je syn vévody Leta, a chystala víc hrozeb, než by Paul spočítal. Jednou vylekali bodlinatého divočáka, který na ně zaútočil, ale pak zahnul a vrhl se do hustého ostružiní.

Pak tu byl problém se získáváním potravy. Džungle byla velice úrodná, takže si mohli nasbírat ovoce, stonky, hlízy a houby. Duncan měl starost, a tak sám předem zkoušel některé druhy pro případ, že by mohly být jedovaté. Paul měl však floru a faunu Caladanu prostudovanou a spoustu bezpečných, jedlých druhů znal zpaměti.

S jistou úlevou konečně našli udusanou cestu v trávě: byla to jasná, ale klikatá pěšina porostem, nejspíš nějaká stezka zvěře. Paul hádal, že musí vést k nějakému potůčku nebo na louku. Oba byli vyčerpaní tím, jak se na každém kroku neustále probíjeli kupředu, a tak zvolili cestu menšího odporu.

Duncan ho varoval: „Ta stezka nám to může zjednodušit, ale použijí ji i stopaři."

„A chodí po ní velká zvířata. Musíme být zticha, abychom se schovali před assassiny, ale přitom dělat dost hluku, abychom varovali predátory."

Sluneční světlo se propracovalo dolů na překrásnou louku plnou jasně modrých a červených květin. Bzučel tam hmyz, který je opyloval. Po tom klaustrofobním světě džungle se Paul zhluboka nadechl a usmál se.

Duncan ztuhl. „Myslím, že je to past."

Paul už měl štít zapnutý, ruku položenou na dýce u pasu. Duncan máchl mečem. Všude byl klid; vysoké stromy na okraji louky malinko zašustily.

Několikrát to rychle žuchlo a z vysokých větví popadala těla, uvázaná za nohy k popínavým rostlinám, nad zemí zamáchaly ochablé paže. Ta těla se před nimi snesla jako oběti, trhla sebou ve svých poutech a pak se rozhoupala jako

strašlivé ovoce. Děsivě to připomínalo, co udělal Duncan se stopaři-assassiny. Ze stromů teď viselo šest jejich druhů.

Duncan se opatrně rozhlédl, pátral po stínech nebo siluetách. „Nikoho nevidím."

Paul stál dokonale bez hnutí, nutil se nasadit všechny smysly, prozkoumat i ty nejdrobnější detaily světa kolem. Konečně se mu povedlo rozeznat pohybující se postavy, připomínaly stíny listí mezi pokroucenými listy kapradin. „Caladanští primitivové," zašeptal. „Vidím je." Nepatrným gestem ukázal na dva svalnaté, skoro nahé muže, krčící se mezi stíny porostu.

Přečetl toho o nich dost, aby si pamatoval pár slov a frází, které používali obchodníci na pobřeží, když občas komunikovali se členy kmenů. Paul zapátral v paměti a konečně vykřikl domorodá slova, která znamenala *přítel* a *bezpečí*. Netušil, jestli primitivové poznají rozdíl mezi nimi a grummanskými assassiny – nebo jestli jim to není jedno. Tihle primitivové možná jen zabijí každého, kdo vstoupí do jejich lesa.

Spolu s Duncanem čekali bez hnutí na okraji paseky. Zabití assassini viseli hlavami dolů a závěsy z rostlin líně skřípaly. Někteří byli mrtví už pár dní. Paul uvažoval, jak dlouho je ti primitivové zabíjejí. Tito lidé zajistili jemu a Duncanovi bezpečí – ať už vědomě, nebo bezděčně.

Konečně zašustily větve, ozvalo se těžké žuchnutí a ze stromů hned nad nimi se hladce spustily tři postavy. Ani Paul se svým posíleným vnímáním si nevšiml, že se tam skrývají. Trojice svalnatých tetovaných primitivů se k nim obrátila.

Jedna z nich byla vytáhlá stará žena s dlouhými šedivými vlasy. Oči měla hluboce zapadlé, nabarvené šťávou z bobulí. Vlasy jí zdobil brouk se safírovým krunýřem, velký jako Paulova dlaň. Byl jako nějaká živá ozdoba, škubal nohama a hýbal se.

„Přítel," opakoval Paul.

Ze stromů se na louku snesly desítky dalších caladanských primitivů. Paul soudil, že Duncan je připraven se s nimi všemi bít, kdyby bylo třeba. Sám si ale vypnul

osobní štít, sundal ruku z dýky a natáhl obě ruce dlaněmi vzhůru.

* * *

Caladanští primitivové očividně chápali rozdíl mezi grummanskými assassiny a jejich rádoby kořistí. Odvedli Paula a Duncana do své osady, což nebylo o moc víc než paseka plná příbytků, podobných hnízdům, spletených z pampových trav, rákosu a vrbových větviček. Vzhledem k teplému podnebí a hojnosti ovoce a zvěře na Východním kontinentu primitivové stálé přístřešky nepotřebovali.

Vysoká žena s broukem ve vlasech byla očividně náčelnice. Paul neznal slova, kterými by se s ní pořádně domluvil, ale spolu s Duncanem se přesto cítili vítaní a poměrně bezpeční. Žena nosila zkroucenou dřevěnou hůl s rukojetí vyleštěnou potem mnoha dlaní. Na konci hole se táhla zubatá řada vložených ostrých zubů a dělala z ní od pohledu nebezpečnou zbraň.

Nad ohněm z listnatého dřeva se opékala nějaká zvířecí mrtvola a plnila vzduch aromatickým kouřem. Paul minulých několik dní jedl jenom ovoce a bobule a to maso mu lahodně vonělo. Náčelnice jim naznačila, aby si posloužili. Museli si svůj kus opatrně odervat z rozpáleného opékajícího se zvířete holými prsty.

Paul tak docela nechápal, jak s Duncanem mezi tyto lidi zapadnou. Rozuměli si tak málo. Jak dlouho vydrží jejich pohostinnost? Byli na útěku už několik dní a Paul pochyboval, že dokážou přesvědčit členy kmene, aby je odvedli zpátky do civilizace.

Primitivové odřízli těla assassinů a táhli je lesem do sídliště. Když skupina dorazila, vrhli se muži a ženy na mrtvoly a obírali je o všechno cenné, jako by to dělali denně. Hbitýma rukama stahovali oblečení, boty a opasky s výbavou. Primitivové neměli žádné zkušenosti s přístroji na noční vidění, s komunikátory ani se složitými zbraněmi. Hašteřili se

o ty předměty, ale považovali je spíš jen za nepochopitelné *objekty* než za něco užitečného.

Některé ženy si oblékly blůzy mrtvých assassinů, skvrnité od krve. Ukradené kalhoty a kabáty rozvěsily vedle složitě vzorovaných tapisérií od Sester v odloučení. Paul s překvapením pozoroval, jak dobře ti lidé o tkaniny pečují.

Když byla těla assassinů – všechna neuctivě nahá – navršena na hromadu, uvažoval Paul, co s nimi primitivové chtějí dál dělat. Založí oheň, aby se těl zbavili? Bál se, že divoké kmeny udržují nějakou dosud nezaznamenanou tradici kanibalismu, že pojídají maso svých padlých nepřátel.

Duncan studoval technologickou výbavu, sebranou stopařům, a pokoušel se shromáždit nějaké užitečné informace. Většina těch přístrojů byla iksanská, zjevně nakoupená na černém trhu. Šaty assassinů nesly drobné, ale jisté známky grummanské výroby.

„Vikomt se nikdy neostýchal hlásit se ke škodě, kterou napáchal," poznamenal Paul. „Je na to pyšný."

„To je pravda, ale proč by se choval tak nehorázně? Co chce doopravdy získat? Nahráváme mu snad? Musí vědět, že když bude tak extrémně porušovat pravidla, musí na to imperátor zareagovat."

Paul se díval na jedno tělo z propletené hromady a všiml si červené jizvy ve svalu na levém rameni. Všechny mrtvoly měly podobnou. „Duncane, co je to?"

Duncan řízl do stále ještě měkkého ramene, ponořil do rány špičku nože a otočil s ním. Vylovil něco, co vypadalo jako drobný kovový pavouček s dlouhýma vláknitýma nohama, které se táhly do tkáně svalu. Zvedl ho.

I když byl pokrytý krví, Paul jasně viděl, co to je. Lokační zařízení. „Mají elektronické slídiče ve vlastních assassinech."

Izolovaní domorodci, zvlášť šedovlasá náčelnice zvědavě přihlíželi, co Duncan s Paulem dělají, nechápali, proč řežou do ramen padlých nepřátel. Snad si mysleli, že je to nějaký vítězný rituál, podobný těm jejich.

Duncan skulil mrtvolu z hromady a sklonil se nad další, našel stejnou stopu po zásahu a zabodl nůž do masa. „Pospěš si, Paule! Musíme ty slídiče odstranit, než bude pozdě. Někdo je už možná zaměřuje.“

I nejrozsáhlejší armádu a nejpečlivější taktické plány může ohrozit ten nejmenší chybně postavený detail.

THUFIR HAWAT,
Lekce strategie

Nad elakským kontinentem se valila hustá sezónní mlha a Leto a Gurney se plížili spolu s ní.

Denní mlhy zajišťovaly vlhkost lesům z mlhodřeviny. Košovité vidlice větví prorůstaly vzhůru a tvořily složité sítě. Mlžné stromy byly křehké a reagovaly na nejmenší změny prostředí. Před lety, před Paulovým narozením se na kontinentu Elakka rozpoutala zákeřná biologická pohroma, která citlivé stromy ničila. Obviněn byl rodu Moritaniů, což podnítilo celý počáteční spor.

Mlžné stromy nebyly jen nezvyklým produktem přírody, považovaly se spíše za místní formu umění. Z celého Impéria se vybírali umělci, kteří díky svým telepatickým schopnostem směli pečovat o stromky od počátku, využívali cílevědomé mentální vize a naváděli větve do konkrétních tvarů, tvarovali je do fantastických podob.

Vidal vestavěl svou palácovou pevnost doprostřed nejlepšího shluku velkých mlžných stromů. Vysoké větve byly upraveny a vytvarovány do skvostné chráněné rezidence deset metrů nad zemí. Základ ze sedmi velkých kmenů, stojících v kruhu, přecházel do labyrintu silných větví, které tvořily shluk oddělených pokojů, spletené komnaty vévody z Elakky a jeho domácnosti.

Vidalova pevnost z mlžných stromů ležela víc než kilometr od jeho nashromážděných vojenských lodí, kasáren a stanů odbojných vojáků a všech obranných zbraní, které dal dohromady. V husté ranní mlze vypadaly tenké propletené větve jako hubené paňáty, zapletené ve vláknech. Leto vzhlédl k tomu děsivému obrázku a Gurney ho varoval: „Pravé Vidalovy stráže by tu nepostávaly a neokukovaly to jako nějací turisté."

Leto se sunul vedle svého společníka a snažil se nepřitahovat na sebe pozornost. Oba byli oblečeni v uniformách, stažených z těl elakských rebelů, kteří byli zabiti při pokusu o únik z arcivévodova paláce. Palácovým krejčím trvalo jenom půl dne, než nepřátelské uniformy vyprali a uzpůsobili pro Leta a Gurneyho, zatímco specialisté na dokumenty pozměnili doklady vojáků.

Klíčem k jejich infiltraci byl podrobný topografický obraz, který Letovi a Gurneymu umožňoval zdolat domněle neproniknutelnou divočinu poblíž Vidalovy stromové pevnosti. Arcivévoda Armand věřil v přírodní vědy stejně jako v obchod a už dávno prozkoumal a zmapoval veškerý terén na Ekazu, zvlášť úrodné mračné lesy a údolí elakského kontinentu. Díky těm přesným terénním mapám dokázali oba muži proklouznout i nejhlubšími lesy a skalnatými údolími, prokličkovat obtížnými lesními kaňony a využít neprobádané cesty, které zřejmě neznal ani Prad Vidal. Zdolali obří spadlou kládu nad úzkou propastí a dostali se ke stromové pevnosti.

Bylo krátce před rozedněním a vysoko stojící měsíc stříbrně barvil mlhu. Vnější okruh střežilo dvacet stráží ve dvojicích.

Když se Leto a Gurney přiblížili hlavní skupině stromů, kráčeli spolu, ostražití, pistole v pohotovosti, tvářili se jako ostatní dvojice stráží na hlídce. Zcela zaujatí svou zjevnou důležitostí procházeli přímo kolem ostatních dvojic nevrlých stráží.

Obešli kruh sedmi stromů a přistoupili ke svému úkolu. Zatímco Gurney hlídal, Leto si rychle klekl vedle jednoho kmene, sáhl si do malého vaku a vytáhl stříbrnou polokouli. Z

jejího spodku vytáhl pár ostrých hrotů. Připlácl ji na mlžný strom a zabodl hroty do kůry. Zelené světlo se rozblikalo.

„Dobře, Gurney – pojďme dál.“ Leto umístil stříbrný puchýř i na další strom, pak na další a pokračoval v kruhu, dokud nebylo podobně vybaveno všech sedm stromů.

Gurney teď už vysledoval zvyky ostatních strážných. „Ještě tři minuty, můj pane, a měli by být nejdále od sebe.“

Oba vetřelci čekali a mlha jako by houstla. Leto držel aktivátor v ruce a když Gurney kývl, stiskl tlačítko.

Vysokokapacitní akumulátory nevydávaly skoro žádný zvuk, jak uvolňovaly mocný statický pulz do kmenů stromů. Obří mlhodřevina, dostatečně citlivá na to, aby se dala ovládat slabou telepatií, byla vůči takovému intenzivnímu výboji naprosto bezmocná. Tenké propletené větve se zkroutily jako nohy umírajícího hmyzu, pak se stáhly dohromady a vytvořily jakési mříže klece.

„Jako šigafilová pouta,“ zasmál se Gurney. „Čím víc se bráníš, tím víc se stahují.“

Propletené stěny mlhodřeviny teď proměnily oddělené místnosti na vězeňské cely. Elakské stromy sice reagovaly na jakýkoli impulz tím, že se zkroutily a sevřely, rozhodně ale nebyly slabé. Větvemi se táhla vlákna jako plastokovové kabely. Jak se menší místnosti smrskly, některé spící lidi to rozmačkalo. Pár jich bylo slyšet, jak lapají po dechu a křičí, pomalu se dusí.

Prad Vidal a jeho rodina však byli až tuze živí. Elakský vůdce se ozval z nitra své ložnice. Ruce měl omotané dvěma zkroucenými větvemi a tvář tiskl k malému otvoru: „Tohle je pokus o vraždu!“

Stráže dole se rozběhly, pokoušely se zjistit zdroj toho útoku.

Armand Ekaz dal Letovi a Gurneymu zvláštní výbavu, používanou ekazskými pouštními pracovníky. Díky rukavicím s ostrými spáry a lepkavým návlekům na boty teď lezli jako brouci po kmenech, proklouzli nahoru a neviděni do houstnoucí mlhy. Museli jednat rychle a statečně.

Vidal zahlédl ty dva stoupající muže, uviděl jejich elakské uniformy a protlačil ruku otvorem v sevřených větvích. „Osvoboďte mě odsud! Máte řezačky?“ Leto a Gurney, kteří viseli na kmeni za spáry, se zastavili. Leto rebelskému vůdci neodpověděl, ale vytáhl cirkulárku s diamantovým ostřím, určenou k řezání obtížných větví. Když to Vidal uviděl, zaradoval se: „Dobře, pospíchejte!“

Gurney se drápal nahoru, ale Leto mu dal rychlý signál. „Tohle je na mně.“

Leto roztočil čepel na řezání větví, jejíž diamantové zuby posilovalo žhavé laserové pole. Elakský vévoda vystrčil ruku ven. Bylo jasné, že Leta ani Gurneyho v elakských uniformách nepoznal. „Rychle! Za tímhle musí stát ten podvodník arcivévoda.“

„Já arcivévodu dobře znám,“ zanotoval Leto.

Díval se na Vidala, zoufale natahujícího ruku, a nedokázal potlačit příšerné vzpomínky na svůj svatební den. Pomyslel na přítele Armanda, doživotně zmrzačeného, připraveného o ruku. A na mrtvého Rivvyho Dinariho, tučného mistra meče, který položil život při obraně svého pána vlastním tělem. A na Ilesu, sladkou, nevinnou Ilesu, zmasakrovanou ve chvíli, kdy měla být nejšťastnější. Zemřel tucet dalších lidí a mnoho dalších bylo zraněno.

Člověk, který dokáže nařídit takovou věc, je netvor, zvíře.

„Arcivévoda Armand Ekaz je můj přítel,“ houkl. „Jeho dcera se měla stát mou ženou, ale teď je mrtvá.“ Leto ji ještě nemiloval, ale *mohl* ji milovat. A na tom záleželo.

Vidal zalapal po dechu, když viděl, jak se ostří přibližuje. Najednou si uvědomil, koho má před sebou, překvapeně se nadechl a couvl dozadu do sevřeného pokoje.

Diamantové ostří sjelo dolů propletenými větvemi. Leto necítil skoro žádný odpor.

Přes veškerou zuřivost, smutek a hrůzu měl zábrany, které žádný Atreides nedokázal překonat. Vévoda Leto byl potomkem dlouhé řady hrdých šlechticů. Prořezal pilou propletené větve, proklestil vchod pro sebe a pro Gurneyho.

Protlačili se dovnitř bok po boku, Leto držel stále se točící pilu.

Vidalovi, chycenému v pokoji, nezbýval dech ani na to, aby křičel.

Leto si vzpomněl na ohrožení své domácnosti, na svého syna a dědice Paula. Za těmi ohavnými činy stál Grumman, ale elakský vévoda tu událost naplánoval a umístil šestiúhelníkové řezací disky do terakotových nádob. Svatební krvavou lázeň měl na svědomí tento muž. Sám se zapletl do Války assassinů.

Leto však nechtěl následovat nepřítele do této morální propasti. Mohl by pomstychtivě uříznout Vidalovi paži, mohl by ho mučit. Ale to nebyl čestný postup. Držet se civilizovaných pravidel neznamenalo slabost. *Formy musí být dodrženy*. Spoustu toho bylo třeba udělat, ukončit války, zachránit životy.

„Podle zákonů Velké konvence, zavedených pravidel konfliktu v rámci landsraadu," prohlásil vévoda, „tě tímto v zájmu míru popravuji." Vidal se zazmítal, pokoušel se bránit, ale Leto pokračoval: „Tímto končím tento spor na Ekazu."

Udělal, co se muselo udělat, bez radosti, bez uspokojení. Stiskl tlačítko, kterým se uvolňovala čepel, a ta vyrazila dopředu. S masitým plácnutím projela Vidalovým krkem a čistě mu usekla hlavu.

Gurney řekl: „Doufejme, že vojáci dole budou ctít zákon kanly, i když to jejich pán nedělal."

Oba muži si svlékli elakské uniformy a hrdě odhalili purpurový znak jestřába rodu Atreidů. Leto měl navíc pásku na rukávu, kterou mu dal sám arcivévoda Armand.

Ve zmatku dole pobíhali strážní, kteří pořád ještě čekali frontální útok. Někteří z nich lezli po mlžných stromech, pomáhali si hrubými nožíky, prosekávali si cestu do zablokovaných pokojů, v nichž oběti křičely nejhlasitěji.

Gurney zápasil s bezhlavým tělem Vidala, prostrčil ho otvorem ve stěně. Jakmile dopadlo na zem, ozvaly se vysoké vyděšené výkřiky několika strážných.

„Já jsem vévoda Leto Atreides!“ Mlha jako by jeho křik z komnaty ještě zesilovala. Zvedl Vidalovu hlavu za vlasy jako trofej. „Podle pravidel Velké konvence jsem zlikvidoval nepřítele Ekazu, muže, prohlášeného vaším právoplatným arcivévodou za rebela a zrádce. Vzali jsme si na mušku jen toho, kdo je zodpovědný – *podle zákonů!*

Pokud odvoláte své síly a zanecháte boje, nikdo z vás nebude hnán k odpovědnosti. Nikdo z vás nestane před soudem. Jestli se pokusíte vzepřít příkazům vašeho právoplatného arcivévody, zničíme vás plnou vojenskou silou rodu Ekazů a rodu Atreidů.“ Zatímco mluvil, začala mlha řídnout.

Leto pozvedl useknutou hlavu dopředu, aby ji v záři svítání všichni viděli. Bledé tváře elakských stráží, obrácené vzhůru, měly vykulené oči, ústa dokořán otevřená úžasem. Leto zamumlal kletbu a hodil Vidalovu hlavu dolů mezi ně. Vyřítila se do vzduchu a s ohavným žuchnutím přistála na zemi. Stráže odskočily.

„Vévoda Prad Vidal se spikl proti vašemu arcivévodovi a proti rodu Atreidů, pomáhal pravému nepříteli Ekazu – vikomtovi Hundru Moritanimu. Zavraždili Ilesu Ekazovou před svatebním oltářem. Odpovědnost za to nese Vidal.“

Vojáci se tvářili nerozhodně a cosi si mumlali mezi sebou. Gurney nakonec zařval: „Jste blázni? Víte přece, kdo je váš nepřítel. Arcivévoda potřebuje vás a vaše meče k boji s rodem Moritaniů. Koho chcete zabíjet raději – své bratry, nebo *Grummaňany*?“

Jakmile se rozhodneme pro boj, stojíme tváří v tvář další otázce: bojovat a stáhnout se, nebo bojovat a postupovat kupředu?

THUFIR HAWAT, MISTR ZBROJÍŘ RODU ATREIDŮ

Do pozdního odpoledne oslavy caladanských primitivů odezněly. Čoudící oheň hořel nízko a opékané zvíře bylo obráno až na kost.

Paul se ale neuvolnil. Nesmírně citlivě vnímal okolí, naladil smysly na šum obvyklého života v džungli, na známé zvuky, na pohyb listů a hmyzu. Teď, když s Duncanem seděli a plánovali, co udělat dál, zaznamenal Paul malou změnu kolem, maličko jiný rytmus lesa. Zamračil se.

Primitivové to taky vycítili a okamžitě zareagovali. Náčelnice chňapla svou vyhlazenou hůl a vysokým hlasem vykřikla jakýsi povel.

Duncan se zvedl do ozbrojeného obranného postoje. „Paule, zapoj si osobní štít. Okamžitě!“

Slabý šum ochranné bariéry ztlumil drobné zvuky džungle a Paul vytáhl dýku. Vyvolal si v paměti četné techniky boje nožem zblízka, v nichž ho nelítostně cvičili Thufir, Gurney a Duncan. Nikdy ještě člověka nezabil, ale vždycky věděl, že je to jenom záležitost času, pokud nezabije někdo dřív jeho. Připravil se na boj. Věděl, že je našli další stopaři-assassini. Do stromů kolem paseky dopadl projektil a vydal nevýrazné duté *plesk*, následované výdechem valících se plynů a zřetelným zasyčením. Paul slyšel ta dvě stadia,

oddělené jen zlomkem vteřiny, a věděl přesně, co je to za zbraň: první byla kinetická disperzní jednotka, chrlící hustou hořlavou mlhu, která měla vyplnit co největší prostor. Následovala nálož, která ten zápalný mrak zažehla.

Oranžové plameny se prohnaly vzduchem jako caladanský hurikán, v jediném okamžiku sežehl tyčící se kapradiny a kožnaté stromy na holou dřeň větví. Hořlavé páry se okamžitě vyčerpaly. Paulův tělesný štít ho před tou krátkou, ale ničivou tepelnou nárazovou vlnou ochránil, ale bleskový požár stačil skolit většinu nechráněných primitivů, spálil je na uhel a srazil k zemi. Nejmenší vdechnutí toho soustředěného žáru stačilo na to, aby spálilo plíce na uhel. Někteří přeživší lapali po dechu, svírali si hruď a krk, pokoušeli se nadechnout, ale z úst jim vycházel jenom kouř.

Většina překrásných gobelínů, utkaných Sestrami v odloučení, se tím termálním náporem sežehla, kroutily se a kouřily. Jedna z žen kmene se zčernalou kůží se zabalila do tapisérie, aby udusila oheň.

Nad klenbou z listí se objevili tři muži v černých uniformách. Vznášeli se na suspenzorové platformě a šli po své kořisti. Nebyli to už tajní zabijáci. Když vypalovali projektily z plošiny, ječeli: „Za rod Moritaniů!“ Stříleli na Paula a na Duncana, ale jejich štíty střely odrážely. Assassinům teď zřejmě nešlo o konkrétní oběť.

Primitivové, které nezabila zápalná bomba, se začali shromažďovat a chápat se zbraní. Nekrytí se hnali na ty tři útočníky – a padali jako mouchy, rozpáraní projektily.

Paul nebyl žádné rozmazlené princátko, které potřebuje nepřetržitou ochranu. Zaznamenal v Duncanově tváři záblesk nerozhodnosti a hravě si ho vyložil. Mistr meče váhal mezi dvěma metodami, jak udržet mladíka v bezpečí – bojovat, nebo utéci. Paul to rozhodl za něj. Zbývali jenom tři assassini. „Musíme bojovat, Duncane. Už nebudeme utíkat. Budeme bezpečnější, když je zastavíme.“

Hořce se pousmál a řekl: „Jak nařizuješ, mladý pane.“

Dvojice se vrhla kupředu a křičela na sebe atreidským bojovým jazykem. Pak Duncan máchl mečem tak zuřivě, že

zbraň prošla tělem a vynořila se vzadu. Zabil assassina, který vzýval svého vikomta.

Paul neměl čas obdivovat to zabití, protože druhý assassin odhodil vyčerpanou projektilovou zbraň a vytáhl zahnutou dýku, která připomínala rybářský nůž na vyvrhování vnitřností. Paul před ním zaujal náležitý postoj s vlastní dýkou a nastavil štít, aby zahnuté ostří odrazil.

Zabiják měl na sobě neforemný oblek s kapuci, který mu zahaloval celé tělo. Když Paul sekl dýkou, lehce ten kluzký šedý šat prořízl. Nebylo to brnění, ale termální oblek. Ti tři stopaři-assassini museli počítat s tím, že se připletou do ohnivého inferna. V arzenálu zbraní na levitující plošině měli nejspíš další zápalné bomby.

Paul odrazil ten nůž dýkou, obrátil se a sekl, doufal, že se mu podaří další zásah, ale assassin teď bojoval s větším zápalem, uvědomil si, že před ním nestojí bezmocný chlapec.

Paul se cele soustředil na probíhající boj a nemohl sledovat Duncana. Vesmír se smrskl jen na něj samotného a na protivníka. Nijak neváhal toho nepřítele zabít. Masakr a vražedné pokusy, které po něm následovaly, v něm nenechaly prostor pro pochybnosti. Paul by nezaváhal, kdyby se naskytla příležitost. Byl na to dobře vycvičen.

Duncan viděl, jak Paul bojuje, a odrazil vlastního soupeře stranou, za pomoci svého štítu mu uštědřil ránu, až protivník zavrávoral. Duncan se bleskurychle obrátil a ochromil Paulova protivníka jediným seknutím meče. Muž vydal krátký vzdech a padl. Duncan ho srazil na zem kopancem a zabil ho špičkou meče, načež se obrátil ke zbývajícímu assassinovi.

Ti tři lovci byli bídně připraveni na společný boj. Mysleli, že zápalná bomba vykoná práci za ně, dorazili sem jenom proto, aby posbírali těla.

Když zbývající zabiják viděl, že je sám, vytáhl druhou dýku a skočil k Duncanovi s noži v obou rukách a s řevem. Zableskla se ocel a Duncan tomu muži vrazil čepel starého vévody do břicha. Assassin se ani nepokusil meči vyhnout.

Paul měl za to, že je po boji, a zastrčil dýku do pochvy.

Ale assassin Moritaniů, ať už byl napumpovaný nějakými povzbuzujícími prostředky, nebo jednal v návalu adrenalinu a krvežíznivosti, shlédl na dlouhou čepel, kterou měl vraženou v břiše – a pořád se blížil, postupoval kupředu, jako by meč neexistoval. Pozvedl své dvě dýky, jako by to byla olověná závaží, a propracovával se s nimi Duncanovým štítem.

Duncan zápasil s uvězněným mečem, kroutil s ním, aby ho dostal ven, ale muž byl příliš blízko. Zbraň vězela v mužově hradním koši a Duncan škubal jílcem. Generátor štítu mu zablikal a zhasl.

Paul znovu vytasil dýku a skočil k Duncanovi.

Probodnutý assassin se zašklebil a potácel se kupředu i s mečem, uhýbal s ním. Paul se tam nedokázal dostat dost rychle.

Ale tu se jako temná bohyně smrti přímo za assassinem zvedla stříbrovlasá náčelnice a máchla holí, vykládanou tesáky. Úder do týla mužovy lebky zazněl, jako když se rozpadne přezrálý paradanový meloun. A lebka dopadla stejně.

* * *

Duncan a Paul použili své polní zdravotní balíčky na pomoc přeživším primitivům, ale i tak skoro tři čtvrtiny kmene smetla ta planoucí nárazová vlna a palba z projektilových zbraní.

Paul se rozhlédl kolem, znechucený a nevýslovně vyčerpaný. „Pokud jsme byli cílem my, Duncane, proč museli zabít všechny ty lidi?“

„Ten útok svědčí o tom, že jsou zoufalí. Soudil bych, že tihle tři byli poslední z pronásledovatelů, ale sázet na to nemůžeme.“

„Takže se budeme prostě dál skrývat?“

„Řekl bych, že je to nejlepší řešení.“

Stejně jako u předchozí skupiny nenesla těla assassinů žádnou průkaznou identifikaci. Paulův otec s Gurneym a arcivévodou Armandem brzy nasměrují vojenské síly na

Grumman k totálnímu útoku – a on s Duncanem se zatím budou schovávat někde v džungli.

Když Paul promluvil, nasadil velitelský hlas, jak ho učil otec coby vévoda a jak mu ukázala matka v benegesseritských cvičeních. „Duncane, vrátíme se na hrad Caladan. To skrývání pro mě není bezpečnější, než kdybych zůstal s otcem. Jsem dědic rodu Atreidů a musíme se toho zúčastnit. Neobrátím se zády k boji… ani k válce."

Duncana to poplašilo. „Nedokážu ještě zajistit tvé bezpečí, mladý pane, a ty opakované útoky dokazují, že jsme pořád v ohrožení."

„Ohrožení je všude, Duncane." Přestože Paul nebyl mohutný ani svalnatý, připadal si už jako dospělý vévoda. Uplynulý týden ho od základu změnil. „Viděls to sám – nejsem chráněný ani krytý, když zůstávám tady na Caladanu. I když se snažíme ukrýt se na nejizolovanějším místě, stejně po mně assassini pořád jdou. A pomysli na všechny, kteří kvůli nám umřeli – na ty divochy, na Sestry v odloučení, na Swaina Goirea. Jaký smysl má dál se schovávat? Radši bych stál otci po boku."

Paul viděl, že Duncan s tím rozhodnutím bojuje. Dokázal odhadnout, co by ten muž *chtěl* udělat; musel ho jenom přesvědčit, že je to přijatelné řešení. „Duncane, řiď se vždycky ctí. Rod Atreidů musí bojovat společně. Napadá tě lepší způsob, jak mě připravit na to, co nás čeká?"

Mistr meče si konečně prohrábl kudrnaté černé vlasy. „Raději bych byl na bitevním poli na Grummanu, o tom není pochyb. Naše vojska tě dokážou ochránit skoro stejně dobře jako já."

Paul se usmál a pokývl k ohnutému meči plnému vrubů, který kdysi patřil starému vévodovi. „Kromě toho potřebuješ nový meč, Duncane."

ČÁST V

IMPERÁTOR MUAD'DIB

* * *

10 198 LET PO GILDĚ

Někteří vůdci vytvoří veliké dílo, aby se na ně nezapomnělo; jiní potřebují ničit, aby se dokázali zapsat do dějin. Ale já – já udělám obojí.

PRINCEZNA IRULÁN,
z Hovorů s Muad'Dibem

Whitmore Bludd – architekt a mistr meče – stál a obdivoval podrobný projekční model, jako by sám nemohl uvěřit, co stvořil. Usmál se na Paula. „Vaše skvostná citadela nebude nikdy dokončena, můj pane, a to schválně. Vaši stoupenci budou palác považovat za symbol toho, že ani *vaše* práce nebude nikdy u konce." Ohnul paže a křupl klouby. „Nicméně s hrdostí oznamuji, že s částí, kterou nazývám Fáze jedna, jsem spokojen."

Na solidovém hologramu, který pokrýval stůl v konferenční místnosti, vypadala hlavní část obří pevnosti, velká již jako malé město a umístěná do středu staré arrakénské rezidence, jako masivní a skutečná. Poloprůhledné dodatky označovaly nové stavby, které chtěl Bludd ještě přistavět. Navrhl další části, velké jako samostatné čtvrti, věže tak vysoké, že budou mít vlastní povětrnostní podmínky, a bludištní chodby, které (jak někdo zavtipkoval) by k prozkoumání vyžadovaly gildovního kormidelníka.

Paul se skepticky zamračil. „Mistře Bludde, náklady na vybudování takové věci by ožebračily i CHOAM. Myslíš si, že finanční zdroje mého Impéria jsou nekonečné?"

Mistr meče se na něj znovu usmál. „Ovšemže ano, můj pane, myslím. Nepředstavuji ale tento model proto, abych žádal o další peníze nebo dělníky. Chci navrhnout velkolepou slavnost… jakousi impozantní vernisáž.“ Aktivoval holoovládání a všechny navržené dodatky se rozplynuly, zbyla jen skutečná stavba. „Berte to jako gala oslavu. Dostaví se sem zástupci z každé planety, dobyté za vašeho džihádu, na důkaz své poslušnosti.“

Chani a Korba byli oba u toho; zakabonili se a pokoušeli se strávit návrh toho parádivého muže a jeho následky. Alia seděla na konci stolu, holografický obraz převyšoval její tělíčko. „Já myslím, že si jen přejete předvést vlastní práci, mistře meče,“ řekla.

Bludd se zatvářil rozpačitě. „Jako obyčejně, dítě, máš talent proniknout přímo do jádra věci.“ Nespokojeně rozhodil rukama. „Přirozeně jsem na svou práci hrdý. Napadá vás lepší způsob, jak si upevnit postavení v historii? Ještě dlouho poté, co zemřu, budu zřejmě vzpomínán, a to nejen vedle starých přátel Rivvyho Dinariho a Duncana Idaha, ale i spolu s mým pověstným předkem Porcem Bluddem, možná dokonce i s Joolem Noretem, zakladatelem školy na Ginázu.“

Korba tiše poznamenal: „Se všemi těmi správci planet a zástupci landsraadu bude těžké zajistit tady bezpečnost. Mnoho z nich vámi pohrdá, Usúle.“

Paul zatoužil, aby tu teď byl Stilgar, ale naíb vedl oddíly fremenů, stopoval další skupinu tvrdošíjných Thorvaldových stoupenců. Paul se na Korbu zamračil. „Tvrdíš, že mě v takové situaci není možné ochránit?“

Korba teď působil uraženě. „Jistěže netvrdím, Usúle.“

Bludd se zeptal: „Nedokážete poznat a eliminovat nebezpečí díky své jasnozřivosti?“

Paul si povzdechl. S každou bitvou, každou krizí, s každým neúspěchem (které věrní považovali spíše za „testy“ než za chyby) si musel připomínat, jak nejisté jsou jeho znalosti. Rok za rokem, jak se džihád horšil a jak stále neviděl jeho konec, se houževnatě držel cesty, která se kdysi zdála hrozná, ale jasná.

V posledních dnech zažil sen, který se neustále vracel a mátl ho, živý obraz ryby, vyskakující z mohutných hnědých vln, vše vyřezané ze dřeva. Má to být symbol jeho dětství na Caladanu, nyní tak nereálného? Má být on ta ryba? Netušil, co ten sen znamená.

„Mé vize jsou nedokonalé a neúplné, Whitmore. Vidím veliký vzestup dun v poušti, ale neznám vždy pohyb jednotlivých zrnek písku."

Od té doby, kdy Bludd navrhl slavnost, však Paul cítil bouřlivý a chaotický střet budoucích cest, z nichž mu mnohé nesly smrtelné nebezpečí. Některé možnosti dokonce vedly k mučednictví. Ale věděl, že bez ohledu na cenu musí lidstvo přežít kvůli ještě ohromnější bitvě, která nastane v daleké budoucnosti. Při pohledu tak daleko dopředu si ale musel dávat pozor, aby nespadl do jámy přímo u svých nohou.

Samotný fakt, že v něj věří taková spousta lidí a modlí se k němu, myslí si, že Muad'Dib všechno vidí a všechno zná, paradoxně otupoval jeho schopnost vnímat chod budoucnosti. Ale ta budoucnost se před ním tyčila pořád, střídavě zahalená nebo naopak obnažená až do nejmenších podrobností. Nemůže uniknout osudu, ať ho zavede kamkoli. Stezka, kterou se vydá, by měla být předurčena osudem i jeho vlastními činy. A také bude.

Rozhodl se. „Ano, je načase oznámit má vítězství a dát unaveným lidem něco, co mohou oslavovat. Pošlete pro Irulán. Řekněte jí, že ji potřebuji."

* * *

Princezna se izolovala ve svých soukromých komnatách a kancelářích a pár zlých jazyků naznačovalo, že si našla tajného milence, když s Muad'Dibem nesdílí lože. Ti oddanější věřili, že Irulán prostě jen v soukromí medituje o své úctě k Muad'Dibovi.

Ale Paul věděl, že Irulán tráví většinu času nad dalším dílem svého obřího životopisného projektu. Četl některé výtažky, všímal si občasných chyb a smyšlenek, které měly

vybudovat obraz mesiáše. Její úpravy se ale téměř vždycky kryly s jeho záměry, proto ji jen málokdy žádal, aby změnila, co napsala. Usmál se, když nad tím uvažoval.

Sbírá zrníčka pravdy a buduje z nich rozlehlé pouště.

Požádal své zvědy, aby hlídali, jestli se nepokouší vypustit mezi obyvatelstvo nějaká štvavá pojednání nebo manifesty. Dosud nenašli žádnou příčinu k obavám. Nečekal, že se Irulán pokusí vyvolat revoluci, jednoduše proto, že by to pro ni nemělo smysl. I když jí úplně nevěřil, v jistých věcech se na ni mohl spolehnout. Jako teď.

Irulán dorazila na jeho výzvu do konferenční místnosti, kde se ještě pořád mihotal model Bluddovy citadely, přestože šlachovitý mistr meče už odešel zahájit přípravy. Armáda pracovníků dokončí poslední detaily, vyčistí a vyleští každý roh, prkno a vryp, Bludd však trval na tom, že závěrečnou zdobnou práci v Božské audienční síni provede vlastnoručně. Tvrdil, že jeho osobní kritéria perfektního díla jsou mnohem přísnější než u kohokoli jiného (i když s tím Korba nesouhlasil).

Irulán měla dlouhé světlé vlasy staženy dozadu. Bylo to praktické a nijak marnivé. Paul ji měl raději takhle, než když nasadila oficiální povýšenost. Modrýma očima studovala přítomné. „Povolal jsi mě, manželi?“

„Mám pro tebe nový úkol, Irulán – takový, na který se dobře hodíš. Bude třeba, abys obnovila kontakty s kdysi předními rodinami landsraadu.“ Vysvětlil jí navrhovanou slavnost. „Pomoz mi je sem svolat. Dostat sem zástupce každého světa mého Impéria na oslavu dokončení první části honosné pevnosti.“

Ozval se Korba a našel si způsob, jak do každého slova propašovat naléhavost. „Tato slavnost navíc přinutí všechny vůdce prokázat věrnost Muad’Dibovi. Můj kvizarát pomůže vyřídit podrobnosti. Budeme tomu říkat *Velká kapitulace.* Všichni se musí podrobit. Účast je povinná.“

Irulán to překvapilo. „Musí přijet i můj otec ze Salusy Secundus?“

Paul poklepal prsty do stolu. „Shaddam IV. je také jeden z mých poddaných. Není výjimka.“

Irulán nasadila chladně zamyšlený výraz. „Mohu pomoci psát pozvání, posílat předvolání, která se nedají ignorovat, ale uvědomuješ si, kolik tě taková výstřednost bude stát? K tomu ten zmatek, bezpečnostní záležitosti, provoz v kosmických přístavech? Dokáže Gilda zvládnout všechno kolem dopravy?“

„Gilda to *zvládne*“ řekl Paul. „A šlechtici sami pomohou uhradit výdaje. Každý zástupce přijede na Dunu s nákladním prostorem fregaty plným vody.“

Irulán se v očích objevil úžas a pak obdiv. „Výborný trik. Taková věc nevyčerpá truhlice žádného vůdce planety a fremeni z toho budou mít potěšení. Dokonalé symbolické gesto.“

„Symbolické a praktické. Rozdělíme tu vodu všem lidem v Arrakénu,“ připojila se Chani. „Projeví se tím laskavost Muad’Diba.“

Irulán se mu lehce uklonila. „Okamžitě napíšu otci a sestavím listy kurýrům Gildy, aby je doručili šlechticům landsraadu a dalším hodnostářům.“

Paul nepochyboval, že každý z nich podepíše: *Princezna Irulán, dcera Shaddama IV, manželka imperátora Paula Muad’Diba Atreida.* A měla na to právo.

Jen díky hraběti Hasimiru Fenringovi se můj otec naučil využívat lidi jako trumfy při vyjednávání.

PRINCEZNA IRULÁN,
z knihy *V domě mého otce*

„Sire, přináším vám vzkaz od vaší dcery, princezny Irulán.“

Bašár Zum Garon, oblečený v šedé uniformě sardaukara, držel v jedné ruce důstojnickou čapku a druhou podával tubus se vzkazem Shaddamovi, který zrovna dosnídal spolu s Wensicií a jejím manželem v prostém salonu své soukromé rezidence. Jeden sluha prozatím odnesl dítě; Shaddam nesnesl stolování se vším tím povykem kolem něj.

„A proč si myslíš, že od ní chci něco přijmout?“ Shaddam se znechuceným výrazem v tváři naznačil Wensicii, aby převzala vzkaz. „Raději bych se dozvěděl něco od hraběte Fenringa.“

Dalak, který seděl hned vedle Wensicie, se rozjasnil. „Sire, chtěl byste, abych bratranci napsal? Možná ho tentokrát dokážu přesvědčit, aby se k nám vrátil. Moc rád to budu dál zkoušet.“

Wensicia se na manžela zamračila. „Přestaň přeceňovat vlastní význam a vliv. Je to únavné. Hrabě Fenring si už ani nevzpomíná, kdo jsi.“ Dalak v uplynulých šesti měsících dvakrát opustil Salusu, optimisticky tvrdil, že dokáže najít bratrance a promluvit si s ním. Pokaždé ho však „potkaly cestovní problémy“ a nebyl schopen dostat se na Tleilax,

natož najít Fenringa, přestože bašár Garon takové problémy zřejmě nikdy neměl. Dalak se v obou případech vrátil dětinsky zaražený a rozpačitě krčil rameny nad svým neúspěchem.

Shaddam odhalil, co má Dalak při těch mimoúředních výpravách za lubem. Wensiciin culící se manžel byl menší blázen, než se zdál – a víc Fenring. Shaddam měl v plánu vypořádat se s chováním toho muže po svém…

Wensicia podezíravě studovala válec se zprávou. „Nese to osobní pečeť Irulán a vladařskou pečeť imperátora."

„Oficiální záležitost," prohlásil Garon, který stál pořád v pozoru. „A ne, sire, nedokázal jsem přimět hraběte Fenringa, aby si to rozmyslel. Posílá pozdravy spolu s tisícerými omluvami, ale okolnosti mu nedovolí návrat na Salusu."

„A dal ti odpověď na prosby svého drahého bratrance?" Shaddam se významně podíval na Dalaka, který se zarazil.

„Vůbec se nezmínil, že by měl nějaký kontakt s Wensiciiným manželem, sire. Ale budu na něj dál naléhat při každé návštěvě na domovském světě Tleilaxanů. Začali budovat vaši soukromou armádu, jak bylo žádáno."

„Ať už ho jeho bratranec dokáže přesvědčit, nebo ne, Hasimir nedokáže dlouho odolávat, když se začnou uskutečňovat naše plány. Já to vím."

Dalak vypadal, že by rád změnil předmět hovoru. „Myslel jsem, že Irulán nemá povoleno účastnit se oficiálních záležitostí?" Nakoukl manželce přes rameno a prohlížel si zapečetěnou tubu na vzkazy. „Hodlá sem Paul Atreides konečně poslat jednotky a pracovní čety a zahájit přestavbu krajiny? Uvítal bych, kdyby náš malý Farad'n vyrůstal na pohostinnějším místě."

Wensicia rozlomila pečeti a přečetla si vzkaz. „Muad'Dib hodlá předvést svou novou citadelu, která prý předčí starý palác na Kaitanu velikostí i nádherou."

Shaddam hořce svěsil koutky a vyhlédl vyztuženým oknem na zničenou krajinu. „Všechno předčí to, co mám teď."

„Požaduje zástupce z každé planety a od každé šlechtické rodiny, včetně Corrinů ze Salusy Secundus. Velkoryse uvolní zákaz pohybu, který tě tu drží.“ Wensicia vzhlédla. „Je to víc než pozvání, otče: je to předvolání. *Vyžaduje se,* abys ty nebo tvůj zástupce navštívil slavnost Velké kapitulace na Arrakis – a přivezl nákladní prostor plný vody jako dar imperátorovi.“

„Já jsem imperátor.“ Shaddam to řekl jen tak, ne moc přesvědčivě.

„Má to být dar Muad’Dibovi. Jsou tu ještě další podrobnosti, týkající se minimálního množství vody.“

„Bylo mi řečeno, že podobné vzkazy putují ke všem vůdcům planet. Neradil bych vám to předvolání ignorovat,“ řekl bašár Garon. „Jeho fanatikové by skočili po každé zámince, aby vás mohli zabít a navždycky zlikvidovat rod Corrinů.“

Shaddam věděl, že velitel má pravdu. „Určuje se tam přesně, kdo musí přijet? Nebo stačí jakýkoli zástupce?“ Pohled mu padl na Wensiciina slabošského manžela. Ten hubený malý mužík se věčně navlékal do hedvábí a krajek a povlával kolem jako nějaký princ na maškarním bále, nedbal na drsné prostředí ani na kritickou situaci svého tchána. „Možná nastal čas, aby ses stal užitečným. Dalaku. Dej mi radu a doporučení, jako mi kdysi dával hrabě Fenring. Zabij pár mých nepřátel stejně jako on. Vyprav se tam jako můj zástupce a najdi způsob, jak zavraždit Muad’Diba.“

„Sire?“ Dalakova tvář nabrala barvu bledého sýra. „Copak nemáte nikoho jiného, kdo by to pro vás udělal?“

„Nikoho, kdo by byl tak postradatelný.“ Shaddam s potěšením sledoval otřesený mužův výraz, jako by nikdy předtím nebyl tak bezostyšně uražen. „K čemu vůbec jsi, Dalaku? Hasimir by to byl zvládl lehce. Má dcera tvrdí, že jako první věc po probuzení hledíš sám na sebe v zrcadle v nohách postele. To má být nejlepší spojenec, jakého teď mám? Není divu, že rod Corrinů upadl do takové hanby.“

Dalak ztuhl a posbíral tenkou a křehkou skořápku vlastní hrdosti. „Pečlivě se upravuji, abych se dobře prezentoval na vašem panovnickém dvoře. Dělám to všechno pro vás,

Veličenstvo. A udělal bych cokoli, co mi nařídíte. Je to moje povinnost. Můj život se točí kolem návratu slávy rodu Corrinů.“

„Ach, návrat slávy rodu Corrinů. Snad bych mohl pomoci.“ Shaddam dal signál a postranními dveřmi vešli čtyři sluhové. Postrkovali několik velkých beden, nadlehčovaných suspenzory. „Tyto bedny obsahují část největších a nejcennějších pokladů rodiny Corrinů. Byly nám teď *navráceny*. Jaksi zmizely z našich soukromých trezorů a tajných skrýší a našly si cestu na černý trh.“

Z vyplašeného výrazu na Dalakově tváři Shaddam odhadl, že muž ví přesně, co ty bedny obsahují. „Já… jsem rád, že vidím, jak se navracejí ke svým právoplatným majitelům.“

Shaddam se zvedl od jídelního stolu a přešel k zeti. „Bylo to dost obtížné a drahé. Jsem si však jistý, že se nám ty náklady navrátí ze tvých soukromých účtů.“

Wensicia se na manžela podívala, jako by se proměnil ve shnilou hromadu masa. „Tys ukradl a rozprodal klenoty Corrinů?“

„Jistěže ne!“ Dalakovo pobouření nebylo moc přesvědčivé. „S ničím podobným nemám vůbec nic společného.“

Shaddam pokračoval: „Víme teď, proč měl takové problémy dostat se na tleilaxanské planety a promluvit si s hrabětem Fenringem. Byl moc zaměstnán jinými záležitostmi.“

„Ne – to naprosto popírám. Kde máte důkaz?“

„Imperátorovo slovo je veškerý důkaz, jaký může oddaný poddaný potřebovat.“ Ve skutečnosti měl dostatečné doložení, ukryté stvrzenky, tajné záznamy proběhlých transakcí. Nedalo se to vůbec zpochybnit. Shaddam pohlédl na bašára Garona. „Máš při sobě nějakou zbraň, kterou bys mohl půjčit tomuto mladému muži? Nějakou dýku nebo pistoli, kterou si schováváš v botách a rukávech? Nebo snad tu malou šipkovou pistolku ve vnitřní kapse kabátu. Ta mi připadá jako vhodná zbraň pro mého zženštilého zetě.“

Garon svědomitě sáhl do kabátu a vytáhl drobnou pistoli. Netušil, co má Shaddam za lubem. Šipková pistole byla plochá a velká jako půlka jeho dlaně.

Dalak byl hluboce zděšen. Hrabě Fenring by tak nikdy nejednal, ani za nejhorších okolností. „Sire, to je nedorozumění. Můžu vám dokázat svou cenu. Dovolte mi s bratrancem promluvit. Dokážu ho přesvědčit, ať se vrátí na Salusu. Já vím, že to dokážu! Udělám, co budete chtít.“

„Když už je Dalak tak věrný poddaný,“ ušklíbl se Shaddam na bašára, „měl bys mu dát tu zbraň. Možná budu potřebovat, aby ji použil a vykonal mi službu.“

Garon bez dotazů podal vražedný nástroj Dalakovi, který ho neochotně přijal. Shaddam viděl, jak Garon položil ruku na jílec meče, aby mohl zbraň rychle vytasit, kdyby bylo třeba. Shaddam si pomyslel: *Na sardaukara je vždycky spolehnutí.*

Padlý imperátor vydal zeti instrukce trpělivým chladným tónem: „Nejprve pár základních informací. Abys z té zbraně vystřelil, zvedni jedním svým hezoučkým dlouhým nehtem tu destičku a stiskni tlačítko pod ní. Vidíš, kudy vylétají šipky?“

Dalak se zamračil na přístroj. „Hm… ano. Vy – vy chcete, abych tím někoho zabil, Veličenstvo? Kdo se vám znelíbil?“

„Nemiř špatným směrem.“ Mluvil na něj jako na dítě. „Máš odvahu to použít?“

Muž těžce polkl, podíval se na svou ženu a pak řekl s hranou odvahou: „Když mi to nařizujete, můj imperátore.“ Zdálo se, že uvažuje, jak se z toho vykroutit.

„Dobře.“ Shaddam věnoval své dceři soucitný pohled, ale ona se tvářila spíš zaujatě než vyděšeně. Přestože Wensicii o těch krádežích dodneška neřekl, společně se už o Dalakovi dlouze radili a usoudili, že není takový podlézavý blázen, jak se zdá. „A teď odkryj to tlačítko, namiř si zbraň na hlavu a vystřel.“

„Sire!“ Zamračil se jako malý tvrdohlavý chlapec. „To je nějaká zkouška?“

„Ano, zkouška. Už jsi prokázal své chyby a vinu. Umíš prokázat i oddanost?“ Shaddam se obrátil na velitele

sardaukarů. „Bašáre Garone, jsi ochotný položit život, pokud to bude vyžadovat rod Corrinů?“

„Vždycky, sire.“

„Tak vidíš, pouhý voják je oddanější než můj vlastní zeť. Wensicie, špatně si vybíráš manžely.“

„Měl být něco lepšího,“ souhlasila Wensicia.

„Sňatek s ním měl být dar na usmířenou s hrabětem Fenringem, ale Hasimira ten chlap očividně nezajímá o nic víc než mě. Proto nevidím důvody držet si ho dál u sebe. Dalak splnil svou povinnost, přivedl tě do jiného stavu a tys mi konečně dala mužského dědice.“ Podíval se na bedny znovuzískaného rodinného pokladu. „Ale nestrpím zradu vůči své osobě a zloději pohrdám.“

Mladý muž byl rozezlený a zděšený zároveň. „Pokud se na mě imperiální rodina dívá takhle, s radostí opustím Salusu Secundus.“

„Odejdeš, ale ne tak, jak by se ti líbilo.“ Shaddam kývl na stoického velitele sardaukarů a předstíral hrůzu. „Ach, bašáre! Podívej se, tenhle muž máchá smrtící zbraní v mé přítomnosti! Ochraň nás před tím fanatikem a jeho šipkovou pistolí. Zabij ho.“

Dalak upustil zbraň, jako by ho bodla, zvedl ruce a ustoupil. „Nejsem ozbrojený. Nikoho neohrožuji.“

Bašár Garon váhavě vytasil sardaukarský meč z pochvy. Dokonale vybroušené ostří se zalesklo ve světle pokoje. „Jste si jistý, sire? Raději bych ten meč zkrvavěl v bitvě než proti neozbrojenému bláznovi.“

„Ale uděláš to, když ti to nařídím?“

Garon nevypadal, že by ho to těšilo. „Jistě.“

„Tak to by stačilo!“ Wensicia chňapla šipkovou pistoli ze země a bez zaváhání vystřelila salvu šipek manželovi do prsou. Na košili mu vykvetly drobné krvavé květy, klesl na kolena, brečel a skučel. Naklonila se blízko k jeho popelavému obličeji, jako by mu chtěla dát poslední polibek na tvář. „Až Farad’n povyroste, řeknu mu, jak udatný a silný muž byl jeho otec a jak zemřel, když nás bránil. Historie někdy potřebuje podobné malé výmysly. Řekneme, že jeden z

těch odbojných vězňů pronikl ochrankou a tys nás všechny zachránil.“

Dalak už ji neslyšel. Zhroutil se na podlahu a zemřel.

„Je to mnohem snadnější než rozvod.“ Wensicia odhodila šipkovou pistoli na mrtvé tělo. Shaddam ji překvapeně a ohromeně pozoroval a pomyslel si, že se tahle dcera hodí k panování lépe než její starší sestra Irulán.

Když Garon zasunul svůj stále neposkvrněný meč zase do pochvy, všiml si Shaddam, že vojáka znepokojilo, čeho byl právě svědkem. „Omlouvám se za tu nepříjemnost, bašáre, ale bylo to nevyhnutelné. Záležitost úklidu v domě.“

Ošlehaný velitel sklopil hlavu na znamení, že to uznává. „Pořád je tu ta záležitost s vysláním zástupce na oslavu Velké kapitulace k Muad’Dibovi, sire.“

Shaddam na chvilku zauvažoval, že by tam poslal mrtvé Dalakovo tělo – to by panečku byla urážka! „Vyžaduje se v tom povolání, aby byl vyslanec živý?“

„Já pojedu,“ zasáhla Wensicia trochu moc dychtivě. „Coby dcera Shaddama Corrina IV. budu mluvit tvým jménem.“

Do pokoje vtrhla Rugi a nesla dítě, i když ji nikdo nepovolal. Kousátko ve Farad’nově pusince, které neslo znak zlatého lva, kdysi používala sama Rugi. Když uviděla mrtvé tělo na zemi, málem dítě upustila. „Ach! Co se stalo ubohému Dalakovi?“

„Příšerná nehoda,“ řekla Wensicia. „Zamkni za sebou dveře, prosím.“

Rugi to udělala. Mladá žena se světle hnědými vlasy nervózně obešla mrtvolu a podala dítě Wensicii. „Chudák tvůj manžel! Neměli bychom někoho zavolat?“

„Nedá se nic dělat.“ Wensicia odhrnula dítěti tmavé vlásky z čela. „Nebudeš o tom s nikým mluvit, dokud ti nedám instrukce. Nejdřív se ale rozhodneme, kdo pojede na tu slavnost.“

Rugi bylo ve tváři znát, jak je popletená. „My máme nějakou slavnost?“

Shaddam se usmál na dítě a navrhl: „Snad bychom měli poslat malého Farad'na. Bude jasné, co tím chceme vzkázat."

Wensicia důrazně zavrtěla hlavou. „Farad'n je tvůj jediný mužský dědic, otče! Na Arrakis by byl příliš ohrožený. Irulán by ho dokonce mohla ze žárlivosti zabít, když už nemohla odnosit dědice sama."

Shaddam přecházel před oknem, pak se soustředil na Rugi. Tato žena, nejmladší a nejzbytečnější dítě, které měl s Anirul, byla pokorná a tupá. Před svým pádem plánoval, že ji provdá do nějaké významné rodiny landsraadu, ale tady v exilu už přicházeli v úvahu jen nápadníci podobně bezútěšní jako Dalak Zor-Fenring.

Bývalý padišáh imperátor se pro sebe usmál. Možná, že mu Rugi bude nakonec užitečná. Vyšle na Velkou kapitulaci nejmladší a nejméně cennou dceru a Muad'Dibovi tím předá jasný vzkaz.

Je omyl věřit, že se člověk dá dokonale ovládat.

PRINCEZNA IRULÁN,
soukromé poznámky

V týdnech poté, co se setkali s kandidátem na Kwisatze Haderacha z dílny doktora Ereboama, chtěl hrabě Fenring zjistit víc o tom, jak Tleilaxané aplikovali na Thalla procedury pokřivení, aby ho mohli ovládat. S malou Marií v závěsu následovali hrabě a lady Margot albínského výzkumníka do organicky vyhlížející osmipodlažní budovy, plné neobvyklých testovacích přístrojů.

V laboratorní komoře tam velký přístroj otáčel experimentálním subjektem kolem dokola v oválné kapsli, připojené k dlouhé kovové paži. Kapsle se pohybovala nahoru a dolů, dovnitř a ven a kolem, vystavovala svého uživatele nesmírnému zrychlení a gravitačnímu tlaku.

Marie na ten vynález zírala s vykulenýma očima. „Chtěla bych si to vyzkoušet."

Lady Margot okamžitě zaujala ochranitelský přístup. „Teď ne, drahé dítě. Není to bezpečné."

„Nikdy bychom nepodrobili svého Kwisatze Haderacha ničemu nebezpečnému." Narůžovělé oči doktora Ereboama sledovaly otáčející se a padající kapsli. „Je to především odstředivý proces, spojený s přesnými dávkami přesně nastavené energie, která prostupuje jisté oblasti mysli, uzavírá neproduktivní nervové cesty a synopse a otevírá jiné. Máme empirická data, která dokazují, že takový nápor zdokonaluje

duševní i fyzický výkon. Naše technologie už po staletí prokazují svou účinnost.“

Fenring však měl pochybnosti. Thallo možná odpovídal pečlivě stanovenému projektu, ale nebyl tak působivý jako dokonalá dcerka lady Margot. Hrabě s úsměvem pocuchal zlaté vlásky dívenky, jejíž inteligentní oči dál studovaly všechno kolem.

Když Ereboam stroj vypnul, vynořil se pružný a svalnatý Thallo, stále ještě oblečený v béžové kombinéze. Nevypadal po tom stresovém experimentu ani v nejmenším dezorientovaný. Upřel pohled na Marii a ona na něj bez hnutí hleděla bledě modrýma očima. Zdálo se, že mezi nimi přeskočila zvláštní jiskra.

Thallo se blížil a ti dva na sebe pořád hleděli. Tleilaxanský kandidát, mnohem vyšší než děvče, se nesl nenuceně, téměř výsměšně.

„Mohli by nás učit společně,“ navrhla. Vzhledem k intenzivnímu výcviku, který Fenring se svou ženou už teď dívce dával, neměl nic proti tomu, dodat Mariině osobnímu arzenálu další výhodu. Za účelem vítězství – ať už s tleilaxanským kandidátem na Kwisatze Haderacha, nebo bez něj – bude Marie muset být tím nejpreciznějí vycvičeným jedincem v Impériu.

Ereboama ta myšlenka zaujala. „Za ty roky, kdy mezi námi žijete, hrabě, je vaše Marie jedním z nejzajímavějších subjektů, jaké jsem kdy viděl. Mohla by být účinným katalyzátorem Thallova výcviku.“

„A naopak,“ prohlásil Fenring.

* * *

„Sledují všechno, co děláme.“ Thallo si zakryl pusu a dával si pozor, aby neukázal směrem k chabě zamaskované pozorovací desce, umístěné vysoko na zdi uzavřené výcvikové komory. „Schovávají se tam, vždycky několik najednou. Ti pozorovatelé tak sami ovlivňují svůj experiment. Jako vědecký přístup je to ubohé.“

Marie se tam podívala, bylo jí jedno, jestli si jí všudypřítomní Tleilaxané všimnou. Za šest let svého života si už zvykla na to, že ji někdo neustále pozoruje, ať to byli její rodiče. Tonia Obregah-Xo, nebo neviditelní slídilové. Obvykle o tom ani neuvažovala. Slepá pozorovací deska nijak nereagovala.

Thallo nechal ruku u pusy a usmál se na ni. „Nevidí všechno, co si myslí, že vidí. Narušil jsem obraz jejich vysílání a dodal speciální podzvukové indukce.“

Marii to zaujalo. „Ty dokážeš manipulovat s jejich technologií?“

„Oni si myslí, že mě naučili všechno sami, ale já se toho spoustu naučil sám.“ Trochu pohrdavě si změřil pozorovací okno. „Manipulací s jejich technologií dokážu manipulovat s *nimi.*“ Zatvářil se ustaraně. „Považují mě za dokonalého, a přesto vždycky podcení, co dokážu. Nechápou ani ten rozpor ve vlastním jednání.“

„A jsi dokonalý?“

Snížil hlas a odhalil jí tajemství. „Nic nemůže být dokonalé. To je urážka vesmíru.“ Obrátil se zády k pozorovacímu oknu a pak pomalu vyhrnul pružnou, poddajnou béžovou látku rukávů a odhalil jasné rudé řezy, které mu hyzdily bledou kůži na pažích, propletené s jizvami po starších, už zahojených zraněních.

Vykulila oči a naklonila se k němu blíž. „To byla nějaká nehoda?“

„Pod tím toho mám ještě víc.“ Přejel si po hrudi a po nohou v trikotu. „Kazy popírají mýtus o dokonalosti.“ Zasmál se. „Doktor Ereboam to ví, ale před svými druhy mezi Pány to udržuje v tajnosti. Snaží se přede mnou schovávat ostré předměty, ale já si nějakou možnost vždycky najdu. Například nehty. Mně je stříhají, ale můžu využít tvoje.“

„Chceš, abych tě poškrábala?“ Udivilo ji to a zaujalo.

„Teď ne.“ Bleskurychle a hladčeji zavedl ke kovovým schodům, vedoucím nahoru na lávku kolem místnosti. Zastavil se přímo před neprůhlednou pozorovací vrstvou a zíral na ni, jako by ji dokázal prohlédnout.

Marie přitiskla tvář na tu bariéru a pokoušela se rozeznat byť jen stín pozorovatelů na druhé straně, ale viděla jen kalnou tmu. Thallo přitiskl dlaň na okno, napínal svaly, až se překážka prohnula dovnitř, ale nezlomil ji. Dívka uvažovala, co si pozorovatelé myslí, že vidí.

Ta zábava oba kamarády brzy omrzela, a tak si vylezli na potrubí u stropu a zůstali viset vysoko nad podlahou. Pád z takové výšky by jim jistě ublížil, pokud by je přímo nezabil, přesto ale nevtrhli dovnitř žádní strážní ani výzkumníci, aby je zarazili.

„Neboj se," řekl Thallo. „Páni mi nedovolí přijít k úhoně."

K Mariině leknutí pak seskočil z trubky ve stropě do volného prostoru, lehkomyslně padal k zemi o deset metrů níž. Ale než stačil narazit na tvrdou plochu, ochránilo ho bezpečnostní suspenzorové pole a jemně ho sneslo na zem. Uvažovala, kdy a jak objevil tu nečekanou záchrannou síť, a jestli jen náhodou nespadl… nebo jestli se nepokusil zabít.

Marie nezaváhala ani okamžik a seskočila taky, vrhla se do pádu, který by byl smrtelný, kdyby nezasáhl bezpečnostní systém. Jakmile se s potěšením zvedla na nohy, všimla si, jak Thallo sedí na zemi a vypadá, jako by z něj vyprchala veškerá euforie. „Jsem jenom kandidát. Doufají, že mě dovedou k dokonalosti, ale pokud selžu, zkusí to znova. A znova."

„Selžeš v čem?" Posadila se vedle něj. „Co s tebou mají v plánu?"

„Mám být jejich Kwisatz Haderach." Hnědé oči mu zajiskřily. „Když mi dají velké dávky melanže, vidím někdy různé osudy lidského druhu. Jeden z nich se vždycky vyjasní, jako když se sluneční světlo prodírá mlhou, a já vidím sebe coby imperátora Poznaného vesmíru. To je to, co chtějí – abych byl jejich loutkou, až svrhnu Muad'Diba."

„Moc ambiciózní." Nepochybovala o tom ani na chvilku. Její rodiče tvrdili, že chtějí, aby *ona* nakonec dosedla na Muad'Dibův trůn, tak proč teď spolupracují s Tleilaxany? Čekají, že se Marie jednoho dne stane Thallovou manželkou?

„Ale protože vidím budoucnost, *vím,* že neuspěju. Tudíž nejsem dokonalý.“ Thallův hlas se vytratil a ramena se mu svěsila, jako by na něj dosedla tíha celého vesmíru.

Marie se impulzivně natáhla a škrábla ho nehtem do tváře. Toto zranění nemohla kombinéza skrýt. Thallo ucukl. Pak, když uviděl krev, se na ni usmál. „Kamarádi,“ řekl.

O pár chvil později vrazil do místnosti doktor Ereboam spolu s Mariinými rodiči. „Proč jsi mu to udělala?“ zjišťoval albínský výzkumník, popadl Thalia za hlavu a studoval hluboký škrábanec na jeho tváři. Otřel trochu krve a postříkal ránu nějakou látkou.

„Jenom jsme si hráli,“ zazpívala Marie sladce. „Byla to nešťastná náhoda.“ Vyměnila si pohled s matkou, která se odmítavě zamračila. Lady Margot naučila dceru používat nehty jako benegesseritskou bojovou techniku.

Thallo souhlasil. „Jen nešťastná náhoda.“

„Nechte tomu děvčeti ostříhat nehty,“ požádal doktor Ereboam.

„To *neudělám,*“ odpověděla matka.

„Nemůže tím přece vážně Thallovi ublížit, hmmm?“ přidal se Fenring. „Pokud má být váš Kwisatz Haderach, neměl by se bát malé dívky.“

Marie nasadila svůj nejnevinnější, nejandělštější výraz, jakého byla schopna.

* * *

V následujících dnech spolu směli Marie a Thallo pravidelně trávit čas. Tleilaxanští výzkumníci zavedli to, čemu říkali „interaktivní scénáře“, které je občas svedly dohromady v oficiálních laboratorních komorách, kdežto jindy se setkávali neformálně a nearanžovaně.

Hráli hry, běhali po společenských místnostech a po chodbách. Dokonce spolu i jídali. Marie jednou při té příležitosti začala házet jídlem, jenom aby šokovala pozorovatele, předstírala, že ji přepadl dětský vztek. Nudle, maso, ovoce, pití a plastové jídelní nástroje létaly sem a tam.

Nakonec se s řehotem usadili s Thaliem v té spoušti na podlaze… a tajně mu vmáčkla cosi malého do ruky.

„Tumáš. Moje máma mi to dala na ochranu," zašeptala Marie a držela si ruku před pusou, aby zakryla pohybující se rty. „Použij to a trochu si s tím ubližuj. Nedopusť, aby tě Páni ovládali."

Byla to víceúčelová zbraň, sestávala z drobného nožíku, zapalovače, kterým se daly působit drobné spáleniny, a dlouhého vlákna, které šlo uvolnit a natáhnout jako nějaký elektronický bič. V údajném soukromí svého pokoje tak mohl řezat, pálit a bičovat sám sebe – dokud mu v tom někdo nezabrání. Vděčně přikývl a zasunul si nástroj do kapsy.

Thallo jí zašeptal: „Jednoho dne chci vykonat nějaké působivé gesto, které Pány doopravdy rozčilí. Chci, aby litovali, že mě vůbec stvořili. Jsi moje kamarádka – moje *nejlepší* kamarádka – a tak bys mi měla pomoct."

Se svým bohatstvím a mocí na Kaitanu mohl můj otec rozeslat mohutné armády, až by se všechny planety třásly, a mohl nařídit popravu každého vyslance, který ho urazil. Raději byl obávaný než milovaný, dokonce i vlastní rodinou. Já sama, izolovaná se sestrami v imperiálním paláci, jsem považovala Shaddama IV. za nepřístupnou osobu, která by byla mnohem raději měla syny.

PRINCEZNA IRULÁN,
z knihy *V domě mého otce*

Ostudně malou loď ze Salusy Secundus nečekaly žádné fanfáry, což byla urážka rodu Corrinů. Irulán se ale přesto z vlastní iniciativy vydala do přístavu přivítat plavidlo a kohokoli, koho Shaddam IV. vyslal na oslavu Velké kapitulace. Byla přesvědčena, že otec nedorazí osobně.

Když se Irulán chystala opustit citadelu a zamířit na kosmodrom, zvažovala, že to udělá bez působivé ceremonie, oděná v běžných šatech. Koneckonců, Paul zjevně rád chodil mezi lid, nechával se spolknout davem a předstíral, že je jeden z nich, jako tehdy, když podnikl ten bláznivý kousek a vydal se převlečen za prostého vojáka na bitevní pole na Ehknotu. Domníval se, že ho to přiblíží poddaným.

Ale Irulán se nechtěla probíjet beze stráží mezi tlačícími se lidmi, kde by v každém nádechu cítila prach a pach nemytých těl. Byla dcerou jednoho imperátora a manželkou druhého a trvala na jistém vystupování své rodiny, i kdyby to

nikdo jiný nedělal. Někdy měla pocit, že to vystupování bylo jediné, co jí zbylo.

Princezna si zvolila tmavě modré roucho, ne atreidskou zelenou nebo bílou barvu. Pak si vyčesala vlasy nahoru do jednoduchého drdolu. Když opouštěla své soukromé palácové křídlo, povolala celou eskortu vojáků a požádala několik členů domácího personálu, aby před ní nesli ulicemi pestré a působivé prapory, jak se pro ni slušelo. I když to byli Muad'Dibovi vojáci a jeho prapory, stejně jí poslouží.

Nebylo to velkolepé představení, jaké by si Corrinové doopravdy zasloužili, ale muselo to stačit, protože přílišná okázalost by se mohla vykládat jako urážka. Nebylo jí příjemné chlubit se majestátem a bohatstvím Muad'Diba, zatímco zbytek její rodiny trpěl ve vyhnanství na zdevastované planetě. Irulán už věděla, že ji rodina považuje za zrádkyni jednoduše proto, že přijala svou situaci. Nechtěla si je ještě víc znepřátelit.

Na rušném kosmodromu na pláních Arrakénu vychrlil poslední gildovní maxitrajler četné diplomatické fregaty, které dorazily na Muad'Dibovo pozvání. Vládl tam ohromný povyk, pohyb a zmatek. Jejího otce, který strávil spoustu času sešněrovanými manévry sardaukarů, by ten neefektivní chaos urazil.

Fregata za fregatou čekaly na svou chvíli ve výstupních zónách. Bezpečnostní jednotky zatím zkoumaly vnějšek lodi, pak nastoupily dovnitř a prověřily cestující a jejich věci. Každá posádka musela přetrpět vleklé vyšetřování, než byla propuštěna a mohla si jít po svém.

Matka představená z Wallachu IX nabídla, že pošle desítky svých mluvčích pravdy, aby s prověrkami pomohly, údajně na znamení věrnosti Bene Gesseritu. Ty ženy dokázaly rozpoznat klam u každého, kdo by se pokusil zatajit své pohnutky před strážemi kvizarátu. Ale Paul její nabídku odmítl, prohlásil, že nevěří čarodějkám o nic víc než potenciálním assassinům.

Diplomatické fregaty stály bez zvláštního pořádku na zpevněné ploše. Za první rok své vlády zvětšil Paul přistávací

plochu přístavu desetkrát a pak znovu, když pro svůj džihád získal další lodě. Nyní každé z těch plavidel neslo nejméně jednoho představitele podrobené rodiny landsraadu.

Paul oficiálně požádal o vodní příspěvek z každé lodě. Kněží kvizarátu byli všude, naváděli pozemní cisternová auta, která čerpala vodu z nákladních prostor a naplňovala jí obrovské zdobené nádrže, jejichž kohoutky se měly otevřít lidem během slavnosti.

Irulán konečně poznala fregatu Corrinů. Na trupu plavidla byl vymalován vybledlý, sotva rozeznatelný lev, znak její rodiny, motiv, který krášlil neuvěřitelné stavby a posvátné vlajky po tisíce let. Nyní byl emblém jen žalostná poskvrněná připomínka minulosti a loď nepřitahovala žádnou zvláštní pozornost. Paul nařídil, že se na zástupce Corrinů musí pohlížet ne jako na člena imperiální rodiny, ale jako na mluvčího nevýznamného rodu, sídlícího na Saluse Secundus.

Bezpečnostní dozor se už nalodil na fregatu a Irulán viděla, že téměř skončil s kontrolní prohlídkou vnitřku lodi. Z nákladových prostorů se odčerpávala voda. Přestože byla Salusa drsná planeta, zničená dávným holocaustem, voda tam nebyla nijak vzácná. Rozhodně ne tak vzácná jako na Arrakis.

Irulán požádala o fanfáru a nařídila své uvítací skupině, aby pozvedla transparenty a uvolnila jí cestu, zatímco stráže stály v pohotovosti. Když se otevřel průlez pro cestující a vysunula se rampa, předstoupila kupředu. Všude kolem Irulán stáli diváci a pozorovali neustále plynoucí přehlídku cizinců, přijíždějících ze vzdálených planet. Dosud už viděli tolik set hostů, že se všichni tvářili znuděně, ale Muad'Dibovy prapory uvítací společnosti jim poskytly novou podívanou.

Konečně se v doprovodu deseti odzbrojených sardaukarských stráží objevila zástupkyně Salusy. Vypadala jako opuštěné dítě, pleť měla bledou, oči veliké a kulaté, vlasy barvy myší hnědi, na rozdíl od sytého zlata Irulán a svěží kaštanové barvy sestry Wensicie. Dívka vypadala, že ji ta situace úplně přemohla.

„Rugi!“ zvolala Irulán, až vylekala svou eskortu. Mezi vším hlukem v pozadí věnovaly arrakénské bezpečnostní jednotky Irulán jen zběžný pohled a pustily ji kupředu.

Irulán cupitala elegantními krůčky po rampě a Rugi těžce oddechovala, snažila se ovládnout rozčilení. Zvolila si jedno z nejlepších dvorních rouch, které si s sebou do exilu odvezla z Kaitanu. Tuhý, drahokamy posázený límec jí sahal až nad hlavu. Vlající sukně překypovaly duhovými krajkami. Drobný krk jí svíral náhrdelník z hagalských smaragdů a mallaborské perly na živůtku připomínaly mořskou pěnu. Rugi vypadala, jako by nejradši utekla zpátky do bezpečí své fregaty.

Irulán políbila mladší sestru na tvář. Ta mladá žena byla zhruba stejně stará jako Paul Atreides, vypadala však mnohem mladší a nevinnější. Měla nízké postavení dokonce i mezi Shaddamovými dcerami, a tak se jí dostalo jenom zběžného výcviku Sesterstva. Žila chráněný život, nejprve na Kaitanu a pak na Saluse Secundus. Irulán okamžitě pochopila vzkaz, který posílá padlý imperátor: *Neobtěžoval jsem se poslat někoho důležitějšího. Tímto se vysmívám tvým rozkazům, Muad’Dibe.*

Nebezpečná hra, pomyslela si Irulán. Bála se o otcovo bezpečí a měla starost, jestli neplánuje ještě něco bláznivějšího.

Uchopila sestřinu roztomilou ručku – až moc roztomilou. Dívka očividně na svůj úkol nestačila, byla vychována pro život u dvora ve starém Impériu, pro nic víc. „Já se o tebe postarám, sestřičko. Muad’Dib ti zaručuje bezpečnost.“ Irulán napůl čekala, že se sestra odtáhne a zapudí ji jako „zrádkyni rodu Corrinů“. Rugi ale naopak pevně sevřela Irulán ruku. Princezna řekla s úsměvem: „Máme pro tebe připraveny komnaty v nové pevnosti, v mém soukromém křídle.“

„A co pokoje pro mé sardaukary?“ zeptala se Rugi a hlas se jí třásl. „Otec mi řekl, abych se od nich nevzdalovala.“

„Ano, máme ubytování i pro ně.“ Velkolepá citadela Muad’Diba by dokázala pojmout všechno obyvatelstvo Salusy a ještě by zbyly volné pokoje, pomyslela si.

„Otec s tebou není spokojený, Irulán.“

„Já vím. Budeme mít čas si o tom promluvit.“

Rugi sebrala veškerou odvahu, kterou v sobě měla. Pustila Irulán ruku, zavěsila se do ní a společně kráčely z přístavu, následovány doprovodem sardaukarů. „Myslela jsem si, že Salusa Secundus je špatná.“ Rugi se zadívala na prašné ulice a nad jejich hlukem a pachem sebou škubla. „Ale tady je to mnohem, mnohem horší.“

Můžete si nechat všechny své rajské světy; já vidím ráj v poušti, a to mi stačí.

STILGAROVY KOMENTÁŘE

Jericha měla působivé hory – šedé skalnaté vrcholky, pokryté třpytícím se sněhem, který skýtal až příliš mnoho úkrytů pro Thorvaldovy rebely. Za pět let od začátku džihádu viděl Stilgar spoustu věcí, které přesahovaly i to nejdivočejší, co si kdy představil jako fremenský naíb. V síči Tabr se považoval za moudrého a silného muže, a přesto nikdy nenahlédl za horizont své planety. Duna mu tehdy stačila.

Ale když ho Muad'Dib požádal, aby udělal víc, nemohl odmítnout.

Z předběžných zpráv se Stilgar dozvěděl o krutých podmínkách, které čekají jeho vojáky, jakmile se dostanou nad úroveň lesa k větrem ošlehané pevnosti. Tam partyzánské jednotky Memnona Thorvalda ukryly zásoby zbraní. Smál se těm varováním před počasím. Chlad, sníh, sněhové bouře – nemohlo to být nebezpečnější než písečné bouře, které snášel po většinu života.

Jak se blížilo datum slavnosti Velké kapitulace, přicestoval do Arrakénu už víc než tisíc představitelů, aby se zavázali imperátorovi a projevili mu pokoru. Stilgar toužil být zpátky v Arrakénu, kde by mohl stát po Muad'Dibově boku a obejmout ho jako první. Ale tlak džihádu nepolevoval kvůli svátkům nebo oslavám. Boj nepřestane, ať si Muad'Dib naplánoval cokoli. Stilgar měl prozatím na práci jiné věci.

Devět přeživších odbojných šlechticů Thorvaldovy vytrvalé vzpoury vyslalo vzdorné prohlášení na mnohé okrajové světy. Thorvald vyhlásil vlastní setkání opozičních vůdců a podal tajemné instrukce o tom, kde se setkat.

Paul vypadal, že opravdu lituje, když vysílal Stilgara a speciální skupinu elitních vojáků do Jerichy. „Všichni ostatní v mém Impériu mi musí prokázat věrnost, Stile, ale ty ne a Gurney Halleck taky ne."

Stilgar pro ten důležitý úkol vybral několik svých nejlepších fremenských válečníků, včetně Eliase, jednoho z nejodvážnějších členů vražedných Muad'Dibových komand. Většina armády však sestávala z caladanských jednotek, vycvičených a vypravených Halleckem, což byl jeho příspěvek k dalším bojům. Jericha byl svět bohatý na vodu a po znepokojivém debaklu v močálech na Bele Tegeuse požadoval Stilgar vojáky zvyklejší na prostředí, v němž se mělo bojovat.

Putování k zásobám rebelů v horách Jerichy bylo pomalé a nudné. Thorvaldovým stoupencům se povedl vynikající taktický tah, získali a rozmístili silné rušičky suspensorových polí, nebezpečnou a drahou iksanskou technologii, dostupnou jenom na černém trhu. Rušičky dokázaly vyřadit motory výzvědných letounů a lodí útočících ze vzduchu. Stilgar to ke své hrůze objevil, když vyslal první útočný tým prozkoumat a zničit tuto enklávu. Všechna plavidla v první vlně se zřítila, spadla do skalnatých hor, než stačila odpálit jediný výstřel.

Stilgar byl tedy nucen naplánovat jiný přístup. Standardní létající prostředky a dokonce ani toptéry se proti rušičkám nedaly nasadit, a tak se rozhodl použít konvenčnější prostředky přesunu. Z malých vesnic v tundře – jejichž muži a ženy nadšeně přísahali věrnost Muad'Dibovi, jakmile spatřili jeho drtivou vojenskou sílu – získal ruh-jaky: statná, chlupatá a smradlavá tažná zvířata. Ti tvorové unesli muže i vybavení a jejich vlekoucí se krok se nezpomalil (ani nezrychlil), ať nesli jakýkoli náklad. Stilgar zabavil celé stádo a veškerá nezbytná sedla, postroje, popruhy a bodce k pohánění.

S ruh-jaky mohl jeho tým projít zeleným údolím potoka a nahoru do pustých skal k vysokému průsmyku po stezkách, odkud by je rebelové z Thorvaldovy pevnosti zřejmě nečekali. Na základě výzvědných zpráv Stilgar nepochyboval o tom, že jeho bojovníci nepřítele přemohou a zničí. Kladl si jen otázku, kolik životů to bude stát.

Vesnice v tundře zůstala téměř prázdná poté, co lidé pomohli Muad'Dibovým bojovníkům, a Stilgarovi muži se vydali na cestu, najít zásoby zbraní. Ruh-jakové byla odporná zvířata, hloupí, nadutí tvorové, v husté rozcuchané kožešině se jim hemžil kousavý hmyz, který očividně dával přednost chuti lidské krve před zvířecí. Někteří ruh-jakové byli zlomyslní a tvrdohlaví a často protestovali tak hlasitě, až Stilgar nevěřil, že se přiblíží k cíli tiše.

Postupovali po příkrých svazích, neúnavně se vlekli více než den, pak konečně dosáhli druhého říčního údolí, které vedlo ještě výš do skalních útesů. Horský tok nabíral přítoky z několika sousedních struh a byl široký a hluboký, mohutně rozvodněný jarními přívaly.

„Nejsem si jistý, jestli to přebrodíme," prohlásil Burbage, nejvýše služebně postavený muž Stilgarových caladanských jednotek, poddůstojník. „Obyčejně bych přechod nedoporučoval ještě tak jeden dva měsíce, dokud voda neklesne. Je špatná sezóna."

„Muad'Dib nemůže sledovat každou sezónu na každé planetě svého Impéria," namítl Stilgar. „Poslal nás sem vyhladit hnízdo zmijí. Chtěl bys mu jet říct, že bude muset počkat?"

Burbage vypadal spíš zdrcený než zastrašený. Pohladil si dlouhou tenkou jizvu na tváři. „Tuhle jizvu mám z boje ve Válce assassinů vévody Leta, když jsem čelil útočícím hřebcům vikomta Moritaniho. Poslouchal jsem rozkazy Atreidů už dávno předtím, než se pan Paul stal mužem, kterého nazýváš Muad'Dibem. Já nějakou cestu objevím."

Muž z Caladanu pobídl své zvíře na okraj řeky. Proud vypadal ošidně nehybný, na povrchu bylo vidět jenom pár

jemných vlnek. Stilgar nicméně slyšel dutý smích vody, která se čeřila kolem skal na břehu.

„Hluboká a studená.“ Burbage pozvedl hlas k caladanským jednotkám. „Ale já umím plavat a chlad mi nevadí. Půjdeme?“ Jeho muži zajásali a Stilgara strhla jejich sebejistota.

Burbageův ruh-jak se svezl do vody a za ním vyrazili další caladanští jezdci, jásali, jako by to byla hra. Během chvilky se desítky zvířat vrhly do hluboké široké vody, pustily se do proudu a sunuly se s ním. Brzy ztratily pevnou půdu pod nohama a začaly plavat.

Stilgara, Eliase a jeho fremeny strhla povinnost, pustili se také do proudu a ten je nesl údolím. Dostali se doprostřed koryta, kde kameny pod hladinou, pokryté kluzkými řasami, čeřily vodu do bouřlivějšího toku.

Někteří caladanští vojáci se už dostali na druhou stranu, ale několik mužů se přitom svezlo ze zvířat a namočili se. Ráchali se ke břehu, smáli se, stahovali kamarády zpátky do řeky, aby je zatáhli do hry. Tito vojáci se narodili a vyrostli u vody, naučili se plavat stejně lehce, jako chodili.

Ale Stilgar se toho rychlého a silného proudu děsil. Elias sklouzl ze svého ruh-jaka a plácal sebou ve vodě, plácal se v proudu, kde se zachytil na vyčnívajících balvanech. Přitiskl se k nim, křičel o pomoc a odmítal se pustit a doplavat ke vzdálenějšímu břehu.

Burbage zavolal o provazy a muže na záchranu fremenů. Stilgar se pokusil dostat blíž, aby Eliasovi pomohl, ale i jeho mlátící se ruh-jak sklouzl pod vodu. Stilgar šel pod hladinu a místo toho, aby vykřikl, se napil a vdechl říční vodu. Rozkašlal se a neovladatelně lapal po dechu. Těžký vak ho táhl dolů.

Bojující ruh-jak se pokusil shodit jezdce a vaky. Nejprve spadlo vybavení, rozsypalo se do proudu. Stilgar nedokázal nic z toho chytit, nedokázal se ani udržet sedla a otěží. Zjistil, že ho unáší proud, že je nasáklý vodou a těžký. Chlad vody se mu usadil v hrudi, svíral mu plíce jako ledová pěst. Klesal níž a níž, dusil se a kašlal, od toho spolykání vody se nedokázal

pořádně nadechnout. Proud mu připadal moc hluboký, moc studený.

Uviděl nahoře světlo a vyrazil k němu, ale něco ho popadlo za rameno, ostře a silně, jako spár nějaké nestvůry pod vodou. Větev stromu. Zamotal se do ní a nedokázal vyrazit nahoru. Jak stále zoufaleji potřeboval vzduch, zapomněl na všechno, co ho Gurney Halleck naučil o plavání. Cítil, jak mu něco odírá kůži. Popruh vaku se mu zachytil do rozmáčené větve.

Musel se nadechnout. Plíce se mu svíraly. Pohled se mu zatemňoval. *Musel se nadechnout.* Nedokázal to už vydržet, vztáhl ruce ke slunečnímu světlu nahoře, dral se, snažil se osvobodit, ale nakonec neměl jinou šanci než se nadechnout.

Jediné, co dokázal vdechnout, však byla chladná tekutá černota…

* * *

Probudil se a z úst a nosu chrlil vodu, která chutnala po žluči. Burbage mu tvrdě tlačil nahoru na břicho a nutil ho zvracet a vypudit vodu z plic.

Zbitý a urousaný Elias stál nad ním a tvářil se tuze ustaraně. Naib se několikrát rozechvěle nadechl. „Bude jako Enno, fremen, který umřel na spoustu vody a pak zase ožil."

„Dneska se tu žádní bojovníci neutopí," pokývl Burbage.

Stilgar se pokoušel říct, že bude v pořádku, ale znovu zvracel, převalil se, rozkašlal se a vyplivl další vodu. Kolena a paže se mu klepaly. Nedokázal slovy vysvětlit, co v tom světle a vodě viděl. V temnotě smrti si na něco vzpomněl, ale rychle se to ztratilo. Začínal se v něm rozlévat hřejivý úžas, až ho celé tělo brnělo.

Burbage už poslal vojáky po břehu po proudu i proti proudu, aby posbírali co nejvíc vaků. Sedmnáct ruh-jaků šlo ke dnu, zatímco jiní, vlhcí a omámení, se potulovali po obou stranách řeky. Někteří úplně zmizeli.

„Budou nám chybět zbraně a zásoby. Teď musíme postupovat rychleji, abychom se dostali nahoru k těm

horským zásobám,“ řekl Burbage. „Jinak nám dojde jídlo a palivo, než tam dorazíme. Musíme doufat, že rebelové mají plné spíže.“

Stilgar se zvedl na nohy. Sluneční světlo mu připadalo jasnější, schnoucí voda na kůži a nepříjemná pachuť v ústech byly nepopiratelné známky toho, že žije. Něco v něm vědělo, že se poddal smrti a byl by tu zahynul, kdyby ho tito muži nepřivedli zpět. Byla to boží vůle, že je naživu. Má před sebou ještě práci pro Muad’Diba.

Ještě pořád trochu popletený si připomněl, jak poprvé přísahal věrnost mladému muži, který se měl nakonec stát vůdcem fremenů a celého Impéria. Rozlehlá jeskyně plná fremenů, křičeli, jásali… a on vytáhl krispel a namířil ho nad hlavy davu. Prostor se naplnil burácením hlasů, zvučným pokřikem: „*Já hijá šuhadá! Muad’Dib! Muad’Dib! Já hijá šuhadá!*“

Ať žijí bojovníci Muad’Diba!

Paul ho přinutil kleknout, vzal naíbův krispel a přiměl ho opakovat: „Já, Stilgar, přijímám tento nůž z rukou svého vévody. Zasvěcuji tento nůž věci svého vévody a smrti jeho nepřátel na tak dlouho, dokud poteče naše krev.“

A vyteklo mnoho krve.

Ale teď díky tomu, že se málem utopil, dospěl Stilgar k hlubokému uvědomění, téměř ke zjevení pravdy. Na vlastní oči spatřil zelené lesy a bažiny. Viděl moře a bystré řeky. Brzy se ocitne ve sněhu hor. Ale Muad’Dib málem přišel o jeho služby kvůli nešikovné nešťastné náhodě. Nepochyboval o tom, kam patří.

Je nepatřičné, když fremen opustí poušť. Stilgar potřeboval sloužit Muad’Dibovi tam na Duně. Byl jmenován planetárním guvernérem Arrakis a Muad’Dib mu nabídl postavení ministra vnitra. Nepatří už na bitevní pole. To teď věděl stejně jasně jako všechno ostatní. Tento boj mohou bojovat jiní. On bude mnohem cennější v Arrakénu, při bojování politických bitev.

Až dokončí tuto misi, vrátí se k Muad’Dibovi – a objeví nějaký způsob, jak s ním zůstat na Arrakis.

Zbraně jsou k mání v nekonečné paletě tvarů a vzorů. Některé vypadají přesně jako lidé.

PŘÍRUČKA ASSASSINA

„I když jsem tak malá, stejně tě dokážu porazit.“ Marie se zašklebila na Thalia. „Možná jsi je ošidil, že jsi dokonalý, ale já vím, že máš slabá místa.“ Dívenka se nahrbila v bojovém postoji, takže vypadala ještě menší, než byla ve skutečnosti. Míň hrozivá a ošidně neškodná. Stejně jako její soupeř na travnatém hřišti na sobě měla kombinézu a byla bosá.

„Vypadáš úplně jako neškodné děcko,“ odpověděl klidně. „Ale já už neudělám tu chybu, abych tě podcenil.“

Bylo brzké odpoledne chladného dne v Thalidei, stromy se kývaly ve větru, vanoucímu od znečištěného jezera. Tleilaxanští muži si přidržovali pokrývky hlavy. Navzdory zdání svobody se Thallovi trenéři a pozorovatelé vždycky drželi poblíž. Z protější strany pole se dívali dva laboratorní technikové a diktovali poznámky do snímačů na klopě, které se leskly ve slunečním světle.

V té střežené oblasti se Thallo tyčil, sošný a sebejistý, nad Marií. Pohyboval se jen tak, aby dívenku mohl sledovat, zatímco kolem něj kroužila. „Včera jsi mi nadělala modřiny,“ řekl. „Ale to se už nebude opakovat.“

„Ty sis ty modřiny užíval.“ Včera, když ho Marie zasáhla tvrdými kopy do holení, odkulhal Thallo zpátky do laboratorní budovy, nedokázal skrýt bolest. Technikové mu

spěchali nasadit hojivé zdravotní zábaly, ale doktor Ereboam trval na tom, že jeho zranění ošetří sám, a než z něj stáhl tenkou kombinézu, zahnal všechny kolem z dohledu – včetně Marie.

Marie si uvědomila pravdu: albínský výzkumník zná Thallovu slabost pro sebepoškozování a pečlivě ten fakt před kolegy tají. Proto nemohl dopustit, aby někdo viděl čerstvé strupy a staré jizvy. Dívenka uvažovala, jak často si ti tajemní a úzkoprsí Tleilaxané navzájem lžou.

Thallův úsporný pohyb dnes naznačoval, že ho nohy pořád ještě bolí. Přesto nečekaně vyrazil vpřed, zaútočil na ni rukou s napřaženými prsty, ale uklouzla mu na bok, takže ji minul o pár centimetrů. Zavadil o ni, ale neucítila ani závan.

Marie se svým různorodým a intenzivním výcvikem se považovala za víc než dostatečného soupeře tomuto nepřizpůsobivému tleilaxanskému stvoření. Přesto si s ním hrála – a bojovala s ním – pečlivě ho sledovala, neustále se učila a Thallo se stejně tak učil od ní. Bude z nich úžasný bojový tým.

Marie nasadila techniky vnímání, které ji naučila matka, a začínala Thallovi rozumět. Měl výjimečné bojové schopnosti a spoustu encyklopedických znalostí, ale Tleilaxané s ním jednali jako se vzorkem, cenným experimentem, s dítětem. Někdy hrál roli toho děcka pro vlastní zábavu. Návaly činorodosti a hravosti pro něj byly jenom rozptýlení, po němž si liboval v depresi, jako by sklouzl do temné propasti. Teď právě padal; pozorovala to.

Vykopla mu na holeně napjatou nohou. Odskočil, stáhl se do obrany. Pronásledovala ho, kopala znovu a znovu, ale pokaždé ho těsně minula. Přes své nejlepší snahy, i když si byla jistá, že údery dopadly přesně, se jí ani jednou nepodařilo se ho dotknout.

Thallo se jí vysmíval. „Budeš se muset polepšit!“ Jeho hlas zněl jaksi divně. Zdálo se, že přichází ze všech směrů, jako by ho vítr roztrousil všude kolem ní. Pokouší se ji snad tím hlasem rozptýlit?

Marie provedla sérii rychlých náhlých obratů, roztočila se kolem něj a pak se k němu přiblížila zezadu. Nakonec, zrovna když se k ní obrátil, přistála s rukama na trávě a vymrštila na něj své drobné tělo osvědčeným manévrem Bene Gesseritu. Zasáhla ho doprostřed břicha – a prošla mu tělem, přistála neuspořádaně na hrubém trávníku.

Thallo se zasmál jejímu úžasu. „Jsem na tebe moc rychlý!“ Rty se mu pohybovaly, jak mluvil, ale znovu se zdálo, jako by hlas nepřicházel ze správného směru. „Jsem Kwisatz Haderach. Dokážu úplně všechno.“

Marie se oprášila a pohlédla na pozorovatele. Jejich výraz prozrazoval ohromení. „Jak jsi to *doopravdy* udělal?“ zeptala se tichým hlasem.

Zatvářil se chladně jako porcelánová maska. „Copak kouzelník odhaluje tajemství svých triků?“

„Svému nejlepšímu příteli ano.“

„Příteli.“ Nasadil popletený, ustaraný výraz. Pak zašeptal: „Tady ti to říct nemůžu.“

Thallo stál jako socha, zkoumal své vnitřní sféry. O čem asi uvažuje? Provádí mentatské výpočty? Tvář měl najednou netypicky prázdnou, a i když hleděl směrem k Marii, zdálo se, že ji nevidí. Jeho pohled se měnil, jako by mu v duši klesaly a stoupaly nějaké proudy. Zaznamenala, jak na cvičišti všechno ztichlo. Na druhé straně modravé trávy pozorovatelé očividně zadržovali dech.

„Pojď za mnou.“ Thallo se najednou začal chovat jako děcko, vykřikl: „Hrajem na schovku!“ S těmi slovy vyrazil. Marie se rozběhla za ním a slyšela, jak se s nimi laboratorní technikové snaží držet krok a volají o pomoc. Viděla, jak se stráže vrhly do akce a blížily se k nim zprava.

Thallo díky svým dlouhým svalnatým nohám a atletickým schopnostem nechal stráže i techniky lehce za sebou. Marie s ním držela krok, seběhla z krátkého svahu a vrazila do mechem zarostlého tunelu, který se táhl pod můstkem. V šeru tam Thallo uhnul doprava a zmizel. Hnala se za ním do dalšího tunelu, ale k vlastnímu překvapení ho uslyšela zezadu: „Tam ne. Tady – tady jsem!“

Zmateně se obrátila a uviděla ho v příšeří hned za vchodem do druhé chodby, jimiž bylo město Thalidei protkáno. Nemohl se ale přece pohybovat tak rychle. „Jak ses tam dostal?“

„Další kouzlo.“ Pak jí Thallo pošeptal do ucha: „Tam venku to byl jenom zdokonalený solidový holoobraz. Pozměnil jsem jejich technologii tak, jak by ani Tleilaxané nemysleli, že dokážou. To proto ses mě nedokázala dotknout. Celou dobu jsem čekal tady dole.“

V protějším tunelu problesklo světlo, jak se stráže prodíraly dovnitř a vztekle je hledaly. Neuhodly, co Thallo provedl s jejich vlastními systémy.

Thallo pokračoval vzrušeně: „Dokážu porazit každý bezpečnostní a pozorovací systém, jaký mají. Tentokrát se nechám chytit, ale jenom proto, že ještě nejsem připravený.“

„Nejsi připravený na co?“

„Nemáme moc času.“ Přiznal se jí šeptem: „Díky tomu, že jsem tak blízko dokonalosti, jasně vidím, jak vzdálený jsem jejich představám. Doktor Ereboam ví, že nejsem bezchybný Kwisatz Haderach. Jakmile si to uvědomí i ostatní Páni, skončí s experimentem – a s Ereboamem taky. Pak to zkusí znovu.“

Pronásledovatelé se k nim blížili z různých stran v tmavých tunelech, křičeli, svítili. Thallo nasadil zas mírný a dětinský výraz, předstoupil a zvedl ruce v předstíraném odevzdání.

* * *

Toto večera Thallo vyřadil bezpečnostní systémy kolem sebe a použil stejný trik i pro Marii, zanechal místo nich v postelích jen plnospektrové holoobrazy. Dívka byla rozpačitá z toho, že utíká svým nic netušícím rodičům, ale soudila, že je moudré zjistit, co má domnělý přítel za lubem. *Informace jsou nejlepší obranná zbraň.* Než se bude moci svěřit matce a otci, potřebuje pochopit Thallovu hru.

Za bezměsíčné noci vyklouzli oba kamarádi do tichého a tísnivého Thalidei. Našli si místo k sezení na hrubém opuštěném staveništi u břehu zapáchajícího jezera a většinu noci si povídali. Hleděli zpátky k mihotajícím se světlům města a Marie se znovu snažila porozumět duši toho mladíka a snad ji i formovat, jak ji naučili rodiče. Doufala, že přesune Thallovu oddanost od Tleilaxanů k *sobě.*

Tento kandidát na Kwisatze Haderacha měl větší potenciál, než si zpočátku uvědomovala. Možná, že vážně dokázal nahlížet do mlhavé budoucnosti, jak tvrdil, a možná věděl s absolutní jistotou, že je odsouzen k zániku. Ale pokud ano, měl slepé místo, co se týkalo Marie, a nápadnou slabost, kterou chtěla prozkoumat. Thallo zoufale toužil uniknout ze spárů Tleilaxanů a Marie mu přesně k tomu dopomůže.

Nebezpečí je základní šum v pozadí mého života. Nedokážu oddělit nějakou konkrétní hrozbu, stejně jako vy nedokážete slyšet jednotlivé zapraskání statické elektřiny uprostřed ztraceného signálu.

PRINCEZNA IRULÁN,
Život Muad'Diba, svazek 1,

Slavnost Velké kapitulace byla naplánována s ještě větší péčí a přesností než kterýkoli vojenský útok Paulova džihádu. Když Irulán netrávila čas s Rugi, dohlížela na přípravy a čas od času přicházela s návrhy. Armády oddaných dobrovolných služebníků, vymydlených a v nových uniformách domácnosti, zdobily celou obří pevnost. Ze skalních útesů na severu visely ohromné transparenty.

Lidé Arrakénu, od žebráků přes obchodníky k městským strážím, žadonili o možnost provádět aspoň nejdrobnější nekvalifikované práce, jen aby se mohli chlubit, že byli součástí té události. Odehrálo se několik vražedných bitek s noži, jak lidé soupeřili o omezená místa v rozšířeném sboru personálu.

Bezpečnostní opatření kolem Paula ještě zpřísněla. Každá představitel landsraadu, než směl navštívit oslavu, byl podruhé vyslýchán, aby se eliminovalo možné ohrožení. Paulova bezpečnostní služba fedajkinů skutečně odhalila dva očividně nešikovné záměry propašovat zbraně do Božské audienční síně. Plán těch rádoby zabijáků nepočítal s velikostí komnaty, v níž je měl Muad'Dib všechny přijmout. Žádná z

jejich malých zbraní neměla takový dosah, aby imperátora ohrozila, pokud by náhodou neseděli v několika předních řadách. A žádný z těch podezřelých rebelů neměl společenské postavení na to, aby se dostal jinam než do zadní části sálu. Místo návštěvy oslavy teď oba čekali na další výslechy v hlubokých celách s kamennými zdmi.

Irulán se postarala, aby její sestra Rugi dostala jedno z nejprominentnějších míst v síni, přímo v první řadě poblíž vykládaného kamenného pódia. Imperátor Muad'Dib měl sedět na novém trůnu, vyřezaném z elakkového dřeva a postaveném zvlášť pro tuto příležitost. Tvrdil, že mu elakkové dřevo z Ekazu připomíná dávnou Válku assassinů.

Paul nechal po obou stranách nového slavnostního křesla umístit dva nižší trůny, jeden pro Irulán, svou manželku jen podle jména, a druhý pro Chani, důležitější ženu svého srdce. O jeden schod níž vpředu spočívalo dětské, ale stejně zdobené křeslo pro Alii. Tak byl Muad'Dib obklopen třemi jedinečně mocnými ženami.

Jako paradox působil Paulův rozkaz, že – kvůli bezpečnosti – nemá nikdo používat ve velké audienční místnosti osobní štít. Strach z ničivých pseudoatomových následků interakce laserpalu a štítu byl po celá staletí základním kamenem pravidel všech forem válčení. Nikdo by ta omezení nepřestoupil, vědělo se, že výbuchem by zabil nejen svůj cíl, ale i sebe a navíc způsobil nepředstavitelné další škody.

Ale emoce, fanatismus a zášť, vyvolané Paulovým džihádem, mnoho podobných zábran zlehčily. Jediný člověk, který by vystřelil z důmyslně skrytého laserpalu – byť malého – na osobu se štítem, by mohl vypařit celý palác, Muad'Diba i s celou rodinou stejně jako Arrakén. Akt kdysi nepředstavitelné brutality se nyní proměnil na velice reálnou možnost. Na oslavě tedy žádné osobní štíty nebudou.

Božská síň byla rozlehlá klenutá místnost, představovala vrchol architektonické obratnosti a okázalosti. Irulán, zvyklá na imperiální palác na Kaitanu, nečekala, že se nechá oslnit její nádherou, ale tohle nedokázala vstřebat ani ona. Každého

od nejnižšího hrobaře až po nejbohatšího monarchu dobytého světa ta nezměrnost zastraší. Ano, Whitmore Bludd překonal veškerá očekávání.

Paul měl v úmyslu během oslavy pochválit toho mistra meče a nyní architekta přede všemi těmito lidmi, ale Bludd celý zaražený tvrdil, že jeho práce za něj hovoří výmluvněji než všechna pronesená slova. „Jak bych mohl požadovat chválu od publika, když mám váš respekt a tuto úchvatnou citadelu, kterou mohu ukázat celé historii?“ Přesto bylo jasně vidět, že se Bludd bude ve chvále vyhřívat.

Ozdobně vzorované zdi kolem trůnu z elakkového dřeva tvořily mozaikovitě se opakující oblouky ve tvaru klíčové dírky, velké jako otvor pro holuby, střídající se s malými okénky z barevného skla, vyřezaného do různých geometrických tvarů. Irulán věděla, že ten složitý vzor byl vytvořen proto, aby zakryl veškerá imperátorova pozorovací očka a senzory. Bludd byl velice tajnůstkářský a horlivý do díla jako nadšené dítě, které pracuje na zvláštním úkolu. Mistr meče nyní seděl na čestném sedadle v přední řadě hned pod Irulán, zářil v tak parádních šatech, že jí připomínal jednoho z pávů, kteří si kdysi vykračovali po palácových pozemcích na Kaitanu. Nechyběl mu tenký rapír a široký úsměv.

Korba vedle něj vypadal, že se modlí. Důrazně odmítl jakékoli uznání za svůj díl práce, nechtěl, aby se s palácem spojovalo nějaké jméno kromě Muad’Dibova.

Když oslava konečně propukla, připadala si Irulán malá a uchvácená tváří v tvář stovkám šlechtických zástupců, kteří se dostavili na přímé povolání Muad’Diba, a nepočítaným tisícům lidí, tlačících se v okázalé pevnosti. Až Muad’Dibovy byrokratické sbory sečtou všechny ty vyslance z jiných planet, kteří zareagovali na vyzvání, a srovnají jména se seznamem očekávaných návštěvníků, zjistí imperátor, kdo jeho pozvání odmítl. Pak začnou trestné operace.

Dav umlkl a Irulán se podívala na Rugi, která čekala mezi mořem tváří vpředu. Během pobytu s Irulán tady na Arrakis začala sestra rozkvétat. Den za dnem rostla její sebejistota. Irulán přesto překvapilo, že dnes, poprvé, co si

vzpomínala, byla Rugi krásná. Oblékla se do corrinského šatu a k němu nasadila rodinnou hrdost. Stydlivost a nejistota, kterou projevovala zprvu, byly pryč. Rugiino chování jasně prozrazovalo, že je imperátorova dcera.

Irulán pohlédla na Chani a všimla si, že fremenská žena vypadá vyrovnaně a krásně. Irulán byla vychována v politické aréně a snažila se přijímat politickou nutnost. Věděla, že si ji Paul vybral jen proto, aby si zajistil svou roli, zatímco za družku si držel pouštní konkubínu. Jistě, Muad'Dib si může brát, co chce. Nikdo by nic nenamítal, i kdyby si vybral dvě manželky nebo tucet milenek. Irulán bylo jedno, jestli Paul věnuje celou svou *lásku* té fremenské ženě, ale Chani se jako vlčice o svého muže dělit nechtěla.

Síň byla postavena tak, že se zvuky v pozadí tlumily. Stěny, které obklopovaly velký trůn a jeho pódium i rozlehlou síň, měly takovou strukturu, aby udusily mumlání davu.

Když se Paul postavil, diváci zmlkli, jako by všichni najednou oněměli. „Na konci války nastupuje mír." Jeho hlas opakovaly a důmyslně zesilovaly stovky reproduktorů po celé Božské síni. „Více než osm set přestavitelů a členů jejich doprovodu se přišlo poklonit v mém jménu a nést prapor Muad'Diba. Mé vítězství je nevyhnutelné – a já bych nejraději provedl zbytek bez krveprolití." Odmlčel se a diváci zůstali zticha, viseli na jeho slovech.

V následujících chvílích ticha uslyšela Irulán nepřirozený zlověstný hučivý zvuk. Chani si toho všimla taky a prudce se obrátila, pokoušela se identifikovat jeho zdroj. Irulán zaznamenala pohyb a uvědomila si, že se začínají otevírat desítky drobných škvírek ve zdech. Jejich malá černá ústí vysílala jemný bzučivý zvuk. Mistr meče Bludd už byl na nohou a varovně křičel.

Do místnosti vlétl roj lovců-pátračů jako vzteklé včely.

Vidím netvora, jak roste kolem mě a ve mně.

PRINCEZNA IRULÁN,
z knihy *Muad'Dib a džihád*

Lovci-pátrači, hučící ve svých malých suspensorových polích, se hnali vpřed jako draví úhoři, určovali si cíle a zrychlovali. Válcovité hřídele dlouhé jako dlaň, každá s jedovatou jehlou vpředu, hlučně pluly na suspensorových polích.

Paul si v záblesku chladného děsu uvědomil, že je už viděl ve snu – mnoho malých útočníků, nespočetné bodavé jehly, tisíce bolestivých smrtí. Jeho jasnovidné vize byly často zavádějící a jen zřídka doslovné. A teď se mu vyjasnil další nedávný sen, zapadl na místo jako zarážka ve složitém mechanismu zámku: živá vize do detailu propracovaných plastik ve stěnách audienční místnosti, smíchaná s vidinou dřevěné ryby, vyskakující nad dřevěné vlny… a obraz se zaostřil natolik, že věděl, kde už ho dřív viděl: ve starém čele své postele v rezidenci v Arrakénu.

V tom čele, které se odklopilo, aby se z něj mohl vynořit jediný lovec-pátrač. Tohle se mu ten sen pokoušel říct, ale on si ho nedokázal náležitě vyložit. Alespoň ne včas.

Teď napočítal nejmíň tucet zbraní, pak letmo zaznamenal, že mají pozměněnou podobu, vycházely z nezákonných iksanských modelů: samonaváděcí stopařské systémy a smrtící naprogramování, řízené základními impulzy. I když se tyto vynálezy zakládaly na stejných

zásadních principech, vypadaly jinak než ten, který tehdy vyrazil z čela jeho postele, to byl pouhý kousek kovu. Tito lovci-pátrači byli dokonalejší, přestože jim primitivní naprogramování umožňovalo zaměřit oběť jen všeobecně, ne konkrétního jedince. Avšak caladanský dračí žralok byl taky primitivní, a přitom dokonalý a nesmírně vražedný.

Slabý zvuk zlověstného pohybu, křiklavě oděné obecenstvo, velkolepá oslava – každý okamžik rezonoval v Paulově duši v hrozném záblesku *déjà vu:* otcův svatební den, létající disky s ostřím jako břitva, mistr meče Dinari a jeho hrdinská smrt, zmrzačení arcivévody Armanda. Ilesa, tak krásná ve svém svatebním rouchu… a pak zkrvavená.

Chani!

Nemohl dopustit, aby se to stalo znova.

Čtyři lovci-pátrači se v chumlu hnali ke trůnu. Rychle a zoufale strčil do Chani a srazil ji na zem, přestože se postavila k boji. „Zůstaň dole!“ Bleskurychlým pohybem pak odsunul stranou Irulán, snažila se dohrabat do úkrytu pod svým převráceným trůnem, zatímco Alia už sbíhala ze schodů a klidila se z cesty.

První lovec-pátrač zarazil svou jehlu doprostřed trůnu, kde jen před několika vteřinami seděl Paul.

Fedajkinské stráže zareagovaly bez váhání, vyskočily z uliček mezi sedadly a z boků sálu a vrhly se chránit Muad’Diba vlastními těly. Bludd se vřítil na pódium s vytaseným rapírem a sekal jím po bzučících střelách.

Ale Paul už byl v pohybu, aby lovce-pátrače zastavil sám. Létající zbraně s bodci útočily tak rychle, že se jim mohl vyhýbat jen postupně. Jedna mu zabzučela pod paží a on se divoce otočil doleva, aby se vyhnul jejími žihadlu. Dva fedajkini se vrhli lovcům-pátračům do cesty a zastavili vražedné vynálezy vlastní hrudí. Leželi na zemi, svíjeli se v křečích z jedu, který dostali; budou mrtví během pár chvil.

Ten zděšený pohyb a spousta lidí, rojících se kolem trůnu, zmátly zaměřování přístrojů. Bylo odpáleno nejmíň dvacet lovců-pátračů, možná i víc, a mnoho z nich už našlo cíl.

S ostrým kovovým zařinčením, jako by zazněla ladička, srazil Bluddův rapír jeden z létajících přístrojů přímo ze vzduchu. Mistr meče se pevně tyčil před Irulán, která se snažila všemožně se krýt pod převráceným trůnem. Přiblížil se další lovec-pátrač a Bludd se na něj vrhl přívalem ran svého tenkého ostří.

Zděšené obecenstvo sice netušilo, co mu hrozí, ale dalo se na útěk z Božské audienční síně. Lidé v předních řadách se obrátili a rozběhli, tlačili se v návalu těl, namačkaných v obrovském prostoru.

Ze zdobených otvorů se vynořila další dávka lovců-pátračů, druhá vlna se řítila na Paula. Chani ležela ztuhlá na zemi, věděla, že každý pohyb by mohl přilákat pozornost pátracích přístrojů. Ale když byl zasažen jeden z nejbližších fedajkinů a zhroutil se vedle ní, převalila se a instinktivně se mu pokoušela pomoci.

Paul uviděl, jak jeden lovec-pátrač mění směr a vrhá se k Chani. Začal si až nadpřirozeně uvědomovat každý pohyb kolem sebe. Šílenou rychlostí vyskočil a chňapl tu věc ze vzduchu. Věděl, že kvůli suspenzorovému poli bude těžké ji pevně udržet, a tak mocně sevřel dlaň, jakmile zbraň chytil.

Ucítil bolestivé palčivé bodnutí.

Mentatský odhad mu přinesl okamžitou odpověď. Prostředek válcového pouzdra lovce-pátrače byl obehnán *dalším* prstencem krátkých jemných jehel, z nichž také odkapával jed. Přestože ho ty smrtící hroty bodaly do ruky, sevřel je pevněji, ovládl přístroj a rozmačkal mu předek o leštěný kámen pódia.

Cítil už, jak se mu jed propracovává do krve, ale dokázal ho neutralizovat. S benegesseritskými buněčnými znalostmi, které Paul získal, identifikoval chemikálie, rozluštil jejich toxicitu a pozměnil molekuly, aby jed neutralizoval. Trvalo to jenom chvíli, ale ani tu chvíli neměl. Hnali se k němu další lovci-pátrači.

Teď už byl ale vůči jedu imunní a biochemie jeho těla vyrobila protijed. Vyskočil zpátky na nohy, popadl dalšího

lovce-pátrače, který mu bručel přímo před obličejem. Znovu ucítil bodnutí jehel a rozmačkal ho o zem.

Sotva se ale obrátil, aby si našel další cíl, uvědomil si, že druhý přístroj obsahoval jiný jed – stejně smrtelný. Vyžadoval od něj nové, nezávislé úsilí, aby pozměnil chemické procesy a udělal se vůči němu imunní. Každý z těch toxinů by byl pro obyčejného smrtelníka osudný a Paul musel vynaložit další úsilí, aby čelil dvěma jedům místo jednoho. Bylo to nesmyslně nadbytečné.

Najednou pochopil, že ten, kdo plánoval tento útok, ho vyrobil na míru, vzal v úvahu Paulovy schopnosti – někdo, kdo důvěrně znal konkrétní schopnosti imperátora.

Ten záhadný protivník nepodcenil Paula Muad'Diba Atreida. Vražedný pokus se odehrál v přítomnosti těch, které miloval, což ho nutilo nejen chránit se sám, ale chránit je všechny – proto čelil hrozbě tak složité a přemrštěné jako ty nejmučivější tréninky, které pro něj vymýšleli Duncan Idaho a Thufir Hawat, když byl chlapec. Kdyby nebylo Bluddovy pomoci, Irulán by už nejspíš nežila.

Paul se proměnil v tančícího derviše se stovkami rukou, chňapal přístroje, rozbíjel je o sebe, práskal s nimi o zem, s rozpřaženýma rukama vyrážel po dalších, než stačily zasáhnout Chani, Irulán, Alii nebo i Bludda. Trůn už měl posetý zbloudilými lovci-pátrači a každý projektil, který chytil, byl vyzbrojený jiným jedem. Další a další složitost!

Byl vyčerpaný, tělo trpělo úsilím toho zrychleného boje a potlačováním jedů.

Teď už se vzduch naplnil větším množstvím lovců-pátračů, než dokázal zastavit, byla jich snad stovka. Do rukou, paží, hrudi a zad dostával neustálá žihadla. Stěží se teď dokázal soustředit, přimět se věnovat síly neutralizaci nebezpečných chemikálií, přibývajících mu v krevním oběhu. Na pódiu a dál v publiku ležely hromady těl. Z davu se ozývala kakofonie výkřiků.

Korba křičel z publika rozkazy, konečně se zase choval spíš jako fedajkin než jako kněz. Nařídil vojákům, aby rozstříleli otvory ve zdech a zabránili odpálení dalších

přístrojů. Někdo – snad Bludd? – hodil na Paula osobní štít a aktivoval ho. Pole zpomalí lovce-pátrače a bude snazší je zachytit. Bludd si též spustil štít, očividně si ty ochranné prostředky přinesl s sebou i přes Paulův příkaz, že se nesmí použít. Ten čin teď nevypadal jako nekázeň, spíš jako pozoruhodná prozíravost.

Korbovi muži, také v kompletních štítech, se brodili mezi těly a palicemi, kusy látky a rukama v rukavicích likvidovali další lovce-pátrače. Víc než polovina mužů přitom zahynula, ale jejich druhové přesto pokračovali dál.

Přestože se Paul nemohl pořádně soustředit, konečně viděl, že hrozba slábne, a soustředil víc osobní energie na zastavení náporů jedu v sobě. Jakmile se mu vrátilo vědomí, zjistil, že se zhroutil u základny trůnu. Těžce dýchal a uvědomoval si, že útok je u konce.

Nebo ne? Vycítil něco dalšího, tísnivé nebezpečí jako podzvukový pulz, tepající mu kdesi vzadu v mysli.

Přiblížila se k němu Chani, vypadala vyčerpaně, ale pohled měla jasný a kůži zarůžovělou. Byla netknutá, šaty však měla roztrhané a vlasy rozcuchané. „Usúle, jsi zraněný!“

„Přežiju to.“ Stísněně se rozhlédl kolem po hrozných následcích útoku. Většina davu byla z Božského sálu evakuována a další stráže a zdravotnický personál se pokoušeli protlačit se dovnitř. Všichni z publika, které zasáhl jed lovců-pátračů, buď umírali, nebo byli mrtví a mnoho dalších nešťastných účastníků oslavy se během nastalé paniky zranilo.

Paul se pokoušel zklidnit, ale v hlavě mu pořád křičela hrozba. Pokud viděl, všechny přístroje byly neutralizovány a otvory zničeny. Proč tedy pořád cítí tak bezprostřední nebezpečí? Pulzovalo mu v mysli a odmítalo pominout.

V hlavě mu zvonilo, zjistil, že nedokáže jasně uvažovat. Jedy v sobě neutralizoval, ale jejich následky ho fyzicky vyčerpaly.

Tušení nejvyššího nebezpečí kolem něj pořád burácelo jako vítr.

Chani se posadila vedle něj a objala ho pažemi, dávala mu sílu a držela ho pevně u sebe. Najednou se mu v hlavě rozječelo varování jako nečekané bodnutí do rozvodné sítě. Nerozuměl tomu, ale nemohl to ignorovat. Nezpochybňoval, co cítí.

S nasazením posledních sil popadl Chani a dal se do pohybu. V tom okamžiku je oba překvapil mistr meče Bludd. „Můj pane! Dolů!“ Bludd je jako moloch oba odsunul, takže se všichni tři zřítili z trůnu a z okraje pódia. Dopadli na hrůzný polštář mrtvých těl, rozházených po zemi kolem.

O zlomek vteřiny později explodovala pod trůnem z elakkového dřeva skrytá bomba a mrštila ohnivou kouli přes pódium.

V dokonalosti se skrývá domýšlivost. Trvá-li člověk na dokonalosti, a získá jen chybující lidskost, přinese výsledné zklamání nerealistický vztek. To dokazuje, že ti ve vedení jsou také jen lidé – a nedostateční.

KNIHA DUNY MUAD'DIBA

„Dneska podnikneme novou zábavu." Thallo se setkal s Marií v jedné z jejich vymezených tréninkových zón a tichý hlas mu kypěl vzrušením. Tleilaxanští pozorovatelé zřejmě považovali jejich společný čas za konstruktivní „hru", ale doktor Ereboam byl čím dál tím nervóznější, když pozoroval narůstající napětí u svého kandidáta na Kwisatze Haderacha. Thallo byl do značné míry jako prázdnota v lidské podobě, dával málo odpovědí na otázky o sobě, které podněcoval.

„Jakou zábavu?" Marie se rozhlédla, ale v malé laboratorní komoře neviděla nic neobvyklého. Stěny byly lemovány simulátory interaktivních her a stroji na neobvyklá cvičení. Věděla, že za jednou z temných zrcadlových ploch je pozorují všudypřítomné monitory. Marie udržovala rozzářený dětský výraz, ale byla na pozoru, ostražitá, co asi Thallo teď udělá.

Nevšímal si pozorovatelů za zrcadly, vzal ji za malou paži a vyvedl na chodbu. „Chci tě mít vedle sebe. Je to zvláštní den a já jsem na to dlouho čekal." Vedl ji k bezpečnostnímu stanovišti, kde seděli dva ostražití tleilaxanští strážní. Jak se Thallo a Marie blížili, levandulová snímací

světla se ztlumila a vypnula. Kandidát na Kwisatze Haderacha a dívka prošli kolem očividně bdělých stráží ze střední kasty, ale ty je zřejmě vůbec neviděly.

Thallova schopnost manipulovat s tleilaxanskou technologií a vnímáním působila skoro nadpřirozeně. „Páni do mě vkládají dost vysoké naděje, ale vypadá to, že mě podceňují. Neodhadnou ani polovinu mých schopností.“ Dokonalé rty se mu prohnuly v úsměvu. „Proč tvořit Kwisatze Haderacha a pak předpokládat, že bude odpovídat úzce stanoveným parametrům?“

Minuli druhé bezpečnostní stanoviště, ale stejně jako předtím prošli, aniž by si jich někdo všiml. U dveří Thallo sáhl na identifikační panel na zdi a těžké dveře vyjely nahoru a umožnily jim průchod. Protáhl si ruku. „Vím toho o Thalidei víc, mnohem víc, než tuší.“

Mariina ostražitost vzrostla, jakmile vklouzli do místnosti s vysokým stropem – očividně to byla pečlivě hlídaná zóna. Její společník za nimi zavřel dveře a upevnil je ještě druhým, těžším plátem. „Tak, a teď jsme tu zabarikádovaní. Jsme v bezpečí.“

„V bezpečí před čím?“ Všemi smysly očekávala nebezpečí – ale od Thalia.

„V bezpečí pro naši práci.“ Jeho obvykle obezřetný výraz v sobě měl cosi šíleného, podrážděného. „Díky jasnovidnosti, kterou mi dali Tleilaxané, vím, že jsem odsouzen k neúspěchu. Můžu ale *sám* určit, jaký bude ten neúspěch. A pokud mám selhat, můžu z toho udělat velkolepou věc.“ Dotkl se předloktí, kde mu kombinézou začínala prosakovat vlhká červená čára zvlášť hluboké řezné rány. „Bolestivé lekce se zapamatují nejlíp.“

Marie se lekla, když v místnosti zpozorovala devět elektronických buněk. Každá z nich hostila od pohledu identickou verzi Thalla, všechno to byli svalnatí, dokonale formovaní mladí muži. „Seznam se s mými bratry,“ řekl. „S náhražkami, které připravili Páni.“

Identičtí Thallové stáli uvěznění ve svých dutinách a prosebně vyhlíželi ven. Všichni vypadali, že jsou vzhůru,

dokonale při vědomí a dokonale lapení, každý čekal na svou chvíli. „Vidíš, doufají, že budu odložen, aby mohli nastoupit sami. Ať si doktor Ereboam říká, co chce, jsou Tleilaxané daleko od získání svého nadčlověka.“

„Chceš je osvobodit?“ Když Marie viděla těch devět zbývajících klonů, uvažovala, kolik předchozích verzí Thalia už bylo vyzkoušeno a zrušeno. Stál dřív taky v jedné z těch vězeňských buněk, vyhlížel ven, počítal nekonečné dny, čekal? Kolik předchozích kandidátů na Kwisatze Haderacha bylo shledáno nepřijatelnými a pak zabito?

Thallo s pružnou grácií vyskočil na chodníček v mezipatře nad jednotlivými buňkami. Marie ho následovala, nedávala najevo stísněnost, shlížela na uvězněné klony, které na ně zíraly a sledovaly každý Thallův pohyb. Kandidát na Kwisatze Haderacha stál bez hnutí před komplikovaným ovládacím panelem, pohledem bloudil kdesi v dálce, jako by ho ta složitost uvedla do nějakého transu.

Marie stála vedle něj, němá a soustředěná. Thallo k ní promluvil tichým teskným hlasem: „Po celý můj život mi Páni cpali do mozku snímače, prováděli chemické testy, deformovali mi myšlenky, nahrávali mé pohyby a slova. Ale zařídil jsem, aby to už nemohli dělat. Ošidil jsem je.“ Shlédl na ni a jeho tvář vypadala jako maska bolesti. „Ošidil jsem i tebe, Marie.“

Řekla opatrně: „Myslím, že na mě zas hraješ nějaký trik.“

„Ty mimořádné znalosti a jasnovidnost jsou na mě moc, nedokážu to snést. Skládají do mě nemožná očekávání a to mě víc než drtí.“ Tvář měl zkroucenou do grimasy, ale Marie už znala, jak rychle dokáže Thallo střídat nálady. Natažené ruce držel nad ovládáním, jako by cítil horko, vycházející ze samotných obvodů.

Marie se napjala, připravena podniknout, co je třeba.

„Já jsem víc než jen klon, víc než ghola,“ prohlásil, „a mnohem víc než člověk. Doktor Ereboam ve mně smíchal zvláštní molekulární vzpomínky z buněk historických postav, myslí si, že mi pomůžou stát se jejich supermocnou loutkou. Cítím, že jsem Gilbertus Albans, který založil řád mentatů.

Jsem Jool Noret, největší mistr meče v historii Ginázu. Jsem i korunní princ Raphael Corrino – a tisíce dalších.“

„Já mám za kamaráda nejradši *Thalla*,“ namítla Marie schválně trochu dětsky. „Zavoláme doktora Ereboama. Zařídí, aby ti bylo líp. Nebo nechej mou matku, ať na tobě vyzkouší své benegesseritské techniky.“

„Já se *nechci* cítit líp. Chci udělat *prohlášení.* Jak jinak přimět Tleilaxany, aby pochopili, co vytvořili? Aby poznali svou přehnanou pýchu ve víře, že tak kazová rasa dokáže vytvořit něco dokonalého a pak to ovládat?“

Pokusila se ho rozptýlit. „Můžeme odsud zmizet. Můžeme utéct z Thalidei, z této planety – poznat celou galaxii, jenom my dva.“

„Ať půjdu kamkoli, pořád jsem vězněm tady.“ Poklepal si ukazováčkem na čelo. „Fyzický útěk nepomůže té části, která je ve mně. Nebo která bude v *nich.*“ Ukázal dolů na vězeňské buňky.

Marie se ho pokusila odlákat od ovládání. „Tahle hra se mi nelíbí.“

„Hra? Říkej si tomu tak, jestli chceš. A dívej se, jak vyhraju.“ Když se mu prsty roztancovaly nad řízením, uvězněné kopie Thallů se děsivě jednohlasně rozječely, až ten pronikavý zvuk zabolel Marii v uších. „Tleilaxané jsou moc výkonní v zabíjení. Provádějí spoustu experimentů. Vidělas jejich katalog jedů?“ Vysoký tón se proměnil a z očí a nozder četných kopií začala téci krev. Thallo nedával najevo žádné potěšení ani tíseň z toho, že jim způsobil takovou agónii. Byl zcela klidný. „Nervový agens by měl fungovat rychle. Už jsem viděl, jak tohle probíhá.“

Kopie Thalla se kroutily, chňapaly po zaoblených, ale neproniknutelných plastikových stěnách svých buněk a pak prudce ochably, zkroutily těla do malých uzlíčků jako špatně uložené loutky.

„Proč jsi je musel zabít?“ Marie byla spíš zvědavá než sklíčená.

Thallova porcelánová tvář zrůžověla vzrušením. „Osvobodil jsem je. Teď osvobodím sebe – a tebe taky,

Marie. Vím, jak nemožné očekávání do tebe vkládají tví rodiče. Ty a já jsme stejní.“

„Ne!“ Položila mu ruku na paži. „Já to nechci.“

Ale jeho prsty se znovu bleskurychle rozběhly po ovládání, aktivovaly hluboce uložený podprogram, vyvolaly rachot a předení přístrojů. Podlaha a můstek se rozechvěly. „Program tleilaxanského Kwisatze Haderacha nemůže být nikdy dokonalý.“

„Ani já nejsem dokonalá,“ řekla Marie, „ale stejně dokážu, co potřebuju. Moji rodiče mě vycvičili. Ty jsi taky hodně trénovaný. Pomysli na to, co bychom společně dokázali.“ Poklesla hlasem a opakovala: „Pomysli na to, co bychom dokázali…“

„Už jsem to udělal – spustil jsem biogenerátory do všech laboratoří v Thalidei a do podzemního potrubí, do systému rozvodu vzduchu, který se táhne pod ulicemi a budovami. Je to nejúčinnější nervový toxin, okamžitě smrtící, připravený pro muže jménem Thorvald, měl mu posloužit při vzpouře proti Muad’Dibovi. Thorvald ale ten plyn nikdy nedostane. Celý náklad se najednou rozptýlí po městě. Tleilaxané jsou právem hrdí na své jedy – tento je tak toxický, že už jen závan skolí i největšího muže.“ Usmál se, dotkl se ovládacího panelu před sebou, vzrušený vibracemi, které ucítil. „Právě teď se stlačují veliké kontejnery, aby se plyn rozšířil co nejvíc.“ Thallo ji poplácal po ztuhlém rameni. „Vymažu všechno, všechno vyčistím. Vzdušné proudy možná zanesou plyn až do Bandalongu, než ztratí účinnost.“

Marie se podívala na ovládání. „Zastav to!“ Bojovala, jak jen uměla, pozměnila tón a zapojila veškerý důraz, pokusila se nasadit Hlas. *„Zastav to!“*

Thallo se na vteřinu zastavil, pak se na ni podíval, ale nepodlehl. Jemně si povzdechl a dál vysvětloval jako učitel: „Pořád nám ještě zbývá trochu společného času, ale nikdo nemůže zastavit, co mám v plánu. Pracoval jsem na tom celé měsíce. Už předtím, než jsem tě poznal.“

Marie uslyšela venku poplašné sirény a houkačky. Nasadila svůj nejdojemnější hlas: „A co se stane se *mnou?*

Nechceš mi přece ublížit, že ne, Thallo? Jsem tvoje kamarádka!“

„To proto jsem tě vzal s sebou sem. Máme dohodu, ty a já. Můžeme překazit plány Pánů a vymazat jejich program Kwisatze Haderacha.“ Pohladil ji po zlatých vlasech. „Ani jednoho z nás už dál nebudou ovládat jiní.“

„Kdo říká, že se nechám ovládat?“ Marie mluvila chladně a promyšleně. „Copak to nevidíš? Já jsem ovládala *je*.“

Nechtěl už slyšet nic víc. Působil vzdáleně. „Nervový plyn už plní uzavřené potrubí po celém Thalidei.“

Marie slyšela, jak na dveře buší lidé a křičí nervózními hlasy přes interkom. Slyšela i hučení a pískání zvenčí – vrtací a řezací nástroje.

„Nedostanou se k nám včas.“ Thallův obličej nabral blažený výraz. „Konečně najdu vnitřní mír a má nejbližší, nejdražší kamarádka je se mnou.“

Důvěra je luxus, který už nemám. Zažil jsem příliš mnoho zrad.

PRINCEZNA IRULÁN,
Z Hovorů s Muad'Dibem

Bezprostředně po útoku v Božské audienční síni toužila Irulán po tichu, ale slyšela jen hrůzné výkřiky a sténání. Přistihla se, že se pomalu otáčí dokola a nestačí věřit vlastním očím. Vypadalo to, jako by se obrovskou klenutou komnatou prohnala Koriolisova bouře.

Coby imperiální princezna byla od útlého věku připravována na náhlé útoky. Její otec často překazil pokusy assassinů a hrabě Hasimir Fenring nejspíš zmařil ještě další, o kterých se ani nedozvěděla. Paul Muad'Dib se svým džihádem ale vyvolával ještě víc násilí než kdy Shaddam IV.

Viděla, jak se Paul s Chani zvedají po výbuchu nového trůnu, před nímž je zachránil Bludd. Slavnostní uniformu a šedavou kůži měl poseté rudými tečkami a drobnými rankami. Paul stál čelem k Chani, držel ji za ramena a rychle, ale pečlivě si ji prohlížel. „Nejsi zraněná? Nejsi otrávena?"

Chani ztvrdl pohled. „Mám jenom modřiny a škrábance, Usúle."

Dotkl se její kůže, jako by jen pohledem na čerstvé rány poznal, jestli byly nakaženy nebo ne. Odstrčila ho. „Teď ne. Máme toho tady spoustu na starost."

„Alie!" houkl Paul a rozhlédl se. „Jsi v pořádku?"

Dívka se objevila a vypadala nevzrušeně. „Dostala jsem se z cesty, ale ten fedajkin, který mě chránil, tak dobře nedopadl.“

Bludd se také zvedl na nohy, oprášil se a zatvářil se vyčerpaně. Elegantní šat šlachovitého mistra meče byl rozerván odlétajícími troskami a na levé paži měl hlubokou ránu. Zhoupl se na patách a pohlédl na Irulán. „Alespoň… jsem tentokrát zachránil princeznu.“ Dotkl se krvácející rány, pak klesl zase na kolena. „Ale bojím se, že mě jeden z těch lovců-pátračů škrábl. Cítím se moc… divně.“

Paul zavolal zdravotníka. Spěchal k němu nejbližší doktor, přelézal kvůli tomu přes mrtvá těla. „Tenhle muž byl otráven – zachraň ho!“

„Ale sire, bez znalosti toho jedu nemůžu odvodit vhodný protijed!“

Paul rázným hlasem uvedl jedenáct jedů, které identifikoval v lovcích-pátračích, aby doktoři věděli, kde začít při léčení Bludda. Jeho tým rychle vynesl ochablého a bezmocného mistra meče do prostoru před síň, kde se třídili ranění.

Jakmile se rozlehlá síň evakuovala, začalo být jasné, že oběti, roztroušené po zemi, byly častěji ušlapány, než zabity lovci-pátrači. Irulán jedním pohledem napočítala desítky těl, soustředěných hlavně poblíž pódia.

Paul stál s přimhouřenýma očima a s děsivým výrazem. Nikdy ho neviděla tak vražedně rozzuřeného. Přišel k ní. „Irulán, nejsi raněna?“

Už se s benegesseritskou pečlivostí prozkoumala a objevila jenom malé škrábance a drobné ranky. „Já jsem nebyla cílem. Tvůj mistr meče mě ochránil.“

Irulán si v duchu probírala následky. Na této oslavě Velké kapitulace byly shromážděny všechny mocné rodiny. Kolik hlav šlechtických rodů tu zahynulo, pouze jako vedlejší ztráty? Jaký otřes to způsobí v landsraadu! Muad’Dib sice nebyl zabit, assassin ale nasadil vážný úder, dokázal, že imperátorova vychvalovaná ochrana je nedostatečná. To měl být jeho skutečný vzkaz? Takhle tedy dopadla Muad’Dibova

přísaha, že zavede mír a klid v celé galaxii. Nedokázal ochránit ani své bezprostřední okolí.

Jak tak Irulán sledovala těla, rozházená před pódiem, viděla zkroucené paže a nohy, příšerná pokřivená těla, záblesk jemné modré látky. Rugi! Srdce jí ztuhlo. Hnala se z pódia, prodírala se mezi mrtvými, pospíchala tam, kde byla usazena její mladší sestra. Ta mladá žena, která formálně zastupovala Salusu Secundus, byla nesmírně pyšná na svou prominentní pozici poblíž imperátorova trůnu.

„Rugi!“ Irulán se snažila mezi zvuky v pozadí zaslechnout odpověď, byť i bolestné zasténání. Ticho ji teď děsilo víc než křik.

Irulán začala odhodlaně pátrat po dívce, nejmladší ze svých čtyř sester, nemínila si přiznat to, co *věděla*, že najde. Nikdy si s Rugi nebyla doopravdy blízká – třináctiletý věkový rozdíl znamenal moc. Když se Rugi narodila. Irulán už zvládla hodně ze svého základního výcviku a podařilo se jí zapojit se do dvorní politiky na Kaitanu. Pozorovala otcovy manipulace, jeho hry na spojenectví, pokusy o atentáty a zřejmé opovržení vůči „zbytečným“ dcerám. A protože Rugi byla nejmladší, Shaddam se netajil tím, že ji považuje za nejzbytečnější ze všech.

Irulán znovu zavolala její jméno. Pokračovala v pátrání a zakopla o muže s otevřenou pusou a skelným pohledem – mrtvého šlechtice s pestrými kapesníky, nacpanými do kapes jako nějakými odznaky hodnosti. Odvalila ho, měla na tu mrtvolu vztek, jako by se jí schválně snažila překážet.

Pod mužem leželo Rugiino téměř dětské tělíčko s tenkými končetinami. Irulán popadla sestru za ramena, vytáhla ji a sáhla jí na krk, zoufale pátrala po pulzu. „Ach. Rugi! Drahá Rugi!“

Zatřásla dívkou. Z mrtvých úst Rugi skanula kapička krve, srdce jí netlouklo. Oči měla napůl otevřené, ale nemrkaly. Irulán zasténala a kolébala sestřino tělo, nechala na sebe ochable sklesnout dívčinu hlavu. Rugi nikdy nepochopila, jakým pěšákem se stala.

Paul vyšel do hlavní uličky, obklopený tuctem přeživších fedajkinů včetně Korby. Už začalo vyšetřování a Korbovi muži pročesávali těla, pátrali, jestli někdo nezůstal živý, a slídili po pachateli. Vyšetřovatelé sbírali pinzetami důkazy z rozbitých trosek elakkového trůnu a z rozmlácených lovců-pátračů.

„Zjistěte, kdo to provedl!“ Paulův hlas se zařízl do vzduchu jako arktický vítr. „Je mi jedno, jak dlouho to potrvá, nebo kolik lidí musíte vyslechnout, ale dejte mi odpovědi. Zjistěte, kdo je za to zodpovědný… a já si to s ním vyřídím.“

„Muad’Dibe, můžeme si být jistí, že to má něco společného s Memnonem Thorvaldem,“ nadnesl Korba.

Ale Paul o tom nebyl přesvědčen. „Nemůžeme si být jistí ničím.“

Irulán, plná smutku, k němu vzhlédla, cítila, jak z ní ve vlnách proudí obvinění. „Dal jsi mé sestře záruku bezpečnosti! Přísahal jsi, že ji ochráníš, zaručil jsi jí imperiální bezpečnost.“ Kolébala tělo mladé ženy jako důkaz jeho lží. Minulých několik let v sobě blokovala každý projev citů vůči Paulovi, ale proud emocí, které cítila teď, se jí nechtělo ovládat.

Paul pro ni neměl žádnou odpověď. Imperátora Muad’Diba nenáviděla spousta lidí.

Každé ráno, když otevřu oči, patří moje první myšlenky násilí.

TLEILAXANSKÉ LABORATORNÍ ZÁZNAMY
KANDIDÁTA NA KWISATZE HADERACHA

Za všechna ta léta, která hrabě Fenring prožil mezi tleilaxanskými muži, je ještě nikdy neviděl tak zoufalé jako teď. Po městě zněly záhadné poplašné alarmy a odrážely se po rozlehlých vodách jezera. Lady Margot se na něj podívala a on najednou ucítil stejnou starost jako ona. „Marie – *musíme* najít Marii!“

O pár chvil později zabušil na uzavřené dveře jejich obydlí uniformovaný bezpečnostní důstojník a chtěl, aby s ním šli do Ereboamova hlavního laboratorního komplexu. Bez vysvětlení je nahnal na zadní sedadla pozemního vozu. Fenring cítil z toho muže naléhavost, ale věděl, že podřízený střední kasty pro něj nebude mít žádné odpovědi.

Vůz se hnal úzkými uličkami města a Fenring měl strach, že ta nouzová situace má něco společného s jejich malou dcerkou. Ze všech stran zvučely alarmy a na budovách blikala pestrá poplašná světla. Měl podezření, že tu krizi způsobila buď Marie, nebo Thallo.

Utrápený Ereboam se s nimi setkal u vchodu do ústřední laboratoře. „Vaše dítě a Thallo se zabarikádovali v jedné místnosti!“ Albínský výzkumník měl sněhobílé vlasy rozcuchané a vypadal ještě bledší než jindy. Na zhýčkané mléčné pleti se objevily růžové skvrny vzteku. Křičel, aby ho

slyšeli přes sirény a povyk: „Vyřadili bezpečnostní systémy, dostali se k zásobám nového nervového plynu a všechen ho vypustili, stačí to na zabití každého živého tvora v Thalidei. Vymažou naše programy, náš výzkum – samotné naše životy! Proč to vaše dcera udělala? Co jste to vy Fenringové připravili za komplot?“

Lady Margot na něj křikla, jak za ním běželi do budovy: „Marie neví nic o vašich bezpečnostních systémech ani o přístrojích. Organizátorem je tu váš Thallo.“ Zdálo se, že tomu Ereboam nechce věřit.

Dostali se ke dveřím komory. Liknaví tleilaxanští dělníci nižších kast tam obsluhovali vrtací zařízení. Další skupina nedaleko odpalovala řízené tiché nálože a pokoušela se zbourat celou stěnu, ale bránily jí v tom vlastní bezpečnostní systémy. Fenring zatím viděl jen malý důlek ve vnějším příklopu. Další vybavení bylo na cestě, ale pochyboval, že bude dost času.

„Promluvte se svou dcerou přes interkom. Řekněte jí, aby to zastavila!“ Ereboam zapojil komunikační systém. „Zjistěte, co provedla, jak zkazila našeho kandidáta na Kwisatze Haderacha.“

„Achch, já jsem přesvědčen, že váš Thallo je dost labilní i bez pomoci Marie.“

„Nemožné. Je dokonalý!“

„Tak dokonalý, že se nás všechny chystá zabít jedovatým plynem – *včetně* naší dcery.“ Lady Margot pospíchala k interkomu. „Ale já to zkusím.“

Zoufalí Tleilaxané se jí rozutekli z cesty, někteří z nich na ni zle zahlíželi, zjevně už jen proto, že byla žena. Když manželka promluvila do interkomu, poznal hrabě Fenring velitelskou modulaci benegesseritského Hlasu. Věděla přesně, jak svou dceru ovládat. „Marie! Pokud tam jsi, okamžitě otevři dveře.“

Dívka nezareagovala – snad nemohla.

Fenring měl hlubokou starost o Mariino bezpečí. I když nebyla jeho biologická dcera, stal se jejím otcem od chvíle,

kdy se narodila. A do jejích speciálních schopností vkládal spoustu nadějí a plánů. *My ji potřebujeme!*

* * *

Na druhé straně zapečetěných bezpečnostních dveří slyšela Marie volání z interkomu, zaznamenala i velitelský tón. Matka ji však naučila, jak identifikovat Hlas a odolat mu. Dokonce ani chůva Tonia nedokázala děvčátko takhle ovládat a teď Marie vzdorovala i rozkazům lady Margot. Musela. Tady po Thallově boku měla aspoň jistou možnost neštěstí odvrátit.

Ale porazit vysoce rozvinutého kandidáta na Kwisatze Haderacha vyžadovalo maximální schopnosti. Věděla, že to bude obtížnější než všechna předchozí aktivní cvičení. Pro tohle se narodila a byla trénována.

Thallo očividně věřil, že nedokáže udělat nic, čím by ho zastavila. Jeho klasicky krásný obličej se zdál být na pokraji extáze, hypnotizován barevnými schématy na ovládacím panelu. Prsty mu tancovaly nad tlačítky, upravovaly, vypojovaly bezpečnostní systémy a zámky, zajišťovaly, aby se stlačený nervový plyn postupně shromažďoval a rozšiřoval se do všech simultánních spouštěcích míst po celém městě.

Její matka a Fenring dál křičeli a prosili nad interkomem, zoufale čekali na nějakou odpověď.

Marie pomalu a tiše vycouvala ze zóny periferního vidění toho šílence, aby proti němu získala výhodu překvapení. Zvažovala, že se zuje, protože bosé nohy měla tvrdé a vražedné, snáz jimi mohla zasadit přesný smrtící kop. Benegesseritský výcvik. Ale vzhledem k bioreaktorům, které se blížily přetížení, záleželo na každé vteřině. Nával nervového plynu by zabil všechny. Netroufala si riskovat, že si jí Thallo všimne.

Nemá oči vzadu v hlavě a jeho jasnozřivost – pokud ji má – mě zřejmě nezahrnuje. Nicméně sluch měl Thallo bystrý, reakce úžasně rychlé… a byl odhodlaný při té obrovské nehodě zemřít.

Marie však byla stejně odhodlaná žít.

Stala se jeho kamarádkou, ukázala tomuto nešikovně „dokonalému“ Kwisatzi Haderachovi, že ve svém odcizení není sám. Marie s Thaliem taky trénovala, bila se s ním ve cvičných bitvách a byla zběhlá v nejlepších benegesseritských vražedných technikách i v zabijáckých dovednostech hraběte Fenringa. Nebyla dítě; byla zbraň. Zabít dokonce i Kwisatze Haderacha nebylo mimo její schopnosti.

Sebrala veškerou energii, všechny dovednosti, které se naučila, a vrhla se na Thalia jako naváděná lidská střela. Viděla, jak se mu vzadu na krku zachvěl sval. Začal se otáčet, pozoruhodně rychle. Čekala však tu reakci – vlastně ji přímo plánovala. Máchl bleskurychle rukou, ale na nejmenší zlomek vteřiny zaváhal, buď se mu nechtělo pustit ovládání… nebo se bál jí ublížit.

Napjatými špičkami obou nohou ho Marie udeřila do krku. Uslyšela praskání lámaných kostí.

Thallovi sklesla hlava dopředu v ostrém, nepřirozeném úhlu. Udeřil obličejem do panelu a svezl se na zem. Prsty mu sklouzly z ovladačů. Marie odstrčila těžké tělo domnělého Kwisatze Haderacha stranou. Už se o něj víc nestarala, soustředila se na složitá tlačítka řízení. Měla jenom chvíli na to, aby zastavila spuštění plynu.

* * *

Venku na chodbě uslyšel hrabě Fenring výbuchy, spouštějící se pod městem. Ozvalo se hluboké žuchnutí a pak další, mnohem blíž. Ereboam zakvílel: „Je pozdě!“

Ale dunění se zdálo být vzdálené, hrozivý hukot uvolňované energie se vytrácel. Fenring se podíval na manželku, viděl jí v očích lásku a strach. Hrabě povytáhl obočí na výzkumníka a řekl ostře: „Snad byste měl zjistit, co se přesně děje, hmmm?“

Tleilaxanští výzkumníci se hnali ke svým špičkovým ovladačům a kontrolním systémům, mluvili do komlinek a brebentili, jak dostávali výsledky. Doktor Ereboam s

rozcuchanou kšticí bílých vlasů se udiveně rozhlédl kolem. Za okamžik řekl: „Slyšeli jste výbuchy, ale uvolňování bylo… zaměřeno. Nervový plyn byl vypuštěn do jezera a reakce s vodou z něj udělá neškodnou věc.“ Obrátil se na hraběte a jeho lady. „Thallo odvrátil neštěstí!“

„I kdyby ano, neradil bych nějakou dobu vycházet ven bez masky,“ poznamenal Fenring, který se stále potýkal s hlubokou starostí. „Víte jistě, že voda z jezera dokáže tu chemikálii neutralizovat?“

„Jedy jsou už ze své podstaty velice reaktivní. Některé se aktivují vodou, jiné jsou bezpečnější.“

Než stačil v lekci pokračovat, těžké trezorové dveře se otevřely a vyšla z nich Marie. Vypadala malá a silná. Za ní v průhledných buňkách spočívalo devět mrtvých klonů Thalia a na řídicí plošině v mezipatře ležel roztažený neúspěšný Kwisatz Haderach, hlava mu visela na ochablém zlomeném krku. Zvláštní bylo, že měl na tváři vyrovnaný úsměv.

Marie objala rodiče, pak se zatvářila jako neviňátko. „Můj kamarád byl pokažený a já ho nedokázala napravit. Nebyl dobrý.“

Tenhle říká, že je můj přítel. Jiný se prohlašuje za nepřítele. Proč je tak těžké poznat rozdíl, i při vší mé jasnozřivosti?

PRINCEZNA IRULÁN,
Z Hovorů s Muad'Dibem

Korba zahájil vyšetřování vražedného pokusu tuze horlivě, přesně jak od něj Paul čekal.

Mistr meče Bludd, očividný hrdina za svou statečnost při krytí princezny Irulán a při tom, jak srazil Paula a Chani před výbuchem bomby, málem zemřel na otrávenou ránu. Jakmile nabral dost síly, odešel od doktorů a uchýlil se do svých pokojů, aby se zotavil.

Paul se mezitím uzavřel v obří pevnosti, ne ze strachu ani z paranoie, ale protože byl vztekem tak bez sebe, že si nevěřil natolik, aby se mohl ukázat na veřejnosti. Měl nejasné sny, ale jeho jasnozřivost nedokázala tomu útoku zabránit. Takový nebezpečný, ohavný výpad proti němu, bez slitování se všemi těmi nevinnými, kteří přitom byli povražděni!

Vévoda Leto se musel cítit podobně poté, kdy ho masakr ve svatební den vtáhl do krvavé Války assassinů. To proto se z otce stal tak otrlý člověk, byla to ochranná duševní reakce, která ho obrnila proti tragédiím. Paul v té době nechápal, jak hluboké jsou otcovy potíže, ale teď už ano.

Vyšetřovatelé rozebrali Božskou audienční síň až do základů. Analyzovaly se chemické stopy. Zkoumaly se pracovní deníky, aby se zjistilo, kdo mohl mít příležitost

nastrojit takovou intriku. Spiknutí muselo být široké a rozšířené, spousta kousků do sebe musela dokonale zapadnout. Korba však nařídil vojákům odpálit panely, z nichž vylétali lovci-pátrači, a tím bohužel zničil některé důkazy.

Upravené vražedné přístroje byly vystopovány až k jednomu iksanskému obchodníkovi v exilu, který dodával spoustu technologických hraček a zábav pro Muad'Diba. Ale jeho loď byla nedávno – a příhodně – zničena v malé bitce džihádu na Crellu.

Vyslechlo se mnoho nových sluhů, najatých na oslavu Velké kapitulace, a nešťastně vysoké procento z nich během toho agresivního vyslýchání zemřelo. Korba byl přesvědčen, že před ním museli něco skrývat, i když nikdo neprozradil žádnou užitečnou informaci.

Přes hlodavé námitky svého svědomí Paul dovolil, aby to nelítostné vyšetřování pokračovalo. Smrt nevinných? Už tak jí bylo dost a bude jí ještě víc. Zvažoval dokonce, že zapojí benegesseritské mluvčí pravdy, ale pak to zavrhl, protože nedokázal úplně přesvědčit sám sebe, že do toho Sesterstvo není zapleteno.

Komu ale mohl věřit? Paul měl jenom pár věrných přátel – Chani, Stilgara, Alii. Mohl také důvěřovat matce a Gurneymu Halleckovi, ale ti byli oba daleko na Caladanu. Snad i Korbovi a Bluddovi. Ale co Irulán? O té nemohl říct, že jí věří, ale ani opak. Při útoku přišla o sestru a jeho cit pro pravdu mu nenapovídal žádný trik z její strany. Mohl to být zpackaný plán Corrinů se Shaddamovou nejmladší dcerou jako obětním beránkem? Nebo nějakého dosud neznámého Harkonnenova dědice?

Paulovi se v hlavě vynořovala další jména a otázky, ale odložil je. Nechtěl v uvažování zajít moc daleko, protože by se z té paranoie mohl zbláznit. *Musím být ostražitější než dřív. Musí se zavést nová bezpečnostní opatření, aby mi nepřátelé ztratili rovnováhu.*

Jak se dalo čekat, uprostřed rozruchu vyslal Memnon Thorvald prostřednictvím utajených spojek nabubřele znějící

vzkaz, v němž se přihlásil k odpovědnosti za masakr. Ze své základny na skryté planetě vyjádřil uspokojení, chvástal se, jak pronikl imperátorovou bezpečností a udeřil přímo mezi Muad'Dibovými milovanými. Ale v jeho tvrzeních bylo trochu moc mylných podrobností, jeho historka se hemžila nesrovnalostmi oproti tomu, co se skutečně stalo. Zdálo se, že v tomto případě je Thorvald pouhý prospěchář, který se pokouší využít tragédii ve svůj prospěch. Vůdce odboje zřejmě nebyl natolik informovaný, aby mohl uskutečnit tak propracovaný plán.

Kromě toho, že tragédie neodbytně připomínala elakské létající disky z útoku o svatební den, musel ten, kdo tento komplot připravil, znát Paula dost dobře, když zvolil *lovce-pátrače*. Tato zbraň byla použita kdysi po jeho prvním příjezdu na Dunu, útočník se ho pokusil zabít v arrakénské rezidenci. Tentokrát mohly tam, kde selhal jeden lovec-pátrač, uspět další – zvláště vzhledem k různým jedům. Ten intrikán nebo intrikáni dobře znali Paulovy schopnosti.

Ale ne natolik, aby ho dokázali zabít.

Prostá instalace tolika lovců-pátračů a bomby pod trůn z elakkového dřeva vyžadovala rozsáhlý a volný přístup do té části stavby pevnosti. Když to Korbův kvizarát prošetřoval, zatkl všechny pracovníky, kteří se na projektu podíleli, a vyslýchal je spíš fanaticky než obratně. Zvláštní bylo, že spousta podezřelých dělníků poslední dobou zahynula v ulicích, stali se oběťmi náhodných loupeží nebo útoků. Ti, kdo zůstali naživu, podstoupili bedlivý výslech.

Když se pozornost obrátila na samotného Korbu, vehementně protestoval. Dokumenty a svědectví dokázaly, že *právě on* si vynutil spoustu změn v podrobných plánech pevnosti, některé z nich na poslední chvíli. Během celé stavby požadoval Korba architektonické změny, které působily jako rozmar a pánovitost. V současném světle působily dvojnásob podezřele, jako příležitost k instalaci léček.

Když Paul zaslechl tyto otázky, připomněl si dobu za harkonnenské okupace, kdy spolu se svou skupinou fremenů zajal Gurneyho Hallecka a partu pašeráků ve volné poušti.

Gurney se svěřil Paulovi, že se některým těm mužům nedá věřit, a *Korba* se ujal úkolu pečlivě je prošetřit. Několik pašeráků byli vskutku maskovaní sardaukaři, ale Korba nějak nedokázal najít zbraně ve falešných nehtech na noze, šigafilové garroty mezi prameny vlasů, dýky skryté ve filtršatech. Ostudné selhání bezpečnosti. Stalo se to už tehdy schválně?

Paul poslouchal, jak je Korba obviněním dotčen, a napadlo ho, že protestuje trochu moc. Snaží se snad udělat z Muad'Diba mučedníka a využít to jako odrazový můstek k získání větší náboženské moci pro sebe? Ano, usoudil Paul. Korba by toho byl klidně schopen.

A přesto cit pro pravdu nakonec Paula přesvědčil, že ten muž nelže.

Když se pak terčem vyšetřování stal sám mistr meče Bludd, věděl Paul, že Korba je prostě jenom důkladný. Bludd se osobně vrhl do boje bez ohledu na vlastní bezpečnost, spasil Irulán a zachránil Paula před výbuchem, málem zahynul na otrávenou ránu.

Na druhé straně si Bludd přinesl do síně osobní štít, navzdory Paulovým rozkazům. A nějak vycítil, že je pod trůnem ukryta bomba. Nebo to *věděl!*

Paul cítil, jak ho zamrazilo.

Uzdravující se mistr meče se kupodivu neobtěžoval popírat svou účast na spiknutí, jakmile ho Korba oslovil v jeho pokojích. „Čekal jsem, že si se mnou promluvíte dřív. Mohli jste si ušetřit spoustu obtíží." Odfrkl si. „A mohli jste zachránit životy všech těch chudáků nevinných, které jste vyslýchali. Než řeknu víc, chci si promluvit s Paulem Atreidem."

Bludd si oblékl svůj nejlepší, nejkřiklavější slavnostní šat. Přestože se i sám Korba začal oblékat do nádhery cizích obchodníků a nevědomky napodoboval mistra meče v módě, vyštěkl rozkaz, aby toho fintivého muže svlékli, prohledali a prozkoumali tak důkladně, jako by to udělali s každým zajatým sardaukarem.

Korba mu s velikým potěšením osobně serval rukávy a límec, trhal látku a rozřezal Bluddovi kalhoty, až tam stál nahý a jeho snědé tělo vypadalo jako mozaika obvazů na různých zraněních. Stráže mu hrubě prohledaly vlasy, zda v nich nemá ukryty šigafilové garroty, prozkoumaly zuby kvůli skrytým sebevražedným zbraním, analyzovaly pot z pórů kvůli specificky zaměřeným neurotoxinům. Dokonce mu strhaly nehty na rukou a nohou, aby se přesvědčily, zda neobsahují skryté zbraně.

Mistr meče snášel trýznivou bolest a naříkal jen mírně, tvářil se spíš nedočkavě a dotčeně. „Ode mě se nemáte čeho bát.“ Nevěřili mu a prohledali ho znova.

Konečně byl Bludd, pohmožděný a zkrvavený, ale stále ještě na nohou, se zvláštně ladným kulhavým krokem předveden před imperátora Muad’Diba. Místo obvyklé parády měl zrádce na sobě jen prostou bederní zástěrku. Na obvazech mu prosakovala jasně červená místa čerstvé krve ze znovu otevřených ran. Žalostně se usmál na Paula. „Omlouvám se, že na mě není příjemnější pohled, můj pane. Šaty mi poničili vaši fanatikové. Ale na tom nezáleží.“ Pokrčil rameny. „Tyto hadry mě vracejí zpátky ke kořenům. Připadám si jako mladý mistr meče v tréninku na Ginázu, trochu jako Duncan Idaho.“

Paul se zvedl. Připadal si unavený a vzteklý. Chtěl porozumět Bluddovým pohnutkám a zároveň se mu toužil pomstít. „Nezapíráš, cos udělal?“

„K čemu by to bylo? Poznáte lež ve chvíli, jakmile ji vyslovím. Ach, kéž by k tomu nebylo došlo. Tak jsem to nezamýšlel.“

Korba popošel kupředu a houkl na vězně: „Řekni nám všechno o členech spiknutí. Jak daleko to sahá? Kolik dalších zrádců je na Muad’Dibově dvoře?“

Bludd se na vůdce fremenů ošklivě zamračil. „Nepotřeboval jsem nikoho jiného. Bylo to moje spiknutí, jedině moje. Chtěl jsem být hrdina – a povedlo se mi to. Všichni mě viděli, jak jsem zachránil vás, Chani a princeznu.“

Korba se postavil před téměř nahého muže v obvazech. „Tohle bys sám nedokázal. Nikdo by to nedokázal.“

„Běžný člověk možná ne, ale jeden *mistr meče* ano. Naplánoval jsem to všechno do posledního detailu bez pomoci.“ Pak na ně Bludd začal chrlit celý svůj plán, drmolil konkrétní detaily každé fáze operace, která trvala spoustu měsíců, než se uskutečnila – krok za krokem, jedna část plánu za druhou.

Korba si nevěřícně odfrkl nad tím nesmyslným tvrzením, ale Paul si uvědomil, že Bludd nepřehání. Mistr meče mluvil a zdálo se, že je sám okouzlen vlastní chytrostí, i když trochu v rozpacích, že ji má odhalit. „Byl jsem přistižen s příslovečnými kalhotami dole a teď mě máte. Předpokládám, že mé služby vám jsou u konce, sire. Musíte uznat, že jsem na vaší pevnosti vykonal úchvatnou práci.“

Paul byl upřímně zmaten. „Ale *proč* jsi na mě zaútočil?“ Nedokázal si vzpomenout, kdy si naposled připadal tak zmatený. Vyrazil ze sebe: „Cos z toho měl mít? Jak jsem tě urazil? Co mohlo vyvolat tak dokonalou nenávist?“

„Nenávist? Ale já k vám necítím nenávist, sire. Byl jste ke mně nesmírně spravedlivý a laskavý a já se nikdy nepokoušel vám ublížit.“ Povzdechl si a Paul konečně odhalil hluboce ukryté zranění, které si v sobě ten muž nesl mnoho let, jizvu, která nikdy nevybledla. „Ale historie ke mně nebyla laskavá. Chtěl jsem si dodat do záznamů trochu fanfár.“

„Vysvětli to, člověče!“ zavrčel Korba.

„Prožil jsem život jako velký mistr meče a vykonal mnoho chrabrých skutků. Dokážete je jmenovat?“ Povytáhl obočí, pohlédl unaveně na Korbu, pak na stráže a zpátky na Paula. „No tak, jistě si nějaké musíte pamatovat? Jakékoli? Vy jistě, můj pane. Nebo si vzpomínáte jenom na Rivvyho Dinariho, který položil život při ochraně arcivévody Armanda při útoku o svatebním dni? Ne na chudáka mistra meče Bludda, který nedokázal zachránit Ilesu.“ Sklopil hlavu. „Tehdy jsem propásl šanci. Zklamal jsem a byl jsem zavržen, ale Rivvy zahynul v posledním záblesku slávy jako skutečný hrdina. Vlastně je hvězdou všech historických záznamů. Četl jste je, můj pane Paule?“

„Byl jsem u toho. Nepotřebuji je číst.“

„Bojoval jsem spolu s vojáky Ekazů a Atreidů na Grummanu. Pomáhal jsem s posledním zúčtováním s vikomtem Moritanim – pamatuje si to někdo? Jak se arcivévoda Armand všechny ty roky držel při životě, sloužil jsem jako správce rodu Ekazů, jenže jsem očividně nedokázal nic! Pro vás jsem tu dohlížel na stavbu největšího architektonického díla lidské historie, ale navždycky bude známo jako pevnost *Muad'Diba.* V tom má Korba pravdu. Jsem jenom poznámka pod čarou."

V očích se mu zaleskly vzdorné slzy, ale v Paulovi nevzbudil ani stopu soucitu. „Chci velkolepý konec v historických knihách, ne jen se vytratit. Bez ohledu na to, co jsem udělal dřív, by se tohle mělo považovat za můj největší čin mistra meče." Bludd se rozhlédl, jako by očekával jásot.

„Vaše tajná policie si může oddechnout, můj pane. Neměl jsem k tomu žádné politické důvody, to vás ujišťuji. Veškerá vaše bezpečnost, vaše ochranná opatření, vaše zkoušky… stále se vyhlíží nepřítel, vymýšlejí se pohnutky a eliminují veškeré hrozby, které zahlédnete. Ale můj motiv? Chtěl jsem jenom pozornost, uznání a *respekt.*" Usmál se a snížil hlas. „Přes to všechno musím přiznat, že rád vidím, že jste zůstal naživu. A zřejmě nakonec nebudu vzpomínán jako hrdina. Jistě, je lepší být proslulý než neblaze proslulý, ale je lepší být neblaze proslulý, než úplně zapomenutý."

Vztek vybrousil Paulův hlas do nebezpečného ostří. „Proč si myslíš, že tvé jméno nenechám vymazat z historických záznamů – jako rod Tantorů, když rozpoutal holocaust na Saluse Secundus?"

Bludd si založil šlachovité paže na hrudi. „Protože máte příliš velkou úctu k historii, Paule Atreide, bez ohledu na to, co píše princezna Irulán." Přejel si po nahé hrudi, jako by si představoval záhyby na zmačkané košili, kterou už neměl. „Odsoudíte mě k smrti, samozřejmě. S tím nemohu nic dělat."

„Ano, jsi odsouzen k smrti," potvrdil Paul, jako by ho to napadlo až teď.

„Muad'Dibe, mně se nechce věřit, že jednal sám! Tak složité spiknutí?" ozval se Korba. „Tomu lidé nikdy neuvěří.

Pokud popravíte jenom tohoto muže, budou ho považovat za symbol, možná dokonce za obětního beránka. Pomyslí si, že jsme nedokázali odhalit pravé pachatele.“

Bludd se sarkasticky usmál. „Takže potrestáte náhodně vybrané lidi, protože jste tuze úzkoprsí, abyste uvěřili, že člověk s talentem a představivostí dokáže to, co jsem udělal? Jak příhodné.“

Paul byl příliš unaven a znechucen na to, aby se tou záležitostí dál zabýval. „Pokračuj ve vyšetřování. Korbo. Zjisti, jestli je pravda, co říká. Ale ať to netrvá dlouho. V Arrakénu je už tak dost zmatku a já to chci skončit.“

Bludd byl odveden v řetězech a vypadal zvláštně spokojený, dokonce se zdálo, jako by se mu ulevilo.

Jednotlivci mohou být čestní a nezištní. Ale v davu budou chtít vždycky něco víc – víc jídla, víc majetku, víc spravedlnosti a víc krve.

BENEGESSERITSKÁ ANALÝZA LIDSKÉHO CHOVÁNÍ,
archivy na Wallachu IX

Otevřené náměstí před pevností Muad'Diba bylo dost prostorné na to, aby pojalo obyvatelstvo celého malého města, ale nedokázalo zahrnout všechny, kteří se dožadovali účasti na popravě Whitmorea Bludda.

Zpoza svého vysokého balkonu – navrženého samotným Bluddem tak, aby imperátor mohl stát nad vším svým lidem a oslovovat zástupy – pozoroval Paul dav, pohybující se jako vlny písku nekonečných dun. Slyšel bručení a výkřiky lidí, cítil jejich doutnající vztek, připravený se rozhořet.

Znepokojovalo ho to, ale nemohl jim to představení upřít. Jeho Impérium bylo založeno na vášni a oddanosti. Tito lidé mu přísahali věrnost na vlastní život, v jeho jménu dobývali planety. Zrádce Bludd předstíral, že je udatný hrdina, a přitom se pokusil ublížit jejich milovanému Muad'Dibovi. Lid cítil zoufalou potřebu pomsty. Paul neměl jinou možnost než jim ji dopřát. Ani se svou jasnozřivostí si nedokázal představit tu spoušť, jaká by nastala, kdyby si trout! Bluddovi odpustit. *Kdyby si troufl!* Byl vládcem Impéria, a přesto nemohl svobodně přijímat vlastní rozhodnutí.

Stráže venku na náměstí vyklidily ústřední zónu, aby mohla být přivedena skupina odsouzených vězňů. Muži v

osobních štítech udržovali lidi zpátky pomocí palic, ale bylo to jako snažit se odklonit vítr v zuřící písečné bouři. V davovém šílenství se někteří pouštěli do sebe navzájem, přehnaně reagovali na neúmyslné strčení nebo šťouchnutí loktem.

Tam dole je to napjaté. Paul teď věděl, že je vystavil závislosti na násilí, stejně jako byli závislí na koření. Jak by mohl čekat, že jednoduše přijmou mír? Dav dole byl jako mikrokosmos celého Impéria.

Fedajkinské stráže přivedly z vězeňských pater pevnosti Bludda a deset dalších mužů. Vlekli se v těžkých řetězech.

Když je dav uviděl, zareagoval řevem, který se valil po náměstí jako hmatatelná vlna. Whitmore Bludd v čele zajatců se pokoušel kráčet bujarým krokem, i když byl těžce pomlácen, nohy měl pohmožděné a nateklé a byl tak rozbolavělý, že dokázal taktak jít. Muži za ním byli jeho údajní spiklenci, kteří měli sehrát jistou roli v hrůzném masakru.

Dva z těch deseti byli oni nešikovní assassini, kteří se také spikli a chtěli zabít Muad'Diba, ale nechali se přistihnout už v prvních fázích svého plánu. Těch dalších osm nabídl Korba jako obětní beránky, Paulovi bylo jasné, že důkazy proti nim byly zfalšovány a přiznání vynuceno. Paul smutně a bez překvapení zaznamenal, že všech těch osm mužů bylo známo jako Korbovi protivníci, kteří zpochybňovali jeho autoritu. Paul cítil, jak je mu z toho zle. *A tak to začíná…*

Na náměstí pod balkonem stálo kamenné řečnické pódium, které se stalo shromaždištěm kněží, vyvolávačů a řečníků, hlásajících slávu Muad'Diba. Teď se proměnilo na popraviště.

Přestože Bludd kulhal, udržel si jistý dojem důstojnosti a odvahy, ale tři z mužů za ním klopýtali nebo se vzpírali a museli být taženi. Protestovali, že jsou nevinní (nejspíš právem), gesty, výrazem, sklíčeným kvílením. Ale bouřlivý řev davu jejich slova přehlušil.

Jakmile byl marnivý mistr meče vyvlečen na řečnické pódium, spustil dav další ryk, který se začal brzy spojovat do

slov, skandovaného, výsměšného, záští naplněného chóru: „Bídný Bludd, bídný Bludd!“

Polovina odsouzených mužů padla na kolena a třásla se, ale mistr meče ne, ten stál s hrdě vztyčenou bradou. Ostatní sklopili hlavy hrůzou a strachem.

Blud se vzdorně napřímil v ramenou a hleděl na dav. Dlouhé lokny stříbrných a zlatých vlasů mu povlávaly v horkém vánku. Mistr meče vypadal, jako by to i teď považoval za součást představení, odhodlaný nedopustit, aby si ho historie zapamatovala jako blábolícího zbabělce. Směle se usmíval a vypínal hruď. Pokud se má stát neblaze proslulým, pak bude ve své hanbě skutečně působivý.

Paul nechal vzrůst emoce davu. Nakonec hladce prošel vlhkostními uzávěry a vynořil se na balkonu, stanul pod teplým žlutým slunečním světlem. Mnoho tváří v davu se k němu nadšeně obrátilo. Dlouhou chvíli neříkal nic – jen vstřebával pulzující vlny emocí a nechal diváky vstřebávat *sebe sama.* Výkřiky přešly v kakofonii a Paul zvedl ruce, aby dav utišil.

Mohl mluvit normálním hlasem, nepotřeboval ani reproduktory, rozmístěné po rozlehlém náměstí, ale zvolal: „Spravedlnost je má.“

Dokonce i Bludd se k němu obrátil. Zdálo se, jako by mu mistr meče chtěl zasalutovat, ale bránily mu spoutané ruce.

Paul se rozhodl, že nepronese dlouhou a nudnou řeč. Davy už o zločinu věděly vše a taky věděly, kdo byl shledán vinným. „Jsem Muad’Dib a dávám vám tento dar.“ Ukázal dolů k Bluddovi a dalším mužům. „Spravedlnost je vaše.“

Stráže odstranily Bluddovi i dalším vězňům pouta a nechaly řetězy těžce žuchnout na řečnické pódium. Věděly, co bude následovat, a rychle se ztratily v davu. Paul s přezíravým gestem ustoupil zpátky do stínu, mimo dohled, jako by si nad tou záležitostí myl ruce. Ale přesto se dál díval.

Dav chvilku váhal, nebyl si jistý, co má dělat, nechtělo se mu věřit tomu, co Muad’Dib právě řekl. Dva vězňové se pokusili utéci. Bludd stál na popravišti s rukama založenýma na prsou a čekal.

Dav se nahrnul kupředu jako ničivá vlna. Lidé vyli a prali se, aby se dostali blíž. Paul s nechutí přihlížel, jak trhají Bluddovi úd za údem, stejně jako deseti nešťastným obětním beránkům.

Chani vklouzla do stínu za ním, tvář měla potemnělou, oči veliké a tvrdé. Nosila v sobě fremenskou krvežíznivost, chtěla vidět bolest těch, kdo se pokusili ublížit jí a jejím milovaným. A přesto se jí při pohledu na takovou násilnost a fanatismus objevil ve tváři výraz odporu.

Paul věděl přesně, co způsobil. Už dlouho ho jasnozřivost nutila používat násilí jako nástroj k dosažení toho, co se muselo vykonat. A násilí bylo výkonný a silný nástroj. Ale teď se zdálo, že se ten kluzký nástroj obrátil a násilí samo používalo jako nástroj *jeho.* Nějaká temná část v něm si nebyla jistá, jestli dokáže ovládnout, co rozpoutal.

Nebo jestli to vůbec chce.

Pravá morálka a čest se nikdy nedají vložit do zákona, alespoň ne pro každou příležitost. Šlechtic musí být vždycky připraven vybrat správnou cestu a vyhnout se tak nástrahám záludných stezek a duševních slepých uliček.

KORUNNÍ PRINC RAPHAEL CORRINO

„Jsou to poměrně dobří bojovníci," připustil bašár Zum Garon, zatímco sledoval cvičenou skupinu gholů, kterou Tleilaxané představili v uzavřené aréně v Thalidei. „Pro mé sardaukary nebo Muad'Dibovy fedajkiny to nejsou žádní soupeři, ale vážně v nich pozoruji značné schopnosti. Možná, že by imperátoru Shaddamovi připadli vhodní pro jeho tajnou armádu."

„Achch, hmmm," řekl hrabě Fenring, který seděl vedle Margot na diváckých sedadlech bojové arény. „Ten vysoký vousatý pěkně odrazil útok." Dívali se, jak stovka uniformovaných vojáků provádí tréninkové souboje s rozličnými simulovanými zbraněmi, které na protivnících zanechávaly známky „zabití" a „zranění". Používali napodobené meče, omračovače, nože, šipky a projektily.

„A ten muž v červeném zrovna provedl slušný výpad na protivníka, ale jsou o půl kroku zpoždění," upozornila lady Margot.

Doktor Ereboam vědoucně přikývl. „Až dokončíme jejich zdokonalování, dokážou úspěšně čelit sardaukarům i fedajkinům, protože vyšli ze stejné suroviny. Jejich mozky si neuvědomují nic z předchozího života, ale těla si výcvik

pamatují. Naši sklízeči na bitevních polích sbírají buňky padlých válečníků, dokonce i nedotčená těla, dají-li se opravit. Tito gholové mají stejné svalové reflexy a vynikající potenciál jako nejoslavovanější bojovníci. Oni *jsou* nejoslavovanější bojovníci.“

„Hmmm, domníval bych se, že voják, který *nepřežije* bitvu, samozřejmě *není*, hmmm, nejlepší voják.“

Albínský výzkumník se zamračil. „Toto jsou nejlepší z nejlepších, mají nejen nejlepší schopnosti, ale navíc hrdinsky zemřeli. Tito znovuvzkříšení bojovníci se mohou stát velkolepou armádou imperátora Shaddama – armádou, o které Muad’Dib nic neví. Neobjeví se v žádném sčítání lidu, jejich jména už neexistují. Pokud je dokážeme propašovat na Salusu Secundus, bude to vypadat, že spadli přímo z nebe.“

Garon vážně přikývl. „Budu informovat imperátora o tom, co nabízíte. Coby gholové se nebojí smrti. Ano, dokážou být krutí, vážně.“

I když měl Fenring odpor k účasti v dalším ze Shaddamových plánů, odkázaných k neúspěchu, musel uznat, že tento je do jisté míry slibný. Měl však obavy, že padlý imperátor nikdy doopravdy nepochopí, jak zvláštní a tvrdý nepřítel je Muad’Dib se svými fanatickými vojsky, která nemají pud sebezáchovy.

Hrabě Fenring a lady Margot věděli, že jejich plány s Marií mohou uspět mnohem pravděpodobněji než Shaddamovy otravné pletichy, jak se vrátit k moci. Marie i ve svém mladém věku přelstila a přemohla nepříčetného Thalla. Tleilaxané byli po tom neštěstí dost zdrcení, ale Fenring jejich vadného kandidáta na Kwisatze Haderacha k úspěchu nepotřeboval.

Ano, schopnosti té dívenky se pěkně rozvíjely.

Fenring pozoroval, jak se uprostřed uzavřené arény objevilo falešné město, z úkrytu v podlaze se vynořila průčelí domů. Gholovští vojáci, rozdělení do dvou jednotek, označených červenými nebo modrými šerpami v pase, pak vyrazili do ulic a uliček toho napodobeného města a stříleli na sebe označovací šipky. Nikdo z nich nepromluvil ani slovo.

„Má Marie by tam dokázala porazit celou jednotku,“ uvažoval hrabě Fenring. „Budete se muset polepšit, doktore.“

Ereboam vydal pronikavý posměšný zvuk. „Proti tolika cvičeným protivníkům by neměla šanci!“

„Ale ano, jistěže by měla šanci,“ souhlasila lady Margot s manželem. „Ale tvrdit, že by dokázala zabít sto bojových gholů, to je možná trochu vychloubačné. Já jsem přesvědčena, že by jich zvládla zničit tucet.“

„Dobrá,“ opravil se Fenring. „Řekněme patnáct.“

Bašár Garon vypadal, že ho to hluboce zneklidnilo. „Ta malá holčička? Proti ostříleným válečníkům? Nemůže jí být víc než sedm let.“

„Ach-hmmm, je jí šest,“ řekl Fenring. „A nejde tady o věk, jen o úroveň schopností.“ Snížil hlas a dodal mu nebezpečný podtón. „Možná bych měl poslat na Shaddamův dvůr *ji*. Můj drahý imperátor by zjistil, že Marii je mnohem těžší zabít než mého milovaného bratrance Dalaka.“

Nijak Wensiciina manžela nemiloval, dokonce ho ani pořádně neznal, ten blázen byl ale jednou členem Fenringovy rodiny. Když mu Garon podal zprávu o „nešťastném incidentu“ s Dalakovou smrtí – nejprve odvyprávěl Shaddamovu lež a pak přiznal ostudnou pravdu – hraběte to nesmírně rozzlobilo. Nemohl tu urážku ignorovat, ani vůči údajnému příteli z dětství. Pokud šlo o bašára, ten byl pohoršen mnoha Shaddamovými posledními skutky a Dalakova smrt byla jen jedním z nich.

Další důvod, proč nepomáhat Shaddamovi, další důvod, proč pohrdat neobratností toho muže. Fenring měl sto chutí rozšířit své spiknutí a vyhladit Corriny stejně jako Muad’Diba. Vybít je do posledního muže, ženy a dítěte. Vypálit jejich planety. Vymazat je z mapy vesmíru.

Možná později. S Marií na trůně se to dá zvládnout. *Všechno má svůj čas.* Pravý nepřítel je Muad’Dib. Shaddam je jen… vedlejší záležitost.

„Co kdybychom nechali to dítě, aby předvedlo své schopnosti proti gholovským vojákům doktora Ereboama?“ popíchl Fenring schválně albínského výzkumníka. Zrovna teď

potřeboval nějak ventilovat svůj vztek. Marie čekala opodál, sama v herně. Od té doby, kdy zabila Thalla, už neměla kamarády.

„Vážně si přejete postavit svou dceru vůči tuctu cvičených gholovských vojáků?“ zeptal se nevěřícně Garon.

„Patnácti,“ opravil ho Fenring. Věděl, že na soukromých tréninců už dokázala, že je víc než schopna zvládnout takovou výzvu. „Hmmm, ano, tak to bude spravedlivé.“

* * *

Marii plály nebezpečně oči, když ji vedli do malé kryté bojové arény. Řekli jí, že je čas na hru. Fenring pocítil nával adrenalinu, když se na ni usmál. Naprosto své sladké holčičce důvěřoval.

Lady Margot vypadala stejně dychtivě. „Teď uvidíme, co dokáže benegesseritské dítě, když se okoření radami mého manžela a dochutí tleilaxanskými technikami. Má mnohem širší záběr schopností než kterýkoli assassin před ní.“

Patnáct uniformovaných gholovských bojovníků, vybraných Ereboamem, už bylo posláno do bitevní místnosti a na žádost Fenringů vybaveno skutečnými zbraněmi. Hrabě poplácal Marii po světlovlasé hlavě a podal jí dýku. „To je všechno, co bys měla potřebovat, hmmm?“ Sklonil se a políbil ji na čelo.

„Víc nepotřebuju.“

Margot políbila dcerku na tvář a pak ji poslala do uzavřené arény. Svalnatí dospělí vojáci stanuli před Marií a rozpačitě a zmateně si dívku měřili. Dveře se zavřely a zanechaly diváky venku.

„A teď,“ řekla Margot a nasadila nesmiřitelný, velitelský Hlas, „zhasněte všechna světla. Bude bojovat v naprosté tmě.“

„Hmmm, ano,“ souhlasil Fenring a oči mu zářily. „Tak to bude větší výzva.“

* * *

Hrabě pozoroval, jak je bašár Garon vyplašený, když slyšel nával rozruchu na bitevním podlaží – šipky létaly a zbraně řinčely, ozývaly se překvapené a bolestné výkřiky gholovských bojovníků. Někteří ječeli, když umírali. Pořád byla absolutní tma.

Usmál se pro sebe a stiskl lady Margot ruku na klíně. Cítil, jak se jí zrychlil pulz. „Jen trochu řízeného násilí," řekl Fenring veliteli sardaukarů, jako by chtěl zmírnit Garonovu starost.

„Ale je jich tolik a ona je tak malá," namítl bašár.

Muži dál křičeli a pak najednou všechno tajemně ztichlo. O třicet vteřin později se světla zase rozsvítila.

Na podlaze stála Marie a hleděla nahoru k divácké zóně. U nohou jí ležela nehybná těla – nejlepší bojovníci, jaké mohli Tleilaxané nabídnout. Někdy během boje odhodila dýku; ruce, nohy a tvář měla rudé krví. Hraběte Fenringa pořád dojímalo, jak vypadá malá a nevinná. Nemohl být pyšnější.

„Úžasné," hlesl Garon.

„Plýtvání našimi nejlepšími gholy," dodal doktor Ereboam hořce.

„Možná byste měli začít znova s lepším genetickým materiálem," prohlásila lady Margot s náznakem sarkasmu.

Fenring pozoroval, jak se ostatní tleilaxanští Páni mezi sebou domlouvají svým prostým tajným jazykem. Bylo mu jedno, co říkají. Jejich gesta prozrazovala dost.

Marie si počínala s vražednou přesností, sloučila dohromady veškerou výuku, které se jí dostalo. Fenring vzrušeně a s obavami zauvažoval, jestli by dívenka dokázala porazit i jeho samotného. Obrátil se na manželku a viděl, že se jí v očích lesknou nevylité slzy. Radostné slzy, pomyslel si.

Prohlásil stručně: „Je připravená."

Zapsaný „fakt“ se přirozeně považuje za pravdivější než ústní zvěst nebo klepy. Hmotné dokumenty však nemají větší nárok na přesnost než historka očitého svědka.

GILBERTUS ALBANS,
Mentatovy promluvy o historii

Impérium se potácelo po násilném úderu v Božské audienční síni a vzteklá touha po odplatě se projevila v množících se vražedných nájezdech na nové planety. Džihádisté požadovali mstu Muad'Dibovým jménem a zaplatilo za to mnoho nevinného obyvatelstva.

Horší bylo, že Irulán pozorovala, jak Paul přivírá oči nad nespravedlivým krveprolitím.

Nikdo významný smrt její sestry ani nezaznamenal. Rugi byla prostě jméno na seznamu obětí a jen pár lidí postřehlo, že šlo o nejmladší dceru padišáha imperátora, muže kdysi označovaného za „vládce milionu planet“. Reflektor historie se soustředil jen na Muad'Diba a na neustále rostoucí násilí kolem něj. Rod Corrinů se stal pouhou poznámkou pod čarou v historii… přesně tou, jakou nechtěl být mistr meče Bludd.

Ale Irulán nedokázala zahnat vzpomínku na to, jak držela sestřino tělo v náruči, a dovolila si pocítit záblesk nenávisti k Paulovi, protože se nestaral o její smutek. Dokonce si ho ani *nevšiml.*

Paul, zaměstnaný novými tvrdými zákroky a zvýšenou ostrahou po tom ohrožení, nebral na vědomí *její* svět bolesti. Jak otrlý člověk se z něj stal! Jak brutální, zatvrzelý a

neústupný. U uctívaného božského vůdce galaxie to možná byly cenné rysy… ale ne u lidské bytosti. Nemohla si pomoci, cítila hořkost.

Otec údajně smutně naříkal, když se tu zprávu dozvěděl. Svými krokodýlími slzami ošidil jen málo lidí, ale rozhodně si získal jistou lítost. Chudák Shaddam svědomitě vyslal svou nejmladší a „nejmilovanější“ dceru na oslavu Velké kapitulace a Muad’Dib dopustil, aby ji zabili! Otec byl rozhodně dost mazaný na to, aby tu tragédii využil a získal sílu, snad jako páku pro další pokus o převzetí moci.

Corrinská princezna měla podezření, že už vyslal emisary, aby vyhledali hraběte Thorvalda, odvolali se na rodinné styky a oslovili bratra Shaddamovy „drahé, leč bohužel ztracené“ páté ženy Firenzy. Irulán měla za to, že by mohl dokonce uspět, alespoň načas.

Irulán znovu ovládla své city, využila benegesseritský výcvik a díky němu našla odhodlání, které jí umožnilo vyvážit její vzájemně neslučitelné role. Nebyl jí povolen přímý vliv ve vládě. Nebyla skutečná žena. Nebyla Paulova milenka.

Ale pořád byla jeho manželka a dcera imperátora.

Paul znal její cenu, počínaje uměním psát až po znalost politiky. Se zápisky o jeho utrpení z mládí během Války assassinů už byla skoro u konce a podobně jako Šeherezáda se udělá nepostradatelnou i nadále. Paulovi stoupenci hltali každý letmý pohled do jeho života, jeho filozofie, jeho vizí o Duně a o všech osídlených planetách. Jeho matka byla koneckonců Benegesseriťanka. Moc dobře si uvědomoval hodnotu budování mýtů.

Irulániny komnaty s připojenými kancelářemi, soláriem a uzavřenou zahradou se suchým klimatem byly zvlášť navrženy tak, aby prospívaly jejímu psaní. Měla tam spoustu světla, místa k meditaci, nenarušovanému soustředění, sekretářky, když je potřebovala. Na Muad’Dibův rozkaz jí byly vydávány historické dokumenty. Přátelé rodu Atreidů, očití svědkové událostí, dokonce i bývalí protivníci byli intenzivně přesvědčováni, aby poskytli princezně rozhovory, jaké si přála.

Irulán si slibovala, že jednoho dne vypoví i svůj příběh o výchově v imperiální domácnosti a najde způsob, jak zdůrazní smrt ubohé Rugi. S každým ubíhajícím dnem se další rukopis blížil dokončení…

Tři fedajkinské stráže vkráčely do uzavřené zahrady, kde seděla u malého stolku, obklopená šigafilovými cívkami a čtečkou, fólisky a čistým melanžovým papírem, na který si dělala poznámky. Vzhlédla a s překvapením viděla, že se k ní blíží Paul.

Kromě těch mlčenlivých stráží neměli žádné publikum, proto necítila potřebu být přehnaně formální. „Manželi, je to dost nečekaná událost, když se rozhodneš navštívit mě v mém soukromém křídle."

„Málo jsem se věnoval tvému psaní," řekl hlasem plochým jako čepel sardaukarské dýky. „Odehrávají se velké nepokoje a já už chci, abys vydala další kapitolu mé historie. Nicméně musím být opatrný na to, co vydáváš. Tentokrát si to přečtu bedlivěji."

„Abys to zcenzuroval?" Předstírala rozhořčení, ale stejně nikdy nečekala, že dílo dokončí bez zásahů.

„Abych si to přečetl. Víš sama moc dobře, co bys měla a co neměla říkat. Natolik ti věřím."

Paul stál před ní a čekal, stále jaksi napjatý, zatímco Irulán dál seděla u stolku, obklopená potřebami pro svůj projekt. Ti tři strážní jistě neradi viděli, že se nevrhla na zem a nepokořila se před ním. Usmála se tomu. „Myslím, že bys mě měl jmenovat svou oficiální ministryní propagandy."

„Tu roli už plníš – a plníš ji dobře." Přimhouřil oči. „I když si nejsem docela jistý, proč to děláš. Jsi *ghanima,* cena, kterou jsem vyhrál v bitvě. Nemůžeš mě ctít jako manžela a nemyslím si, že toužíš po moci kvůli ní samotné. Co tě k tomu vede doopravdy?"

„Jsem písařka historie, můj manželi."

„Žádný historik není bez programu. Proto nelze nikdy zaznamenat ryzí pravdu. Přeješ si, abych věřil, že jsi mi oddaná – na úkor své rodiny a Sesterstva – že jsi z celého srdce přijala tu roli? Nemáš žádný skrytý záměr, žádný plán?"

Irulán shlédla na své poznámky a dopřála si chvilku, aby si utřídila myšlenky. „Zeptej se na to sám sebe, Paule Atreide. Mysli jako mentat. Proč bych zůstávala tajně věrná rodu Corrinů, otci? Neuspěl. Proč bych plnila tajné instrukce Bene Gesseritu? Ani on neuspěl. Kde mohu získat nejvíc? *Jako tvá oddaná manželka.* Podívej se na mě, zeptej se a rozhodni se sám, kam bych měla investovat své úsilí.“ Dívala se na něj, jak sleduje tu logiku.

Naklonil se nad stůl, sebral několik stránek z hromádky papírů, na které psala, a přelétl je pohledem, oči mu těkaly rychlostí statické elektřiny. Pak vzal celý rukopis.

„Zanedlouho odjedu. Po nedávných hrozných událostech cítím potřebu… vydat se na meditaci do ústraní. Mezitím si to přečte Korba.“

Irulán mu věnovala nucený úsměv. „Korba vidí, co chce vidět.“

Paul podal rukopis jednomu ze strážných, který ho uchopil, jako by stránky obsahovaly buď písmo svaté, nebo usvědčující důkaz. „Ano, je předvídatelný. Ale díky tomu užitečný.“

A já taky, pomyslela si Irulán.

ČÁST VI

MLADÝ PAUL ATREIDES

* * *

10 187 LET PO GILDĚ

V džunglích Caladanu se Paul Atreides poučil o tom, jak je důležitá dravost, stíhat nepřátele, nechat se jimi stíhat sám. Z naší současné perspektivy je na to třeba nahlížet jako na jeden z faktorů, které z něj udělaly nejagresivnějšího imperátora v dlouhé historii Impéria. Smířil se s nutností stíhat své nepřátele a zabíjet je beze špetky slitování nebo lítosti.

Při své první zkušenosti se skutečnou válkou, když se přidal k otci na bitevních polích Grummanu, viděl Paul, jak může násilí lidi nakazit svou iracionalitou, jak může nenávist potlačit rozum. A dospěl k pochopení, že ten nejnebezpečnější nepřítel není člověk s největším množstvím zbraní, ale člověk, který má nejmíň co ztratit.

PRINCEZNA IRULÁN,
Dětská minulost Muad'Diba

Nabroušené ostří nedělá automaticky z meče dobrou zbraň. To dokáže jen ten, kdo ho třímá.

KRÉDO MISTRŮ MEČE

Když se s Duncanem připojili k atreidským jednotkám na Ekazu, než spojené síly opustily Grumman, oblékl Paul hrdě novou atreidskou uniformu. Po přežití v divočině na Caladanu si mladý muž dal práci, aby se otci náležitě uvedl, nevypadal jako fintidlo nebo kadet, který nikdy necítil za nehty špínu. Paul si všiml, že nikdo z veteránů jako například Duncan nebo Gurney nikdy nepůsobí *tuze* uhlazeně. Vypadali ostříleně a profesionálně a zbraně měli opotřebované používáním a častým čištěním. Nebyly nápadné, ale dokonale praktické. Byly to *zbraně*, ne ozdoby.

Spolu s Duncanem se vydali na přistávací plochu před palácem na Ekazu, kde se atreidské a ekazské armády připravovaly na hlavní útok proti Hundrovi Moritanimu. Tato spojená bojová síla by měla bohatě stačit k rozdrcení grummanského vůdce a pomstění těch, kteří zahynuli kvůli vikomtovým brutálním plánům.

Paul a Duncan našli vévodu Leta stát ve stínu atreidské soukromé fregaty. Mladý muž se nemohl dočkat, až mu vypoví, co zažil. Uvažoval, jestli vévoda uroní slzu nad zprávou o matčině smrti…

Od základny nakládací rampy přehlížel Leto své jednotky. Paul si okamžitě všiml, že otci přibyly kruhy pod očima. Jizvy v šlechticově srdci po smrti Victora a Kailey a

po tragédii přítele Rhombura se nikdy nezahojily. Vražda Ilesy otevřela čerstvé rány, a jak tak Paul otce studoval, pozoroval na něm nový utrápený výraz. Vévoda Leto prodělal tady na Ekazu vlastní martyrium.

Objal Paula, ale vypadalo to, že váhá projevit úlevu a radost. Usmál se na mistra meče. „Duncane, udržel jsi mého syna v bezpečí."

„Jak jste nařídil, můj pane."

Za pokračujícího hluku kolem, mezi vojáky, kontrolujícími zbraně a pospíchajícími kolem fregat za svými veliteli, vypověděli Paul a Duncan svůj příběh. Leto jim na oplátku vyprávěl, jak vlastní rukou zabil Prada Vidala. Zdálo se, že na to není nijak pyšný. „O tohle jde ve Válce assassinů, Paule. Smrti čelí jen příslušní bojovníci, nevinní lidé ne."

Přišel k nim Armand Ekaz, doprovázený dvěma zástupci Gildy v šedých šatech, mužem a ženou, přestože oba dva vypadali pozoruhodně bezpohlavně. „Leto, musíme vyřídit formality." Arcivévoda měl prázdný rukáv přišpendlený k boku jako odznak cti. Už se zotavil natolik, že dokázal plnit své povinnosti, aniž ho ten handicap brzdil. „Formuláře a povolení."

„Ano, ctíme všechny zákony," posteskl si Leto hořce. „Předepsané civilizační jemnůstky."

Delegáti Gildy zírali zpod svěšených víček, a když promluvili, znělo to úplně bez citu, jako by z nich zbyly jen slupky těl. „Formulářům musí být učiněno zadost," prohlásila delegátka bez důrazu.

„A my jsme to udělali," odpověděl Leto jaksi stroze. Paul věděl, že se nemůže dočkat, až vypraví fregaty do maxitrajleru a zamíří na Grumman. Vzhlédl ke Gurneymu Halleckovi, který se na úředníky mračil ze vstupního průlezu. Když Paul zachytil přítelův pohled, v kulaté tváři se objevil úsměv.

„Všechny nezbytné dokumenty byly vyplněny landsraadem a kopie poslány do sídla Kosmické gildy na Uzlu," oznámil arcivévoda Armand. „Toto je náležitá, zákonem schválená vojenská akce."

Leto dodal: „Thufir Hawat přednesl náš případ imperátorovi a vyslankyně Ekazu také. Shaddam IV. veřejně zavrhl vikomta Moritaniho, čímž bezvýhradně přijal naši stížnost.“

Ozval se Gurney: „, Jakmile bůh rozehraje svou hru, je nejlepší držet se z cesty.“ Paul ten citát nikdy dřív neslyšel a napadlo ho, jestli si ho Gurney náhodou nevymyslel. „A teď, z milosti boží a pod záštitou krevní msty, zamýšlíme tvrdě udeřit na Grumman.“ Gurneyho slova v sobě nesla nevyslovenou výzvu, jako by provokoval delegáty Gildy, aby se je pokusili zastavit.

Zvláštně identičtí zástupci se jednoduše uklonili a couvli o krok. „Vyřízeno. Můžete tu bitvu s rodem Moritaniů spustit, ale sám imperátor si vyhrazuje právo zasáhnout, rozhodne-li se.“

„Zasáhnout?“ zeptal se Leto. „Nebo se *vměšovat*?“

Ani jeden z delegátů mu neodpověděl. „Máte povolení naložit své vojenské síly na palubu maxitrajleru.“ Rychle odkráčeli.

Arcivévoda Armand vyštěkl povely svým jednotkám, aby spořádaně nalodily fregaty. Gurney pobíhal kolem, udržoval pořádek operace, hlučel ještě hlasitěji než zahřívající se motory letounů.

Duncan však zůstal po boku vévody, tvářil se sklíčeně, snad i zahanbeně. Rozbalil balíček, který měl pod paží, a vytáhl odřený jílec a skvrnitou poškozenou čepel meče starého vévody. „Můj pane, to byla zbraň vašeho otce. Řekl jste mi, abych ji nosil se ctí a používal ji na obranu rodu Atreidů. Udělal jsem to, ale obávám se, že –“ Víc říct nedokázal.

Paul vysvětlil: „Duncan mě s ní zachránil, a to nejednou.“

Leto se podíval na pověstný meč, který užíval Paulus Atreides při svých oblíbených představeních na Caladanu a v legendárních bitvách během vzpoury Ekazů po boku Rhomburova otce. Duncan nosil tu nádhernou čepel roky, bojoval s ní a nasazoval ji proti Paulovi v tréninku.

Vévoda Leto se zasmál, což proti Duncanově zasmušilému chování zapůsobilo jako kontrast. „Tato zbraň víc než posloužila svému účelu, Duncane. Až se dostaneme zpět na hrad Caladan, bude uložena se ctí. Prozatím potřebuji tvou paži a ostrou čepel v ní. Jsi mistr meče z Ginázu ve službě rodu Atreidů. Je nejvyšší čas, abys dostal vlastní meč.“

Duncan se podíval na Paula, nejistě se usmál a pak pohlédl zpátky na Leta. „Zbrusu nový meč před bitvou na Grummanu. Ano, můj pane, to bude dobrý křest.“

* * *

Podivně zamlklý mistr meče Bludd pečlivě propátrával arzenál a muzejní křídlo arcivévodova paláce, až našel meč, který považoval za vhodný pro Duncana Idaha. Ten tvrdil, že to musí být mistrovský kousek kovářské dovednosti, který ještě nebyl nasazen v bitvě.

Vyparáděný muž slavnostně přinesl lesknoucí se zbraň. Předstoupil s ní, sevřel ji a rychle a zkušeně s ní máchl na obě strany. „Vhodný kousek,“ prohlásil Bludd. „Prověřil jsem ho sám.“ Zdálo se, že má v očích slzy, když ho podával vévodovi, a ten se pak obrátil k Duncanovi.

„Až se vítězně vrátíme na Caladan, naši nejlepší kováři dodají na jílec znak jestřába. Tento meč je však tvůj, Duncane. Používej ho dobře a na obranu rodu Atreidů.“

Duncan se uklonil a přijal meč. „Do té doby bude jako znak stačit můj pot, pane. Budu ho používat se ctí.“

Letův hlas nabral přísný tón. „A pořád máš za úkol chránit život mého syna. Vyrážíme do velké bitvy a já tě nemohu nechat jít do boje s nějakým podřadným mečem.“

Paul pozoroval, jak všude kolem odlétají z přístavu vojenská plavidla – fregaty, nákladní plavidla, bojové stroje, míří na oběžnou dráhu k maxitrajleru. Gurney Halleck, který se objevil, aby sledoval ten krátký obřad, pokývl, když viděl nový meč.

„Myslím, že Gurney by měl někdy napsat baladu o Duncanu Idahovi,“ navrhl Paul.

„Duncan se nejdřív musí nějak vyznamenat, ty štěně. Nemůžu psát písně o každém průměrném vojáčkovi,“ uchechtl se Gurney.

„Duncan není průměrný a nikdy nebude,“ odvětil Leto.

Ti, kdo usilují o slávu a chválu, si je zaslouží nejméně.

RHEINVAR SKVĚLÝ, POTULNÝ PĚVEC
(údajný Tvarový tanečník)

I když baron nesnášel, že ho má vikomt Moritani v hrsti – otevřené vydírání! – snažil se objevit řešení, které by přesto rodu Harkonnenů prospělo. Jak Hundro Moritani dostatečně předvedl, byl vrtošivý, divoký, nepředvídatelný a nedůvěryhodný – všechno to baron dobře věděl, ale teď se to obracelo proti němu. Nechtělo se mu vyplýtvat divizi vlastních vojáků v tom neuváženém střetu na Grummanu, v beznadějné bitvě, která ani nemůže dopadnout dobře. Vojáci byli samozřejmě nahraditelní, ale levní nebyli.

Vikomtova strategie byla pošetilá, těžkopádná a troufalá a baron Harkonnen tomu muži s potěšením poskytl tolik provazu, kolik si přál, dokud se na něm věšel *sám.* Teď však Moritani nutil *barona*, aby se zapojil do toho bláznovství a poslal svého dědice přímo do spárů konfliktu.

Glossu Rabban byl nejstarší syn baronova měkkosrdcatého bratra Abulurda. Protože byl starší než Feyd a protože ti dva byli jediní přímí dědicové rodu Harkonnenů, neměl baron jinou možnost než jmenovat jednoho z nich svým následníkem. Rabban plně očekával, že se na-baronem stane on, ale Feyd se zdál být mnohem schopnější a inteligentnější, víc hoden odpovědnosti, kterou si ta role vyžadovala.

Oba bratři byli soupeři, možná i na smrt, a Rabban by rozhodně dokázal Feyda zabít, aby si titul zajistil. Baron ho varoval, aby nepodnikal tak neuváženou akci, ale Rabban býval hluchý k varováním i ke zdravému rozumu.

Ultimátum vikomta Moritaniho by se mohlo postarat o šikovné řešení toho problému. Koneckonců, rod Harkonnenů neměl na výběr.

Baron to odkládal, jak jen to šlo, pak si zavolal Rabbana do svých soukromých komnat. Sundal si suspenzorový pás a složil se do zpevněného čalouněného křesla. Rabban vkráčel do pokoje a vypadal, jako by čekal, že bude pokárán za nějakou další špatnost.

„Mám pro tebe dobré zprávy, můj drahý synovce." Baron s úsměvem zvedl karafu s kiranskou brandy a nalil sklenku sobě i statnému mladíkovi. „Tumáš, připijeme si. No tak, není to otrávené."

Rabban se tvářil popleteně a podezíravě. Nicméně si usrkl brandy a pak se napil víc.

„Udělám z tebe velitele celé divize harkonnenských jednotek. Pojedeš na Grumman a tam pomůžeš bojovat po boku našeho spojence vikomta Moritaniho."

Rabban se zašklebil jako blázen. „Celá divize na bojišti Grummanu, strýčku? Proti Atreidům?"

„Ano, budeš bojovat s Atreidy." Baron si to pomyšlení vychutnával skoro stejně jako chuť brandy. „Zapojení rodu Harkonnenů musí zůstat v naprosté tajnosti, jinak by nás čekaly vážné následky. Viděl jsem imperátora během toho slyšení o zavržení v síni landsraadu. Nepotěšilo by ho, kdyby zjistil, že tajně pomáháme rodu Moritaniů. Oblékneš si uniformu Grummanu stejně jako tví vojáci."

„Nezklamu tě, strýčku."

Baron se snažil udržet nečitelný výraz. *Stejně od tebe nic nečekám, takže mě zklamat nemůžeš.*

Napil se brandy a usmál se. Pro jistotu jmenoval podřízené důstojníky, aby na synovce dohlíželi a postarali se, že neudělá žádnou velkou chybu. Rabban, který už vyprázdnil sklenici, vypadal zklamaně, když mu ji baron nedoplnil.

„A teď jdi. Jednotky už mají své rozkazy. Musíš vyrazit okamžitě, aby ses dostal na Grumman dřív, než dorazí naši nepřátelé. Pokud se tam dostaneš pozdě, nezbude nikdo, s kým bys mohl bojovat.“

* * *

Bestie Rabban zvedl bradu, zhluboka se nadechl hořce vonícího vzduchu na suchých kopcích u Ritky a s pýchou pozoroval, jak harkonnenští vojáci pochodují ve formaci k okraji vyschlého mořského dna. Všechny jednotky měly oblečeny žluté uniformy rodu Moritaniů s vycpanými rameny a kovovými nárameníky. Rabban se na ně díval a pomyslel si, že jeho maskovaná divize postupuje precizně, zatímco grummanské protějšky připomínají spíš neukázněnou bandu barbarů. Ale aspoň byli svalnatí, zakalení svým odporným životem a odhodlaní bojovat.

Jakmile dorazí nepřátelé, určí počáteční průběh bitvy místní terén. Město Ritka, usazené v ohbí rozeklaných kopců na úpatí skal, bylo chráněno zezadu a ze stran. Štíty kolem pevnosti ji ubrání před bombardováním ze vzduchu a palbou, ale pěchota dokáže štíty zdolat. Před Ritkou se táhlo vyschlé vodní dno, kudy před staletími připlouvaly lodě do přístavu. Teď to byl volný prostor, jediná cesta, jakou se mohla nepřátelská vojska hromadně přiblížit. Atreidské a ekazské válečné fregaty mohly přistát na vzdálené straně skalnaté pánve, mimo dosah střel z Ritky. Odtamtud se armády vynoří a provedou frontální útok.

Vůdce Grummanu s rozcuchanými vlasy a až příliš rozzářenýma očima seděl rozkročmo na obřím černém hřebci, vystrojeném v ostnatém brnění. Na dalším koni vedle jel jeho zrzavý mistr meče Resser. Moritani spokojeně zabručel, když se shromážděné harkonnenské jednotky spojily s řadami jeho vlastních vojáků. „Baron Harkonnen splnil závazky našeho spojenectví. Nepřátelé přijdou brzy a na tento střet se bude vzpomínat po staletí.“ Toužebně se zahleděl na volnou pláň, jako by si už představoval nadcházející velkolepou bitvu.

„Nepochybně dorazí i imperátor, aby zasáhl. Shaddam nedokáže odolat příležitosti dokázat vlastní mužnost.“

„Já tu svoji dokazovat nemusím,“ ušklíbl se Rabban.

„Chvástat se svou odvahou a předvést ji, to jsou dvě různé věci,“ napomenul ho Resser chladně. „Spoléháme na vás, že povedete své harkonnenské jednotky a zadržíte invazi, jak dlouho dokážete. Očekáváme, že budeme čelit obrovské přesile.“

„Já je nejenže zadržím, hodlám je úplně porazit,“ nadouval se Rabban.

„Můžete to zkusit,“ odtušil suše vikomt. Natáhl ruku a jeden voják mu podal mohutnou přilbici s chocholem z černého peří. Vůdce Moritaniů ji nasadil Rabbanovi na hlavu a nechal svého oře o krok couvnout. „Teď jste můj nejvyšší vojenský vůdce.“

Přilba byla těžká a Rabban věděl, že musí vypadat skvěle.

„Brome, pojď sem!“ houkl Moritani. Předstoupil vousatý širokoramenný válečník, vysoký skoro jako vikomtův impozantní kůň. „Brom je váš zástupce, Rabbane. On a jeho jednotky budou plnit vaše rozkazy v bitvě. Jste za ně zodpovědný. Jste srdce, které rozhání rudou krev do žil.“

Grummanský důstojník se nad volbou Rabbana za velitele tvářil ustaraně a rozčileně, ale když se do něj vikomt zabodl pohledem, s nečitelným výrazem ustoupil.

„Mám velké plány, Rabbane, a vy jste jejich klíčovou součástí. Dávám vám koně a velení,“ řekl Moritani. „Můj mistr meče zůstane se mnou v pevnosti, chráněné štíty. Vy budete mít tu čest být vpředu, ale musíte velet podle mých rozkazů.“

„Jen když, budu v ohnisku boje proti Atreidům.“ Rabban se nemohl dočkat, až se objeví nepřátelská vojska.

Jaký má smysl být imperátorem celého Poznaného vesmíru, když lidé neudělají, co řeknu, jakmile to řeknu? To mě velice trápí, Hasimire.

PADIŠÁH IMPERÁTOR SHADDAM IV.,
dopis hraběti Hasimiru Fenringovi

„Tohle už se táhne trochu moc dlouho," prohlásil Shaddam při pohledu na poslední zprávy. „Byl jsem štědrý, velkorysý a smířlivý. Je mi jedno, jaké úplatky zaplatil vikomt Moritani Lvímu trůnu – nenechám se dál urážet."

Hasimir Fenring, který na druhé straně rozlehlé soukromé terasy pozoroval nesmírnou rozlohu hlavního města Kaitanu, sklopil hlavu. „Hmmm, sire, uvažoval jsem, kdy vaše trpělivost dosáhne hranic. A co, hmmm, s tím uděláte? Jak navrhujete odpovědět na ten křiklavý vzdor Grummaňanů?"

Shaddam odvelel své konkubíny a strávil mnoho hodin v soukromých komnatách. Poslední dobou začal ztrácet zájem i o novomanželku Firenzu, což bylo jistě špatné znamení, rozhodně pro ni. Místo toho imperátor raději hleděl ze svého balkonu na metropoli. Město samo bylo jenom nejmenší částečkou všech světů a lidí, kterým vládl, ten působivý pohled mu však pomáhal připomínat si vlastní význam. Imperátorovi prospívalo podepřít si vlastní sebejistotu, když se chystal podniknout drastickou, ale nezbytnou akci.

„Impérium funguje v rámci bezpečné sítě pravidel a zákonů. Každý, kdo se pokusí porušit vlákna té bezpečnostní

sítě, nás všechny ohrožuje.“ Shaddam se pro sebe usmál. Líbilo se mu to. Ta slova byla spontánní, ale výmluvná; jednou je bude muset jednou použít v nějakém provolání. „Před lety jsme nasadili sardaukary na Grumman, aby toho šíleného Moritaniho udržovali na uzdě, ale jakmile jednotky odešly, vrátil se ke svým starým vylomeninám. Vikomt se očividně nebojí mého vojska tak, jak by měl.“

„Ještě závažnější je, sire, že se nebojí *vás*, jak by měl.“

Shaddam se prudce obrátil k příteli. Fenringovo zhodnocení dokonale sedělo. Zamračil se. „Pak s ním musíme něco udělat, Hasimire. Vezmu tolik sardaukarů, kolik dokážu naložit na palubu svých fregat, a osobně se odeberu na Grumman. Tentokrát s sebou vezmu svůj tábor a své spojence a zabereme vikomtovu planetu. Připravím ho o jeho tituly a najdu někoho jiného, kdo převezme léno rodu Moritaniů.“

Fenring našpulil rty a poklepal prsty na naleštěné zlaté sloupkové zábradlí. „Hmmm, to může být problém, najít někoho, kdo by Grumman vůbec *chtěl*. Ta planeta je celá vyčerpaná. Dokonce i Moritaniové se jí svého času snažili zbavit.“

„Pak ji přidělíme někomu, koho *nemáme* rádi! Každopádně, chci odtamtud rod Moritaniů dostat – a hodlám to udělat osobně. Musím ukázat landsraadu, že imperátorovi neujde ani myš, intrikující proti jeho dobrému jménu.“

Fenring nevypadal tak spokojen ani nadšen, jak si Shaddam myslel. Zvuky a vůně nočního města se kolem nich nesly vzduchem v pronikavé a opojné směsici. „Zvážil jste, hmmm, sire, že to může být přesně to, co vikomt chce? Lákal vás, tlačil vás, jako by se těšil, že tam dorazíte osobně, místo abyste nechal někoho jiného, ať si za vás ušpiní ruce.“

Shaddam si odfrkl. „Na něco tak důležitého nebudu svěřovat odpovědnost jinému – ani tobě, můj spolehlivý příteli. Jakmile tam přistaneme se vší vahou mého Impéria, vikomt Moritani se přede mnou pokoří a bude žebrat o odpuštění.“

Fenringa najednou začaly zajímat oslnivé holografické plameny, které vyšlehly jako iluzorní pochodeň z jedné věže.

Shaddam tedy neviděl, jak se tváří, když řekl: „Achch, možná očekáváte trochu moc.“

„To není možné. Jsem imperátor.“

Navzdory váhavé reakci hraběte Shaddamovi připadalo, že se rozhodl dobře. Toto nebude jenom vojenské tažení, ale hrůzu budící událost, opravdové představení se vší pompou a nádherou, jaké dokáže rod Corrinů zajistit. Tohle udělí vikomtovi Hundru Moritanimu – a všem rodům landsraadu – cennou lekci v poslušnosti.

Stejně jako byl Leto Atreides formován svým otcem, stalo se tak i s mladým Paulem. Silný smysl pro čest a spravedlnost se předával z generace na generaci. Proto bylo to, co se nakonec Paulovi přihodilo, ještě větší tragédie. Měl vědět, že to není dobré.

BRONSO Z IKSU,
Pravdivá historie Muad'Diba

Vedení vojenských sil proti rodu Moritaniů připomnělo vévodu Letovi slova, která řekl jeho otec, když bylo Letovi sotva sedm let. *Právo není klubko provázku, nedá se vzít a rozmotávat, až z něho nic nezbude.*

Tehdy nerozuměl, co tím Paulus myslí, ale to přirovnání si zapamatoval. Leto se postupně naučil chápat rozdíl mezi skutečně šlechtickými rody a těmi s proměnlivou morálkou a podmíněnou mravností. Pro rod Atreidů právo Impéria doopravdy něco znamenalo. Pro jiné ne. Rod Moritaniů spadal do té druhé kategorie.

Leto teď stál vedle svého syna na velitelském můstku vlajkové lodi, vyhlížel na ranní oblohu, plnou dopravních lodí s atreidskými a ekazskými vojáky, pozemními kanóny a další dalekonosnou palebnou silou, zatímco kolem se prohánělo vzduchem malá sledovací plavidla s úkolem střežit společné úderné síly.

Ritka bylo prosté opevněné město na okraji dávno vyschlého moře, vtisknuté do rozeklaných kopců. „Nestojí to tu moc za boj," podotkl Duncan.

„Nepřišli jsme to dobýt pro zisk, ale pro pomstu," řekl Leto.

„Podívejte se, on se krčí za domácími štíty!" oslovil je arcivévoda Ekaz ze svého velitelského plavidla. „Nic lepšího jsem od něj ani nečekal."

Leto viděl, že Ritka je kryta masivními ochrannými bariérami, mihotajícími se silovými poli, díky nimž byla pevnost odolná vůči palbě a bombardování ze vzduchu. „Nutí nás podniknout konvenční pozemní útok a naši vojáci musí použít osobní štíty. Boj muže proti muži v obrovském měřítku."

„Staré dobré krveprolití," pokýval Gurney. „Pokud to tak chce, pak mu to dáme."

Paul studoval terén a myslel na studium taktiky s Thufirem Hawatem. „Vyschlé mořské dno nám dává obrovský prostor, kde můžeme přistát se všemi loděmi, vyložit vozy a zařízení a srovnat jednotky do postavení."

Na pobřeží vyschlého moře poblíž Ritky se seřadilo několik divizí grummanských válečníků, tam zamýšleli čelit nepřátelům. Většinou to byli pěšáci, ale někteří vojáci seděli na svalnatých válečných koních – známých hřebcích rodu Moritaniů. „Sami si vybrali bitevní pole," řekl Leto. „Zdá se, že chtějí spoustu volného prostoru. Dobře – to bude vyhovovat i nám."

„Tohle je moc lehké," varoval Duncan. Spolu s Gurneym seděli u osvětlených ovládacích panelů a studovali předběžné zprávy zvědů. „Moc předvídatelné."

„Možná je to trik, aby nás nalákal blíž, ale vikomt Moritani není moc rafinovaný," řekl Leto. „Zapněte zabezpečenou linku a připomeňte důstojníkům a pilotům, aby byli nanejvýš opatrní." Obrátil se k Paulovi, který dychtivě studoval detaily na projekční obrazovce. „Tvá první válka, Paule. Naučíš se tu spoustu lekcí, ať se stane, co se stane. Doufám, že pochytíš něco důležitého. Tady vidíš pravidla vedení, zvyklosti války."

Paul zamumlal, jako by byl slyšel otcovy předchozí myšlenky: „Právo není klubko provázku."

Leto se usmál. Intuitivní mysl chlapce ho pokaždé překvapila, zvlášť teď, pod tlakem. Navzdory nebezpečí, jaká je pravděpodobně čekala, vévoda věděl, že udělal správně, když synovi dovolil doprovázet ho do bitvy. Někdy je nejlepší učit se pod palbou. Uvědomoval si, že tu možná nebude napořád, aby mohl Paula vést, podobně jako jeho samotného otcova smrt postrčila do zodpovědného postavení dlouho předtím, než byl připraven. Grumman bude zkušební půda a chlapec se jednoho dne stane dobrým a ctihodným vévodou.

Jakmile byla Válka assassinů oficiálně vyhlášena, zákony jasně stanovily vybavení a metody, které mohou bojující použít. Hlavní bylo, že se má bitva omezit na boj muže proti muži, nejlépe mezi ústředními představiteli – a přinést jen málo obětí z řad nevinných civilistů. Ale rod Moritaniů už porušil spoustu pravidel a Leto nemohl spoléhat na to, že se vikomt přidrží schválených zvyklostí nadcházející bitvy. Dokonce i padišáh imperátor by nemohl přehlížet takové opovrhování imperiálním právem.

Vévoda Leto se díval, jak další letka raketoplánů přistává na zemi u vzdáleného pobřeží vyschlého moře a vykládá vojáky a výzbroj. Položil mladému muži ruku na rameno. „Dívej se pozorně, Paule. Mohli bychom tu získat nečestnou výhodu, ale nepoužijeme žádnou taktiku, kterou by nám naši ctihodní předkové neodpustili.“

„I kdyby ji vikomt použil jako první?“ zeptal se Paul.

„Řídíme se vlastními zásadami – ne cizími.“

Paul dál hleděl na přípravy a na vyloďování. „Takže i když atreidské a ekazské síly mají zřejmou vojenskou převahu, budeme vlastně bojovat v nevýhodě.“

„Zákony morálky nejsou nikdy nevýhoda,“ řekl Leto. Obrátil se k Duncanovi. „Napoj mě na hlavní kanál. Je načase to zahájit.“

Před Letem se objevila mihotající se bublina a on do ní promluvil, vysílal zprávu přímo do pevnosti v Ritce. „Vikomte Hundro Moritani, podle pravidel kanly a zákonů Impéria požadujeme, abyste odstoupil a okamžitě se vzdal.

Zajistíme vám spravedlivé právní fórum, aby se zajistil průchod spravedlnosti. Jinak vás čeká rychlá a jistá porážka.“

Na otevřené lince bylo slyšet praskání a pak se objevil obraz vikomtova mistra meče Hiiha Ressera. Vypadal bledý, ale odhodlaný. Duncan se očividně lekl, když uviděl Ressera, svého bývalého přítele ze školy na Ginázu, ale nepřerušoval ho, když promluvil: „Vikomt Moritani odmítá vaše požadavky a obviňuje vás z nedodržení pravidel Války assassinů. Podnikáte nepovolenou vojenskou invazi na suverénní planetu, akci, která je výslovně zakázaná Velkou konvencí.“

„Ty cituješ taková pravidla *nám?“* vykřikl arcivévoda Ekaz ze svého velitelského plavidla. „Tohle už není Válka assassinů – proměnili jste to na otevřený válečný konflikt.“

Jakoby na důraz toho faktu vyrazila z grummanských odpalovacích zařízení, zakotvených hned za mihotajícími se štíty vikomtova opevněného města, salva střel. Protože atreidské a ekazské válečné fregaty, které přistály, byly také kryty štíty, těžké střely od těch bariér neškodně odskočily. Vojáci, řadící se na okraji bitevního pole, však spustili vzteklý křik.

Resserův obrázek zmizel, jakmile byly střely odpáleny. Znamenalo to spíš vzdorné gesto než úmysl způsobit protivníkově armádě skutečnou škodu, ale demonstrovalo to, kam až Grummaňané zajdou.

Rozhořčený a dopálený Leto nařídil svým silám vytáhnout na opevněné město.

Pokoušet se plánovat každý detail veliké a složité bitvy je jako mapovat vítr – očekávejte chaos, nepředvídatelnost a překvapení. Nic víc vědět nepotřebujete.

JOOL NORET, PRVNÍ MISTR MEČE

Ze své pozice v bezpečí na úpatí kopců pozoroval Rabban působivé a dobře zkoordinované přistání nepřátelských armád. Už jen počet těch válečných fregat ho překvapil. Jaké výlohy! Věděl, kolik strýce stálo vyslat na Grumman jedinou divizi harkonnenských vojáků. Rod Atreidů i rod Ekazů museli utratit nejméně desetkrát tolik.

Rabbanovi to naznačilo, jak musel ten útok ve svatební den vévodu Leta a arcivévodu Armanda rozzuřit. Nemohl si pomoci, musel se usmát. Škoda, že se k tomu rod Harkonnenů nemohl veřejně přiznat spolu s vikomtem Moritanim, ale chápal, že strýc ve své moudrosti nechal vinu na Grummanu.

Ta provokace rozhodně vyšla… i když by moc rád trochu líp rozuměl Moritaniho plánům. Rabban předpokládal, že strýc chápe, co má vikomt doopravdy za lubem.

Rabban v černé přilbě s chocholem, která ho označovala za vůdce bránících vojsk, seděl vzpřímeně v sedle a přehlížel bitevní pole. Napjal svaly, netrpělivý pustit se už do boje. Ale nechá grummanské válečníky nést hlavní nápor prvního střetu. Pak se do toho může pustit sám.

Armáda Ekazu se pohnula jako první, nechala roje fregat a vojáků ve štítech zahájit pozemní útok po suché a prašné

půdě. Bitevní pole vymezí rovná pláň. Atreidští vojáci je následovali ve druhé vlně.

Rabban umístil polovinu svých jízdních jednotek na skalnaté pobřeží na stráž. Za ním a na svazích obalovaly vikomtovu ozbrojenou pevnost neprostupné štíty. Vojáci měli přísné rozkazy čekat, držet se soupeři na očích coby obránci Ritky, ale nevytáhnout proti nepřátelské armádě.

Rabbanův kůň byl silný a neklidný a neustále se nervózně ošíval. Sáhl na ovládání na hrušce sedla a vyslal šok do příslušného nervového centra upraveného mozku koně, přinutil ho stát klidně. Neměl čas ani trpělivost zvykat si na to zvíře, takže ho potřeboval udržet pod kontrolou. Brom a další zástupci seděli nedaleko v sedlech vlastních vycvičených hřebců.

Ekazská a atreidská vojska pochodovala ve formacích přes mořské dno v tělesných štítech. Rabban sevřel masité rty a zvažoval taktiku. Jediný voják, který by do takového štítu vypálil laserpalem, by způsobil pseudoatomový výbuch, dost silný na to, aby vypařil všechny vojenské síly. Rabban by ale nezašel tak daleko, ani kdyby našel způsob, jak by sám detonaci unikl. Taková taktika by dodatečně vyvolala příliš mnoho otázek.

Kvůli štítům na obou stranách byly projektilové zbraně a výbušniny k ničemu, stejně jako útoky ze vzduchu. Proto bude bitva připomínat téměř středověké boje: meč proti meči, osobní souboj, který vyhraje zkušenost a síla. Rabban si už představoval ten halas a křik.

Zatímco přední linie ekazských jednotek pomalu pochodovaly k Ritce, začal být netrpělivý, zaťal pěsti. Vikomt mu nařídil čekat, výslovně mu zakázal poslat jednotky do boje. Dokdy? To mu nikdo neřekl. Rabban si znechuceně odfrkl. Připadalo mu bláznivé ignorovat tak vynikající příležitost. Proč ztrácet čas a dovolit vojskům jen tak se přiblížit? „Naše jednotky je mohou napadnout zrovna teď! Je tohle bitva, nebo není?“

Než ale stačil Rabban vydat rozkaz, řekl Brom hlubokým varovným hlasem: „Počkejte na pravou chvíli. Ještě ne.“

„Ale tohle je šílenství. Co je pravá chvíle? Podívejte se na ně!“

„Vikomt má svůj plán. Válečník nemusí chápat pána, má prostě poslouchat a čekat na signál.“

Rabban zaťal zuby. Jasně si uvědomoval, že ten nepředvídatelný lord Moritani není jeho pán.

Uslyšel hlasité rohy, pronikavé hvízdnutí a překvapivý hluk kovu, narážejícího na kov, dokonce i ostré třesky drobných výbuchů. Brom ukázal na rozlehlé ohrady, zakryté plachtami, a stáje s prvotřídními Moritaniho hřebci plemene Genga. Nestvůrní koně, pohánění ječícími bojovníky, se vyvalili z ohrad, stovky a stovky divokých tvorů, vybavených bodci a ostrými břity. Vypuštění hřebci se přehnali kolem nízkých pahorků a pak se hrnuli jako divoká nezadržitelná masa po vyprahlé pláni přímo na blížící se nepřátelskou armádu. Výskající válečníci, kteří je popichovali, se obrátili, stáhli se ke stájím a nechali hřebce pokračovat v úprku.

Tohle Rabban ani ve snu nečekal. Zasmál se a podíval se na Broma. „Ano, teď jsem rád, že jsme počkali.“

* * *

Když se atreidské jednotky vydaly za ekazskou armádou kupředu, nesl si Paul vlastní meč a dýku. Pochodoval mezi Duncanem a Gurneym a oba mu připadali až moc ochranitelští. Poté, co přemohl assassiny – stopaře na Caladanu, trval mladík na tom, že se navzdory očividnému otcovu znepokojení zúčastní bitvy přímo v poli.

Leto řekl: „Pokud máš být jednoho dne vévodou, Paule, musíš se naučit, jak *velet.* Udržovat si přehled o celé bitvě a znát své místo. Ty nejsi běžný voják.“

„Ale zatím ještě nejsem vévoda, otče,“ namítl Paul. „Vždycky říkáš, že než budu mít právo dělat rozhodnutí o životech druhých, musím chápat, čím procházejí. V tomhle boji jde spíš o čest než o slávu nebo dobytí. Není právě to zásada rodu Atreidů?“

Leto se pousmál, to musel uznat. „Kdybych tomu nevěřil, vůbec bych neuvažoval, že tě nechám jet na Grumman. Dobře, ale Duncan a Gurney tě nespustí z očí.“

Paul věděl, že je stejně dobrý bojovník jako skoro každý voják ve vojsku rodu Atreidů a že ho ti dva muži podpoří. Nepochyboval však, že na něj bude otec z velitelské lodi pečlivě dohlížet.

Teď pochodovali po panenském bitevním poli ve stopách mnohých před nimi a tak daleko před zadním vojem obrněných jednotek, až Paul pochyboval, že vůbec zažije nějaký přímý boj.

Avšak když se do vojska vřítila zuřivá vlna koní bez jezdců jako nečekaná mořská bouře, v následném zmatku a vřavě to vypadalo, že se bitva proměnila v debakl.

Gurney zamával mečem a zařval: „Stůjte pevně!“

Duncan se přitiskl blíž k Paulovi, připraven použít nový meč. „To je šílenství – běžící koně nedokážou proniknout našimi štíty!“

Paul si rychle uvědomil pravý účel. „Ne, ale rozruší naše formace, zničí naši hybnou sílu.“

Přesně vyřízené bojové linie se najednou promíchaly. Stovky hřebců se hnaly do vojáků, sekaly kopyty, srážely je v jejich ochranných štítech. Prach, zvířený bouřlivým úprkem, vojáky oslepoval. Na okraji Paulova štítu se objevily jiskry statické elektřiny.

„Paule, drž se u mě!“ zavolal Gurney do toho zmatku.

Před Paulem se vzepjal kůň s divokým pohledem a s hnědými a bílými skvrnami. Chlapec se vyhnul na bok, zatímco ostrá kopyta dopadla a neškodně se mihla kolem štítu. Jednomu kovovému bodci brnění válečného koně se částečně povedlo projít štítem, takže se Paul musel stočit, aby ho nezasáhl. Duncan vedle něj se snažil zůstat pevně stát.

Do štítů narazili další koně a mnoho vojáků zpanikařilo při pohledu na monstra, která se na ně vrhala. Zaútočili meči, sekali po koních, některé zabili, jiné zranili.

Hřebci, rozzuření ranami, zdivočeli, vráželi do sebe navzájem, působili si další zranění vlastními bodci.

Paul zůstal přikrčený, nevěděl, jak má bojovat proti takové síle. Části válečných koní se podařilo prorazit skrz štíty, pronikala obranou vojáků a zabíjela je. Některé jednotky volaly po svých velitelích a pokoušely se držet pohromadě, ale dobře vycvičené oddíly se rozptýlily na neuspořádanou masu. Jen pár vojáků v tom rámusu slyšelo povely velitelů.

Zdálo se, že ten splašený úprk trvá nekonečně dlouho, přestože rozzuření koně neměli vedení; byli prostě vypuštěni na vojska Ekazů a Atreidů. Desítky hřebců zahynuly, než se hradba zdivočelých koní prohnala.

Gurney pokoušel nastolit pořádek, rozkřičel se z plných plic: „Atreidové, Atreidové ke mně! Vytvořte formaci!“

Paul skoro nic neviděl přes rozvířený prach, který hřebci zvedli na suché pláni. Byl přesvědčený, že to nebyl jediný trik, který si na ně vikomt Moritani přichystal.

* * *

Rabban ze své vyhlídky pozoroval chaos a ve tváři mu bylo dobře znát samolibé potěšení. Nepřátelské síly se po těch stovkách obrněných koní, které se prohnaly jejich formacemi, nacházely v naprostém zmatku. Věděl, co dělat dál. To proto mu vikomt řekl, aby čekal.

Teď bylo na něm, aby vyrazil. „Posílám naše vojska, aby zaútočila, než se tihle stačí zase zformovat.“

Brom se do něj zabodl pohledem. „Vikomt nám nařídil, abychom čekali na jeho signál.“

„Coby tvůj vojenský velitel rozkazuji na tomto bitevnímu poli a vidím příležitost, jakou vikomt neplánoval.“ Rabban zavrčel, aktivoval vysílačku a vyslal rozkaz vojákům. „Všem jednotkám, vyrazte kupředu a udeřte na nepřítele. Nikdy nebudeme mít lepší šanci.“

„Tohle není moudré, Rabbane!“ stál na svém Brom a zvedl pěst v rukavici. „Řídíme se rozkazy vikomta.“

„Tvůj vikomt jmenoval vojenským velitelem *mě.* Poslechni mé rozkazy, nebo zemřeš hrotem mého meče.“

Ukázal na zmatenou nepřátelskou armádu dole. „Není to jasné? Jen se podívej!“

Grummanský voják neochotně stáhl ruku na opancéřovanou hruď a uhnul pohledem.

Rabban vyštěkl další povel, nařídil dvěma svým harkonnenským důstojníkům, aby se připojili k jednotkám, a oni to hned splnili, odcválali na svých hřebcích. Za pár chvil spustila maskovaná harkonnenská divize spolu s grummanskými válečníky kvílivý bojový pokřik a vrhla se kupředu na vyprahlou pláň, která kdysi bývala mělkým vnitrozemským mořem.

Ekazské jednotky zpozorovaly útok a nepotřebovaly žádné rozkazy. Věděly, jak mají reagovat. Zavyly v odpověď, pozvedly zbraně ke střetu s nepřítelem a hrnuly se kupředu.

Rabban vzhlédl k pevnosti, chráněné štíty, a věděl, že Moritani musí se zájmem přihlížet, nejspíš teď tleská Rabbanovu bleskurychlému rozhodnutí. Navedl svého neklidného koně z kopců směrem k okraji bitevního pole.

Brom jel za ním. „Pokud trváte na tomto boji, válečný veliteli, měli bychom se ho zúčastnit osobně – jako praví velitelé.“

„Souhlasím.“ Oba muži spolu s padesáti elitními bojovníky Moritaniů, kteří k nim byli přiděleni, vyjeli směrem k okraji mořského dna, připraveni připojit se k hlavním silám okamžitě po prvním střetu. Masa jejich jednotek se hnala plným tryskem po pláni nepříteli vstříc.

Pod zemí zaduněly exploze. Mořské dno se začalo propadat dovnitř, hroutilo se jako nespočetné padací dveře nejen pod ekazskou armádou, ale i pod jízdními grummanskými vojáky, kteří k nim mířili. Rabbanovi se nechtělo věřit vlastním očím. „Co se to k čertu děje?“

Celá jedna sekce pláně se sesunula a odhalila stovky podzemních tunelů a šachet. Rabban věděl, že rod Moritaniů těží a získává chemikálie a minerály zpod země, ale teď to vypadalo, jako by někdo odpálil nosné zdi křehké duté škeble a způsobil zhroucení jednotlivých tunelů.

V jediném okamžiku se víc než polovina Moritaniho a Harkonnenových vojáků propadla a zahynula spolu se stejným počtem nepřátelských Ekazů, spolklo je samotné bitevní pole.

Šokovaný Rabban uvažoval o těch explozích. Kdo to mohl provést? V hlavě měl prázdno. Byl celý tento scénář past, záměrně připravená vikomtem, aby nalákal nepřítele přes bitevní pole? Najednou v tom objevil logiku a pochopil to.

Rozzuřil se, že mu Moritani zatajil tak důležitou informaci. Obrátil se a podíval se na Broma, ale ve válečníkově tváři viděl jen vražedný, vyčítavý vztek. Brom vytasil meč.

„Co?“ zeptal se Rabban a ukázal na zhroucené bitevní pole. „To musel provést ten váš vikomt! Našim jednotkám stejně jako nepříteli! Měl varovat –“

„Vikomt měl svůj plán,“ řekl Brom. „Dal vám instrukce. Vy jste je neposlechl.“

Rabban se svým hřebcem couvl, ale grummanští vojáci se už kolem něj začínali stahovat.

Nestojím o žádné spojence, jen o sebe. Přátelé mohou být stejné nebezpeční jako nepřátelé.

GLOSSU RABBAN

Trvalo dlouho, než ustal rachot výbuchů a než poklesl vířící se prach. Ještě déle bylo slyšet křik. Duncan Idaho se ujistil, že Paul nepřišel k úhoně, a snažil se nějak pochopit tu pohromu, která právě pohltila přední řady armády Ekazů a Atreidů. Pod postupujícími silami se zhroutily stovky tunelů – byla to primitivní léčka, ale účinná. Ze sutin se ozývalo sténání a křik spolu s řehtáním a klapotem kopyt, jak se probíjeli poslední zdivočelí hřebci a uháněli pryč, někteří padali do zejících jam.

Gurney stál vedle Duncana a tvář měl zkřivenou vztekem a šokem. „To byl úmysl – jako zakrytá lovecká jáma. Výbušniny byly uloženy tak hluboko, aby je naše minohledačky nedokázaly zaznamenat."

„Ale vrhla se do toho i jeho vlastní jízda." upozornil je Paul. „Já to mu nerozumím – proč by to Grummaňané dělali? Hnali se nám naproti a tím ztratili tolik jednotek jako my. Všichni ti muži… všichni ti muži…" Bledý jako stěna zíral na katastrofu před sebou. „Jako by vikomtovi velitelé nevěděli, co se stane."

Ekazští a atreidští velitelé na bitevním poli křičeli rozkazy, pokoušeli se seskupit přeživší bojovníky do formací. Spojenečtí vojáci znovu popadli zbraně a vydali se dál po

nebezpečné půdě. Byli teď vzteklí a jejich mumlání se rychle proměnilo na ryk.

Na okraj bitevního pole kvapně dorazilo velitelské vznášedlo vévody Leta a Duncan se k němu vydal, Paula si přitom držel po boku. „Váš syn je v bezpečí, můj pane," zvolal přes hluk motorů. „Je tady s námi."

Leto otevřel průlez plavidla, visícího na suspenzorech. Tón jeho hlasu nepřipouštěl žádné dohady: „Paule, na palubu za mnou. Okamžitě."

Mladík se nechal vytáhnout do velitelského vznášedla. Očividně už měl bitevního pole dost.

Prašný vzduch se vyčistil a Gurney upřeně hleděl na vzdálenou stranu suchého dna moře, kde nedaleko chráněného pevnostního města seděl na vysokém hřebci velitel grummanských sil v nápadné přilbě s chocholem. Ten muž předtím vydával rozkazy, hnal se zezadu za neúspěšným útokem, který spolklo zhroucené mořské dno.

Gurney ho teď viděl na svahu kopce a kolem něj další vojáky. „Můj pane, pokud si s Duncanem můžeme vzít pár rychlých cyklopedů, třeba toho jejich velitele zadržíme a zajmeme. To by mohlo zlomit odpor Grummanu."

Duncan dodal: „Zdá se, že už přišel o polovinu svých jednotek."

Vévoda Leto, který držel pevnou ochrannou ruku na synově rameni, se zamračil. „I kdyby se vám to povedlo, nemyslím, že vikomtovi moc záleží na zajatcích."

Gurney se však krutě zašklebil. „Po tom, co se právě stalo, to prospěje *naší* morálce a mohlo by to jediným odvážným krokem ukončit ten pozemní útok. Vikomt Moritani pak bude muset vyjít ven a velet jednotkám sám, místo aby se schovával v pevnosti."

Duncan vytasil svůj nový meč. „Souhlasím s Gurneym."

„Jste mí dva nejlepší bojovníci." Leto se zhluboka nadechl. „Běžte a ukažte tomu grummanskému veliteli, co je to atreidská odplata." Vévoda sehnal dva rychlé výzvědné cyklopedy na cestu přes pláň.

Duncan uznale pokývl na ta dvě elegantní vozidla. „Válečný diktátor má jen koně. Dostihneme ho co by dup.“ Usmál se – chladně a tvrdě – na Gurneyho. „Můj nový meč žízní po krvi.“

* * *

Vzteklí grummanští bojovníci obkličovali Rabbana. Pět svalnatých pěšáků svíralo nabroušené čepele. Brom se ze svého hřebce na Rabbana mračil. „Tak to chodí s válečníky. Krev vojska znamená krev jeho velitele.“

Rabban nerozuměl grummanské filozofii a ani se o ni nestaral, navzdory vlastní zálibě v násilí. „Zjistěte, kolik našich vojáků přežilo,“ zvolal, snažil se zachránit velitelskou autoritu. „Brome, sešikujte zbývající bojovníky, utvoříme formaci! Vikomt má další zbraně, které může použít, pokud se vůbec rozhodne nás podpořit.“

Grummaňané se sunuli blíž a vypadalo to, že se na něj každou chvíli vrhnou. „Tahle bitva je už ztracená,“ ušklíbl se Brom. „My formaci *utvoříme*, ale vaše hlava na to bude hledět z kůlu. Možná, že váš hnusný obličej nepřítele vyděsí.“

Rabbanův hřebec se zase pohnul, couvl.

„Krev vojska znamená krev jeho velitele,“ zopakoval další grummanský válečník a postoupil se svou čepelí blíž.

„Nemůžete mě zabít! Jsem dědic rodu Harkonnenů!“

„Jste neschopný.“ Brom zvedl meč. „A stáhl jste k prohře i nás.“

Rabban si aktivoval osobní štít právě včas, aby odvrátil ránu mečem. Zatímco se na něj ostatní válečníci vrhli, obrátil koně, zoufale plácal do jeho ovladačů. Zvíře se dalo na útěk. Brom ho vztekle následoval a další grummanští bojovníci zavyli a rozběhli se za nimi.

Rabban prchal a uvědomoval si, že je v cizím prostředí. Prostřednictvím ovladačů nasměroval obrněného hřebce nahoru do prudkého svahu a kolem opevněného města po stezce, která se vinula mezi zakrslými stále zelenými stromy a nabízela nevalný úkryt.

Měl v úmyslu předvést se strýci v téhle Válce assassinů, doufal, že se vrátí na Giedi Primu jako dobyvačný generál. Teď bude mít štěstí, pokud se tam vůbec vrátí. Nevěděl, jestli by raději volil hněv barona, nebo smrt na tomto odlehlém světě.

Hřebec se tryskem hnal po skalnatém kopci s překvapivou grácií a hladce. Rabban cítil, jak se pod ním napínají silné svaly zvířete; nehledě na strmý svah nevypadalo unaveno. Na rozcestí stezky vyrazil kůň doprava k lesíku vyšších stromů, které nabízely o malinko lepší úkryt. Kůň přebrodil úzký potok a stoupal dál.

Rabban mířil nahoru do skal, jel úzkým údolím ve vyprahlých kopcích, jímž protékala říčka. Objevil stezku zvěře a vydal se po ní; k té vodě tudy museli chodit pít další divocí koně. Těžce oddechoval, i když všechnu dřinu odnesl kůň, stoupal výš, kde vršky kopců kryly spletitější stromy. Ještě výš se dostali až k pramenům, sbíhaly se tu další stružky a tvořily bouřlivý bílý proud, který vyřízl v krajině hlubokou rokli.

Rabbana tak bolelo tělo, že už málem nedokázal sedět v sedle, a drsný terén tomu nijak neprospíval. Někde za ním byl Brom a jistě povolal další Grummaňany, aby pokračovali ve stíhání. Hřebec se probíjel kolem stezek, které odbočovaly do postranních kaňonů. Rabban se ohlédl, čekal, že mu budou v patách vzteklí grummanští válečníci.

Když uslyšel hukot nepřátelských cyklopedů, bylo už pozdě se schovat.

Údolím nahoru se řítili dva muži v atreidských uniformách, pronásledovali ho na cyklopedech, které svištěly nad zemí a málem se jí nedotýkaly. Rabban se obrátil a zavrávoral dozadu, hrábl po hrušce sedla. Prsty tápal po nervových ovladačích, ale kůň už útěk naplánoval sám. Vzepjal se na zadní. Rabban se neudržel a skácel se z koňského hřbetu, tvrdě přistál na kamenité stezce a skutálel se kus z kopce. Zvíře se dalo na úprk a Rabban za pár vteřin zjistil, že je sám.

Atreidské cyklopedy zažehly tryskové motory, vylétly nad rozšiřující se kaňon a pak zamířily k němu.

* * *

„U sedmi pekel, to vypadá jako bestie Rabban!“ zvolal Gurney. Rabban kdysi v otrockých lomech Gurneyho ponižoval, poznamenal ho na celý život, zabil mu sestru. „Může to být on?“

Duncan se sklonil nad řízením svého stroje a viděl totéž. Jako malý chlapec měl s tím mužem také zkušenost, přežil hony, které Rabban pořádal v katakombách města Baronie a v nebezpečné divočině Lesní strážní pevnosti. „*Je* to Rabban.“ Duncan potlačil myriády otázek, které ho napadaly, třeba proč je baronův synovec tady, nebo kolik Harkonnenů se zapojilo do této Války assassinů. Momentálně mu šlo jedině o to, aby toho muže chytil. „A teď se karta obrátila – my lovíme jeho!“

Rabban se po tom pádu z koně vyhrabal na nohy a utíkal tak rychle, jak ho statné nohy nesly, nahoru po dlouhém svahu. Mířil k úkrytu skalních útesů, které se tyčily nad bystrým stupňovitým vodopádem. Rabban měl bezpochyby v plánu schovat se jako krysa.

Duncan a Gurney bok po boku hnali své stroje po svahu, klouzali nad zemí. Na jedné hrubé ploché kamenité ploše nechali cyklopedy a pokračovali pěšky, běželi. Duncan vytasil meč, když uviděl Rabbanovu přilbu s chocholem. Byla vražená do škvíry mezi balvany, kam ji ten muž odhodil. Slyšeli ho, jak se nedaleko vpředu žene dál, odkopává kameny a potácí se po skalní římse.

Pronásledovatelé se rozdělili na stezky kolem lišejníkem porostlých kamenů, které se tyčily vzhůru a tvořily řadu bariér jako labyrint. Duncanovi připadalo, že se ve vzduchu vznáší strach. Olízl si suché rty a cítil slabě zásaditý prach Grummanu. Předtím byl zabraný do hlavní bitvy, otřesen náhlým obratem z hrůzné vikomtovy taktiky na vyschlém mořském dně. Teď se dokázal soustředit jen na vzpomínky z dětství: hrůza a zuřivost, které cítil, když ho lovil Rabban a

jeho lovci. Stěží přežil, a to jen díky tomu, že Rabbana přechytračil a unikl… ale jakou spoustu obětí zabil ten muž v uplynulých letech?

Až příliš moc.

Duncan se řítil ještě rychleji, věděl, že Gurney nenávidí toho harkonnenského surovce stejně jako on sám. Přestože byli přátelé, nechtěl Duncan ani jemu, tak blízkému příteli, přenechat uspokojení ze zabití.

Skalní výběžky vedly Rabbanův únik různými směry, a jak utíkal, musel si vybírat nejsnazší cestu. Pokaždé, když Duncan zahnul za tyčící se vrcholek, čekal, že za ním objeví svého nepřítele, jak tam číhá v záloze.

Nakonec se stezka ztratila mezi čnícími suťovými balvany. Duncan minul uschlý strom, oběhl vysokou skálu a našel volný skalní převis – útes, dobrých dvanáct metrů nad hrnoucí se kaskádou vody, která se hnala roklí k vyprahlým pláním. Rabban stál s hrůzou v té slepé uličce a hleděl přes sráz. Obrátil se ke svému pronásledovateli a zoufale sevřel bojový nůž, byl to spíš šperk než čepel, spíš nešikovná ozdoba než vražedná zbraň.

Duncan zvedl meč a přistoupil k němu blíž, cítil v sobě vražedný klid. „Nejraději bych tě propíchl, Rabbane. Ale jestli chceš zakopnout a spadnout z útesu, bude mi to taky stačit.“

Rabban na něj rázně plivl, ale slina se mu zachytila na vnitřní straně tělesného štítu a dál se nedostala, stékala a leskla se na neviditelné bariéře.

„Ty mě ani nepoznáváš, co?“ zeptal se Duncan a pomyslel si, že Gurney by možná na tu takzvanou bestii zapůsobil víc. „Tady je!“ Duncan se rychle ohlédl, když se přítel blížil.

Jakmile Duncan na chvilku odvrátil pozornost, vrhl se na něj Rabban s dýkou. „Nemusím si tě pamatovat,“ zavrčel. „Ale můžu tě zabít.“ Duncan ránu lehce kryl, protože ji Rabban nepřizpůsobil přítomnosti štítu, který mu dýku odklonil. Duncan byl v boji zblízka mnohem zdatnější a jeho nový meč, ostrý jako břitva, sekl protivníkovi po paži, až se objevila jasně červená krvavá čára.

Rabban zavrčel a znovu máchl dýkou, ale neškodně sklouzla po Duncanově čepeli. Duncan ho tlačil, štít proti štítu. „Podruhé tě porážím – a tentokrát už nejsem jen dítě.“

Rabbanovi sklouzl podpatek po okraji útesu a blízko posazené oči se vyvalily, jak ztrácel rovnováhu. Duncan se instinktivně natáhl, aby muže popadl, ale Rabban už padal, zhroutil se do pěnivého bílého proudu dole.

Gurney vykřikl, spíš zklamaně než starostlivě. Oba muži přihlíželi, jak sebou Rabban bezmocně mlátí ve vířící vodě, těsně minul jeden mokrý temný balvan, zmítal se a táhlo ho to studeným proudem. Štít se mu dál mihotal, chránil ho před skalami, ale ne před utopením.

„Jak ho teď chytíme?“ zeptal se Duncan znechuceně.

„Možná je tam někde nějaký velký vodopád,“ poznamenal Gurney. „Můžeme doufat.“

Uslyšeli vzteklé výkřiky, jeli k nim další koně. Duncan zahlédl, jak se po svahu blíží grummanští válečníci a sbíhají se z jednoho postranního kaňonu. „Musíme jít.“ řekl.

Gurney přikývl. „Vévoda se musí dozvědět, že se do toho zapojili i Harkonnenové.“

„Radši bych měl Rabbanovu hlavu jako důkaz, ale naše slovo bude vévodovi stačit.“ Duncan se podíval na čerstvou skvrnu na svém novém meči. „Aspoň jsem zakrvácel čepel.“

„Otři si tu krev do rukávu. Možná by se dala analyzovat.“

Jak se Moritaniho síly blížily, dostali se s Gurneym zpátky ke svým strojům, spustili tryskové motory a vylétli nad kaňon. Hnali se pryč a pátrali po nějaké známce omláceného Rabbanova těla ve skalách. Ale ke svému zklamání ho nezahlédli.

Na pomstě není nic rozumného.

ARCIVÉVODA ARMAND EKAZ

Na okraji zhroucené pláně prováděli vévoda Leto a arcivévoda Armand bleskové zhodnocení bitevního pole z výzvědného plavidla, nadnášeného suspenzory. V čele armád, pochodujících po otevřeném mořském dně, byly ekazské jednotky, takže právě ty utrpěly největší ztráty v závalech, celé divize se zhroutily do zejících jam. Atreidské síly, které tvořily zadní voj, zůstaly většinou nedotčeny a caladanská armáda se teď hrnula kupředu posílit zbylé jednotky Ekazu, postupující na Ritku.

Arcivévoda vypadal zničený tou další tragédií. Čerpal však alespoň smutnou satisfakci z vědomí, že ztráty Moritaniho jsou zřejmě stejně velké jako jeho. Neměla vikomtova jízda vědět, co se chystá?

Ještě překvapivěji zapůsobily výsledky výzvědných průzkumů. Uváděly, že zbylá grummanská kavalerie a pěší vojáci se na sebe vrhli, vraždili bojovníky ve vlastních uniformách, žlutá proti žluté, jako by tvořili dva soupeřící klany nebo vojenské skupiny. „Tomu nerozumím," řekl Leto, „ale ulehčuje nám to boj."

Armand ze sousedního velitelského vozidla vyslal vzteklý vzkaz: „Musíme se do toho zmatku vrhnout, příteli. Obě strany byly zdecimovány, ale to jen zmenšuje *měřítko* bitvy, ne příčiny. Vikomt teď dal našim vojákům ještě větší podnět k boji."

Paul vedle svého otce prohlížel neustále se měnící taktické předpovědi a hodnocení vojenských sil. Něco mu tu nesedělo. Nedokázal pochopit pravou strategii ani cíl rodu Moritaniů. Něco podstatného jako by tu chybělo. *Schází nám nějaké důležité údaje. Na to vikomt spoléhá.*

„Něco se musí skrývat v té pevnosti za štíty," řekl Paul. „Musí existovat ještě nějaký jiný plán. Jedině tak by Moritaniho činy dávaly smysl."

„Souhlasím, Paule. Nevěřím, že už vyložil všechny karty." Vévoda Leto se díval střídavě na přístroje a ven zvětšovacím okénkem. „Musíme být opatrní."

Spojené síly dál postupovaly k hranicím Ritky, pohybovaly se po stabilnějším pobřeží, aby se vyhnuly propadlým jamám. Snímače mapovaly půdu vpředu, odstraňovaly zemní miny a další léčky, které zpomalovaly postup. Leta ani tak nepřekvapovala ta zoufalá opatření, která Hundro Moritani podnikl, spíše ho trápilo, že vikomtova dosavadní strategie působila jako *odkladná* taktika, ne plán na vítězství. Věděl, že to pochopil i Paul. Má snad Moritani v plánu vyhlazení nepřítele, ne Válku assassinů?

Zrovna v tu chvíli vyslal arcivévoda Armand zprávu, kterou dostal od svých týmů v přední linii. „Síly Grummanu se stahují do nových pozic kolem Ritky, posílily je jednotky, které tam byly ukryty v bunkrech. Jejich velitelé přísahají, že budou bojovat na život a na smrt."

„Bude to krvavá lázeň, než pronikneme těmi štíty a vstoupíme do města." Leto znechuceně zavrtěl hlavou.

Duncan a Gurney se vrátili ze stíhání velitele s černou přilbicí, celí bez dechu a uprášení a přinesli překvapivé zprávy. Letovi se sevřel žaludek vztekem, když popisovali, jak objevili, že se do akce zapletl Rabban. „Jsou tu Harkonnenové, můj pane," prohlásil Duncan. „Jestli neoznámili zapojení do Války assassinů, budou je čekat tvrdé sankce, až se to dostane před imperátora."

„Tady na Duncanově rukávu je Rabbanova krev," řekl Gurney. „Můžeme ji testovat na DNA?"

„Tady a teď ne," řekl Leto. „Možná později, ale tím nedokážeme, kde jsme ji získali. Mohou říct, že jsme to zfalšovali, sebrali ji někde jinde. My to ale zjistíme."

Gurney zavrtěl hlavou. „Bez důkazu baron všechno popře. Ale my jsme viděli své."

Zatímco se Leto zachmuřil, dospěl Paul k rychlému závěru. „Možná proto se grummanské jednotky napadají navzájem – nejsou *všechny* z rodu Moritaniů. Někteří mohou být harkonnenští vojáci, maskovaní v uniformách Moritaniů, a z nějakého důvodu se na sebe vrhli."

„Ten kluk má podle mě pravdu," řekl Gurney. „Dělají práci za nás."

Leto, pořád znepokojený, pozoroval atreidské a ekazské jednotky, jak se hrnou do prvního střetu se zakopanými zbylými Moritaniho vojáky před štíty Ritky. „Nejprve vítězství. Jakmile s tím budeme hotovi, budeme mít dost času hledat další důkazy proti Harkonnenům."

„Mluvíš sebejistě, otče."

Leto se podíval na Paula. „Snažím se nikdy nepouštět do boje, pokud si nejsem jistý vítězstvím."

* * *

Uplynulo sedm hodin a slunce klesalo za hory, malovalo na suchých skalnatých kopcích pestré palety barev. Zakopané Moritaniho síly si dále udržovaly pozice kolem opevněného města, ale atreidská a ekazská pozemní komanda hledala slabá místa a vstupy do Ritky, pokoušela se dostat k ovládání štítů a vypnout celý systém.

Pak dorazil maxitrajler a ten všechno změnil.

Gigantická gildovní loď na oběžné dráze nad Grummanem vychrlila stovky vojenských fregat, které slétaly dolů v plné bojové formaci. Příliv nových zbraní a jednotek mohl změnit rovnováhu soupeřících sil tak významně, že bude brzy po válce.

V Letovi pokleslo srdce. Myslel, že už chápe, proč vikomt Moritani tak zdržoval: musel vědět, že dorazí tyto

posily, a potřeboval se jenom udržet, dokud se nedostaví. „Možná, že se Harkonnenové rozhodli vyložit karty na stůl. Musí to být celá armády z Giedi Primy.“

Po několika naléhavých vyslaných žádostech o vysvětlení dostalo atreidské velitelské vznášedlo konečně odpověď. Jakmile naskočila komlinka, spatřil Leto s úžasem na hologramu známý obrázek: prince Rhombura z Iksu.

„Napadlo mě, že by se ti hodila malá pomoc, Leto, takže jsem přivezl celou armádu rodu Verniů. Tihle grázlové tady se pokusili zabít i Bronsa.“

„Rhombure, tebe je vážně radost vidět!“

„To mi Tessia taky pořád říká. Bohužel jsem musel udělat spoustu ústupků těm zatraceným technokratům, ale jsem tady. Nemohl jsem si dovolit nepřijít na pomoc po tom, cos udělal ty pro mě.“

Grummanskými jednotkami otřáslo, když se bitva obrátila úplně proti nim. Rhombur navedl své vojenské fregaty na povrch planety, aby se mohly připojit k rodu Atreidů a rodu Ekazů. Než se princ kyborg nalodil na atreidské velitelské vznášedlo, dorazil k Letovi i arcivévoda Armand. U vstupního průlezu velkého plavidla si Rhombur s Letem potřásli rukama a pak bok po boku kráčeli na můstek. Rhombur svým syntetizovaným hlasem drmolil zprávy o nových iksanských vojenských technologiích, které dokážou prolomit Moritaniho domácí štíty. Jeho zjizvená tvář zformovala úsměv. „Na snídani budeme ve vikomtově trůnním sále.“

Najednou se důrazně ozval silný přenos, přehlušil hlasy na všech velitelských frekvencích. Na každém velitelském můstku vyplnila obrazovku známá tvář. „Tady padišáh imperátor Shaddam IV. Z titulu imperátora nařizuji zastavit zde veškeré nepřátelství. Jsem povinen provést výjimečnou akci, abych zabránil vystupňování této Války assassinů do totálního konfliktu landsraadu.“

Imperátorův obraz vyzařoval samolibou sebejistotu. „Dorazil jsem osobně, abych přijal kapitulaci rodu Moritaniů. Vikomt už vyslal žádost, aby přede mě směl předstoupit

osobně a čelit mému imperiálnímu rozsudku. Je to jediná cesta, jak se vyhnout dalšímu krveprolití.“

Leto vyhlédl předním pozorovacím okénkem své velitelské lodi a viděl, jak vedle Rhomburových lodí přistává další plavidlo, následované ostatními. Tohle neslo šarlatové a zlaté znaky rodu Corrinů.

Lidská rasa je vázaná nejen společnou genetikou, ale i univerzálními standardy chování. Ti, kdo se dobrovolně neřídí směrnicemi civilizace, se nemohou dál považovat za vpravdě lidské.

BENEGESSERITSKÁ POUČKA

Když vynucený mír na Grummanu zastihlo svítání druhého dne, visela na šedé obloze armáda válečných lodí Corrinů. Padišáh imperátor a delegace šlechticů a funkcionářů landsraadu, střežení sardaukarskými vojáky v působivých slavnostních uniformách, se shromáždili před majestátným vstupem do pevnosti Ritka, zahaleni do vlastní důležitosti. Mohutná pevnost před nimi ležela vystavená a nechráněná jako prosebník. Vikomt Hundro Moritani byl přinucen se vzdát.

Během noci se obránci Grummanu stáhli do opevněného města a vikomt dobrovolně vypnul štíty, aby umožnil corrinským hodnostářům a vůdcům nepřátelské armády vstoupit. Oficiální skupina nyní stála před vysokými dřevěnými vraty s vyrytými ostnatými koňskými hlavami, znakem rodu Moritaniů. Vysoko nad nimi se tyčily přední zdi prastarého opevnění se střeleckými věžemi, hradbami a baštami. Žluté prapory povlávaly v chladném vánku.

V řadách delegace cizích armád stál Paul se svým otcem spolu s jednorukým arcivévodou z Ekazu a princem kyborgem z Iksu a čekali, až se zdobená vrata otevřou. Přes noc se dali do pořádku a převlékli se z bojových šatů do

slavnostních uniforem, které hrdě nesly znaky rodu na klopách a na límcích. Armand měl prázdný rukáv přišpendlen medailí se symbolem rodu Ekazů.

Paul si všiml, jak stará a poničená je pevnost Ritka; během staletí očividně přestála četné bitvy. Vyřezávané panely pod znakem na každém křídle vrat zobrazovaly vojenské úspěchy dlouhé a pestré historie rodu Moritaniů, z nichž některé Paul znal ze svých studií. Podezřele tu však chyběla zobrazení nových zvěrstev, která vikomt spáchal proti Ginázu a Ekazu.

Zatímco čekali na vstup, uvědomil si Paul, že ještě nikdy nestál tak blízko Shaddamovi IV. A musel uznat, že padišáh imperátor vypadá dost majestátně a mocně, obklopený výbavou svého úřadu. Vládne ten člověk skutečně milionu světů, nebo je to jenom nadsázka? Imperátor působil spokojeně a těšil se, že skončí celou tu „nepříjemnost“ s Moritanim a vydá se zpátky na Kaitan. On a jeho sluhové věřili v nezadatelnou myšlenku, že se spory dají vyřešit silou práva. Ten předpoklad však platil pouze dotud, dokud všechny strany jednaly podle stejných pravidel.

„Nemyslím, že to skončí tak úhledně a čistě, jak imperátor čeká,“ poznamenal Gurney tiše. „Vikomt nekončí konflikty podškrábnutím cáru papíru.“ Po tom, co Paul dosud viděl, mohl jenom souhlasit. Hlodal v něm nepříjemný pocit a v otcově tváři pozoroval napětí.

Když se však Paul rozhlédl po čekající společnosti, cítil u mnoha imperiálních úředníků, drobných pozorovatelů landsraadu a funkcionářů různých výborů dychtivost. Vypadali plní obdivu nad tím, že Shaddam dokáže vyřešit problém pouhou silou své přítomnosti. Sardaukaři však zůstávali ve střehu a jejich mocné pušky v pohotovosti.

S ostrou fanfárou podivných grummanských rohů se těžká vrata otevřela dovnitř a muži ve žlutých livrejích odvedli návštěvníky do šlechticovy přijímací síně. Stál tam vikomt Hundro Moritani, sám uprostřed komnaty, oděn v silných vrstvách kožešin a elegantních pestrých látek. Na druhém konci pokoje spočíval jeho hranatý trůn, výmluvně

prázdný. Šlechtic měl obočí vlhké potem a červené oči, byl vyčerpaný a nervózní.

Shaddam IV. vkráčel dovnitř, následovaný svým doprovodem. S pohrdáním přehlédl místnost, zamračil se na prostý trůn a vybledlé gobelíny na zdech. „Pro obřad kapitulace a mého rozsudku to tu bude stačit, ale nehodlám se tu potom dlouho zdržovat.“

Skupina Atreidů vešla za imperátorem do sálu, ale Duncan klopýtl, když zaznamenal zrzavého mladého muže, stojícího v pozoru vedle poraženého vikomta. „Nazdar, Duncane Idaho,“ řekl Hiih Resser. „Starý příteli.“

Paul slýchal historky o Duncanově druhovi, který zůstal na Ginázu, i když byli ostatní grummanští studenti vyloučeni ze školy mistrů meče. Díky lekcím od svého otce Paul rozuměl složitostem cti, která muže přiměje trpět pod přísahou, byť byla složena nesprávnému člověku.

„Kéž by ses byl připojil ke mně u rodu Atreidů,“ řekl mu Duncan. „Raději bych bojoval na tvé straně, než proti tobě.“

„Neměl jsem na výběr,“ odpověděl Resser.

„Žádné další bojování nebude,“ přerušil je Shaddam rezolutně a usadil se na grummanském trůnu, aby předsedal shromáždění. „Nechal jsem už vypracovat standardní dokumenty.“ Pokynul jednomu sluhovi a ten přispěchal a podal mu provolání se zlacenými okraji.

Vikomt se usadil v křesle nedaleko trůnu vedle nízkého psacího stolku. To místo bylo zřejmě určeno pro komořího nebo pro písaře k zaznamenávání dokumentů pro Hundra Moritaniho. Vůdce Grummanu teď přijal to podřízené stanoviště bez námitek. Resser stál jako socha za svým pánem.

„Budu si muset podrobně prostudovat vaše podmínky, než na ně přistoupím,“ zazpíval Moritani jízlivě.

„To nebude nutné.“ Shaddam se naklonil kupředu. „O podmínkách se jednat nebude.“

Rhombur vypadal, že ho těší rozpaky poraženého vůdce. Armand Ekaz, který stál vedle Iksana, působil křehce, jako by

ho dohromady držel jenom vztek. Vévoda Leto zůstával obezřetný a vnímal všechny detaily.

Jeden ze sardaukarských strážných předal imperiální pergamen vikomtovi, který ho položil na stolek. Paul cítil, jak z toho muže sálá podivné vzrušení, napětí, které bylo znát v trhavých a frenetických pohybech. Resser za ním vypadal, že je mu zle.

Vůdce Grummanu si pročetl dokument a pak řekl: „Mám to podepsat jménem Moritani? Nebo – protože je to další případ, kdy Corrinové obírají mou rodinu o všechno – bych to možná měl podepsat jako *Rod Tantorů*."

Místo dramatické reakce, kterou vikomt zřejmě očekával, reagoval imperátor a zbytek publika jen zmateným mumláním. „Tantorů?" opakoval Shaddam. „Co tím myslíš?"

Vikomt odklopil skrytý ovládací panel na malém stole a okamžitě položil prsty na osvětlená tlačítka.

Sardaukarské stráže tušily nějakou zradu a vrhly se k němu, připraveny bránit imperátora. Resser vytasil meč a přesunul se před vikomta, zatímco Duncan vytáhl svou zbraň.

„Stop!" zaduněl vikomt. „Nebo všichni zemřete v atomovém výbuchu – ještě dřív, než bych chtěl."

Shaddam se zvedl z hrubého trůnu. „Atomové zbraně? To si nedovolíš."

Moritanimu zaplály oči. „*Tantor* si to dovolí. Tantorové si to už *dovolili,* před mnoha staletími. Když Corrinové zradili mé předky, zahnali je do kouta a nedali jim možnost ani šanci k přežití, rozmístili Tantorové všechny rodinné atomové zbraně a zničili skoro všechen život na Saluse Secundus."

„Tantorové?" Shaddam pořád vypadal zmateně. „Tak se jmenovali? Na tom nezáleží. Byli dopadeni a zabiti a jejich rodokmen skončil a všechny stopy byly vymazány z imperiální historie."

„Všechny ne. Naši přeživší zasadili další semena a objevili jsme se znovu, znovu se upevnili a stali se rodem Moritaniů. Ale teď je naše planeta vyčerpaná a můj syn Wolfram mrtvý – konec nadějí do budoucna. Nezůstalo nám nic a ani vám, Shaddame Corrino. Věděl jsem, že sem

přijedete osobně zasáhnout.“ Ruku měl ztuhlou na tlačítkách, prsty se dotýkal aktivačních spojů. „Veškeré atomové zbraně mé rodiny jsou tady v Ritce, většinu z nich můj mistr meče umístil do katakomb přímo pod našima nohama. Má pevnost a celá Ritka se promění na radioaktivní prach.“ Vydal dlouhý vzdech, který zněl jako výdech extáze. „Jen jsem chtěl, abyste se to dozvěděl, před konečným zábleskem slávy. Už jsem rozeslal zprávy členům landsraadu. Od tohoto dne historie nikdy nezapomene jméno rodu, který zničil Corriny. Vykoná se to jednou provždy.“

V témže okamžiku houkl Shaddam povel a sardaukarské stráže vyrazily. Ale Paul viděl, že žádná nestačí zasáhnout včas.

Vikomt se zavřenýma očima a vyrovnaným úsměvem ve tváři aktivoval tlačítka.

Šlechtický vůdce musí být přísný, ale srdcem a činy vyjadřovat poctivost a spravedlnost. To platí pro imperátora, pro menšího šlechtice, dokonce i pro otce.

PRINCEZNA IRULÁN,
Principy vůdcovství,
přednáška na Vojenské univerzitě v Arrakénu

Paul zavolal na svého otce, pokusil se s ním naposledy spojit, ale spalující záblesk nepřišel. Poplašený Moritani shlédl na ovládací panel, který zrovna pohasl.

Duncan, který se hnal k psacímu stolku se zdviženým mečem, nezpomalil, ale Hiih Resser se vložil mezi něj a vikomta. Místo aby napadl Duncana, však bývalý přítel pozvedl vlastní meč a naznačil, že se vzdává. „To není třeba, Duncane. Je po všem."

Sardaukaři se vrhli na vikomta, srazili ho na zem a hrubě ho odtáhli od židle a od ovládání. Mlátil sebou a bránil se, ale pro imperátorovy elitní vojáky nebyl žádný soupeř.

Resser odevzdal meč, podal ho jílcem dopředu Duncanovi a řekl smutně: „Čest nezná politiku, jen poslušnost. Byl to můj šlechtický pán a já mu přísahal věrnost. Ale tady jsem nenašel žádný způsob, jak omluvit jeho čin, a tak jsem vzal události sám do rukou."

„Cos udělal?" zeptal se Duncan.

„Rozmístil jsem atomové zbraně kolem města, přesně jak mi vikomt nařídil. Věděl jsem, co má v úmyslu. Ale nemohl jsem mu dovolit, aby odpálil hlavice a způsobil ten velkolepý

holocaust, jaký plánoval. Byl by to neodpustitelný zločin vůči imperátorovi, lidu Grummanu a vám všem, kterým už tolik ublížil.“ Dlouze se nadechl a nervózní výraz se trochu uklidnil. „A tak jsem vyřadil ovládání.“

Moritani se na něj rozkřikl: „Tys mě zradil! Porušil jsi přísahu krví!“

Resser se obrátil k vikomtovi. „Ne, můj pane. Přísahal jsem, že budu plnit vaše rozkazy, ale hlavně, že vás budu chránit. Nastražil jsem ty atomové zbraně, jak jste nařídil. A pak jsem vám zabránil zabít sám sebe, všechny tyto šlechtice a samotného imperátora a tím jsem zachránil váš život a mnoho dalších. Má čest je nedotčena.“

* * *

„Slyšte všichni,“ oznámil padišáh imperátor Shaddam IV. nabubřelým hlasem. „Dbejte našeho rozhodnutí a našeho imperiálního rozkazu.“

Přemístil svůj dvůr zpátky na vlajkovou loď a nyní seděl v přepychové róbě, zdobené diamanty, na přenosné kopii Lvího trůnu. Chmurným zrakem přejel po shromážděných šlechticích, vězních a divácích v kajutě s kovovými stěnami. Shaddam mluvil důležitě, jako by vítězství na Grummanu bylo výhradně jeho zásluha.

Paul stál vedle otce spolu s Duncanem, arcivévodou Armandem a princem Rhomburem, stále ve slavnostním oděvu. Připadal si jaksi nepatřičně.

Na druhé straně vikomt Moritani měl zmačkaný šat lemovaný kožešinou, rozcuchané vlasy, oči podlité krví a tvářil se divoce a prohnaně zároveň. Paul byl z toho muže nervózní, jen se na něj podíval. Přestože byl šlechtic, přinesli ho k imperátorovi sardaukaři, přivázaného na kovové židli s rovnými zády, která ostře kontrastovala s nápadným trůnem, na němž seděl imperátor. Moritani měl ruce spoutané za zápěstí šigafilem a nohy přivázané k židli. Uvrhnout šlechtice do pout bylo neslýchané, ale sardaukarský šéf bezpečnosti na tom trval.

Rod Atreidů cítil vůči vikomtovi oprávněnou krvavou zášť, stejně jako arcivévoda Ekaz, ale Paul byl přesvědčen, že Shaddam dá přednost vlastní mstě. Zbytky odpadlického rodu Tantorů? Kolik lidí trpělo pro nenávist tohoto šílence kvůli záležitosti, která se odehrála před tisíci let? Kdo by po tak dlouhé době ještě usiloval o pomstu? Ovšem i Atreidové a Harkonnenové se navzájem nenáviděli už tolik tisíciletí, že důvody té roztržky se téměř ztratily jako vzdálená rozmazaná skvrna v historii.

A nakonec tam stál Hiih Resser, unavený, ale zvláštně pokojný, sám jako ostrůvek v davu. Krátce před tímto imperátorovým shromážděním požádal Resser Duncana prosebným gestem, aby mu půjčil svůj bojový nůž. Duncan mu ho předal jen neochotně. „Neprovedeš něco bláznivého, že ne?“

Zrzavý mistr meče dlouhou chvíli váhal, pak zavrtěl hlavou. „Ne to, co si myslíš, Duncane.“ Ostrým hrotem odřízl vlákna nášivek se znaky koňské hlavy na límci, odpáral je a zahodil na zem. Pak odstranil znaky hodnosti z ramen a rukávů.

Když teď spoutaný vikomt Moritani viděl, co jeho mistr meče udělal, odplivl si na podlahu.

Imperátor si zjednal pozornost všech v panovnické komnatě své vlajkové lodi, natáhl zdobenou hůl, odznak úřadu, a zabušil s ní do země, až se to rozléhalo.

„Vikomte Hundro Moritani, za tvé zločiny může následovat libovolné množství trestů. Protože jsi jednal otevřeně proti rodu Corrinů a osnoval spiknutí proti mé imperiální osobě, měl bych nařídit tvou okamžitou popravu. Vzhledem k množství následků, kterým musíš čelit, však poprava nemusí být na prvním místě.“ Shaddamovi se zaleskly oči vztekem a krutým veselím. Moritani měl nařízeno nemluvit pod pohrůžkou roubíku.

„Coby první a důležitý krok tímto ruším všechny tvé pozemky, tituly a majetek: tvé zdroje na Grummanu, budovy, předměty, podíly v CHOAM, majetek, investice a dokonce i tvou garderobu.“ Usmál se. „V imperiálním vězení na Kaitanu

ti zajistíme vhodný úbor. Padesát procent tvého zabaveného majetku připadne trůnu. Zbývající polovina," – Shaddam roztáhl volnou ruku shovívavým gestem – „bude rozdělena mezi další poškozené rody – Ekazy, Atreidy a Vernie, v poměru ke ztrátám, jaké utrpěly ze tvých rukou." Přikývl sám sobě, spokojen se svou velkomyslností. Ale Paul si všiml, jak otec ztuhl. Ani Rhombur nevypadal zvlášť potěšen, jako by považoval za urážku získat hmotnou odměnu za pomoc příteli.

Shaddam se na trůně zaklonil. „Pokud se týče planety Grumman a jejího vedení, předáváme ji coby novou držbu rodu Ekazů. Veškeré planetární bohatství a přírodní zdroje jsou nyní pod tvou kontrolou. Arcivévodo, můžeš tuto planetu využívat a profitovat z ní."

Armand stál tiše jako solný sloup. Jeho odpověď v sobě nenesla žádnou radost. „Děkuji vám, sire." Vytěžená planeta – s krajinou, která málem neplodila, s chudým, nezdravým a vyčerpaným obyvatelstvem – nebyla žádnou odměnou. Bylo to spíš závaží na Armandově krku než přínos.

„Vikomte Moritani, vyhrazuji si právo nařídit tvou popravu v kteroukoli dobu. Avšak v duchu řádu Impéria navrhuji, abys byl neprodleně převezen na Kaitan ve vězeňské fregatě k soudnímu řízení před dvorem landsraadu. Tvůj přesný osud rozhodnou tví druhové šlechtici."

Vikomt hořce zavrčel, už se dál nedokázal ovládat. „Těším se, až promluvím na svou obhajobu. Jsem si jistý, že vás i šlechtice landsraadu bude moc zajímat, co mám na srdci… před příslušným fórem. Nikdy si nemyslete, že i imperátor ví o všem, co se děje v jeho říši."

Paul studoval toho vzdorného grummanského šlechtice – jeho způsob chování, výraz a tón hlasu. Schovával se za své šílenství, čímž byl obtížně pochopitelný, ale Paul neodhalil ani hranou odvahu, ani prázdné hrozby. Moritani měl opravdu ještě co říct. Soukolí v soukolí v rámci dalších soukolí.

Shaddam přimhouřil oči a nasadil chladně zamyšlený výraz. „Těšíme se na tvou výpověď, ale jisté jiné rody nejspíš ne."

Paul se podíval na Duncana a připomněl si střet s bestií Rabbanem tady na Grummanu. Vévoda Leto se konečně unaveně usmál. Žádného člena rodu Atreidů nezklame, bude-li baron shledán vinným v těchto odporných činech. Padne nejen rod Moritaniů, ale možná skončí i rod Harkonnenů. S trochou štěstí se baron Harkonnen ocitne v cele vedle vikomta Moritaniho.

Imperátor spokojeně přikývl. „Má práce je tu hotova.“ Přezíravě máchl rukou směrem k zuřivému vikomtovi, zatleskal a ohlásil hostinu na oslavu konce Války assassinů a zabránění mnohem širší meziplanetární válce.

Lidé, kteří jsou zásadně slabí, považují výhrůžky za hlavní výraz moci. Lidé, kteří jsou skutečně silní, však považují výhrůžky jen za další slabost.

BARON VLADIMIR HARKONNEN,
Rada assassinům

Baron byl rozlícený a dal si dobře záležet, aby to dal Rabbanovi na vědomí. Cítil se také zvláštně neklidný, ale každou známku o tom před svým neschopným synovcem pečlivě skrýval.

Sotva přede dvěma dny dostal stručný záhadný vzkaz, podepsaný vévodou Letem Atreidem. „Věříme, že se váš synovec Rabban zotavuje z té rány mečem. Škoda, že jsme s ním na Grummanu nemohli strávit více času."

Zpráva nepodávala žádné další vysvětlení a baron cítil na prsou hrozivou tíhu. Takže Rabbana poznali. Ten atreidský vévoda *ví*, že se Harkonnenové nějak zapletli do toho konfliktu… i když zjevně nemá žádný důkaz. Jinak by ten vzkaz doprovázelo povolání k soudu landsraadu. Takže Leto prostě jen chce, aby rod Harkonnenů věděl, že *on* ví.

Bylo to hrozné, to ano, ale k žádné újmě zatím nedošlo. Ať se Atreidové dusí ve své neschopnosti podniknout nějakou akci. Pokud si troufnou vyhlásit kanly na základě tak chatrné narážky, baron si pak klidně zahraje na ublíženého.

To odpoledne se Bestie konečně dostal zpět na Giedi Primu, protlačil se domácími strážemi a bez odkladu se přihlásil strýci. Přes všechny závažné chyby měl ten člověk

přece jen jisté dobré stránky. Například to, že si uvědomoval, v jakém je maléru a že jeho osud leží naprosto v rukou barona. To svědčilo aspoň o minimální inteligenci. Zbytek maskovaných harkonnenských jednotek byl očividně pobit.

Rabban vypadal udýchaný a rozcuchaný, když stanul v baronově pracovně. Na boku hlavy měl krví potřísněný obvaz, zdravotník mu v tom místě navíc oholil část zrzavých vlasů, aby se dostal k ráně; dávalo mu to otlučený a nevyrovnaný vzhled. Ránu na paži měl pevně ovázanou. Je to to seknutí mečem, na které narážel Leto?

„Chvěju se nedočkavostí, až se dozvím o tvých dobrodružstvích.“ Baron seděl za svým tmavým, bohatě vyřezávaným stolem a z hlasu mu odkapával sarkasmus. Feyd se přiloudal blíž, dychtivý vyslechnout si něco o posledních bratrových eskapádách. Vytáhlý mladý muž opovržlivě hleděl na svého svalnatého zabedněného bratra, který nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Feyd si lehl na divan, odkud mohl přihlížet.

Nesouvislými větami s občasnými rozpory Rabban vysvětloval, jak zůstal trčet se zabijáckými grummanskými vojáky, jak všichni toužili po jeho hlavě kvůli vlastním vojenským nezdarům, a jak celá divize maskovaných harkonnenských bojovníků popadala do jam na bitevním poli, nebo byla pobita pomstychtivými Moritaniho barbary. Vypověděl, jak ho stíhali atreidští vojáci, ale unikl jen s drobným zraněním. A jak se pak, když dorazily Verniovy lodě a za nimi imperiální delegace, schoval v jednom nákladovém prostoru a taktak unikl odhalení.

Synovec nebyl úplně bez vynalézavosti a představivosti. Baronova tvář přesto potemněla. „Byls *viděn* atreidskými vojáky. Poznali tě.“

„Jak to –“

Baron práskl masitou pěstí do stolu, pak mu ukázal vzkaz od vévody Leta. „Chápeš, že kdyby tě byli chytili, nebo kdybys tam nechal nějaký důkaz o účasti Harkonnenů, namočíme se do příšerné krize?“

Rabban si stál na svém. „Žádný důkaz jsem nenechal, strýčku. Pokud má ten atreidský vévoda nějaký důkaz, byl by ho poslal místo toho vzkazu.“

Baron se pousmál, překvapen synovcovou bystrou odpovědí. Feyd vydal jakýsi neslušný zvuk, ale víc to nekomentoval.

Rabban pokračoval: „Naštěstí si imperátor přivezl takovou armádu sluhů a stoupenců, že se mi podařilo jednoho zabít a sebrat mu uniformu a identifikaci. V tom zmatku při zákroku v pevnosti Ritka jsem mezi nimi proklouzl, odletěl zpátky s imperiálním doprovodem a pak se dostal zpátky sem.“

Feyd prohlásil svým nejvzteklejším tónem: „Páni, nakonec jsi přece jenom chytrý!“

Rabbanovi se přestal třást hlas a nahradila ho sebejistota. „Myslím, že jsem si vedl dost dobře.“

„Vedl sis dobře *při útěku.* Nevedl sis dobře při tom úkolu, kterým jsem tě pověřil. Slyšel jsi o imperátorově nedávném oznámení?“

„Slyšel jsem, že rod Moritaniů přišel o titul a o planetu.“

„To není to důležité,“ řekl Feyd a tvářil se až moc chytrácky. „Vikomta Moritaniho naložili do vězeňské fregaty, směřující na Kaitan, aby mohl být obžalován před soudem landsraadu. Přísahal, že bude svědčit a odhalí všechna svoje další tajemství.“

Rabbanovi zahořely tváře. „Myslíš tím, že prozradí naše spojenectví?“

„Ach ne, to *jistě* ne,“ zahlaholil baron s nasládlým sarkasmem. „Když už všechno ztratil, jeho život visí na vlásku, je v úplné nemilosti, tak bychom přece měli čekat, že zachová naše tajemství, protože jsme přece takoví dobří přátelé.“ Zakabonil se na synovce a Rabban raději uhnul pohledem.

Rabban uvažoval prvoplánově. Činy pro něj byly konkrétní záležitosti a stály samy o sobě. Vhodil-li kámen do rybníka, nečekal, že uvidí kruhy na hladině. Rabban měl své silné stránky, i když ho za ně baron zřídkakdy chválil. Měl

nejrůznější prospěšné vlastnosti. Tu a tam byla nutná hrubá síla a Rabbanovi se v té oblasti málokdo vyrovnal. A především neměl žádné vážné vznešené ambice. Nebyl natolik vychytralý, aby se chápal větší odpovědnosti. Od tohoto synovce se baron nemusel bát dýky v zádech ani jedu v pití.

Na druhé straně Feyd měl pozorný a bystrý mozek. Často těkal od tématu k tématu, ale jako opatrný žonglér nikdy nepustil ze zřetele ani jediný plán. Nevyzpytatelný? Ano, to možná byl. A přes své mládí už dával najevo netrpělivost, až bude jmenován nástupcem rodu Harkonnenů. Baron ještě nemusel oznámit své rozhodnutí, ale Feyd… báječný Feyd byl budoucnost rodu Harkonnenů. Baron to pozoroval v dychtivém výrazu na mladíkově tváři, v mazaných očích, v očividné chuti učit se.

Ale dalo se tomu mladíkovi věřit?

„Moritaniho nic nenutí nás chránit," zdůraznil Feyd. „Vlastně naopak, má všechny důvody naši účast zveličit."

Baron hleděl na Rabbana a nechal svého staršího synovce chvíli dusit se ve vlastní šťávě, teprve pak mu ulehčil. „Naštěstí to není tak velký problém, aby se nedal napravit. Mezitím, co ses loudal zpátky domů, jsem už vlastně rozběhl alternativní řešení."

Rabban vypadal, že se mu ulevilo téměř jako dítěti. Strýc má nějaký plán. Ani nepotřeboval slyšet baronovo vysvětlení, co udělal, stačila mu ta prostá poznámka, že se všechno spraví.

Baron vytáhl ze svého stolu nějaký dokument, tenký fólisk. „Tohle přišlo od oficiálního kurýra a líčí tragickou a záhadnou nehodu. Vězeňská fregata s vikomtem Moritanim se přepravovala na palubě gildovního maxitrajleru, ukotvena spolu s dalšími osobními plavidly – dokonce i s několika zbylými imperiálními loděmi, které se vracely z Grummanu. Jak víš, maxitrajlery ve svých nákladních prostorech neudržují atmosféru. Nějakou zvláštní nehodou se bohužel snížil tlak v několika přetlakových komorách vězeňské fregaty a vikomt byl vystaven vakuu. Obávám se, že nepřežil

dlouho, a jeho tělo bylo nalezeno opuchlé a zmrzlé. Musel se asi tvářit dost odporně.“

„To jsi zařídil ty, strýčku?“ zeptal se Rabban nadšeně.

Baron se na něj zamračil.

Feyd se zahihňal. „Byla to *nehoda*.“

„Tuším, že mě obdivuješ, Feyde,“ pokývl baron. „Jednou – i když to nebude brzy – budeš přesně stejný jako já.“

Feyd odpověděl pohotově a překvapivě: „Ale myslím, že ne tak tlustý.“

Největší změna osobnosti v dospívání mladého muže nastává, když zjistí, že vlastní otec je smrtelný, lidský a omylný.

PRINCEZNA IRULÁN,
Život Muad'Diba, svazek 2

Maxitrajler vychrlil nad noční stranou Caladanu plavidla, přepravující vojáky, a bojové letouny, následované rodinnou fregatou Atreidů. Vévoda Leto ctil ty, kteří za něj tak statečně bojovali ve Válce assassinů, a trval na tom, že všechny vojáky pošle domů jako první.

Paul seděl vedle něj u širokého pozorovacího okna a Leto přemítal: „Těším se, že zase uvidím tvou matku, zvlášť po tom, co jsme právě prožili. Ona… ona dokáže, že se budu zase cítit plný života. Zrovna teď jsem moc otupělý." Vévoda už neměl stání, zvedl se a naznačil Paulovi, aby ho následoval. Vykročil po chodbě na pravoboku plavidla, zatímco fregata klesala do atmosféry. Míjeli stěnu s průhledy, které ukazovaly světla vévodových doprovodných lodí, mizících dole.

„Chápu, jak se cítíš, otče. Z toho, co jsem zažil, jsem se hodně poučil. Především doufám, že se už nebudu nikdy muset účastnit žádné bitvy."

„Můžeš doufat, ale mám strach, že to není pravděpodobné. Jsi syn vévody. I když nebudeš konflikty vyhledávat, najdou si tě samy."

Atreidská fregata se vymanila z posledních vrstev přikrývky mraků a poskytla Paulovi výhled na zářící světla pobřežních vesnic pod nimi a jasný cíl kosmodromu Cala. Klesající lodí lomcoval nevypočitatelný vítr a Leto se zapřel proti tomu nečekanému pohybu. Fregata poskakovala a klesala okrajem bouřky. Paul hleděl skrz déšť, nesený větrem, a zahlédl hrad Caladan a první skupinu lodí, které už přistály a zaujaly určené pozice jako figurky na veliké hrací desce.

Obří monitor na přepážce ukazoval soupis lodí a pokaždé, když některé plavidlo bezpečně dosedlo, jantarový bod na obrazovce se proměnil na zelený. Vévoda chrlil do komlinky instrukce svým podřízeným a přijímal od nich hlášení. S uspokojením a úlevou viděl, že se všichni vrátili bezpečně domů.

Rodinná fregata zakroužila nad kosmodromem a pak se snesla k hlavní přistávací dráze. Oknem na pravoboku Paul viděl, jak moře, rozfoukané větrem, naráží na útesy. Flotila rybářských lodí se před západem slunce, než nastala bouřka, vrátila do přístavu, a i když, byly lodě přivázány k molu, divoce se pohupovaly u pilířů. Paul věděl, že dobří lidé z Caladanu bouře snadno přečkají. Vždycky tu bude vládnout drsné podnebí, ale jejich lásku k planetě to nezmenší.

Fregata kostrbatě přistála a dojela do velikého hangáru, kde se už ukryly i další letouny. Když Paul s otcem vystoupili a vyšli na zem, vlhkou z deště, stékajícího z hladkého trupu, zjistili, že lady Jessica už na ně čeká. Vlhké pásy v jejích bronzových vlasech a mokré skvrny na plášti prozrazovaly, že ji liják přepadl na cestě do hangáru.

Leto se vyhnul formalitám, přitiskl ji k sobě a něžně políbil. „Mrzí mě, že tě zastihla bouřka.“

„To je jenom deštík. Není to tak zlé.“ Objímali se a moc nemluvili, ale Paul věděl, že si toho mají navzájem hodně co říci. Za Letova zasnoubení s Ilesou Ekazovou byla Jessica jako člun bez kapitána na volném moři. Masakr svatebního dne a Válka assassinů se přehnaly přes jejich vztah jako surová vlna. Teď se museli oba rozhodovat a napravovat škodu. Ani jeden z nich nebyl stejný jako dřív.

Leto zápasil s vlastními myšlenkami, hleděl na ni ocelovýma očima a Jessica prostě čekala. Paul rodiče pozoroval, dokud otec nepromluvil: „Není lepší doba, kdy ti to říct, Jessiko, a náš syn by to měl taky slyšet. Jsem unavený politikou a spory a nebudu už promýšlet další nabídky na manželská spojenectví s jinými šlechtickými rody.“ Vzal ji za ruce. „Ty jsi moje jediná žena, jediná láska po všechny časy. I když si tě nemůžu vzít, nikdy už nekývnu na sňatek s nějakou jinou ženou.“

Zdálo se, že ji to znervóznilo. „Nemůžeš mi dát takový slib, Leto. Musíš udržovat ostatní šlechtice v nejistotě. Musíš nechat otevřenou aspoň tu možnost, protože já jsem jenom vázaná konkubína.“

„Má lásko, pro mě jsi mnohem víc než jenom to.“ Natáhl se k Paulovi a přitáhl chlapce do objetí. „A jsi matka našeho syna, příštího vévody.“

ČÁST VII

IMPERÁTOR MUAD'DIB

* * *

10 198 LET PO GILDĚ

Je něco vražednějšího než nevinnost, něco, co odzbrojí víc?

STILGAROVY KOMENTÁŘE

Imperátor Paul Muad'Dib opustil poničenou Božskou audienční místnost, sedával na velkém trůnu z hagalského křemene a pořádal slyšení ve své původní trůnní místnosti. Každý den slýchal o čirém srdceryvném utrpení spousty věrných lidí, ale nemohl si dovolit nechat se tím ovlivnit. Ano, některé z nich drtilo samo soukolí Paulovy vlády, ale nemohl se starat o ně o všechny, cítit miliony drobných ran jejich konkrétních bolestí. V jistém smyslu bylo jejich utrpení zásadní pro pokračující existenci lidstva. Paulova jasnozřivost ho nutila pozorovat širší obraz a udržovat stabilní kurs. Měl v sobě větší, hrozný záměr, jediný způsob, jakým mohl vést lidstvo ke konečnému výsledku. Musel být Muad'Dib, i když to znamenalo, že musí vystupovat drsně a chladně.

Vévoda Leto Atreides a před ním starý vévoda Paulus milovali osobní setkávání s lidmi. Považovali přímý vztah se svými poddanými za důležitý aspekt, udržovali jím kontakt vládce s podřízenými. Po Bluddově šokujících činech a následujících odhalováních jednoho zárodečného spiknutí za druhým však Paulovi ten proces veřejného slyšení připadal vyčerpávající, otravný a nebezpečný. Předchozí vévodové Caladanu spravovali jedinou skupinu lidí, jedinou planetu – ale Paul musel nést břemeno takové spousty světů, že je ani

nedokázal vyjmenovat, aniž by musel zapojit svůj mentatský výcvik.

Rozhodl, že napříště přesune víc těch povinností na sestru. Zdálo se, že Alia má s vlastním svědomím jiný vztah, zná způsob, jak rozškatulkovat, co se musí udělat. Se všemi svými minulými životy a zkušenostmi ze vzpomínek dokázala vládnout pevnou a přísnou rukou. Lidé se děsili její podivnosti, a tak ji považovali spíš za kněžku než za vládkyni. Alia to mohla využít ve svůj prospěch.

Jednou ráno, než byla do přísně střežené místnosti vpuštěna první skupina žadatelů, objevila se před Paulem princezna Irulán a žádala o dovolení si s ním promluvit. Stilgar a Alia vedle trůnu na Irulán hleděli se svou obvyklou podezíravostí, ale Paul chápal její pohnutky lépe a věřil jí, že se bude chovat podle zavedených pravidel.

Měla ustaraný a starostlivý výraz. „Můj manželi, dostala jsem zprávu od gildovního kurýra. Byla adresována mně a žádala mě o přímluvu.“ Zamračila se a podala Paulovi válec.

Zaujalo ho to, vzal si dokument, zaznamenal složité pečetě, které už Irulán rozlomila. Zatímco Paul četl, vysvětlovala Irulán Stilgarovi a Alii: „Lady Margot Fenringová požaduje laskavost.“

„Lady Margot?“ zeptala se Alia a probírala se v duchu matčinými i svými vzpomínkami. „Neozvala se nám už celé roky.“

Hrabě a jeho lady, kteří po bitvě u Arrakénu původně doprovodili Shaddama IV. do exilu na Salusu Secundus, tam vydrželi jen krátce, pak zmizeli a ztratili se z dohledu – mezi nimi a padlým imperátorem očividně nezbyly žádné sympatie. Paul věděl, že hrabě je dost nebezpečná postava, intrikán, který se vyrovná těm nejlstivějším benegesseriťankám nebo Harkonnenům.

Paul četl vzkaz a cítil svými jasnozřivými smysly záblesk varování, ale nic určitého. Kolem Hasimira Fenringa – dalšího neúspěšného pokusu Bene Gesseritu vychovat Kwisatze Haderacha – mu toho bylo vždycky hodně nejasného. „Je zvláštní, že si našli útočiště mezi Tleilaxany,“ řekl. „Tuto

žádost jsem nepředvídal. Zapomněl jsem, že má lady Fenringová dceru.“

„A co ta žena od tebe chce, Usúle?“ zeptal se Stilgar. Poté, kdy se ten spolehlivý naib málem utopil na Jeriše, vrátil se na Arrakis a zvolil si teď službu přímo po boku Muad’Diba coby ministr vnitra. Stilgar usoudil, že jeho skutečná cena spočívá ve vedení, ne v bojování na cizích planetách, a Paul musel souhlasit.

Imperátor odložil válec se zprávou. „Žádá o dovolení poslat svou dceru Marii sem, chce, aby byla vychovávána a cvičena na imperiálním dvoře.“

Irulán ta představa očividně znepokojovala. „Nechápu, proč.“

„Lepší otázka je, proč ji podezíráš, místo abys ji podpořila?“ namítla Alia. „Hrabě Fenring byl blízký přítel tvého otce a lady Margot přední benegesseriťanka. Nebyla Margot milá společnice tvé vlastní matky, lady Anirul?“

„A tvé matky taky,“ odpověděla princezna. „Ale vždycky mi dělají starost věci, kterým nerozumím.“

„Je hrabě Fenring vlastní otec toho dítěte?“ zeptal se Paul.

„Lady Margot nenaznačuje, že ne. Nemůžu soudit.“

„A pokud už hrabě Fenring není se Shaddamem, došlo mezi nimi vážně k rozepři, nebo je to součást nějakého většího plánu?“ zeptala se Alia. „Naši zvědové hlásí, že hrabě cítí k Shaddamovi dost velký odpor. Je ta roztržka skutečná, nebo je to jen přetvářka?“

Paul si vzpomínal na hroznou urážku a na očividný chlad, jaký Fenring projevoval vůči imperátorovi okamžitě po bitvě u Arrakénu. Paul cítil s Fenringem zvláštní spřízněnost. I když byli úplně odlišní, jisté výjimečné vlastnosti měl s hrabětem společné.

„Salusa Secundus není příjemné místo,“ nadhodil Stilgar. „Aspoň jsem to slyšel.“

„Pohodlí pro hraběte Fenringa moc neznamená,“ řekl Paul. „Celé roky sloužil na Arrakis jako imperiální zmocněnec pro koření. Myslím, že neodešel ze Salusy proto,

že chtěl lepší palác, ale protože už nemohl vydržet se Shaddamem.“

Irulán zpřísněla. „Můj otec často podnikl nějakou akci, aniž zvážil všechna fakta. Jednoduše čekal, že se zbytek Impéria skloní před jeho vůlí, ať už budou jeho rozhodnutí moudrá a logická, nebo ne. Často jednal, aniž by se s hrabětem Fenringem poradil, a pak utrpěl hrozné porážky. Hraběte už unavilo uklízet ty škody, které otec páchal.“

Paul se s povzdechem naklonil kupředu a opřel si lokty o kolena. „Otázkou zůstává – jak máme zareagovat na tu žádost? Lady Margot si přeje poslat sem svou malou dcerku na výuku a jistě i kvůli navázání styků. Té holčičce je teprve šest let. Můžou mít tak přímočaré úmysly, jako dostat se do mé přízně, když opustili Shaddama IV.?“

„Occamova břitva, princip logické úspornosti napovídá, že by to tak být mohlo,“ prohlásila Irulán. „Nejjednodušší odpověď dává dokonalý smysl.“

„Když se jedná o Bene Gesserit, ztupí se i Occamova břitva,“ namítla Alia. „Z toho brebentění ve své hlavě vím, že věčně jenom plánují a intrikují.“

Paul znovu zvedl tenké listy a přečetl slova, která tam zaznamenala Margot: „Imperátore Paule Muad’Dibe Atreide, pokorně a zdvořile žádám o laskavost. I když si můj manžel zvolil útočiště mezi Tleilaxany, já jsem přesvědčena, že to není prostředí, v jakém by měla být vychovávána naše dcera. Tleilaxanská kultura, nepřátelská ženám, je v mých očích hanebná. Žádám o dovolení, aby se mohla moje dcera Marie přidat k vašemu dvoru v Arrakénu a strávit zbytek výchovy tam, pokud pro vás její společnost bude přijatelná.“

Paul odložil listy. „Pak mi lady Margot připomíná – zbytečně – že to byla ona, kdo nechal vzkaz ve skleníku arrakénské rezidence, aby varovala mou matku před skrytými harkonnenskými léčkami. O tom není sporu, ani o správnosti její informace.“

„Uložila na tebe vodní úděl,“ přikývl Stilgar. Starý naib svraštil obočí a prohrábl si prsty tmavé vousy na bradě. „A

přesto nedokážu pochopit, proč by nám sama nabízela tak důležité rukojmí.“

„Funguje to oběma směry,“ řekl Paul. „Možná budeme mít tu dívku jako rukojmí, ale zároveň si tím pustíme k panovnickému dvoru potenciálního zvěda.“

Irulán to překvapilo. „Je to ještě dítě, můj pane. Teprve šestileté.“

„Já jsem taky malá dívka,“ prohlásila Alia a nechala ostatní, ať si z toho vyvodí srovnání a závěry sami. Pak překřížila nohy, usadila se na schod před Lvím trůnem a upravila si dětskou černou abu. „Myslím, že bych kamarádku na hraní uvítala, bratře.“

Čím dál tím víc vidím sám sebe jedině očima monstra.

PRINCEZNA IRULÁN,
z Muad'Dib a džihád

Posledních sedm nocí za sebou nespal Paul dobře a nedokázal to před Chani zatajit. V temném tichu se zvedla a vyšla za ním ven na balkon. Paul prošel dveřmi, utěsněnými vlhkostní pečetí, a v suchém vzduchu stál jen ve volné lehké tunice, ztrácel vodu. Žádné filtršaty. Chani udělala totéž.

Kdy jsem zapomněl na základní lekce z Arrakis? pomyslel si. Jenom to, že jsem imperátor, snad znamená, že mě voda nic nestojí?

Poslouchal hučící neklid rozlehlého města a vnímal vibrace ve vzduchu, směs pachů, která naplňovala každý nádech, nefiltrovaná nosními ucpávkami filtršatů. Arrakén mu připomínal hmyzí úl, plný nespočetných míhajících se subjektů, které potřebují, aby za ně myslel někdo jiný, rozhodoval někdo jiný a velel jim někdo jiný.

Vzhlédl k noční obloze, viděl hvězdy a představoval si všechny ty světy tam, všechny bitvy, které se pořád odehrávají. S lehkým úsměvem si připomněl něco, co Irulán přidala k jedné ze svých historek, zřejmý, ale půvabný výmysl – že v okamžiku smrti vévody Leta proletěl po obloze nad palácem jeho předků na Caladanu meteor…

„Bolí mě, když tě vidím každou noc tak utrápeného, milovaný."

Obrátil se k Chani a vydal ze sebe dlouhý povzdech. „Má sihájo, *lidé* mě sužují. Od dětství jsem věděl, že to musí přijít, a chtěl jsem, aby mi důvěřovali, aby se ke mně připojili na této cestě, aby se mnou spolupracovali, místo aby mě přiměli stát se tyranem. Teď mě poslouchají ne proto, že je to dobré pro konečné blaho lidstva, ale protože to Muad'Dib nařizuje. Kdybych v kteroukoli denní hodinu vyšel do ulic, lidé by se sebrali a věčně žádali: ‚Veď nás, můj pane! Veď nás!' Tohle lidstvo potřebuje, riziko spoléhání na charismatického vůdce?"

„Možná potřebuješ vedení ty sám, Usúle." řekla Chani tiše a odhrnula mu tmavé vlasy z ucha. „Vedení Šaj-hulúda. Možná si musíš vzpomenout, co to znamená být fremen. Vyjdi do pouště, povolej červa a vykonej vlastní hadždž."

Obrátil se k ní a políbil ji na ústa. „Jako vždycky mě přiměješ vidět jasně. Jedině v poušti mohou být myšlenky člověka dost klidné, aby mohl přemýšlet." To bylo přesně to, co Paul Atreides i imperátor Muad'Dib potřebovali.

* * *

Ustanovil Alii svou zástupkyní, udělil jí pravomoc přijímat příslušná rozhodnutí a provádět nezbytné dvorní funkce se Stilgarem v pozici poradce a ochránce (ne že by ho potřebovala). Paul nabídl Chani, že ji vezme s sebou, ale dlouho studovala jeho tvář a pak odmítla. „Potřebuješ samotu a klid, Usúle. Ty a poušť si toho máte navzájem moc co říci."

Někdy uvažovala způsobem, který by ho nenapadl, jako by její mysl naplňovala zásadní část nádoby jeho života. Jejich vztah byl mnohem víc než vztah muže a ženy, nebo spřízněných duší, nebo jakékoli obvyklé klišé. To, co k sobě navzájem cítili, se táhlo přes eony lidské existence.

Když vyšlo slunce, odletěl toptérou za rozbitý Štítový val, za vodní příkopy, které udržovaly v bezpečné vzdálenosti červy z volné pouště, a přistál na okraji rozlehlého volného písku. Naneštěstí, i když hodlal vyrazit sám a bez ceremonií, ho brzy následoval doprovod asistentů, poradců a vyjevených

diváků. Korba mu vyslal zprávu, že je svolal, aby zajistil Muad'Dibovi zaslouženou slávu.

Nevšímal si jich, ponořený do vlastních starostí, obrátil se zády k nevítanému davu a kráčel pryč od své toptéry, vlekl se k dunám, kde mohl přivolat červa. Ohlédl se přes rameno a lekl se, když uviděl osm dalších toptér a snad stovku lidí. Někteří byli oblečeni v pouštním šatu, jiní měli kněžské róby kvizarátu. Nejméně třetina z nich dokonce ani neměla filtršaty.

Korba by měl vědět, že to není dobré.

Kdy došlo k té změně, že si lidé vyrazí do pouště, jako by šli na slavnost? Paul cítil, že neposkvrněnost písků je už ta tam. Fremeni byli tak okouzlení nepřetržitou řadou vítězství džihádu, že ani nezaznamenali ztrátu svého dědictví, ztrátu samotných svých duší.

Paul zarazil do písku tlouk, nastavil natahovací mechanismus a nařídil kyvadlo na rytmické *bum-bum-bum.* I když to už dělal mnohokrát, pořád při tom cítil posvátnou úctu. Byl člověk z jiného světa, byť zároveň jezdec na červovi, který uspěl mezi fremeny. Častokrát se účastnil útoku na Harkonneny. Tehdy, na rozdíl ode dneška, byl nepřítel jasně dán, stejně jako vítězství.

Ve svém džihádu nabízel větší a větší odměny za zničení hraběte Memnona Thorvalda, jehož povstání se dále šířilo a využívalo další zoufalá opatření a nečekaně násilné taktiky, které Paulovi připomínaly poraženého vikomta Hundra Moritaniho. Ale fedajkini jako by se radovali z tak neúmorného nepřítele, se kterým se dá bojovat. Spojovala je zášť proti vnějšímu ohrožení.

Vzadu u toptér začali někteří diváci tleskat jeho automatickým úkonům povolávání červa, jako by předváděl představení jen pro ně. Tlouk pokračoval ve svém jednotvárném rytmu. Paul čekal, poslouchal, zda uslyší syčení písku, způsobené obludným červem, pozoroval nejmenší pohyby dun, rozvířené pohybem pod zemí.

Tlouk dál tepal.

Vzdálené publikum začalo mumlat, překvapeno tím, co vidělo. Natahovací mechanismus nakonec doběhl a tlouk se odmlčel. Žádný červ se nedostavil. Nazvou to neblahým znamením.

Paul zvedl protiváhu, znovu natočil přístroj a zarazil ho hlouběji do písku, pak znovu aktivoval rytmický mechanismus. Připadal si trapně. Taková spousta lidí hledala význam ve všem, co udělal. Muad'Dib tohle nechtěl.

A teď slyšel, jak si lidé dál šeptají, uvažují, jestli snad Šaj-hulúd Muad'Diba neopustil. Paul dostával vztek, nejen na ně, ale i sám na sebe. Šaj-hulúd nepořádá představení pro diváky!

A pak, zrovna předtím, než tlouk stačil umlknout podruhé, zaznamenal pohyb dun. Blížila se k němu mělká proláklina, jak se písečný červ hnal za sonickým vzruchem. Pulz se mu zrychlil.

Korba to uviděl hned po něm a lidé se nahlas rozjásali. Blázni! Jejich hluk by mohl tvora rozptýlit a malá bariéra skal, na kterých se shromáždili, by velkého písečného červa nikdy nezastavila.

Paul popadl provazy, háky a roztahovače. Když se písek rozestoupil a vyrazila z něj obrovská kulatá hlava, ustoupil a zabušil háky o sebe, aby tím hlasitým zvukem odlákal červovu pozornost od pozorovatelů, kteří konečně zmlkli v hrůze a posvátné úctě.

„Šaj-hulúde! Ke mně!" Paul se náležitě rozkročil, odhadl postup červa a přesně v pravou chvíli se zachytil za jeden z kruhových segmentů. Chytil lano a škrábal se červovi po boku, pokrytém oblázky.

Byl to červ jen střední velikosti. Poslouží mu dobře, i když nebyl moc působivý. Paul ale věděl, že ho pozorovatelé popíšou jako jednoho z největších, jaké kdy na Duně viděli. Neohlížel se, nevšímal si jásotu a chvály a vyšplhal se červovi na záda. Zkušeně zasunul roztahovače, roztáhl červovy prstence a odhalil citlivé maso pod nimi, bodcem udeřil červa do hlavy. Přidržoval se pomocí lan, obrátil zvíře a vyrazil do volných dun, vířil písek a prach.

Samota a horko mu vyhovovaly, i pach síry a skořice, který vycházel ze tvora. Jak se červ hnal, Paulovo svědomí se hnalo za ním, následovalo ho i do té nejhlubší pouště. Kilometry ubíhaly, ale Paul Atreides se svých démonů nemohl zbavit.

Lidé se mě bojí. Nikdy jsem nechtěla, aby se mě báli.

SVATÁ ALIA, VLÁDKYNĚ NOŽE

Když bratr odešel do pouště, seděla Alia na trůně, který byl pro ni moc velký. Tím, jak byla malá a jak nevinně vypadala, ztělesňovala dramatický rozpor – generace moudrosti a tvrdé rameno justice, zahalené v nevypočitatelně podobě.

Lidé považovali Muad'Diba za božskou postavu, ale část náboženské úcty si našli i pro Alii. Prosebníci před ni přestupovali, aniž věděli, které z jejích mnohých nálad mohou čelit, věděli, že podstupují riziko.

Z nedávno podrobené planety Alahir dorazili dva vyslanci v tuhých slavnostních uniformách. Vypadaly neuvěřitelně teple a hrozně nepohodlně, byly určeny pro vzdušný chlad jejich planety, ne pro suché horko Duny. Přinesli dary a žádali o slyšení u svatého imperátora Muad'Diba. Když se doslechli, že je nedosažitelný, šli se nejistě představit jeho sestře Alii. Jakmile ti dva muži zahlédli malou dívenku na trůně, rozhořčili se, považovali to za urážku svého světa a svého vůdce. „Cestovali jsme gildovním maxitrajlerem přes mnoho hvězdných soustav, abychom se setkali s *imperátorem*."

Alia se z trůnu nepohnula. „Mluvím za svého bratra. Setkáte se se mnou, nebo s nikým."

Hlavní vyslanec Alahiru měl dlouhý tenký krk a vysoký pisklavý hlas. „Ale přísahali jsme věrnost. Jsme spolehliví poddaní jeho svatosti. Máme právo se s ním setkat.“

Gestem a několika stručnými slovy poslala Alia ty muže pryč v doprovodu přísné fremenské gardy. Přes protesty byli eskortování zpátky do své fregaty a odvezeni do maxitrajleru. Na její rozkaz budou muset absolvovat dlouhou cestu zpátky na svou planetu, teprve pak se budou smět obrátit a podniknout celou tu anabázi zpátky, tentokrát s větší pokorou. Vyslala nesmlouvavou fremenskou stráž, která je měla doprovodit a zajistit, aby se ti dva doopravdy vrátili domů a vstoupili na Alahir.

Některé pozorovatele v tísnícím se obecenstvu pobavilo, jak tvrdě s těmi muži naložila. Jiní se vytratili, aniž přednesli svou stížnost, když viděli její přísnou a nekompromisní náladu. Dřív by Alia poslala za těmi muži stráž, aby zjistila, co chtěli, ale teď prostě soudila, že si jen uvědomili bezvýznamnost nebo pošetilost své záležitosti. Uvítala by, aby se jich takhle ztratilo mnohem víc a vyřešilo si své problémy samo – přesně jak si přál bratr.

Další žadatel byl unaveně vyhlížející muž, jehož tvář předváděla hluboké, sluncem spálené vrásky tvrdého života. Celé jeho tělo připomínalo jeden mozol, přesto nesl pýchu a hrdost jako brnění. I když nebyl čistě oholen, vlasy si učesal a stáhl dozadu. Šaty měl chudé, ale pečlivě vyspravené; Aliin ostrý zrak však zaznamenal známky opotřebení. Nebyl to nedbalý člověk.

Vystoupil coby žalobce a dva obžalovaní v jeho záležitosti vypadali mnohem nedbaleji a neuspořádaněji, i když byli ustrojeni v lepších šatech a navoněli si těla oleji a parfémy. Ten ošlehaný muž předstoupil a zasalutoval po džihádském způsobu, jako by Alia byla doopravdy Paul. Líbilo se jí to.

„Bojoval jsem svědomitě v Muad’Dibově džihádu.“ řekl. „Stál jsem na bitevních polích pěti planet včetně Ehknotu. Můj velitel mě propustil se ctí a zajistil mi důchod. To mi mělo stačit na dům v Kartágu, na uživení mých žen, dokud se

nezavedu jako kameník.“ Zabodl se pohledem do dvojice žalovaných. „Ale tihle muži mi všechny peníze vzali.“

„Přišel o své peníze, to ano, paní Alie – ale přišel o ně spravedlivě,“ vykřikl ten zavalitější z dvojice.

Alia se obrátila k žalobci pro další informace a on vysvětloval: „Hrál jsem s nimi hazard. Hráli jsme tarotové kostky a oni mě o všechno připravili.“

Teď se Alia zamračila. „Když někdo hraje, riskuje prohru. Tak to chodí.“

„Když někdo *hraje*, paní Alie, zná pravidla a čeká poctivou hru. Ale tihle muži podváděli.“

„Nic takového jsme nedělali!“ zaprotestoval druhý obviněný.

„Jen to, žes prohrál, ještě neznamená, že podváděli,“ zdůraznila Alia.

„Podváděli. Přísahám na svou čest, na svůj život… na svou vodu!“

Alia se opřela na trůně. „Tvrdíš, že tě tito muži podvedli. Oni tvrdí, že ne. Jak mám určit, kdo má pravdu?“ Ve skutečnosti to Alia *tušila.* I bez citu pro pravdu by poznala, že ti dva tuze nervózní obvinění něco tají, kdežto žalobce ve svém přesvědčení a spravedlivém rozhořčení neváhá.

Vyskočila z trůnu a seběhla po kamenných schodech dolů jako dívenka, schválně, aby je vyvedla z míry. „Zahraju si s těmi muži. Ukažte mi ty tarotové kostky, které jste použili.“ Neochotně vytáhli kostky a Alia si přidřepla na zem. „Pojďte za mnou a zahrajeme si.“ Oba obvinění se tvářili nesmírně nervózně, ale její žádost nemohli odmítnout.

Chytila pět kostek do malé ručky. Každá plocha nesla jiný kódovaný obrázek, který měl symbolický význam, zdaleka přesahující hru samotnou. Ty kostky jistě nebudou nijak očividně zatíženy, ale uvědomovala si, že byly nějak drobně upraveny, aby dávaly majitelům značnou výhodu. Pravidla i té nejzákladnější hry byla složitá, ale Alia je znala podrobně. Hodila jako první, než muži stačili něco namítnout: padla dvojice holí, kosa, hvězda a pohár na vodu.

„Slibné znamení!“ prohlásil jeden z mužů zřejmě ze zvyku, tak jak to při své profesi hazardního hráče dělal denně. „Teď uzavřeme sázky.“

Alia nijak nepochybovala, že první hod má být pozitivní, aby hráče nalákal na vyšší sázku. Podvodníci. Ti dva obvinění se otřásli a tvářili se stísněně. Vsadili si – nízko – a pak hodili podle svého odhadu, potvrdili svou předtuchu. Nevěděli, jestli by měli raději vyhrát nebo prohrát, ale protože Alia od nich před dychtivým obecenstvem požadovala větší a větší sázky, nemohli se prostě vzdát. Nedovolila jim se stáhnout.

Jejich žalobce mezitím stál s rukama založenýma na prsou, zlostně hleděl na hru, zatímco ostatní diváci ji povzbuzovali a nabízeli rady.

Alia sice nemohla ovládat mechanismus hodů, postupně si však začala uvědomovat, jak tito muži interpretují výsledky – a manipulují s nimi. Pokud šlo o ni, disponovala mnohem zajímavějšími prostředky podvádění. Díky záblesků jasnozřivosti dokázala předem určit, jak dopadne většina hodů. I když byly kostky slabě zatíženy, aby dávaly nečekané výsledky, často viděla, které má nechat ležet a se kterými hrát, podle toho pak stanovila smělé sázky. „Štěstí“ při ní stálo pevněji, než by si každý jiný hazardní hráč dokázal představit.

Dva zděšení obvinění nemohli hru zastavit. Publikum si uznale mumlalo, ale nepřekvapovalo ho, když Alia znovu a znovu vyhrávala, prováděla hody, jaké by se od neupravených kostek ani nedaly čekat. Jak hra postupovala, vnímaví lidé z davu poznali, že ti dva muži kostky nějak upravili ve svůj prospěch a že i přesto je Alia zdolává. Její čím dál tím vyšší výhry je nutily zvyšovat sázky a dávat do hry víc a víc osobního majetku. Kolem místnosti stály stráže a zajišťovaly, aby nikdo neodešel.

Konečně oba muži zvedli hlavy a zavzlykali. „Jsme na mizině, paní Alie. Sebrala jste nám celý majetek. Nemáme už s čím hrát.“

„Máte své životy,“ upozornila je. „Tak co, chcete je dát v sázku?“

„Prosím, ne! Prosíme vás!“

Pár chvil je nechala se trápit, pak se zvedla. „Dobře, zakončíme tu hru. Stráže vás vyprovodí, aby se zajistilo, že zaplatíte, co mi dlužíte. Protože jsem tolikrát vyhrála, nemohu tvrdit, že jste podváděli.“ Někteří z diváků se zasmáli jejímu jasně nejapnému prohlášení, protože opak byl naprosto zřejmý. Obrátila se k žalobci a pohlédla do jeho utrápené tváře. „Ze své výhry ti dám polovinu toho, o cos přišel – ale jen polovinu. Zbytek jde do imperiální pokladnice.“ Zvýšila hlas. „Celý život je hra a protivníci nehrají vždycky podle psaných a poctivých pravidel. Pokud vstoupíš do hry, musíš být připraven prohrát.“

Starý veterán vypadal, že je s její unikátní podobou justice víc než spokojen. Ti tři odešli různými dveřmi a Alia se vrátila na svůj vysoký trůn…

* * *

O malou chvíli později dostala Alia zprávu, že lady Margot Fenringová a její dcera dorazily do arrakénského přístavu a byly odvedeny do pevnosti Muad’Diba. Stilgar a Irulán s ní už předem probrali, jak je nejlépe přijmout.

Lady Margot si nepřivezla velký doprovod, dorazila jako nijak zvlášť významná cestující maxitrajlerem, směřujícím z planet Bene Tleilaxu na Riches, na Uzel a mnoho dalších nevýznamných světů, až dosáhl Duny. Stilgar ji přivedl do trůnní místnosti a žadatelé se před nimi rozestoupili.

Margot Fenringová byla krásná, cvičená k tomu, aby v zájmu dosažení cílů Sesterstva uměla využít svůj vzhled a osobní kouzlo na maximum. Alia však uvažovala, čí cíle jsou při této návštěvě ve hře. Její vlastní matka si zvolila jinou cestu. Je lady Margot ochotná dělat pěšáka Bene Gesseritu? A jak do toho herního plánu zapadá malá Margot? Bezpochyby to má něco společného s plozením.

Alia shlédla se zářivým úsměvem a středa se pohledem s dívenkou. Marie vypadala velice malá, ale Alia věděla, že i ona sama takhle připadá cizím lidem.

„Představujeme se imperátorovu trůnu,“ řekla manželka hraběte Fenringa a lehce se uklonila.

Stilgar vyšel na stupínek v roli komořího. Promluvil k Alii koutkem úst v šakobse, prastarém jazyce pouště, i když mu Margot Fenringová mohla rozumět stejně lehce jako Alia: „Tahle čarodějka ani její dcera se mi nelíbí.“

„Už jsi dal své city jasně najevo, Stilgare.“ Alia zvýšila hlas, aby ji obecenstvo slyšelo. „Bude dobré mít u dvora někoho mého věku. Princezna Irulán si myslí, že bych se měla častěji chovat jako dítě.“ Sešla dolů pozdravit Marii, která před ní stála s jasnýma a nesmírně inteligentníma očima, dokonalými rysy a perfektními způsoby.

„Můj bratr je právě teď nedostupný,“ řekla Alia lady Margot. „Nevíme, kdy se vrátí, ale jsem ráda, že vás mohu uvítat na našem dvoře. Zaručuji tobě i tvé dceři naši ochranu.“

„Děkuji vám, Vaše královská eminence,“ řekla Margot. Byl to poněkud překvapivý titul, ale Alia proti němu nic nenamítala.

Pak se Alia soustředila zas na dívenku. „Mám velkou radost, že tě tu máme, Marie. Užijeme si spolu spoustu zábavy.“ Ukázala na nejvyšší stupeň pódia, hned pod svým trůnem. „Pojď, sedni se ke mně a dívej se, jak budu dál udílet směs fremenské a atreidské spravedlnosti.“

Arrakis: lidé tu vidí velké nebezpečí a velkou příležitost.

PRINCEZNA IRULÁN,
zápis v Paulovi z Duny

Ze všech smrtí je jedna nejobtížnější. To byla smrt jeho jména, jeho rodinné cti, všeho, na čem mu záleželo jako muži a vůdci. Poušť ho přiměla to vidět.

S obličejovou maskou filtršatů odsunutou dozadu seděl Paul sám a zíral modromodrýma očima fremena přes moře dun. V zastíněné oáze pořád lpěla noční vlhkost, ale s probouzejícím se dnem se brzy vytratí. Celou noc proseděl bez hnutí na velikém plochém kameni a vstřebával syté aroma větrem rozfoukaného prachového koření. Al-Lat, zlaté slunce právě stoupalo nad strmou stěnu hor, ale ještě necítil jeho horkost. Chlad hluboké pouště se mu usadil v kostech a v myšlenkách.

Tělo se ani nepohnulo, ale mysl se toulala daleko.

Kurs, který vybral pro lidstvo, byl obtížný. Miliardy lidí už zahynuly jeho jménem – někteří spravedlivě, mnozí ne. Jedna vlna násilí se přelévala za druhou, jak se jeho legie válečníků valily do vesmíru, lovily každého nepřítele Muad'Diba, ať už byl reálný nebo domnělý. Připustil, aby se jeho jménem děla tak úděsná škoda, a to se mu nesmazatelně otisklo v duši. Byl to však jeho příšerný úděl.

Vzpomínal si na radost z návratu domů z Grummanu, když byl chlapec, na vůni caladanských moří a na rozléhající se křik mořských ptáků. Nebylo to tak dávno, kdy byl Paul

ještě hrdý syn šlechtice, dědic atreidské tradice, předurčený stát se vévodou. Kdy měl před sebou jasně narýsovaný život.

Jak jsem mohl tak lehce zapomenout na Caladan? uvažoval. Zavrhnout lid, který otec tolik miloval? Nikdo by neměl sám sebe považovat za tak důležitého. Duncan Idaho a Thufir Hawat mu měli vštípit silnou dávku pokory. A co Gurney, vzdal to s Paulem a stáhl se z neovladatelného džihádu, aby našel trochu pokoje na Caladanu?

Paul si připadal jako člověk, který se zřítil z útesu a strhl s sebou všechny, které miloval, a všechny své stoupence. Slyšel ostrý znepokojivý křik ptáka. Vzhlédl k jasnící se obloze a viděl dva supy, nesli se mu nad hlavou, jako by si ho se zájmem prohlíželi. Za okamžik máchli křídly a odletěli dál. Paul nebyl mrtvý, ale umíral uvnitř.

Vyrušil ho jakýsi vzdálený mechanický zvuk, viděl, jak na východě krouží ornitoptéra. Měla slunce v zádech a operátor se snažil uniknout pozornosti. Muad'Dibovi fedajkini nepochybně zachytili Paulovu pozici a sledovali ho, starali se o jeho bezpečí.

Nikdo mě nenechá o samotě.

Korbovy motivy byly průhledné a roztomile zřejmé. Vůdce fedajkinů využil Paula k protlačení vlastní moci, vlastní církve… ale platilo to i naopak, Paul těžil z podobných, jako byl Korba, kteří prostřednictvím nového řádu usilovali o osobní moc. Božský imperátor rozdmýchal plameny své svaté války, zamýšlel tak zbavit Impérium starých zvyků a vybudovat budoucnost, v níž už války nebudou. V průběhu historie však tuto výmluvu použila už spousta jiných…

Od počátku, když se pouštěl tím hrozným, ale nezbytným směrem, věděl, že nezůstane čistě heroickou postavou. Žádný člověk nikdy dřív netřímal tak absolutní moc. Nevyhnutelně se dalo čekat, že bude nenáviděn, zvlášť když dělal, co po něm chtěla jasnozřivost.

V ničivých požárech revolty kolem Impéria už viděl kritický bod, ohně, které stále planuly, ať se jeho vojáci jakkoli snažili je uhasit. Opozice se dala čekat a Memnon

Thorvald nebyl nijak zvlášť schopný ani výkonný, přesto byl stálou připomínkou toho, že ne všichni uctívají písek, po němž kráčel Paul Muad'Dib. K atentátům a spiknutím bude docházet tak dlouho, dokud bude Muad'Dib vládnout, a jednoho dne nastane chvíle, kdy ohně revolty zaplanou výš než jeho vlastní světlo. Rozhoří se pohřební hranice rodu Atreidů.

Nakonec bude historie psána z popela přeživšími a nehledě na to, kolik svazků zplodí Irulán o imperátoru Muad'Dibovi, bude hanoben jako netvor… dokud nepřijde někdo horší. To je jeho pravý odkaz? Hluboce a odevzdaně vzdychl. Chani znala bolest, kterou nad tím cítil. Dokud budou někteří lidé chápat, proč Muad'Dib udělal, co udělal, nebude všechno ztraceno.

Paul teď o samotě zvažoval, že prostě odejde do pouště a zmizí. Měl dostatečné zkušenosti na to, aby se dokázal vyhýbat fedajkinům donekonečna. Ale nesnesl pomyšlení na to, že by opustil Chani, že by ji už neviděl. Touto cestou se dát nemohl.

Sluneční světlo zahřívalo písky s kořením kolem, jejich pronikavý skořicový pach mu tak prosakoval do mysli, zbystřoval vnímání. Před očima mu naskakovaly různé varianty budoucnosti. Jasnovidnost ho nikdy neopouštěla, někdy se podobala našeptávání, jindy na něj křičela. Paul viděl nesčetné zdlouhavé stezky a každá z nich by se dala spustit nejdrobnějším činem.

Viděl pochodující armády ve všech barvách a střizích uniforem, rozličné zbraně, z nichž odkapávala krev, valily se přes rozlehlé části vesmíru. Stěží dokázal v jejich středu rozeznat vlastní legie, tak malé vypadaly oproti nejasným obrysům lidské budoucnosti.

V Paulově mysli, nasycené kořením, vířily nespočetné možnosti, srážely se a proplétaly, pak splývaly v jednu jistou stezku. *Memnon Thorvald.* Paul spatřil gildovní maxitrajlery, jak tajně putují mezi planetami, nakládají bojové flotily šlechticů landsraadu a převážejí je na shromaždiště na oběžné dráze nad planetou odbojného hraběte. Poznal indigo a žluť,

barvy rodu Thorvaldů, spolu s prapory CHOAM, Kosmické gildy a na hrstce lodí dokonce i znaky zlatého lva a modrých gryfů. I když byly rody Corrinů a Harkonnenů zničeny už v začátcích Muad'Dibova džihádu, jejich vzdorné ubohé zbytky mu stále odolávaly.

Paul ve své vizi sledoval, jak Thorvald získává útočiště a ochranu od Gildy s pomocí CHOAM – ti i ti považovali zmatek džihádu za špatný pro obchod. Běžná válka nesla obchodnímu konglomerátu četné ekonomické výhody, ale Paulovi fanatikové se nechovali předvídatelně. Páchali škody bez náhrady zvýšených zisků.

Paul najednou *věděl*, co je jiné. Tyto rodiny, které se proti němu spojily, povzbudil Bluddův působivý útok lovců-pátračů v Božské audienční síni. Thorvald dál sklízel zásluhy za ten čin, byť s ním neměl nic společného.

Rebelům už nestačilo vystupovat jako pouhá otravná nepříjemnost, dali dohromady své zdroje a podnikli spojený úder. Měli pečlivě vybraný cíl, který by Muad'Diba hluboce zasáhl.

Zamýšleli zničit Caladan.

Viděl, že všechny lodě na palubě dvou gildovních maxitrajleru budou vypuštěny nad vodním světem. Thorvald rozpoutá útok svých nejničivějších zbraní, zvlášť se zaměří na hrad Caladan, na lady Jessiku, Gurneyho Hallecka a na město Cala. Všechno, co si Paul pamatoval a miloval z dětství, a všechno, co bylo vévodu Letovi tolik drahé, mělo být vyhlazeno.

Oni se chystají zničit Caladan!

Paul se pokusil osvobodit se od té vize, od té noční můry. Písek se sypal přesýpacími hodinami budoucnosti a on si nemohl dovolit vysedávat a pozorovat zbývající detaily. Musí se vrátit. Musí to zastavit.

Několik dlouhých chvil neotvíral oči, neslyšel ani necítil nic. Konečně se v jasném slunečném světle zahleděl na písky a uviděl ornitoptéru na nebi, jak po něm pátrá. Paul se zvedl a dal signál. Je načase přestat se schovávat.

Třásl se vztekem.

Děti si hrají s hračkami a hrami. Můj bratr Muad'Dib si hraje s Impériem a s celými populacemi.

SVATÁ ALIA, VLÁDKYNĚ NOŽE

Díky svému výjimečnému zázemí Alia okamžitě poznala, jak zvláštní je malá Marie. Chovala se, jako by v ní bylo něco *jiného.* Tajemství ukryté *uvnitř* tajemství.

Když lady Margot odjela zpátky za svým manželem a nechala dceru v péči Muad'Diba, zapátrala Alia ve svých Zděděných vzpomínkách, které měla k dispozici. Prolétla benegesseritský výcvik, roztroušený v matčině minulosti, a některé spojené fremenské životy, které Jessica získala od prastaré sajadíny Ramallo. Alia znala triky Sesterstva ve zdokonalování a tvarování osobnosti mladých dívek a lady Margot Fenringová v nich byla sama zběhlá. Nepochybně se o tu moudrost podělila se svou dcerou. Navíc Marie rostla pod zvláštním tlakem Tleilaxanů a Alia ani se všemi svými vrozenými minulostmi o těch uzavřených světech ani o zahalené společnosti Tleilaxanů nevěděla nic.

Před několika měsíci ji princezna Irulán napomenula, aby objevila vlastní dětství, a ona se rozhodla to zkusit. Teď, když měla kamarádku, pokusila se potlačit vnitřní hlasy, aby mohla ignorovat ty myriády jiných životů a jejich nepřetržité, často protichůdné rady. Někdy to fungovalo, a někdy ne. Obvykle ale hlasy umlkly.

Alia objevila, jak si budovat dětské zážitky, a Marie dělala totéž. „Ani já jsem nikdy neměla kamarádky svého

věku,“ řekla ta dívka. „Byli jsme izolovaní mezi Tleilaxany a ti nemají děti… normálním způsobem.“

Alia si pamatovala nespočetná zrození, dokonce i vlastní. Ale zaujalo ji, že se Tleilaxané rozmnožují nějak jinak. „Jak to tedy dělají?“

Marie jen pokrčila rameny. „To nám neprozradí.“ Alia se rozhodla, že té záhadě bude muset přijít na kloub.

Společně strávily spoustu dnů zkoumáním pevnosti, zaměstnávaly se například hrou na schovávanou. Vzhledem k tak obrovskému komplexu, kde se dalo schovávat, se brzy ukázalo, že je to nesmyslná zábava. Pak se domluvily, že si omezí oblasti, v nichž se mohou ukrývat, na jistá recepční křídla a jídelní síně. Bavily se také uličnickými kousky na účet stále rostoucího počtu strážných amazonek, fremeny cvičených žen mezi palácovým personálem, které měly uloženo dohlížet na Alii. Strážkyně na ty hry reagovaly dost nešikovně, nevěděly, jak s dívkami jednat.

Když si ty dvě na sebe víc zvykly, naléhala Marie na svou společnici, vyzvídala, jaké bylo její dětství ve fremenských síčích, žití v jeskyních, každodenní nošení fíltršatů. Alia odpověděla s rozzářenýma očima: „Ukážu ti hru, jakou často hrají fremenské děti. Bude tě bavit.“

Marie snížila hlas do spikleneckého šepotu. „Tak to zkusíme.“

* * *

Bývalá Jamisova žena Harah byla bojová kořist, kterou získal mladý Paul Atreides, a pak si ji ochotně přebral Stilgar. Byla to dokonalá fremenská žena a Stilgar ji povýšil na první mezi svými manželkami. Přes své tradice a pověry byla Harah jedna z mála v síči, koho neděsilo podivné dítě Alia. Harah dívce věnovala svou lásku a pozornost, nenazývala ji Zvráceností a nemumlala si pro sebe, že by měla zemřít.

Když se Stilgar vracel z bitevních polí džihádu, rád, že je zase zpátky v čiré poušti, sloužila mu Harah jako zdroj síly, jeho jistota. Nebyla to pokorná žena, naopak; děsila

Stilgarovy ostatní manželky a každého fremena, muže nebo ženu, kteří si troufli postavit se jí do cesty. Teď za ním přišla, nasupená jako nebezpečná Koriolisova bouře. „Alia je pryč. Ona a to Fenringovo děcko zmizely. Mám podezření na nějakou zradu.“

„Ty máš vždycky podezření na zradu, Harah. Znáš Alii líp než kdo jiný a víš, že se o sebe dokáže postarat.“

Harah si dupla. „Ale tu druhou holku neznám. Mohla by to být zbraň, naprogramovaná Tleilaxany nebo hrabětem Fenringem nebo nějakým Muad’Dibovým nepřítelem.“

Stilgar se jí podíval do očí a viděl v nich upřímnou starost. Harah nebyla panikářka.

„Už jsem prohledala místa, kde nejspíš mohly být,“ řekla. „Rozeslala jsem domácí personál, aby taky pátral. Řekla jsem jim, ať nechají ostatních povinností, dokud se děti nenajdou.“ Stilgar cítil, jak mu srdce sevřela ledová ruka, když Harah dodala tichým varovným hlasem: „Až se Muad’Dib vrátí z pouště, nechtěla bych být tím, kdo mu řekne, že se mu ztratila sestra.“

„Povolám stráže a fedajkiny. Chani je povede, tím jsem si jistý.“

* * *

Téměř celý den procházely skupiny zoufalých pátračů každou chodbu, každé křídlo a každou komnatu ve veliké pevnosti Muad’Diba. Při té pečlivé prohlídce objevily zločiny a neslušnosti, mnohé skryté trezory a spoustu materiálu, který by se dal využít k vydírání. Všechno to Korba promptně zabavil a zamkl mezi soukromé záznamy kvizarátu.

Ale po Alii a Marii nenašli ani známku, ani stopu nebo vodítko. Ty dvě prostě zmizely.

Pátrací skupiny pročesávaly odlehlé části Arrakénu, násilím vstupovaly do obydlí, prohrabávaly skladiště obchodníků a procházely posvátná místa, vybudovaná nesčetnými sektami, které vyrostly k poctě a slávě

Muad'Diba. Našly mnoho věcí, ale po ztracených dětech ani stopu.

Stilgarovi se dělalo zle, každou chvíli čekal žádost o výkupné nebo ještě něco horšího, useknutou Aliinu hlavu, poslanou v balíčku do pevnosti. Stilgar povolil, aby imperátorova pokladnice nabídla horentní odměnu za informaci o tom, kde se nachází Alia, a po Arrakénu se to brzy rozneslo. Nad hlavami a do pouště létaly ornitoptéry v sevřených pátracích formacích, plavidla vybavená nejmodernější pozorovací technologií. Ale denní vítr by rychle smazal všechny stopy, které za sebou mohly děti zanechat.

Konečně Stilgar dostal zprávu od jedné chudé pouštní rodiny, která žila ve špinavé vesnici na okraji Štítového valu, kde vítr vál písek do chráněné kotliny a radiace z Muad'Dibových atomových zbraní se stále držela na sotva přijatelné úrovni. Na kraji pouště bylo často vidět děti, jak si tam hrají. Tato rodina nahlásila, že si všimla dvou dívek, které nepoznávala.

Stilgar vyštěkl rozkaz, aby rodinu vzali jako hosty do pevnosti, aby mohla dostat odměnu, potvrdí-li se ta informace. Sám vlezl do malé toptéry a chopil se řízení. Jakmile se kloubová křídla začala chvět, nečekal na další vojáky, než nasednou do svých letounů. Vznesl se z přistávací dráhy pevnosti ještě dřív, než ostatní nastartovali motory. Zbytek plavidel se hrnul za ním, soustředili pátrání na určenou oblast. Toptéry se hnaly přes duny a pátraly po jakékoli známce přítomnosti ztracených dívek.

Stilgar letěl několik kilometrů, i když byl přesvědčen, že Alia měla tolik rozumu, aby se nevydávala příliš daleko do volných dun. Na druhé straně, to dítě bylo hrozně nepředvídatelné. I když neměl důkaz, nepřekvapilo by ho, kdyby Alia uměla povolat červa a vyjet na něm do pouště. Možná vzala Marii s sebou, snad aby našly Paula na jeho dlouhé pouti. Děvčata třeba napadlo, že to bude zábava.

Konečně zahlédl dvě malé postavičky, schoulené v písku. Vítr ustal a jejich drobné šlépěje vypadaly jako stopa

stonožky, táhnoucí se po hřebeni duny a pak dolů do mělkého údolíčka. Toptéry přistály jako totální invazní síla a dívenky se zvedly, zakrývaly si oči a uši před rozvířeným pískem a hlukem motorů. Stilgar vyskočil z toptéry ještě dřív, než kloubová křídla zpomalila. Dlouhými kroky se hnal kupředu, ve tváři směs vzteku a úlevy.

Děti měly hole, litrožon vody, fremety, destilační stan a základní potřeby pro přežití na celé dny v poušti. Marie zvedla hůlku, na jejímž konci visela svíjející se rosolovitá masa.

„Nazdar, Stilgare," řekla Alia bezstarostně, jako by on a všechny toptéry dorazili jen proto, aby dětem přivezli talíř medových melanžových koláčků. „Chytáme písečné pstruhy, přesně jak to dělají fremenské děti."

Marie si hrála s primitivním tvorem, kterého chytila, natahovala jeho tělní membránu. Stilgar se přiblížil, tvářil se vztekle, jako by chtěl Alii udeřit, a pak ji sevřel v nešikovném medvědím objetí. „Tohle už nikdy nedělej, dítě!"

Teď, když se nemusel víc bát, cítil Stilgar z toho incidentu zvláštní uspokojení, které zpočátku nedokázal popsat. Nakonec mu začalo docházet, že ten příšerný nápad, ta bláznivá akce byla něco, co by udělalo *normální* dítě. Možná, že se nějaká malá část Alie nakonec přece jen učila být obyčejnou dívenkou, a to nebyla tak docela špatná věc.

Ale normální dítě nebyla. A nebyla jím ani její nová kamarádka.

Naše tajemství nejsou tak bezpečná jako dřív. Stará bezpečnostní opatření už dál nestačí. Muad'Dib měl lepší výhodu než všechny sítě zvědů: měl svou jasnozřivost.

ZPRÁVA KOSMICKÉ GILDY PRO CHOAM

Po cestě zpátky ze své pouštní poutě kráčel Paul ulicemi Arrakénu, nepoznán v zaprášeném tradičním úboru. Cítil mumlání davů a anonymní tlak lidí všude kolem sebe. Samota a klid pouště z něj rychle vyprchávaly. Jakmile se vrátí, budou s ním lidé chtít mluvit o všech těch domněle klíčových záležitostech, které se během jeho nepřítomnosti pozastavily.

Ale on měl na starosti mnohem důležitější věci: musel zarazit Memnona Thorvalda, dřív než vůdce rebelů spustí útok na Caladan. Tam byli Paulovi lidé. Lidé vévody Leta – *atreidští lidé.* Možná si myslí, že na ně zapomněl, ale on dokáže, že tomu tak není.

Paul Muad'Dib vešel do pevnosti neohlášen a unaven, tvář, ruce a filtršaty měl pokryty jemným prachem a pískem. I když byl rozlícen z toho, co mu ukázala melanžová vize, a spalován vědomím, že musí zastavit Thorvaldův odporný plán, nejprve zašel za Chani. Musel si dopřát aspoň chvíli zdravého rozumu, než se zase ponoří do násilí.

Uvítala ho v jejich pokojích, potěšená tím, že se vrátil. O nedlouho později se ke dveřím komnaty dostavila Irulán a Paul si uvědomil, že její síť informátorů musí být velice výkonná. Nikdo jiný se o jeho návratu nedoslechl.

„Irulán,“ řekl, protože byla nejbližší dostupná osoba, která to mohla zařídit, „sežeň Skokana Chatta. Řekni mu, že žádám okamžitou schůzku se zástupcem Gildy, s někým, kdo mě může odvézt nahoru na kterýkoli maxitrajler nad námi. Chci se obrátit přímo na kormidelníka.“ Dal v hlase průchod doutnajícímu hněvu. „Pokud tady do hodiny nebude nikdo s odpovídající autoritou, snížím na příští standardní rok Gildě příděly koření o pět procent a za každou další hodinu odkladu jim strhnu dalších pět procent.“

Irulán to šokovalo. „Ale manželi, nejsi náležitě oblečen… ten špinavý oděv, ty filtršaty. Nemůžeš se sejít s vyslancem takhle oblečený.“

„Muad’Dib si může dělat, co chce,“ prohlásila Chani hlasem ledovým jako polární vítr. Zpřísněla už od chvíle, kdy Irulán vešla. „Náležitě oblečen pro koho? Všichni přicházejí k němu. Všichni se klaní před ním.“

Paul řekl: „Soustředím se snáz s prachem na rukou a s filtršaty na sobě. Pošli pro zástupce Gildy a ať do trůnní místnosti přijde Stilgar, pokud už není na cestě.“

Když se Muad’Dib a Chani dostali do audienční komnaty, zvěst o imperátorově hněvu se už rozšířila po chodbách pevnosti. Správci se hnali zjistit, jak by mu mohli posloužit, kdežto ostatní (bázlivější nebo snad chytřejší) se vypařili.

Alia s Marií Fenringovou už tam byla; obě dívky se tvářily tajnůstkářsky. „Můj bratr se na někoho moc zlobí,“ pošeptala kamarádce.

Jen dvě minuty před stanoveným limitem vklopýtal bez dechu do audienční místnosti vytáhlý muž s výraznou čelistí a v šedé róbě Kosmické gildy. Doprovázel ho zamlklý, téměř rozmrzelý Skokan Chatt, Paulův prostředník pro jednání s Gildou. Muž v šedé róbě se představil jako Olar a vysekl před obřím smaragdovým trůnem přehnanou poklonu. „Imperátor Muad’Dib vyžaduje mou přítomnost?“

„Imperátor Muad’Dib vyžaduje mnohem víc než jen to. Musím s tebou mluvit, s tvou Gildou – a s kormidelníkem tam

nahoře.“ Paul švihl ukazováčkem ke stropu. „Dej mi raketoplán. Nemám čas na prostředníky ani na diplomaty.“

Představitel Gildy na něj užasle hleděl. Chatt udržoval kamenný výraz stejně jako Stilgar. V protahujícím se tichu se malá Marie rozhihňala. Olar polkl jednou a pak podruhé. „Jak nařizujete, sire.“

Gilda se obvykle vymlouvala, že se jejich kormidelníci nedají vidět, že bezpečnost jejích maxitrajlerů je prvořadá a že za Gildu může mluvit jen jistý mluvčí. Ale teď ne. Řada kormidelníků byla tak vyvinutá, že měli problémy komunikovat s primitivním lidským rozumem, ale Paul věděl, že jistě pochopí, co jim řekne *on.* Olar ho dostane na palubu.

Paul bez dalších odkladů vykráčel z trůnní místnosti a naznačil zástupci Gildy, že má jít s ním. „Stilgare, ty mě taky doprovodíš. Tohle je vojenská záležitost. Můžu potřebovat tvé znalosti a rady.“

Olar byl typ vyslance, jaké měl Paul nejradši: přestože byl plný otázek a jeho výraz prozrazoval mohutné znepokojení, měl dost rozumu, aby neříkal všechno, co ho napadlo. Jiní, žvaniví diplomaté by prosili o objasnění a vymlouvali se nebo omlouvali bez ohledu na problém.

Ale tito gildaři věděli zatraceně dobře, co udělali: že vědomě pomohli krvežíznivým rebelům a chystali se podpořit hrůzný útok na svět, který Paul dlouhou dobu svého života považoval za domov. Když Olar viděl Muad’Dibovu náladu, správně usoudil, že odpovědi nedostane a že by otázky všechno jenom zhoršily.

Jakmile raketoplán konečně dorazil na palubu maxitrajleru a usadil se do kolébky na nákladní plošině, vysunul se chodníček, aby mohl Paul vystoupit. Na konci lávky stála bezpečnostní služba Gildy s pistolemi a blokovala mu cestu.

Stilgar vyštěkl: „Ustupte a odložte zbraně v přítomnosti Muad’Diba!“

Za strážci stál jako stín další představitel Gildy, oděný také v šedé róbě. „Omlouváme se, sire. Z důvodů bezpečnosti a obrany platí v Kosmické gildě pravidlo, že žádný cizinec

nesmí rušit kormidelníka na palubě maxitrajleru. Všechny záležitosti musí být předneseny před příslušnými činiteli. Coby nejvyšší představitel na palubě této lodi s radostí vyřídím imperátorovy starosti.“

„Můžeš jít s námi, ale já si *promluvím* s kormidelníkem.“

„Sire, možná jsem se nevyjádřil jasně –“ začal muž. Stráže se zatím nepohnuly.

Paul řekl. „Tohle je moje loď stejně jako všechny maxitrajlery. Nařiď svým strážím, aby okamžitě ustoupily, a řekni kormidelníkovi, aby očekával můj příchod, pokud nechce strávit zbytek života dýcháním těch melanžových par, které mu zbývají v nádobě. Protože pokud se mi vzepřete, nedovolím, aby další koření opustilo Arrakis.“

Olar zasáhl. „Tohle je výjimečný požadavek, ale *imperátor* Muad’Dib po nás málokdy něco chce. Navrhuji, abychom si vyslechli, co nám řekne.“

Představitel Gildy, zřejmě výše postavený než Olar, se zamračil, ale naznačil strážím, aby ustoupily. Paul mezi nimi prošel, Stilgar o půl kroku za ním. Gildaři je vedli na kormidelníkovu palubu.

Kormidelník byl exotické stvoření, uzavřené v nádobě s hustým oranžovým plynem, čpícím po melanži i skrz těsnění. Hustý mrak trochu halil jeho znetvoření – které nějak souviselo s duševním zdokonalením – ale Paul skrz silný plastik rozeznával pohupující se přerostlou hlavu na tenkém stonku krku. Nikdy předtím navigátora osobně neviděl, ale nemohl teď ztrácet čas jeho prohlížením.

„Beriku,“ řekl Olar.

„Náš imperátor Muad’Dib si přeje –“

Paul hlasitě zasáhl a bez úvodu prohlásil: „Vím o spiknutí, v němž Memnon Thorvald zamýšlí zaútočit proti mému domovskému světu Caladan, a vím o tajné dohodě Gildy s ním.“

„Sire, o tom vůbec nic nevíme,“ řekl Olar.

„Kosmická gilda je věrná Muad’Dibovi,“ prohlásil druhý představitel, jehož jméno Paula nezajímalo. „Víme, že

ovládáte koření a tím i kosmické cestování. Proč bychom podporovali nějakou revoltu?“

Zajímavé bylo, že gildovní navigátor Beric neříkal nic.

Paul pokračoval: „Díky své jasnozřivosti jsem viděl Thorvaldovy válečné lodě, jak se naloďují na palubu dvou gildovních maxitrajlerů. Viděl jsem i to, že přímo tato loď, v níž stojím, nesla jednotky a zbraně dvanácti dalších odbojných šlechticů, kteří se s ním spojili. Je mi tedy jasné, že Gilda o tom nejen ví, ale že spolupracuje.“

„Snad… jasnozřivá vize… nedokonalá,“ pronesl konečně Beric skrz reproduktory své nádrže.

„A tvé jasnozřivé vize jsou taky nedokonalé, když volíš bezpečnou cestu pro putování lodi?“ opáčil Paul.

„Ne… *mé*,“ řekl Beric. „Jasnozřivost je však…“ Jeho tajemný hlas se vytratil, jak se zřejmě rozhodl nesledovat dál tuto linii úvah.

Paul se rozhlédl po kajutě se silnými stěnami. Z pachu recyklovaného koření se točila hlava. Skutečně, v navigátorově přítomnosti s jejími záhyby složitých časových přímek se ostrost Paulových prorockých vizí pronikavě zmenšila. Jeho jasnozřivost nesporně nefungovala vždy dokonale. V tomto případě mu však melanžový sen ukázal všechny lodě a všechny Thorvaldovy vojáky. Bez jakékoli pochybnosti viděl útok, který měli v plánu provést.

Věděl to.

„Chcete, abych popsal všechny jejich lodě?“ zeptal se Paul. „Mám jmenovat všechny planety, ze kterých byly sebrány? Gilda dobrovolně zajistila transport těm, kteří proti mně vedou vzpouru. Všichni Thorvaldovi spojenci budou na palubě dvou konkrétních maxitrajlerů. Zamýšlejí spustit útok proti Caladanu – proti *Caladanu!* Chtějí vzít mou matku a Gurneyho Hallecka jako rukojmí, nebo je zabít… A vy jste se na tom podíleli.“

Vypadalo to, že se Stilgar napjal jako silně natažená pružina, když poslouchal ta obvinění. Tento kormidelník se mu očividně nelíbil. Naíbův modromodrý pohled těkal sem a

tam, obemkl dlaní rukojeť krispelu u boku, připraven zabít, kdyby bylo třeba.

Olar i ten bezejmenný činitel vehementně obvinění popřeli, ale Paul to neposlouchal. „Tohle jsou rozkazy vašeho imperátora: maxitrajlery s Memnonem Thorvaldem a loděmi jeho odbojné flotily budou odvezeny do hlubokého vesmíru. Tam kormidelníci vyprázdní nákladové prostory. Naprosto. Všechna nepřátelská válečná plavidla se všemi vojáky na palubě tam budou opuštěna. Nechte je tam, obklopené prázdnotou, bez naděje, že najdou cestu domů, bez zásob a beze vzduchu."

Olar vyjekl. „Sire, to je všechny zabije!"

„Ano, to je všechny zabije – pro začátek. Stile, chci, abys připravil vojenský útok na domovskou planetu lorda Thorvalda. Vezmi si tolik zbraní, kolik chceš – abys mohl celý ten svět *sterilizovat.* Aby všichni zahynuli."

„Sterilizovat?" Stilgar otevřel a zase zavřel pusu, nevěděl, co má říci. Pak: „Je to vážně nutné?"

Paul viděl v očích toho pouštního muže pomyšlení na to, jak dlouho jeho lidé bojovali, aby rozvinuli život na Duně, sledovali dlouhodobou vizi Pardota Kynese a jeho syna Lieta. Jak může Muad'Dib vůbec navrhnout vyhlazení veškerého rostlinného a živočišného života na celé planetě? Teď, když se vykonalo tolik práce, aby se Arrakis vdechl obnovený ekosystém?

Ale Thorvald chtěl zaútočit na Caladan. A na Paulovu matku. Duncan Idaho mu jednou řekl, když utíkali stopařům-assassinům v divočině Caladanu: „Není místo pro slitování s lidmi, kteří se nás pokoušejí zavraždit."

Ještě horší by bylo, kdyby ten hrůzný útok na Caladan vyšel. Nepřátelé by si začali troufat ještě víc a vzali by si na mušku další oběti, na kterých imperátorovi záleží a k nimž by se dostali snáze než k němu: Chani, Alii, Stilgara a dokonce i Irulán.

To nemohl připustit. Musí být udělena lekce – lekce, která zastaví další násilí. *Ať pachatelé pocítí bolest, kterou chtěli způsobit mně.*

„*Sterilizovat,* Stile. Gilda zajistí dopravu pro všechny lodě, které budeš chtít poslat. A až to bude vykonáno.“ obrátil se zpátky k navigátorovi v jeho nádrži, „teprve pak zvážím, jestli Gildě odpustím tu nerozvážnost.“

Olar ještě dvakrát polkl. „To nemůžete myslet vážně, sire. Vypustit ty lodě do hlubokého vesmíru, sterilizovat planetu –“

„Před pěti lety, když tu byly imperátorovy jednotky, jsem hrozil, že zničím všechno koření na Arrakis, abych potvrdil, že to myslím vážně. Proč bych měl teď hrozit méně? Viděli jste zuřivost mých stoupenců. Bude-li třeba, mým fremeni nebude vadit zůstat na Duně bez možnosti cestování vesmírem, naprosto se odříznout. Oni dokážou přežít a *přežijí*. A je jim jedno, jestli přežijí jiní.“

Beric ve své nádrži se konečně vzdal. „Co nařizujete, můj pane, to se stane.“

Paul s uspokojením zaznamenal, že tento navigátor má dost zdravého rozumu na to, aby se Muad’Diba bál.

Kdysi jsem bojovala ve svém malém těle s vědomím, že ostatní vidí něco nevinného a neškodného. Podceňovali mě. Můj harkonnenský dědeček mě podceňoval a já ho zabila gom džabbárem. Teď, když na mě lidé hledí s hrůzou, mám opačný problém. Začínají si myslet, že jsem dokonalá, neomylná a všemocná.

ALIA,
dopis lady Jessice na Caladan

Alia ve svých soukromých pokojích zavírala jedovaté štíry do nádoby hlavně proto, aby chránila ostatní. Občas, když byly zavřené dveře a vlhkostní pečetě na místě, otevřela ji a nechala ty tvory běhat volně, cupitat si do koutů a pod postel. Někteří dokonce rádi lozili po kamenných blocích stěn, jako by se pokoušeli uniknout na svobodu do pouště.

Od dobrodružství ve volných dunách a chytání písečných pstruhů byly Alia a Marie hlídány pečlivěji. Naštěstí měly spoustu dalších aktivit, jimiž se dokázaly zabavit. Uplynulých několik dní se vrátily ke schovávání v částech rozlehlého pevnostního komplexu, obě dívenky nasazovaly logiku a detektivní práci, aby objevily, kde se druhá může skrývat. Strážné amazonky jim umožňovaly jistou svobodu pohybu a zdálo se, že tuto dětštější verzi Alie uznávají víc než tu děsivě inteligentní. Byla pro ně pochopitelnější.

Dneska zůstala děvčata zamčena v Aliiných komnatách, kde si mohly povídat a hrát v soukromí. Alia znovu vypustila

štíry. Seděla na lůžku a nechala ty tvory lézt po pokrývkách a šplhat jí po rukou a po nohou. Některé měla i ve vlasech.

Alia si lehla na záda a nechala štíry, aby jí pobíhali po těle. „I kdyby mě bodli, jed by nijak neúčinkoval. Jsem Ctihodná matka. Dokážu ovládat svou tělesnou chemii.“ Sevřela jednoho pavoukovce v dlani. Škubl dlouhým ocasem, hrozil, že bodne, ale neublížil jí.

Marie se posadila na postel vedle ní. Štíři se rozutekli, pak se obrátili a opatrně se blížili. Alia ji varovala: „Nechávám je venku jen pro sebe. Ten jed pro tebe bude smrtelný, kdyby tě bodli. Musíš si dávat pozor.“

„Já si dávám pozor a nebojím se.“ Marie sebrala jednoho štíra z přikrývky na Aliině posteli. Jemně mu složila kloubnaté nohy dohromady, pak si ho položila na předloktí. Nervózní štír cukl ocasem dopředu a dozadu, pak zvedl klepeta do bojové pozice. „Ani mě nebodnou.“

Alia to pozorovala bez hnutí, zvědavě a náruživě, nechtěla štíra vylekat. Ten, kterého měla ve vlasech, se stěhoval, jako by hledal místo k zahnízdění, pak se vydal dopředu a nahlédl jí přes ofinu.

Marie vzala druhého štíra a položila si ho na nohu, zatímco fascinovaná Alia pravidelně dýchala. „Nebodnou mě,“ prohlásila znovu Marie s dokonalou sebejistotou.

A nebodli.

Veškerá požehnání nechť provázejí Muad'Diba, stejně jako Jeho požehnání plynou coby chladná voda k věrným. Jeho Svatost ctí krásu a čistotu. V Něm dojdeme bezpečí. Muad'Dib ochránce.

FREMENSKÝ CHVALOZPĚV

Tvář zástupce Gildy Olara byla *vážná* a nečitelná, když podával Paulovi válec – solidovou holografickou nahrávku, uzavřenou ve zdobené a drahé schránce. „Muad'Dib vydal rozkaz a nepožadoval od Kosmické gildy důkaz. Chápeme to jako ukázku vaší důvěry."

„Nepochyboval jsem o tom, že mé instrukce splníte," odvětil Paul z těžkého křesla z leštěného větrného kamene. Když se imperátor nehýbal, přijal dar od Gildy Stilgar a zvědavě si ho prohlížel.

Spolu s Irulán a Chani se nacházeli v malé komnatě válečného štábu se silnými stěnami. Ač Paul vycítil význam Olarovy zprávy, raději ho přijal tady v tomto strohém pokoji bez oken, než v prostorné audienční síni se všemi problémy bezpečnostních týmů, které nekonečně prohledávaly hosty a davy přihlížejících a hledaly skryté zbraně. Po pevnosti a po ulicích Arrakénu se už povídalo, že se gildař vrátil.

Olar popošel o dva uctivé krůčky zpátky. „Pak tu nahrávku nepovažujte za důkaz ani za doklad, ale jen za zajímavost. Imperátor by měl jako první zhlédnout absolutní porážku svých nepřátel."

Stilgar vložil válec do přehrávacího mechanismu. Ve vzduchu před nimi se začaly odehrávat obrazy, nahrané navigátorem ze vzdáleného gildovního maxitrajleru. Nahrávka ukázala hvězdnou prázdnotu vesmíru a otevřená oblá vrata maxitrajleru, odhalující obrovský nákladní prostor. Pak se stovky válečných lodí vysypaly bez ladu a skladu z přístavních kolébek do prázdna, jako by je maxitrajler vyzvrátil z břicha. Plavidlo se jako obří kovová velryba dalo do pohybu a nechalo menší lodě rozptýlené a dezorientované trčet ve vesmíru.

Nahrávka byla plná drmolení vysílaček opuštěných posádek a cestujících: žádosti, kletby, prosby. Jeden záběr ukázal samotného Thorvalda s bledou pletí a mohutnou stříbrnou bradou, jak se třese vztekem. „Zaplatili jsme vám! Požadujeme přejezd.“

Maxitrajler neodpovídal.

„Kde to jsme?“ vykřikl Thorvald. Ale maxitrajler plynul pryč, až se shluk válečných lodí rebelů proměnil jen na tříšť jiskřivých světel v jeho stopě, ne nepodobných hvězdám, z nichž ti opuštění lidé pocházeli.

Zanecháni sami sobě v absolutní prázdnotě.

Projekce se rozplynula a zorné pole zmizelo.

V komnatě promluvil Olar: „Nacházejí se v obrovské poušti vesmíru a nejbližší hvězdná soustava leží osmnáct parseků od nich. Nedokáže je najít nikdo než ten kormidelník, sire.“

„Jak dlouho jim vydrží podpůrné životní systémy?“ zeptala se Irulán.

„Nanejvýš pár dní. Čekali, že absolvují jenom krátkou cestu.“

Paul nakrčil obočí, v duchu počítal. „Počkejte dvanáct dní a pak ať váš kormidelník lodě zase nabere. Když se vrátíte s těly – *všemi* – zaručuji Gildě štědrou odměnu v melanži.“

Olar se uklonil, ale ještě předtím se lehce pousmál.

Podle tvrdého výrazu na tváři Chani Paul viděl, že by na toho muže, který způsobil tolik škody džihádu a jejím milovaným, nasadila mnohem tvrdší fremenské mučení. On

už však viděl dost výstřelků a nebude k nim zbytečně přispívat.

Paul se obrátil ke svému ministrovi vnitra. „Stilgare, dohlédni na to, aby se tato nahrávka masově rozšířila mezi mými poddanými. Mnoho z nich už dávno žíznilo po Thorvaldově krvi.“

Pak si změřil Irulán. „Připrav válec se vzkazem i pro Caladan. Mám obavy, že jsem pošlapal city těch lidí. Chci, aby tohle věděli.“

* * *

Když dorazil kurýr se zapečetěným válcem se zprávou a s přiloženou kopií holozáznamu maxitrajleru, stála Jessica ve vysoké věži hradu Caladan. Dlouho otálela, než rozlomila pečeť. Vyvádělo ji z míry pomyšlení, že vlastně nezná vlastního syna, že nedokáže uhodnout, jaké požadavky na ni Paul – nebo snad bylo bezpečnější myslet na něj jako na imperátora *Muad'Diba* – bude mít.

Jaké imperiální plány má s Caladanem? Co když ji povolává zpátky na Arrakis a chce, aby trčela po jeho boku?

A co se stane, pokud odmítne?

Ze zvyku zamumlala litanii proti strachu, pak otevřela válec. Nevšímala si krátkého formálního vzkazu od Irulán a svezla se do sedátka u okna, aby si přečetla slova, která Paul napsal atreidským bitevním jazykem na list melanžového papíru.

Matko, nezapomněl jsem na Caladan. Jeho lid, jeho zem a oceány jsou mi drahé. Dělal jsem a dál budu dělat všechno, co je v mých silách, abych je ochránil.

Cítila, jak se v ní všechno svírá, když Paul popisoval Thorvaldovo spiknutí na zničení Caladanu. Svíralo se to v ní ještě víc, když sledovala nahrávku toho, co se stalo… a pak si přečetla jeho další záměr.

Nakonec pevně stiskla rty a pro sebe přikývla. Ano, syn měl nevyslovenou prosbu, chtěl, aby to dala lidu na vědomí. Nejprve ten vzkaz ukáže Gurneymu a pak udělají, co si syn přeje.

* * *

Na Stilgarův návrh provedly trestný útok na Ipyr – domovskou planetu Memnona Thorvalda – bitevní lodě rodu Atreidů. Thorvaldův záměr ublížit Caladanu byl úder, namířený proti Paulovi osobně, a rod Atreidů odpoví nezkrotnou silou. O trestu uvaleném na Ipyr se bude mluvit po celém Impériu.

Jeden z maxitrajlerů nesl stovku největších a nejsilnějších atreidských plavidel, všechna až, po okraj zaplněna zbraněmi, výbušninami, vysoce toxickými chemickými bombami, defolianty a zápalnými bombami se širokým dosahem. Paul ještě nikdy předtím nevydal tak děsivý rozkaz: *Sterilizovat planetu.* Lid Memnona Thorvalda musí být víc než poražen, víc než vyhlazen. Musí… *zmizet.*

Atreidské lodě planetu nijak nevarovaly, nezabývaly se jednáním, nedaly lidu Ipyru žádnou milost. Vypnuly všechny systémy s výjimkou bojové komunikace, aby nikdo neslyšel kvílení hrůzy, volání o slitování a nakonec ani pronikavé ticho. Těžce vyzbrojená plavidla zakroužila dolů, vyvolala si mapy všech jednotlivých sídlišť planety a vyhlazování začalo.

* * *

Podle jásání před stadionem v Cala Jessica poznala, že její oznámení bylo přesně to, co lidé potřebovali slyšet. V nyní zřídka užívaném amfiteátru, který vybudoval vévoda Paulus pro svá galapředstavení, souboje s býky, promluvila Jessica jasným hlasem. Gurney Halleck stál vedle ní ve své nejlepší černé atreidské uniformě.

„Ať si nikdo nemyslí, že můj syn zapomněl na svůj milovaný Caladan," prohlásila Jessica. „Galaxie ho zná jako svého imperátora, kdežto fremeni ho uctívají coby

Muad'Diba. Je vojenský vůdce největšího džihádu, jaký lidská rasa zažila za víc než deset tisíc let… ale je to zároveň můj syn. A syn vašeho váženého vévody Leta."

Lidé s jásotem mávali zelenými vlaječkami.

Gurney chraplavě zabručel na souhlas, pak předstoupil, aby popsal, jak Thorvald zamýšlel přivézt své lodě rebelů k Caladanu, vypálit vesnice a povraždit lid, způsobit domovské planetě rodu Atreidů obrovskou škodu.

„Ale můj Paul vás zachránil," pokračovala Jessica. „Ubránil Caladan. Nedopustí, aby vám bylo ublíženo."

Ve velké aréně byly provizorně instalovány obří projektory, aby předvedly obrazy opuštěných válečných lodí, odsouzených k záhubě, ponechaných ve vesmíru s ubývajícím vzduchem, bez zásob jídla a vody. Nyní už museli být všichni na jejich palubách mrtvi a gildovní plavidla měla vyzvednout jejich těla.

„Paul nikdy nezapomene na Caladan," promluvila teď Jessica měkce. „Imperátor nikdy nezapomene na lid, který znal jako chlapec, na lid, který mu pomohl dospět v muže. Nemůže být prostě váš vévoda, ale to neznamená, že se k vám obrátil zády. Paul vás ochrání. Váží si toho, co je na Caladanu krásného, a bude vás svým nenápadným způsobem strážit."

Usmála se skoro blaženě. Zdálo se, že se lidem ulevilo, byli spokojení. Ano, vždycky věděli, jak byl rod Atreidů oddaný jim a Caladanu, jak dobrotivý vévoda mohl být z Paula. Zapamatují si to.

* * *

Bombardování Ipyru trvalo třiatřicet standardních hodin. Bitevní lodě přelétaly sem a tam nad krajinou, nasazovaly veškeré zbraně, a když byly hotovy, nezbyla budova, město ani vesnice, které by nebyly vypáleny, nezůstalo pole, schopné dát úrodu. Lesy zmizely, proměnily se na spálené pahýly a popel. Nebe připomínalo kalnou polévku štiplavého kouře a kyselých výparů. Oceány byly hnědé bublající žumpy,

jedovaté pro veškerý život, vodní i suchozemský. Některé větší zbraně zapálily samotnou atmosféru.

Bitevní lodě pak kroužily nízko na oběžné dráze ještě dva dny a pátraly po vysílání těch, kdo mohli přežít, po jakýchkoli známkách života, nemilosrdně se zaměřovaly na pár zbývajících míst, která nebyla úplně mrtvá. Palubní deníky a obrazové knihovny stovky lodí byly plné záznamů absolutní zkázy.

Ipyr už možná nikdy nebude schopen nést život. V galaxii vznikla nová jizva, která se nedá ignorovat ani zapomenout.

Byl to vzkaz od Muad'Diba.

Ačkoliv Ctihodné matky vystupují navenek jednotně, jejich organizace rozhodně není soudržná, zvlášť od neúspěchu našeho dlouho očekávaného Kwisatze Haderacha. Proto si Sesterstvo připravilo ústupky a rezervy pro vnitřní spory a napětí. Přísné řízení může sahat jen do určité míry.

ARCHIVY WALLACHU IX

Princezna Irulán se díky svým soukromým zdrojům informací dozvěděla o nadcházejícím příjezdu benegesseritské delegace z Wallachu IX, ale nebyla schopna zjistit povahu její mise. Věděla jen, to, že ji ženy chtějí navštívit osobně a bez varování. Připravila se. Aby si uchránila své skryté zdroje informací z Wallachu IX, bude muset projevit dostatečné překvapení, až se ženy objeví.

Tři vysoko postavené Ctihodné matky dorazily hrdě do mohutné pevnosti, jako by základy jejich moci byly pořád tak pevné jako před pádem Shaddama IV. Paul zvlášť zakázal své zkáze Gaius Heleně Mohiamové vkročit na Dunu, ale dalším členkám Sesterstva dovolil pohybovat se po planetě do jisté míry svobodně, i když se jejich politická moc značně ztenčila. Na rozdíl od padišáha imperátora nepotřeboval vlastního mluvčího pravdy, ani nežádal o pomoc Ctihodné matky, kromě Alie a snad Jessiky.

Irulán věděla, že Bene Gesserit musí strádat tím drastickým omezením svého vlivu. Bude požadovat její spolupráci k návratu do imperiální přízně? Pousmála se a

věděla, že se to nikdy nestane. Muad'Dib už pochopil Sesterstvo příliš dobře.

Nepochybně jí budou cosi šeptat a používat kódovanou řeč prstů, pokoušet se ji vlákat do nějakého plánu. I když byla Irulán vychována a vycvičena Bene Gesseritem, usoudila, že přes milénia studií lidské povahy ženy ještě nepochopily, kdo je Muad'Dib a co dokáže. Nebylo jejím úkolem jim to vysvětlovat.

Možná by mohla dát Sestrám výtisk prvního svazku *Života Muad'Diba…*

Ve slavnostním denním úboru se vydala po pravidelných povinnostech ve své soukromé části pevnosti, prohlédla malý bílý altán, zasazený do obrovské zimní zahrady, doprostřed bludiště živých plotů a stezek. Bylo to dokonalé místo pro psaní a rozjímání. Sluneční světlo přicházelo zešikma plastikovými panelovými okny nahoře a vysoko ve větvích jednoho stromu uviděla záblesk všudypřítomného pozorovacího zařízení.

Na Paulův příkaz už Korba přečetl všechny stránky pracovní verze její současné knihy, vyznačil četné námitky a stížnosti, ale po pravdě nenašel nic, co by způsobilo zvláštní rozruch. Ani to od něj nečekala. Irulán byla dost zkušená na to, aby jemně vrstvila jednu rovinu na druhou. Celkově byl Korba vlastně knihou potěšen a netrpělivě čekal, až se svazek vydá.

Jeden řemeslník prováděl poslední úpravy malé zahradní stavby, připevňoval poslední kusy ozdobného lemování, které si vybrala. V dřívějších letech na Kaitanu, když byla ještě mladá dívka, měla podobný soukromý koutek. Doufala, že tady na tomto cizím světě, kde se lidé musí uzavírat před přírodními silami, znovu získá jisté spojení se šťastnějšími dobami.

Řemeslník byl dost letitý, s hluboce vrásčitou tváří, sněhobílými vlasy a přerostlým obočím. Kombinézu měl obnošenou a roztřepenou, ale relativně čistou. Dokončil svou práci a začal si uklízet nástroje, dával si záležet na tom, aby

každý z nich uložil, kam patří. Narovnal se a zvědavě se na Irulán podíval, čekal na uznání.

„Nikdy jsem neviděla lepší řemeslnou práci. Muad'Dib bude potěšen." Pochybovala, že si Paul této části pevnosti vůbec někdy všimne; interiér zahrad zůstával její doménou, malým náznakem moci. Muž se uklonil, na rtech se mu objevil lehký uctivý úsměv, pak zmizel.

Čekala. Už to nebude dlouho trvat.

Za hlavním živým plotem uslyšela Irulán šustění rób, jak se návštěvnice prodíraly spirálovým bludištěm, blížily se neohlášeny. Podařilo se jim tedy proniknout skrz stráže, přestože sám labyrint zpomalil jejich postup. Obrátila se ke třem blížícím se Ctihodným matkám a cítila, že se snaží netvářit se nervózně.

„Ale, Sestry! Nečekala jsem vás."

„A my jsme nečekaly, že budeme čelit takovým obtížím, abychom mohly získat slyšení u jedné z nás," postěžovala si žena s oválnou tváří uprostřed, která vypadala, že je nedlouho po dvacítce.

Irulán si už zjistila její identitu – Ctihodná matka Genino – a její mladší společnice byly Naliki a Osted. Všechny tři vypadaly příliš mladé na to, aby mohly podstoupit Agónii, ale už byly úspěšné a mocné a počítaly se mezi vybrané osobní poradkyně samotné Matky představené.

Irulán je nijak nepolitovala. „Jsem manželka imperátora Muad'Diba. Bezpečnostní opatření jsou nevyhnutelná, jak dobře víte. Kdybyste mě byly informovaly o tom, že přijedete, mohla jsem vám zařídit hladší přístup."

„Přály jsme si být… diskrétní," řekla Naliki. Byla to žena s dlouhými kostmi a zarůžovělou tváří po namáhavém průchodu složitým bludištěm.

„Ach, pak se tedy dalo čekat pár komplikací," pokrčila rameny Irulán. „Pojďte, zajdeme někam, kde si můžeme popovídat. Zajímá mě, proč jste sem dorazily." Zavedla je po třech schodech do malého otevřeného altánku a všechny se usadily na lavičky.

Genino přešla k lichotkám. „Osobně jsi ještě krásnější, než jsem slyšela. Vybrané vychování od Corrinů, důstojnost získaná od Sesterstva a sebejistota z toho, že jsi provdaná za imperátora.“ Malé tmavé oči té ženy toho hodně skrývaly, ale ne všechno.

Irulán si uhladila záhyb na elegantních šatech, pak složila ruce do klína. „Velice zřídka mám benegesseritské návštěvy. Co vás přivádí na Arrakis?“

„Jistě jsi to musela uhodnout,“ řekla Osted. Byla nejmenší z delegace, s krátce střiženými kaštanovými vlasy a velkým nosem, který jí ubíral na kráse.

Irulán si dovolila vložit do hlasu stopu netrpělivosti. „Jsem hodně zaměstnaná svými povinnostmi. Oznamte důvod své návštěvy, prosím.“

„S časem není radno plýtvat,“ přikývla Genino. „Škola matek poslala nás tři, abychom pomohly cvičit Alii Atreidovou a Marii Fenringovou. Vzhledem k podstatnému potenciálu v jejich krevní linii by se jejich vzájemné působení nemělo ponechávat náhodě. Postaráš se o to, abychom k nim měly náležitý přístup.“

Princezna se naježila. Tohle by se Paulovi vůbec nelíbilo. „Jejich výcvik je pod kontrolou. Mám osobní zájem o Alii a o Marii také. Vaše pomoc není potřeba.“

„Ty nechápeš, jak významná je dcera Margot Fenringové.“ varovala ji Osted.

„Lady Margot mi to sama řekla, když sem to dítě dopravila. Jsem si vědoma toho, že Sesterstvo pečlivě sledovalo její výchovu mezi Tleilaxany. A pokud se týče Alie… mohla by vás tři v mnohém učit.“

Genino s rukou ukrytou v záhybech pláště jí vyslala prsty vzkaz, předpokládala, že Irulán nemůže mluvit volně, protože jejich slova jsou monitorována. Ale Irulán odvrátila zrak, odmítla přijmout tuto formu komunikace. Genino se zoufale zamračila a nahlas řekla: „Sledování významných osob je pouhá standardní praktika.“

„Atreidská dcera je Zvrácenost,“ zasáhla Naliki. „Nemůžeme trpět, aby její nákaza před narozením narušila jemnou rovnováhu Mariina vzdělání. Musíme zasáhnout.“

Irulán se té poznámce usmála. „Já toho na Marii Fenringová pozoruji velice málo jemného.“ Měla sama podezření, že její pobyt tady není tak docela nevinný. Tušila, že to má něco společného se slíděním pro Sesterstvo, s jeho touhou po informacích.

Genino řekla: „Nicméně vzájemný vztah mezi Marií a Alii musí být náležitě ovládán.“

„Ovládán vámi?“ zeptala se Irulán. „A lady Margot to schvaluje? Než odjela, nevyjádřila potřebu ani touhu po dalších benegesseritských učitelkách.“

„V tomto případě nezáleží na tom, co si přeje vlastní matka.“

Irulán se snažila zachovat neutrální výraz. Typická benegesseritská arogance. „Muad’Dib nedovolí nikomu, aby zasahoval do věcí jeho sestry nebo dcery lady Margot, která byla svěřena do naší péče.“

Osted se zatvářila šibalsky. „Ale ty na něj přece můžeš zapůsobit. Je to jen malá žádost, zajistit těm dívkám benegesseritské vzdělání. Jak by mohl odmítnout?“

„Jak málo víte o Muad’Dibovi! Jakýkoli pokus ovlivnit ho by byl marný.“

„Nezapomínej na svou věrnost Sesterstvu!“ prohlásila Genino a zvedla se z lavičky. „Z respektu ke tvému panovnickému postavení jsme byly zdvořilé, ale nepleť se, že je to záležitost k diskusi. Nařizujeme ti, abys udělala, co říkáme.“

Irulán se taky zvedla, už nijak nepředstírala pohostinnost. „Vážně to není záležitost k diskusi, takže se s vámi už víc nebudu bavit. Vyložily jste si zavazadla? Pokud ano, zařídím, aby je poslali zpátky do přístavu. Radím vám, abyste odletěly raketoplánem hned dnes večer a vyhnuly se tak imperátorovu hněvu. Ctihodná matka Mohiamová už má zakázáno sem cestovat. Chtěly byste, aby se tento zákaz rozšířil na všechny členky Sesterstva?“

„Nenecháme se honit jako stádo!“ Vztek a překvapení Genino byly tak veliké, že dovolila, aby skrz její ovládání vyplavaly na povrch. Irulán užasla, vnímala tu reakci s velikým zájmem. Marie Fenringová byla očividně pro Sesterstvo významnější, než lady Margot odhalila.

Irulán uslyšela kroky ze stezky na druhé straně plotu. Známé kroky. „A, přichází imperátor – zřejmě byl informován o vašem příjezdu. Můžete ho požádat samy, pokud chcete.“

Paul se vynořil z labyrintu, oděný v elegantní státnické zelené a zlaté róbě. Vypadal, jako by právě přerušil své povinnosti, a jeho výraz prozrazoval zřejmý vztek. Kráčel přímo do altánu. „Proč jsem nebyl okamžitě informován o tom, že do Arrakénu dorazily Ctihodné matky?“

Irulán se formálně uklonila. Tři ostatní ženy ji za okamžik napodobily. Genino rychle znovu našla hlas: „Přijely jsme navštívit princeznu Irulán, vznešený pane.“

Irulán řekla měkce: „Nepřijely na mé pozvání a hned zase odjíždějí.“ Střelila po těch třech ženách chladným úsměvem. „Požadují vliv nad vzděláváním Alie a Marie.“

„To absolutně ne.“ Paul se nerozhodoval ani chvilku. „Zakazuji to.“

Irulán dodala: „Lady Margot očividně také nevěděla o jejich záměrech.“

Zdálo se, že se tři Ctihodné matky Irulánina odtažného jednání polekaly. Ale jejich priority už nebyly jejími. Během procesu sestavování příběhu Paula Muad’Diba Atreida začala zjišťovat další vlákna příčin a následků – a vážných chybných kroků – které ji přiměly pochybovat o moudrosti Sesterstva. Zjistila, že Bene Gesserit si formoval části historických záznamů, jak se mu zlíbilo, zatajoval chyby a přikrášloval úspěchy. Fakta v jejich rukách připomínala sochařskou hlínu. Stejně tomu bylo s Irulán i při líčení příběhů jejího proslulého manžela.

„Nijak se nepokoušíme zasahovat, sire,“ řekla Genino. „Přijely jsme jenom nabídnout –“

Paul ji s nebezpečným výrazem přerušil. „Měly byste moudře zvážit slova, než promluvíte dál. Vzhledem k mému citu pro pravdu slyším vaše lži, jako byste je křičely nahlas.“

Trio v róbách se neohrabanými kroky spěšně odporoučelo. Irulán si s překvapením uvědomila, že ji to pobavilo, i když jí bušilo srdce při pomyšlení na to, k čemu se odvážila. Ty následky tady i na Wallachu IX! Poslouchala, dokud se ženy neocitly dál v bludišti živých plotů, a pak řekla Paulovi: „Jak jen budou mluvit, až se vrátí zpátky do školy matek.“

„Já se jejich řečí nebojím.“ Paul se na ni podíval nezvykle vlídně. „Já sám jsem byl cosi jako zklamání jejich chovných plánů, podobně jako hrabě Fenring. Jeho dcera Marie je pro ně díky svým genetickým předpokladům pravděpodobně moc cenná.“

Irulán přikývla. „S tvým povolením bych o tomto incidentu ráda informovala lady Margot Fenringovou. Možná to z ní udělá většího spojence. Tohle byla koneckonců stejná urážka Marie jako Alie.“

Chvilku ji pozoroval. „Překvapuješ mě, jak komplexně uvažuješ, Irulán.“

„Děkuji ti, můj pane.“

„Ano, pošli zprávu Fenringům a řekni jim, o co se tady Bene Gesserit pokusil. Zajímá mě, jak budou reagovat.“ Paul se obrátil a odešel.

Irulán, sama uprostřed bludiště, provedla dechová cvičení prana-bindú, aby se uklidnila.

I ta nejsložitější klubka plánů se mohou rozplést, pokud se nehlídá volný konec.

POUČKA BENE GESSERITU

Za mnoho let manželství už Margot Fenringová viděla svého muže ve špatné náladě, ale ještě nikdy takhle. Když se od Irulán dozvěděl o pokusu Ctihodných matek zasáhnout do výcviku Marie, spustil vlastní tirádu. „Ta chyba Bene Gesseritu mohla omezit naše jemné plány. Co si mohly myslet? Teď, když Paul Atreides ví o zájmu Sesterstva o Marii, může začít dávat nevhodné otázky. Musíme uspíšit náš rozvrh."

Margot hořce litovala zásahu Sesterstva. Copak to s manželem dost jasně nevysvětlili Ctihodné matce Mohiamové, když zajeli na Wallach IX? Teď budou muset jednat ještě bezostyšněji, aby obešli Sesterstvo. „Náš plán se musí přizpůsobit okolnostem, lásko, a dostali jsme nečekanou příležitost. To nám dává vhodný katalyzátor. Teď, když nás Irulán informovala o této urážce, prostě *musíme* navštívit Arrakén, abychom se ujistili, že je Marie v pořádku."

Veliké oči se mu zaleskly. „Hmmm. Ano, imperátor nám tu výsadu nemůže upřít. Naše ubohá, drahá dcerka, ohrožená těmi všetečnými čarodějnicemi." Fenring ji políbil na tvář. „Zařídíme si okamžitou cestu na Arrakis."

* * *

Hrabě nepotřeboval nijak připomínat jejich plán, když s lady Margot vystoupili na kosmodromu před Muad'Dibovým obrovským a rozrůstajícím se hlavním městem. Po cestě měli dostatek času probrat nuance, nepředvídatelné události a varianty jednání, kterých se budou držet. Nejdůležitější by jejich cíl, klíčový průsečík všech linií pravděpodobnosti.

Ani tak ale hrabě Fenring nemohl popřít fakt, že se těší, až zase uvidí dceru. Teď už musí být připravená.

Spolu s lady vzhlíželi k cimbuří a hradbám velikého pevnostního komplexu, který se táhl po severních předměstích Arrakénu, založen v místě staré rezidence a táhnoucí se až k útesům Štítového valu – tolik se to lišilo od doby, kdy tu žili Fenringovi! Nad částmi rozlehlého areálu se tyčily gigantické suspenzorové jeřáby, jak práce pokračovala.

Margot musela zaznamenat, jak se mu lehce chvějí svaly ruky, kterou ovládal zbraň – napětí, příprava. Když ho manželka po tom předloktí pohladila a podívala se mu do očí, cítil, jak se mu pulz zpomalil, aspoň trochu. Řekl: „Hmmm, nechám tě mluvit za nás za oba."

Ano, spředli spolu vražedný gobelín plánů, ale Impérium bylo plné plánů a neviděných vazeb. Oba dva překvapilo, když se dozvěděli o vražedném pokusu během oslavy Velké kapitulace – ne ze strany některého z četných zapřísáhlých Muad'Dibových nepřátel, ale od domněle spolehlivého mistra meče. Hraběti to připadalo zábavné. Vzhledem k tolika chystaným pokusům musí dřív nebo později nějaké spiknutí proti Paulu Atreidovi vyjít. Byl jako pompézní, všeobecně pohrdaný správce pouťové atrakce, ovšem v galaktickém měřítku.

Fenringa nijak nezarmoutilo, když viděl, jak Shaddam přišel o svou moc, jemu a jeho milované ženě to jen přineslo jisté nepohodlí. Stejně tak by s radostí viděl konec krátké hrůzné vlády Muad'Diba. Na jeho místě by si po tom zmatku zajistil pozici, kdy by mohl vybudovat něco účinnějšího a… *majestátního.* Každý, kdo sedí na trůně, koneckonců potřebuje všeobecnou podporu, stejně jako síť bezpečnosti k udržování moci. Něco, čemu *on* rozuměl.

Paul Atreides měl především přijít pro radu k němu.

Vydal se k nim jeden z vojáků přístavu, pohyboval se prkenně jako oživlá socha. Zastoupil jim cestu, strohým gestem zvedl ruku, aby je zastavil, druhou držel poblíž dýky v pochvě. Jeho ostře řezaná ošlehaná tvář neprozrazovala žádný cit, připomínala něco, co vytvořil vítr písečné bouře. „Uveďte, co vás přivádí do Muad'Dibova města."

„Není třeba chovat se neomaleně," řekla lady Fenringová. „Prohlédli nás už v raketoplánu. Naše dcera je hostem u imperátorova dvora a my jsme přijeli na naléhavý vzkaz, který nám poslala princezna Irulán."

„Hmmm-mm, budete s námi jednat s respektem, jaký si zasloužíme," prohlásil Fenring s nebezpečným pohledem. „Jsem hrabě landsraadu a tohle je má paní."

Marie viděla, že manžel toho domýšlivého surovce provokuje, ale nemohla už s tím nic dělat. Když voják začal vytahovat dýku od pasu, bylo to jako dotknout se nástražného drátu. Fenring se na toho většího muže vrhl a ostře udeřil zápěstím, přiměl jeho prsty, aby upustily dýku, jakmile ji osvobodily z pochvy, čepel cinkla o zem. Druhá rána do lokte vojákovi ochromila celou paži, následoval ji bleskurychlý kop, kterým mu srazil kotník do strany a muž se svalil na zem. Hranou ruky pak Fenring zasadil přesný úder do protivníkova spánku a pak ho udeřil loktem do tváře. Voják zasténal a ochabl, krvácel z jednoho oka.

Fenring ustoupil a zatvářil se pobaveně. „Achch, vidím, že to byl jeden z. Muad'Dibových nejlepších."

Margot dodala přes hluk běžících bot a výkřiky dalších vojáků: „No, můj drahý, aspoň si nás teď všímají."

Hrabě Fenring se plynulým pohybem přikrčil s nožem, který sebral vojákovi, připraven čelit mužům, kteří k němu běželi. Margot též zaujala bojový postoj zády k němu. Tohle byl jeden z jejich naplánovaných scénářů a ona doufala, že vyjde, jak čekala. Mohli se teď tvářit nesmírně dotčeně, předstírat, že jsou uraženi jednáním, jakého se u Muad'Diba dostává pozvaným hostům. Později mohli navíc čekat mírné uvolnění bezpečnostních opatření kolem sebe.

A i kdyby se to nestalo, byla přesvědčená, že tenhle drobný střet přežijí.

Opatrně je obstoupily zvláštní stráže, jednotka mužů s tasenými zbraněmi – dlouhými puškami, pistolemi, vrhači šipek a meči. Bez osobních štítů by je mohli vojáci lehce porazit, navzdory jejich bojovému umění. Ale tyto stráže by potřebovaly instrukce z vyšších míst, než by mohly něco podobného provést šlechtici a jeho ženě. „Hm-hmm, omlouvám se," řekl hrabě Fenring a zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Ten muž urazil mou lady a já, no, trochu přehnaně jsem ji chránil. Je to celé moje vina."

Voják za nimi – ten, který Fenringovy prohlédl, než opustili raketoplán – se tiše poradil s nadřízeným důstojníkem. Strohý důstojník přikývl a napětí jako by se trochu uvolnilo. Znechuceně si změřil zraněného vojáka, který se na zemi snažil vzchopit.

Vyšší důstojník pak přejel pohledem po Fenringových nahoru a zase dolů. „Každý voják, který se nechá tak lehce porazit pouhým… návštěvníkem, nemá co dělat mezi Muad'Dibovými strážemi. Je zproštěn služby." Mávl rukou a napjatí fedajkini schovali zbraně. Důstojník řekl: „Dovolte mi odvést vás do pevnosti. Můžete oznámit svou záležitost přímo princezně Irulán."

Fenring se usmíval, když ho Margot vzala pod paží a oba kráčeli za svým průvodcem.

* * *

Zatímco sluhové stáli opodál, přivítala Irulán manžele Fenringovy u klenutého vstupu do svého soukromého křídla pevnosti. Vysoká a elegantní nejstarší dcera Shaddama IV. měla na sobě dlouhé roucho z černého parahedvábí, vpředu hluboce vystřižené, jiskřící drobnými hagalskými smaragdy na živůtku a na rukávech, dosahujících k loktům. Světlé vlasy měla pevně sčesány pod třpytivou čelenkou z ohňových diamantů. Očividně si oblékla jedny ze svých nejlepších

slavnostních šatů, jako by byla zase v imperiálním paláci na Kaitanu.

Když Irulán pozdravila hosty, zavedla je dál kolem psacího stolku s navršenými poznámkami. Fenring zvědavě pohlédl na jednu stránku, ale Irulán ho rychle nasměrovala k jídelnímu stolu, kde byl naservírován luxusní oběd. „Nepřidáte se ke mně na lehké občerstvení? Marii už jsem nechala zavolat, ale jak vidíte, tato královská pevnost je velice rozlehlá.“

„Velice, hmmm, se těšíme, až uvidíme naši drahou dcerku.“ Fenring se naklonil kupředu a začichal k uzavřené polévkové míse, ale žádné páry neunikaly. Pohlédl zpátky na stůl, pořád ho ještě zajímalo to, co Irulán dělá. Píše snad další z těch zatracených propagandistických traktátů?

Margot pokračovala: „Nanejvýš nás rozrušilo, když jsme se dozvěděli o pokusu Sesterstva převzít její výcvik. Rozhodli jsme se ji sem poslat, protože jsme nechtěli, aby byla úplně naočkována benegesseritskými metodami. Ale zdá se, že ani na imperiálním dvoře jim nemůže úplně uniknout. Je tady na Arrakis v bezpečí?“

Princezna ladně vklouzla do křesla v čele dlouhého stolu, prostřeného bílým ubrusem a stříbrem. „Přestože jsme my dvě benegesseriťanky, lady Margot, dokážeme přiznat, že Sesterstvo tu a tam překračuje své hranice. Pokud se týče vzdělávání tvé dcery, není to už problém, protože se vyslovil sám Muad’Dib.“ Při té vzpomínce se jí rty prohnuly napjatým úsměvem. „Škola matek se dopustila smrtelné chyby, když ho urazila, a není pravděpodobné, že na to v dohledné době zapomene.“

Jeden sluha otevřel mísu a odhalil hustou tmavou polévku. „Caladanská polévka z divočáka,“ řekla princezna. „Oblíbené jídlo mého manžela.“

Návštěvníci ochutnali polévku a příslušně ji pochválili, Irulán však neochutnala. Řekla: „I bez benegesseritského dohledu tu jsou jisté otázky ohledně vaší dcery a výcviku, který už dostala. To dítě projevuje nezvyklé známky. Jak bylo cvičeno?“

Fenring si vyměnil rychlý pohled se svou ženou a řekl: „Jenom… achch, jak bylo třeba a jak jsme považovali za vhodné. Během výchovy v Thalidei nebyla nijak zvlášť rozmazlována. Dostala široké základy v mnoha disciplinách.“ Hrabě přejel prstem po okraji prázdné sklenice. „V horlivé snaze dítě chránit jsem ji naučil, co umím, stejně jako moje žena. A Tleilaxané nám nabídli jisté… hmmm, přísady ke zvážení.“

Margot se lekla, že jí ušel nějaký detail, podívala na Irulán a zeptala se: „Jaký druh nezvyklých známek jste pozorovali? Udělala Marie něco špatně?“

„To vůbec ne. Ona a Alia se za pár krátkých měsíců velice spřátelily. A Alia, jak jistě dobře víš, se narodila za tuze zvláštních okolností.“

„Zvrácenost,“ řekla Margot, pak prohnula rty v úsměvu. „Další přehorlivá nálepka Bene Gesseritu. Naznačuješ, že Marie je taky formovaná před narozením?“

Irulán zavrtěla hlavou. „Ne, ale zdá se, že se do posledního kousku Alii vyrovná a je stejně bystrá. Nebyli jste k nám zpočátku tak docela upřímní.“

„Naše dcera je zvláštní dítě,“ připustila Margot.

Hrabě se usmál. „Ach, hmmm. Připadá mi, že se ta dvě děvčata k sobě jako kamarádky docela hodí. Nic lepšího jsme si nemohli přát.“

* * *

O pár chvil později vběhla do soukromých komnat Irulán malá Marie. Měla na sobě bílé a růžové slavnostní šaty s krajkovými volány a bílé botky, které klapaly o podlahu, jak běžela. Její rodiče se zvedli a ona běžela nejprve k hraběti a objala ho.

„Děkuju vám, že jste mě poslali na Arrakén. Miluju to tady,“ řekla mu Marie. „Všichni se ke mně chovají moc pěkně a já jsem byla hodná.“

„To moc rádi slyšíme, drahá.“

Paul Atreides si stejně jako jeho otec, Purpurový vévoda, vpustil do bezprostředního okolí nebezpečné lidi. Coby hazardní hráč prohlašoval, že je to nejlepší způsob, jak udržovat smysly vybroušené.

PRINCEZNA IRULÁN,
ze Života Muad'Diba, svazek 1

„Tvoje dcera je zajímavé dítě, hrabě Fenringu," řekl Paul, když vedl svého hosta po schodišti v podzemí.

„Má pozoruhodné geny," připustil Fenring, aniž to dál rozváděl. „Jsem potěšen, že vám děvče připadá tak výjimečné jako nám."

Tento starý tunel objevili dělníci, když hloubili základy citadely, ještě pod původními základy arrakénské rezidence. Byl tak dobře skrytý, že se neodhalil už dávno, při původním pátrání po harkonnenských pastích. Paul pochyboval, že Fenring o jeho existenci věděl, i když byl tunel nesrovnatelně starší než budova nad ním. Jeho existence ho vedla k přesvědčení, že pod starou budovou mohou být ještě další chodby. Vzduch tu byl čistý a chladný, schody silně ošlapané spoustou noh v prastarých dobách. Před tisíci a tisíci let.

Fenring šel o několik kroků za ním, opatrně sestupoval v matném světle, rozhlížel se velkýma očima. V tlumeném žlutém osvětlení světelných pásů, nedávno umístěných po stranách schodů, vypadal ten muž s hubenou tváří jako nějaký noční tvor, neustále na stráži a opatrný.

To ráno Paul krátkým vzkazem povolal hraběte a odvedl ho pod východní křídlo pevnosti – pryč od stráží a nepovolaných uší.

„Zpochybňujete mou schopnost ubránit se sám – i člověku, jako je on?“ zeptal se Paul úzkostných fedajkinů a oni už nic nenamítali. Pokud se však tohoto muže týkalo, byla celá Paulova jasnozřivost beznadějně nespolehlivá.

Hrabě Hasimir Fenring. Měl neblaze proslulou, nebezpečnou pověst, ale Paul vždycky cítil lehké stopy soucítění s touto osobou, která sloužila Shaddamovi IV. Připadalo mu, že má možná s Fenringem společného víc, než si kdo z nich uvědomil.

„Já vím, co jsi, hrabě – co Bene Gesserit chce, abys byl. Vycítil jsem o tobě jisté věci, jakmile mi na tebe padl zrak v přítomnosti padišáha imperátora. Jsi mi dost podobný.“

„Hmmm. A jak to?“

„Oba jsme neúspěšní Kwisatzi Haderachové – neúspěšní alespoň v očích Sesterstva. Nedostalo od tebe to, co chtělo, a mě nedokáže ovládat. Nepřekvapuje mě, že ho tak fascinuje tvá dcera.“

„Achch, kdo rozumí myriádám chovných plánů čarodějek?“

„Kdo rozumí mnoha věcem, které musíme dělat?“ dodal Paul.

Když Paul důrazně ukončil Thorvaldovu rebelii, byl nucen sterilizovat ještě dvě planety, naprosto vyhladit jejich populaci. Sterilizace… ještě horší než to, co se stalo na Saluse Secundus, horší než to, co vikomt Moritani hrozil provést na Grummanu. Totální zmar, zkáza, zánik všeho živého. Paulovi došlo, že vlastně ani necítí vinu z toho, co udělal.

Už jsem si tak zvykl na to, že páchám smrt a zkázu? Při tom pomyšlení se mu po hrudi převalila chladná vlna.

Vzpomínal si, jak zabil Jamise v boji, první život, jaký kdy někomu vzal. Byl otřesen, ale hrdý na to, co dokázal, dokud ho matka nezdrtila kladivem viny. *Tak co – jaké to je, když se z člověka stane zabiják?*

Už si na ten pocit příliš zvykl. Muad'Dib mohl bez rozmýšlení nařídit vyhlazení celých planet a nikdo by to nezpochybňoval. Člověk Paul si nemohl nikdy dovolit na to zapomenout.

Hrabě Fenring byl též připravován jako Kwisatz Haderach, také zamýšlen jako pěšák… možná že díky tomu měli společný základ chápání, který Paul nemohl sdílet s nikým jiným, ani s Chani ne.

Když Paul došel na spodek schodiště, zastavil se u ústí tunelu ve skále. „Já nejsem bůh, hrabě Fenringu, navzdory mytologii, která se kolem mě vynořila." Ukázal doleva do postranní chodby, osvětlené světlenými koulemi, poskakujícími slabě ve vzduchu.

„My, hmmm, se máme od sebe navzájem mnohému co učit. A snad díky tomu porozumění se dokážeme poučit i o sobě. Chtěl byste, abychom byli, hmmm, přátelé? Zapomínáte, že mi Shaddam po bitvě o Arrakén řekl, abych s vámi bojoval?"

„Vzpomínám si, že jsi odmítl. To je ten rozdíl mezi pragmatismem a loajalitou, hrabě. Pochopil jsi, kdo je vítěz a kdo poražený, a vybral sis."

„Dobrovolně jsem přijal exil se Shaddamem, dokud jsem neucítil potřebu posunout se dál. Nechtěli jsme, aby naše dcera vyrůstala na Saluse Secundus."

Prošli zatáčku, kde se chodba zužovala. „Všechny vztahy se mění, hrabě Fenringu, a my jako lidé se jim musíme přizpůsobit, nebo zemřít."

„Přizpůsobit se, nebo zemřít?" Hrabě se opatrně zahleděl na jednu stranu tunelu a pak na druhou. „Hmmm, máte tady dole výslechové místnosti?"

„Všechna impéria potřebují takové věci," odpověděl Paul. „A Corrinové je rozhodně potřebovali."

„Hmmm, jistě. Jsem přesvědčen, že pletichy ve vaší citadele se nijak neliší od toho, co bylo kdysi na Kaitanu." Odkašlal si, jako by mu v krku uvízlo něco suchého.

„Vlastně je tady rozdíl, hrabě, protože já jsem stejně tak fremen jako Atreides. Poušť určuje mé činy stejně jako moje

šlechtická krev a já mám víc než politiku – mám náboženství. Jakkoli to nechci, já *jsem* náboženství. A podobně i mí bojovníci jsou víc než jen prostí bojovníci. Považují se též za mé vyslance.“

Paul se zastavil u malého temného otvoru, aktivoval ovládání a neprodyšně za nimi uzavřel kovové dveře, oddělil je od veškerého světla. V temnotě slyšel Fenringa dýchat a cítil jeho pot, nasáklý strachem. Nedobrovolná ztráta vlhkosti. Jen po krátké pauze otevřel druhé dveře a vešel do větší dutiny. V reakci na jejich vstup se rozsvítilo tlumené osvětlení.

„Jistým způsobem se vracíme v čase.“ Počkal, až Fenring zaznamená malby a nápisy všude kolem, podivné náčrty všude na stěnách, na podlaze a na stropu. „Toto je staré místo muadru, dlouho pohřbené. Možná starší než přítomnost fremenů na Duně.“

„Nádhera. Máte štěstí, že jste takové místo našel. Za všechny své roky v rezidenci jsem netušil o pokladech, které jsem měl přímo pod nohama.“

Když to Paul slyšel, cítil, jak ho bodl jeho cit pro pravdu, jako spouštějící se alarm, který se ještě úplně nerozezvučel. Má to něco společného s Paulovou neschopností vidět Fenringa vlastní jasnozřivostí, se srážením aur dvou neúspěšných Kwisatzů Haderachů? Nebo hrabě lhal o tom místě muadru? Ale pokud ano, proč by takovou znalost tajil?

Hrabě si dával pozor, aby neporušil žádný nápis. „Achch, myslím, že jsem se víc zajímal o mnohem zřetelnější poklady melanže.“

Paul se nepokoušel skrýt posvátnou úctu v hlase. „Tato komora je nejmenší stopa po rase, která obývala četné planety dlouho před zensunnitskými poutníky. Očividně dorazila na Dunu dřív, než se proměnila v současnou poušť. Některé legendy napovídají, že si dokonce odněkud přivezli písečné červy, ale jistě to nevím. Známe toho o nich tuze málo.“

„Vaše jméno pochází z jazyka muadru?“

„Zdá se, že je to lingvistické spojení mezi fremeny a muadru, ale rasa muadru pak zmizela současně ze vzájemně

nezávislých míst po celé galaxii – což napovídá, že je všechny najednou zničila nějaká zkáza.“

Nezvyklá dvojice procházela komoru, zblízka se dívala na kresby, čísla, písmena a další uměleckou práci; byly tam barevné malby, zhotovené pomocí neznámých barviv a leptů v chladném kameni. „Hmmm, asi jste se minul povoláním, sire – měl jste být archeologem místo imperátora.“ Fenring se tomu vlastnímu návrhu zasmál.

„Lidé mě znají díky mému džihádu, ale já si rád myslím, že odkrývám pravdu o lidstvu, vykopávám to, co je třeba objevit a vylučuji to, co je třeba odstranit. Pořád hledám pravdu, pořád na ni ukazuji.“ Paul komoru zase uzavřel a vedl Fenringa zpátky cestou, kterou přišli. „Obklopuje mě tolik legend a historek, ale kolik z nich je skutečně pravdivých? Kdo ví, co se v historii skutečně děje, i když ji člověk osobně prožívá?“

Fenring znervózněl. „Náhodou jsem si všiml, hmmm, že princezna Irulán píše další svazek toho neustále rostoucího životopisu. Revize historie?“

„Jen další mé příběhy. Lidé to vyžadují. Miliardy jich o mně mluví jako o hrdinovi, ale vyprávění o mně je neúplné. Stejně jako o tobě, předpokládám. Jsme podobní, že ano, hrabě Fenringu? Jsme mnohem víc, než co o nás lidé říkají.“

„Máme své závazky,“ prohlásil tajemně.

Paul si o svém hostu nedělal žádné iluze. Fenring by se klidně obrátil proti němu, kdyby to vyhovovalo jeho potřebám. A druhé straně, každému imperátorovi by se hodil muž s Fenringovými tajnými zkušenostmi a chytrostí. Hrabě se rozhodně vyznal v elitních kruzích. Paul ho raději vedl dál po nové chodbě, nevrátil se na kamenné schody, které by je zavedly zpátky na světlo.

„Kam, hmmm, kam to teď jdeme?“

Paul otevřel další dveře. „Do jednoho z mých soukromých sklípků. Rád bych si s tebou vypil láhev caladanského vína.“

„Mnohem lepší než mučící komora,“ zasmál se Fenring.

Lidské tělo a lidská duše vyžadují různou výživu. Dopřejme si hojnost všeho.

KORUNNÍ PRINC RAPHAEL CORRINO,
Výzva potulným pěvcům

Měla to být důvěrná hostina pro Paula a Fenringovy, s Chani, Irulán a oběma děvčaty, ale imperátor Muad'Dib nesměl mít nic neformálního.

Alia věděla, že zasedací pořádek byl pečlivě zvolen. Paul a Chani měli sedět vedle sebe v čele stolu, Alia vedle bratra napravo, pak malá Marie a dále hrabě Fenring a jeho lady, dost daleko od Paula, pro případ, že by se ho Fenringovi pokusili nějak ohrozit. Nalevo, nejblíže k čelu stolu měla sedět Irulán, naproti Alia a Marie, pak Stilgar a konečně Korba. Oba fremeni mohli ze svých míst pozorovat hraběte a lady.

Pokoj byl prozkoumán, zda neobsahuje chemické výbušniny, jako byla bomba, která vybuchla pod Muad'Dibovým trůnem, dále kovové předměty, jakékoli zbraně, automatizované vražedné prostředky. V kuchyni stáli na stráži zachmuření fremeni a sledovali přípravu veškerého jídla. Nad banketovým stolem se vznášely čichače jedu. Všechno nádobí bylo hladké a tupé, aby se nedalo použít jako zbraň.

Od Bluddova útoku lovců-pátračů trval Stilgar na tom, že Paul a jeho lidé budou v přítomnosti hostů nosit štíty, dokonce i při jídle, i když tak bylo stolování dost nešikovné.

Korba cítil, že Paulovy jasnovidné schopnosti, byť nevypočitatelně, dokážou prohloubit i ty nejpropracovanější bezpečnostní přípravy. Během plánování stále tvrdil: „Muad'Dibe, pokud existuje nějaké nebezpečí, vaše prorocké síly by nás mohly varovat."

Paul ho přerušil: „Když jde o hraběte Fenringa, Korbo, i mně je máloco jasné."

Přestože byly v chodbě rozmístěny fedajkinské stráže, Stilgar si nemohl dovolit být na banketu pouhým hostem. Slíbil, že bude navíc sloužit jako Paulův osobní strážce. Stilgar, vůči hraběti vždy podezíravý, osobně prohledal Mariiny šaty a podrobně sledoval všechno, co Fenring a jeho benegesseritská manželka vnášejí do komnaty. Neobjevil však žádné zbraně, žádné jedy, nic nezvyklého.

Společnost se sešla v bývalé jídelně staré arrakénské rezidence. Byl to historicky významný pokoj, kde Aliin bratr a rodiče rozlomili chleba po prvním příjezdu na Arrakis – než Harkonnenova zrada všechno změnila. V životě Aliina bratra neexistoval žádný přímý postup od tehdy k nynějšku, ani v jejím. Když sluhové provedli poslední úpravy stolu a kuchaři byli v plné práci, postavila se Alia k určené židli a čekala, až vstoupí její významný bratr.

Poté, co na Arrakis dorazili Mariini rodiče, dívka si hrála trochu jinak, až Alia uvažovala, jestli z nich není kamarádka nějak zaražená nebo zastrašená. „Bojíš se, že si tě odvezou zpátky na Tleilax?" zeptala se Alia šeptem.

„Já se na Tleilax nikdy nevrátím." Marie to řekla, jako by prohlašovala jistý fakt, ne jako vzdorné oznámení.

Ve stanovený čas vešli do jídelny Paul a Chani a zaujali místa v čele stolu. Opustili formality, měli na sobě čisté, ale prosté pouštní šaty. Pod kápí bylo vidět, že si Paul oblékl i černou tuniku, zdobenou purpurovým znakem s atreidským jestřábem, nepochybně kvůli hraběti. Bylo vidět, že má štít, stejně jako Chani, ale neaktivovaný.

Hasimir a Margot Fenringovi vešli do jídelny zavěšeni do sebe: ne docela nevzhledný muž a krásná benegesseritská svůdnice, která ho očividně zbožňovala. Alia uvažovala, jak

dalece se chovný program Sesterstva v hraběti Fenringovi minul, jak moc se ten muž blíží bratrovým schopnostem. Cítila z něj veliké nebezpečí. Na druhé straně musela souhlasit s Paulem: mohl by z něj být úžasný spojenec.

Lady Margot vypadala dokonale v rouchu ze šedého a černého elfohedvábí. Kolem bledého hladkého krku měla dlouhou šňůru velkých diamantů matně levandulové barvy, kterou ty elegantní šaty ještě zvýrazňovaly. Bezpečnostní opatření byla tak důkladná, že Stilgar osobně náhrdelník prozkoumal, aby se přesvědčil, že je vyroben z tenkého vlákna, ne z šigafilu nebo jiného lanka, které by se dalo použít jako garrota.

Malá Marie kráčela kousek před rodiči, chovala se výtečně, ale nedokázala zkrotit svou energii. Na rtech měla uličnický úsměv.

Alia se rozhodla obléci si pro tu příležitost oblíbenou černou volnou abu, která jí paradoxně propůjčovala vzhled dítěte a fremenské matróny zároveň. Margot Fenringová si naproti tomu dala záležet a oblékla Marii jako dokonalou dcerku do hezkých šatiček z drahé látky, velrybí kůže a krajky. Zlaté vlasy měla vyčesány a spleteny do závoje z drobných drahokamů. Alia svou společnici málem nepoznala.

Fenring položil lokty na stůl a naklonil se kupředu, bradu na spojených rukách, zahleděl se za obě dívky, kde seděl Paul. „Hmmm, sire. Než začneme, mám pro vás dárek. Mohl jsem vám ho dát už dřív, ale čekal jsem na… hmmm… správný čas.“ Pohladil si hladce oholenou bradu a podíval se rozpačitě přes stůl. „Má to váš Korba.“

Korbu to vyvedlo z míry, nečekal to. Když se na něj Paul podíval, fedajkin spráskl ruce a vydal rychlé rozkazy jednomu ze strážných. Muž vyspěchal z místnosti.

Alia se naklonila k Marii. „Co je to? Co přinesli?“

Dívka se na ni podívala. „Něco zajímavého.“

Konečně z chodby přiběhli dva muži a nesli zabalený balíček. „Doufám, že jste to chovali v bezpečí,“ řekla lady Margot.

Korba vypadal, že se ho to dotklo. „Měl jsem to v péči sám.“ Položil ten předmět před Paula a rozbalil záhyby tmavé látky, až se ukázal nůž s rukojetí vykládanou drahokamy. Čepel jako by vyzařovala světlo.

Paul se zamračil. „Tys mi přivezl dýku? Co mi tím chceš dát najevo?“

„Je to historicky významná zbraň, sire. Možná si vzpomenete, že je to stejná čepel, jakou nosil imperátor Shaddam a dal ji vašemu otci vévodu Letovi po vyhraném soudu o propadnutí majetku, ale Leto mu ji nakonec vrátil.“ Po pauze dodal: „Je to také nůž, který Shaddam nabídl Feydu-Rauthovi pro souboj s vámi.“

Paul shlédl na nabízený dar a zamračil se. „Je nějaký hlubší vzkaz, který bych v tom měl číst?“

Fenring nakrčil čelo. „Vy dobře víte o jisté, hmmm, třenici v mém vztahu se Shaddamem. Pokusil se mě nalákat zpátky na svou stranu a poslal mi ten nůž jako dar, doufal, že se vrátím na Salusu Secundus a budu jeho společníkem.“

„A ty ji místo toho dáváš mně?“

Hrabě Fenring se usmál. „To je moje odpověď jeho padlému veličenstvu Shaddamu Corrinovi IV.“

Paul podal zbraň Chani. Prohlédla si ji a položila na stůl mezi ně.

Marie se na svém místě zavrtěla. Lady Margot zachytila její pohled a ostře si ji změřila. Alia v tom gestu pátrala po nějakém skrytém kódu, ale zdálo se, že nejde o nic víc než o pokárání netrpělivé matky.

Dorazil první chod, který doprovázela zvláštní pikantní vůně. „Hmmm, voní to úžasně.“ Fenring nabral jednu kostku masa. „Co je to?“

„Grilovaný zemní had v ostré omáčce,“ odpověděla Chani a nechala hraběte, aby si z toho vybral, co chce.

Každý host měl velkou sklenku vody, ochucené kousky cidritové kůry. Dovezené olivy doprovázel salát z nakrájeného hlávkového salátu a plátky burtukálu v růžové vodě. Alia věděla, že Fenringové si plně uvědomují

velkorysou vláhu, kterou jim Paul předvádí, i když lady Margot skoro nepila.

„Když rod Atreidů získal Arrakis," uvažoval Paul, „uspořádal otec hostinu, aby se představil významným osobnostem města a – jsem si jistý – aby odhalil potenciální nepřátele." Shlédl na nůž s vykládanou rukojetí vedle svého talíře. „Jsi můj nepřítel, hrabě Fenringu?"

„To jistě ne, sire."

„Uvědomuješ si, že jsem nadán citem pro pravdu?"

„Já si, hmmm, uvědomuji, kdy *sám* říkám pravdu, a kdy ne."

„Možná tu pravdu teď trochu zakrýváš?"

Fenring neodpověděl a Paul se na něj ostražitě podíval. Paul cosi vycítil, ale co?

Alia dál jedla, ale přitom pozorovala reakce kolem stolu. Marie se z nějakého důvodu zahihňala.

Kuchaři zvolili jako hlavní chod pečenou rybu z Caladanu, jednu z Paulových oblíbených. Gurney Halleck nedávno poslal dodávku jemně ochucených ryb, které se teď podávaly v tradičním venkovském stylu. Marie drobnými hbitými prstíky sloupla šupiny a kůži, odhalila bledé maso a páteř, jako by byla zběhlá v pitvách.

Fenring zvedl zahnutou ostrou rybí kost. „Člověk by se jí mohl lehce zadusit. Doufám, že si to nemám vykládat jako hrozbu? Nikdo než Shaddam by nikdy nepodával tak vážně nebezpečné jídlo."

Byl to ubohý žert, ale lady Margot a Korba se stejně zasmáli.

„Můj otec měl dobrý důvod bát se pokusů o atentát," prohlásila kysele Irulán. „Měl vynaložit víc úsilí na posílení svého Impéria, místo aby se paktoval s vámi, hrabě Fenringu." Alia s překvapením slyšela v princezniné hlase hořkost. „Řada jeho nejnepříjemnějších myšlenek pocházela přímo od vás."

„Hmmm? Vaše hodnocení je ke mně naprosto nespravedlivé, princezno, a navíc fakticky nesprávné. Kdyby byl drahý Shaddam častěji poslouchal mé myšlenky, místo

aby jednal po svém, byl by se dostal do mnohem menších problémů.“

Marie si dál hrála s rybou. Lžící s kulatou rukojetí se pokoušela odříznout zeleninu se silnou slupkou, zakrslý ekazský tuřín – nasládlé chutné sousto. Zelenina se jí najednou skutálela z talíře a spadla na zem pod stůl. Děvče se svezlo ze židle, aby ho zvedlo, jako by doufalo, že si jejího faux pas nikdo nevšimne. Alia v sobě dusila smích.

„Shaddam byl zneškodněn všemi možnými způsoby,“ řekl Paul. „Většina jeho sardaukarů přesunula svou věrnost ke mně. V exilu s ním zůstává jen jedna legie, sestávající hlavně ze starších mužů, zralých na odpočinek. Slouží mu jako policejní síla.“

„Hmmm, myslím, že jste moc důvěřivý, sire. Sardaukaři jsou temperamentní vojáci. Přísahali, že budou svého imperátora chránit.“

Hlas Chani zazněl nebezpečně: „Zapomínáte, hrabě Fenringu, že jejich imperátor je teď *Muad’Dib*.“

Lady Margot nahlédla pod stůl, aby zjistila, co dělá dcera.

Paul pokračoval: „Fakt, že je moji fremeni tak výrazně porazili, znamenal smrtelnou ránu jejich sebejistotě. To je zákon poražených: osvědčil jsem se jako vůdce lidské smečky a oni musí odhalit hrdlo a podřídit se.“

Jakmile Alia usoudila, že se nikdo nedívá, vklouzla taky pod stůl. „Marie, co tam děláš?“

Dívka na ni vrhla letmý pohled jako had. Právě odloupávala z nohy stolu něco dlouhého a tenkého, bylo to sotva silnější než vlákno, ale dlouhé jako její předloktí. Kolem kotníků prstů měla omotánu pružnou pásku. Byla skryta mezi škvírami a zdobeným vyřezáváním pod okrajem jídelního stolu. Když Marie uviděla Alii, aktivovala maličký zdroj energie a předmět se natáhl a zpevnil.

Alia poznala, co to je – *jehlová dýka* – pašovaný iksanský vražedný nástroj, vyrobený z ostrých spletených krimskelových vláken. Protože byl organický, nezanechával žádný chemický podpis, který by zachytil hledač výbušnin

nebo jedů. Marie ho sem mohla umístit během některé jejich hry.

Alii se najednou všechno vyjasnilo a vystoupily před ní detaily dlouho plánované vraždy. Dívenka byla nasazena jako kukaččí vajíčko do hnízda arrakénské citadely. „Paule! Stilgare!“

Vrhla se k Marii pod stolem, ale dívka plácla po skrytém vypínači na jednom kudrlinkovém výběžku na lemu stolu a aktivovala další past. Z kamenných bloků stěn u hlavních dveří se ozvalo třeskuté *prásk*, hustě napěchovaný prach, uvolněný vymršťovacím rozptylovým mechanismem, se rozprskl. Když se dva inertní prášky smísily, proběhla chemická reakce a jejich páry nabobtnaly do zhoubného oblaku nechutně páchnoucího žlutého kouře, který se nesl do místnosti.

Někdo zaječel, několikrát po sobě. Nejprve to znělo jako žena, ale Alii rychle došlo, že to byl Korba.

Exploze kouře, chytře nastražená bez silných chemikálií a zjistitelného zápalného zařízení, způsobila, že se stráže u dveří rozběhly nesprávným směrem. Pro odklad a rozptýlení stačilo jen pár vteřin. Marie už byla na místě a její malé, ale vražedné tělo se vynořilo mezi stolem a Paulem, i když se od něj odtáhl do obranné pozice.

Marie se protlačila kupředu, byla mnohem silnější, než vypadala. Vrhla se na Paulův nyní už aktivovaný štít, tlačila vražednou jehlovou dýku skrz bariéru. Zpomalila, využila odpor ke své výhodě. Jemná špička zbraně projela překážkou jako jehla zdravotníka, podávající smrtící injekci.

Lady Margot Fenringová se v prvním okamžiku zmatku dala hladce do pohybu, roztrhla vlákno svého náhrdelníku a vysypala pramen levandulových diamantů do číše před sebou. Tleilaxanské diamanty po kontaktu s vodou okamžitě uvolnily chemikálie, jimiž byly napuštěny, silné, ale krátkodobé paralytické látky, nezjistitelné čichači jedu v jídelně. Ona a hrabě Fenring si vzali preventivní protijed. Vychrstla obsah poháru od sebe, rozlila ho přes stůl na Korbu a Stilgara,

zrovna když muži vyskočili na nohy. Část par zasáhla dokonce Irulán.

Alia viděla, jak Paul popadl Marii za malé zápěstí a drží ji od sebe, brání jehlové dýce dosáhnout dál a zarýt mu jemný ostrý hrot do čela. Zdroj energie teď už shromáždil dost značný elektrostatický náboj a jediný výboj by rychle a účinně zkratoval bratrův mozek.

Na druhé straně pokoje se dál šířil žlutý kouř. Lidé kašlali. Stráže málem zakopávaly jedna před druhou. Stilgar a Korba se zhroutili, omráčeni paralytickými látkami. Irulán se skoro nedokázala pohnout.

Hrabě Fenring už jednal, postupoval oslepujícím kouřem k silné kamenné stěně jídelny. Bloky dokonale seděly dohromady a tvořily roh, který i při té nejpečlivější prohlídce vypadal dokonale rovný. Věděl přesně, na kterou puklinu zatlačit, lehce posunout doleva a pak nahoru, kde se odhalil další mechanismus – zhotovený do posledního detailu z přesně stejného druhu kamene. Povolil a otevřel se průchod: přístup k prastarým tunelům pod rezidencí.

Mnoho let před atreidskou okupací objevil hrabě Fenring síť nesmírně starých chodeb pod základy a instaloval několik přístupových bodů v klíčových oblastech. Protože ty systémy byly vlastním Fenringovým důmyslným vynálezem, zůstaly celý následující čas neodhaleny.

Po vraždě Muad'Diba by jim teď zajistily dokonalou únikovou cestu, zatímco by se celý Arrakén potácel ve zmatku. Podle plánu, který s lady Margot tak pečlivě připravili, čekalo už venku ozbrojené únikové plavidlo, z něhož se mohli dostat k maxitrajleru a proskočit vesmírem ke svobodě.

Byli podplaceni ti správní lidé. Celý proces ulehčil fakt, že imperátora Muad'Diba tolik lidí nenávidělo, dokonce i mnozí, kteří mu byli nejblíže. Ani pomoc Kosmické gildy nebyla na škodu. Se vší pravděpodobností by hrabě Margot a Marie vyplnili mocenské vakuum po Paulově smrti, nebo našli někoho vhodného, kdo by to dokázal. A i kdyby ne, bez

charismatického a jasnozřivého vůdce by se džihád a jeho fanatická vláda strávily samy zevnitř.

Ale nejdřív musí Muad'Dib zemřít.

Když se Marie vrhla na Paula, její hlavní výhodou bylo překvapení a zrada. Zatímco Paul na chvíli odvrátil první útok, vyrazila zpod stolu Alia a skočila na dívku jako šelma.

Marie se odpoutala od Paula a ohnala se po Alii jehlovou dýkou. Paulova sestra uskočila. Alia byla pro Mariiny bojové schopnosti víc než dostatečný soupeř, ale neměla zbraň. Marie sekla a vlasově tenký rapír zasvištěl vzduchem. „Zahrajeme si, Alie."

Irulán téměř neposlouchaly svaly od zásahu paralytických látek, přesto se ale odplazila na bok a z cesty. Stilgar ležel roztažený s hlavou, rameny a rukama na stole, kam se zhroutil. Kroutil se a bojoval, pohledem všechno vnímal, pokoušel se zvednout. Chani svírala vytasený krispel a vypadala hrozivě jako kterýkoli fedajkin.

Alia vyskočila na jídelní stůl, pokoušela se dostat z dosahu jehlové dýky. Marie sekla a obrátila se, vyskočila za ní nahoru, odkopla nádobí, zatímco se Alia vyhnula. Bylo jasné, že se ji ta malá vražedkyně snaží zničit rychle. Tolik se toho odehrálo v pouhých několika vteřinách. „Kdo je teď ten štír?" zasmála se Marie.

Alia udělala další krok po stole a odkopla talíř s napůl snězenou rybou na Marii. Dívka se vyhnula do strany, upírala na ni tvrdý neochvějný pohled. Alia uviděla vedle bratrova talíře imperátorův zdobený nůž. Bleskurychlým pohybem popadla tu čepel a skočila na svou soupeřku, sekla pod jehlovou dýku, chytila dívku za zápěstí, přeťala jí šlachy. „Já taky dokážu bodat."

Ruka Marii okamžitě vypověděla službu a vražedná zbraň jí vypadla ze smyček, omotaných kolem kotníků prstů. Dívka jen zasyčela bolestí, seskočila ze stolu a vrhla se na napůl paralyzovanou Irulán, vybrala si první oběť, na kterou padla.

Ale Alia se už dostala do ráže. Hlasy ze Zděděných vzpomínek na ni vyly jako krvežíznivý dav. Napřáhla nůž s

vykládanou rukojetí a vrazila ho dívence do zad. Rána byla správně mířená a imperátorova čepel probodla Marii srdce.

„Marie!“ vykřikl Fenring, obrátil se od únikového tunelu a řítil se kupředu. „Ne, moje dcera ne!“

Alia nechala imperátorovu čepel pevně zaraženou do cukajícího se těla zrádné dívky a zvedla se. „Nikdy jsi nebyla moje kamarádka.“

Korba v hrůze přihlížel, pořád usazený tak, jak se bezmocně svezl v židli, právě se začal probírat z paralytického plynu. Pokud si Alia všimla, fremeni v téhle krátké, ale intenzivní bitvě ani nepohnuli prstem. „Nůž,“ řekl špatně artikulovaným hlasem a rty se mu lehce pohybovaly. „Svatá Alia, Vládkyně nože.“

Alia, stržená vírem událostí kolem, si uvědomila, že stojí na prahu vlastní legendy.

Kdo může milovat netvora? Je to lehké, když člověk připustí, aby láska narušila rozum.

BENEGESSERITSKÁ ZPRÁVA O ZVRÁCENOSTI

Paul vypnul svůj štít a došel ke zhroucenému tělu Marie Fenringová. Alia zírala na nůž s drahokamy zdobenou rukojetí, čouhající ze zad bývalé kamarádky, jako by nemohla uvěřit tomu, co zrovna provedla.

Chani stála s krispelem v ruce, připravená k dalšímu násilí a k ochraně Paula. „Stilgare, žiješ?“ zavolala.

Naib se pohyboval jako v polospánku, ale vypravil ze sebe: „Žiju… ten jed byl dočasný.“

Hrabě Fenring padl na zem na kolena a vypadal naprosto otřeseně. „Marie! Marie, má sladká holčičko!“ Ramena mu sklesla a třásla se, když zvedal mrtvé dítě a kolébal je v náruči. Otvor ve zdi za ním vedl po svažující se rampě a ošlapaných schodech do temných chodeb tajného labyrintu pod zemí. Vedle něj klečela jeho žena, také zasažená bolestí. Zdálo se, že myšlenku útěku oba opustili.

V Paulově mysli hlasitě křičely důsledky nebezpečí, ale v hluchém jasnovidném místě nedokázal vycítit žádné detaily. Odjakživa věděl, že je hrabě nevyzpytatelný, ale ochotně uvěřil, že má s druhým potenciálním Kwisatzem Haderachem nějaké spojení.

A Fenringovo vražedné spiknutí přitom stále odtikávalo jako hodinový mechanismus. Musel vědět, že je to riskantní pokus, a přesto ochotně poslal vlastní dceru do nepřátelské

linie a spustil ji jako zbraň, jíž chtěl zničit nejen Paula, ale i džihád. Vychovával snad tento muž Marii od začátku s tím jediným úmyslem? Jaký otec by toho byl schopen? Paul si uvědomil, jak by asi reagoval vévoda Leto, kdyby mu byli Harkonnenové syna skutečně zabili.

Lady Margot byla bílá a ztuhlá, jako by vzdala jakýkoli pokus udržet si benegesseritskou kontrolu nad city. Paul viděl zoufalý smutek matky, ale především cítil čiré zoufalství hraběte Fenringa. Syrový, autentický cit z něj vřel jako horký mrak.

Paul řekl: „Využil jsi dítě jako figurku ve vražedném spiknutí. Vlastní dítě!“

„Ne, Hasimir není její otec, Paule Atreide.“ Z hlasu lady Margot odkapávalo opovržení. „Jejího otce znáte. *Feyd-Rautha Harkonnen*.“

Paul po ní překvapeně střelil pohledem.

V tom okamžiku se hrabě Fenring vymrštil jako svinutý had, svaly vycvičené léty praxe imperátorova nejspolehlivějšího assassina. Vytrhl imperátorovu dýku z Mariina těla a zabořil čepel Paulovi hluboko do hrudi.

„Jeden z mých záložních plánů,“ řekl.

Paul se zapotácel dozadu a každý okamžik se pro něj roztříštil do milionu zlomků nanosekund. Každá událost se před ním předestírala tak důkladně jako dílky skládačky v mozaice z Chusúku. Buď byl ten plán už od začátku navržen až do propracovaných a nemožných detailů, nebo ho Fenring zdokonalil takovou spoustou odboček a alternativ, že se všechny možnosti proťaly v tomto jediném klíčovém bodě.

Rána nožem vytvořila v Paulově hrudi zející propast bolesti. Uslyšel pronikavý jekot Chani: „Uuuussssúúúúúlllllleeee!“

Znovu vykřikla, ale tentokrát to bylo sotva slyšitelné, jakoby vzdálené přes celou galaxii.

Krvácející Paul Muad’Dib padl, jako by se zhroutil do obrovské hlubiny.

Má sihája je voda mého života a důvod, proč bije mé srdce. Má láska k ní mě chrání před bouřemi historie.

PAUL MUAD'DIB,
soukromá milostná báseň pro Chani

Ve vřavě, která následovala, se místnost rozezvučela výkřiky a vyštěkávanými rozkazy. Hrabě Fenring odskočil od padajícího Paula. Assassin pořád držel imperátorův nůž, aktivoval si štít a couvl do rohu, pokusil se proniknout do otevřené chodby, ale fedajkini ji už zablokovali a zmařili mu plán. Stál zády obrácen ke kamenným blokům a připravoval se na obranu. Margot Fenringová se přidala k manželovi, také připravena zemřít. I když neměla žádnou viditelnou zbraň, byla benegesseriťanka, stejně jako on zkušená v zabíjení.

Šokované a rozzuřené stráže se tlačily blíž, mezi nimi i Stilgar, který se jakžtakž vzpamatoval, zatímco Korba se ještě pořád snažil dát se dohromady.

„Zajměte ho živého!" vykřikla Irulán a hlas se jí třásl, jak se pokoušela prosadit svou autoritu. Zhluboka se nadechla a přinutila se ovládnout ochablé svaly. „Jestli ho zabijete, nikdy se nedozvíme, jaké další zrady mohl nachystat! Nevěřme, že to byl jeho jediný plán."

Stilgar nepotřeboval rozkazy od princezny. „Nezabijeme ho – aspoň ne teď a ne rychle." Pak zavrčel: „Po popravě Whitmorea Bludda tomu davy přišly na chuť. Nepřipravím je o tu radost."

„Těším se na ty vaše výslechové hry, hmmm," vysmíval se Fenring. „Možná se můžeme navzájem poradit o technikách?" Za svým tělesným štítem si přehodil zkrvavenou dýku z ruky do ruky.

Chani se cítila otupělá. Po pokoji se pořád vnášel nepříjemný kouř a Paul ležel na zemi a krvácel. Zoufale ho chtěla zachránit, vtiskla mu ruce do rány. Krev jí prosakovala mezi prsty, červená a kluzká.

Paul Atreides byl možná fremen v mnoha směrech, ale nedisponoval genetickým přizpůsobením pouštních lidí, díky němuž se jim zahušťovala krev a rychleji se srážela. „Pošlete pro zdravotníky! Válečného chirurga! Sukovského doktora! Rychle!"

Dvě stráže vyběhly do chodby. Stilgar a druhý fedajkin nenechají hraběte uniknout. Fenring se ušklíbl a navrhl: „Snad byste se měli postarat o svého Muad'Diba, hmmm? Možná pro vás má nějaká poslední slova."

Chani musela to krvácení nějak zastavit. „Usúle, milovaný, jak ti můžu pomoci? Jak ti můžu dát sílu?"

Sevřela mu ruce a ucítila slabé chvění, škubnutí prstů, jako by se jí pokoušel dát nějaký signál. Doktoři by ho možná dokázali zachránit, jenom kdyby dorazili včas. Ale jestli Paul zemře dřív, než ho dostanou na operační sál…

Rval se, bojoval uvnitř sebe sama. Chani věděla, že se o vlastním těle naučil spoustu věcí, když objevil svou pravou povahu Kwisatze Haderacha, ale pochybovala, že si dokáže poradit s tak vážným, očividně smrtelným zraněním.

Alia stála vedle ní, ale ani se všemi Zděděnými vzpomínkami a nevšedními znalostmi nedokázala pomoci. „Můj bratr je na prahu smrti," konstatovala se zvláštní posvátnou bázní. „Měla jsem ho zachránit."

„Pořád ho ještě můžeme zachránit, jednom kdybychom dokázali zastavit krvácení, kdybychom jenom mohli zastavit čas –" Chani se najednou napřímila. „Alie! Utíkej do mých pokojů, na stole u okna je zapečetěná nádoba. Coby sajadína ritu tam mám uschováno trochu Vody života. Přines ji pro Muad'Diba."

Třebaže to Alii překvapilo, už byla na nohách. „Trans – bratrův trans. Ano, musíme ho hned vyvolat!“ Dívka odběhla rychle jako vítr.

Chani si vzpomínala, jak bláznivě se kdysi Paul pokusil předvést, nejen před fremeny tím, že se stane jezdcem na červovi, ale i tím, že dokáže věc, kterou dosáhly jenom nejsilnější ženy. Paul ve víře, že je Kwisatz Haderach, požil neproměněný jed, kapalný výron z výdechu utopeného červa. Jen mizivé množství.

„Jednu kapku,“ řekl tehdy Paul. „Malinkou… jednu kapku.“

Přesto ho stačila ponořit do kómatu tak hlubokého, že celé týdny ležel jako mrtvola s pozastavenými životními funkcemi. Nakonec se s pomocí Chani a Jessiky z té slepé uličky vymanil a zjistil, že dokáže odhalovat a přeměňovat jedy. Ale taková manipulace vyžadovala velké úsilí a vědomou vůli.

Alia se přihnala zpátky. Svírala plastikovou schránku, protlačila se mezi dvěma zdravotníky, kteří teprve teď vcházeli se svou pohotovostní výbavou. Alia dorazila jako první, klesla na kolena a podala nádobu Chani. Když fremenka otevřela víčko, zvedl se hořký pach alkaloidu, pach tak silný, až ji zaštípalo v očích. Voda života byla snad nejsilnější toxin, jaký lidstvo znalo. Ale právě teď přesně to Muad’Dib potřeboval.

Chani ponořila prst do tekutiny, nabrala jedinou kapku a jemně, milujícím gestem, ji otřela Paulovi o rty, jako by ho lehounce pohladila. Věděla, že pokud mu dá příliš mnoho, tělo se nedokáže chemikálii ubránit. Ponořil by se do hlubokého kómatu a jeho statečné srdce by přestalo bít.

Cítila, jak mu to tom doteku jedu tělo ztuhlo. Krev konečně přestala vytékat, ale necítila už, že dýchá. Víčka se mu nechvěla.

Jeden sukovský doktor ji odstrčil. „Lady Chani, musíte nás nechat ošetřit ho. Jsme jeho jediná šance.“

Druhý ucítil jed. „Co je to? Odneste to! My nepotřebujeme žádné lidové fremenské medicíny.“

První doktor zavrtěl hlavou. „Tolik krve. To nemůže přežít.“ Klekli si, hmatali po pulzu, zapojili monitory a tiše si mezi sebou povídali. „Dorazili jsme pozdě. Už nežije.“

Od stráží se ozvalo úpění, kdežto Stilgar vypadal, že vybuchne. Irulán plakala tak, až Chani napadlo, jestli jsou ty slzy falešné nebo pravé.

Chani v sobě nalezla klid a řekla jednoduše doktorům: „Mýlíte se. Muad’Dib to přežije, ale jeho život je pod prahem vašeho rozpoznání.“ Když tehdy prodělal totéž, mnoho fremenů si myslelo, že je mrtvý. „Tou Vodou života jsem vám opatřila čas. Nasaďte svou léčbu, ošetřete to zranění.“

„Lady Chani, nemá smysl –“

„Udělejte, co nařizuju! Jeho tělo už ví, jak potlačit účinky kómatu. Jednejte rychle, než tu příležitost promarníte.“

* * *

Doktoři se přímo na podlaze jídelní síně dali do práce, volali si o asistenty, další chirurgické nástroje, dokonce i o krevní transfuze, které by zmohly málo, pokud by Paulovo srdce odmítlo pumpovat.

Irulán si připadala bezmocná, vzteklá a pomstychtivá, přihlížela jako outsider, zatímco se kolem ní odehrávaly klíčové události. Chani, Alia a Stilgar vytvořili kolem zraněného imperátora kordon a nepustili ji k němu. Irulán nechápala ten tajemný fremenský rituál, který Chani nasadila a při němž Paula zachraňovala tím, že mu podala jed. Neprotestovala však. Rozhodně to nemůže uškodit.

Irulán se nemohla dostat ani k hraběti a lady Margot, kteří teď čelili tuctu vražedných stráží, které jen čekaly na záminku k útoku. Pochybovala, že ti dva přežijí příští hodinu, pokud Paul zemře, a pokud se tak stane, ona se nebude obtěžovat je chránit.

Doktoři nasadili citlivé buněčné utěsňování a nastavování tkání za pomoci sond a chirurgických nástrojů, které byly mnohem přesnější než iksanská jehlová dýka, pokoušeli se napravit vážnou škodu, způsobenou ostrou čepelí.

Irulán nevěděla, jak dlouho to ticho a napětí vydrží.

Jeden ze sukovských doktorů zamumlal, jako by čekal, že ho nikdo neuslyší: „Tohle je práce spíš pro funebráka, než pro chirurga.“ Skoro hodinu už nepozorovali ani nejmenší známky života. Pracovali však horečně, dokud nebylo jisté, že udělali všechno, co uměli.

Teď to bylo na Paulovi.

Při pohledu na manželovo utrpení se Irulán cítila omráčená a sklíčená. Její matku a všechny benegesseritské instruktorky by její automatická reakce překvapila. Uvažovala, kam se z ní vytratil ten chladný a politicky uvažující pletichán.

Jednu děsivou chvíli zvažovala, jestli k němu skutečně cítí záblesk lásky, nebo ne. Ale o tu myšlenku se nemohla s nikým podělit – nejspíš ani s ním, pokud přežije. Její oddanost Paulovi se cenila míň než oddanost domácího mazlíčka. Ale *láska?* Nebyla si jistá.

Kromě osobních starostí trápilo Irulán vědomí, jak příšerný politický rozruch by jistě nastal po smrti Muad’Diba. Vzhledem ke spoustě klik, bojujících o trůn – samozřejmě včetně jejího vlastního otce, usilujícího o navrácení svého postavení – by se galaxie rozpadla další příšernou občanskou válkou. A k tomu škody pokračujícího džihádu – přežilo by to vůbec lidstvo?

První úder srdce jejího manžela přišel tak náhle a neočekávaně, že oba doktory vylekal. Pak následovaly dvě vteřiny ticha a další úder.

A třetí. Mezery mezi údery se zkracovaly a zkracovaly a nakonec monitory ukázaly pomalý, ale vyrovnaný pulz.

Imperátor Paul Muad’Dib znovu ožil, ještě byl ale slabý a taktak se držel. Irulán cítila, jak je po té osudové zkoušce křehká; její vlastní srdce divoce bušilo. Je to Muad’Dib – jistěže žije!

Víčka se mu zachvěla, otevřel oči a víc Irulán vidět nepotřebovala. Otřela si slzy a hned vytekly nové. Slzy radosti? Ano, usoudila, a slzy vzteku nad tím, že se někdo pokusil něco takového provést jejímu manželovi.

* * *

Když se Paul konečně posadil, černou tuniku rozervanou a nasátou krví, vypnul hrabě Fenring svůj osobní štít a vzdal se. Ramena mu poklesla, natáhl krví potřísněnou dýku jílcem napřed. „Zdá se, že dalším odporem nic nezískám, hmmm?“

Korba, nyní odvážnější, vytrhl dýku Fenringovi z ruky. Stráže se vrhly kupředu a chopily se hraběte i jeho lady, svázaly je šigafilem a odvedly z jídelního sálu. Během toho rozruchu při zatýkání si Korba tajně zastrčil zdobený imperiální nůž do rukávu.

Irulán ho při tom viděla a věděla, že z toho nehrozí žádné nebezpečí. Uvažovala, kde ta zcestovalá zbraň nakonec skončí, jestli bude uskladněna jako svatá relikvie, nebo prodána nějakému zvlášť zbožnému (a bohatému) mecenáši.

Paul trval na tom, že vstane. Doktoři mu pomáhali, ale on se raději opřel o Chani a druhou ruku si položil Alii na rameno. Irulán stála ztuhle a hleděla na něj, spokojená, že manžel žije.

Paul se zastavil, aby nabral dech, a pak promluvil překvapivě silným hlasem. „Najděte náhradní… ubytování pro hraběte a jeho lady. Nepotřebují nic přepychového, ale postarejte se, aby se jim neublížilo – dokud nevydám zvláštní instrukce.“

Nejdůležitější bitvy se vždycky vedou v mysli vůdce. To je pravá testovací půda velení.

PRINCEZNA IRULÁN,
z Moudrosti Muad'Diba

V poutech a obklopen čtyřmi statnými strážci stál hrabě Fenring u paty Lvího trůnu. Kdysi elegantní kalhoty a kabát měl pomačkané a umazané a bílou hedvábnou košile roztrhanou a pořád ještě zkrvavenou po útoku na Paula.

Paul se zázračně zotavil – alespoň tak působil. Irulán už pracovala na příběhu, který dodá k mytologii jeho života. Lidé mu uvěří z celého srdce, nic menšího by od Muad'Diba nečekali. Všechno to bude součást rostoucí legendy. Princezna Irulán teď seděla vedle Paulova trůnu s psací tabulkou na klíně, ale očitá svědectví událostí už pronikla ven mezi lid.

Díky tomu, že spolykal velké množství melanže, našel energii objevit se hned druhý den ráno u dvora, seděl na trůně a činil prohlášení – to všechno proto, aby prokázal, že Muad'Dib má pořád sílu vést své svaté Impérium. Díky jasnozřivosti a prostému zdravému rozumu Paul věděl, jaká spoušť by nastala, kdyby se jeho stoupenci rozhodli provést bezuzdnou pomstu na komkoli, kdo by je napadl.

Paul věděl, že musí zůstat naživu, nejen kvůli sobě, ale pro budoucnost lidstva. Pamatoval si, kým byl, když v této, tehdy úplně jinak uspořádané místnosti zabil Feyda-Rauthu – odhodlaný mladík s vítězstvím v rukou a Impériem u nohou.

Pak přijal břemeno nejvyššího velení, i když věděl, jak temný a nebezpečný svah před ním leží. Nikdo jiný nedokázal odhadnout plný rozsah toho, čím se Paul Muad'Dib stane. Nikdo, ani jeho matka, ani Gurney, ani Shaddam. Dokonce ani Chani, která mu rozuměla nejvíc.

Od začátku své vlády mohl dát Paul Impériu skvělou, ale dočasnou prosperitu. Nebo si mohl vybrat, že bude považován za bezcitného tyrana. Mohl udělat jistá rozhodnutí a pro nejbližší budoucnost zlikvidovat zmatky, nastolit mír, vládnout tak, aby ho všichni poddaní milovali. Kdyby to byl pojal jinak, historie by mu byla vymalovala pochvalný obraz… na pár generací, možná dokonce na tisíciletí.

Ale ta cesta byla slepá ulička. Tou nemohl jít, i kdyby tisíckrát chtěl.

Srdcem žil mnohem raději v míru s Chani. Za jiné volby by mohl být jako vévoda Leto Atreides, milovaný všemi, spravedlivý ke všem, moudrý a uznávaný pro to, jaký doopravdy byl. Místo toho neposlouchal nikoho kromě sebe a vedení své jasnozřivosti, obětoval osobní štěstí a současnost, aby zachránil budoucnost. Tak se Paul stal ne tím, kým chtěl být, ale kým *potřeboval* být… a kým potřeboval být kvůli lidstvu.

Coby Muad'Dib na sebe vzal vinu za to, že připustil obětování miliard lidí, aby se zachránily triliony. A jen on tomu plně rozuměl. Nemohl z toho obvinit nikoho jiného, a tak přijal břemeno a obrnil se, aby mohl dál dělat, co se udělat muselo.

Teď zasedal coby soud nad hrabětem Hasimirem Fenringem, blízkým společníkem padlého imperátora Shaddama IV. Tento muž se ho pokusil zabít.

„Ach, hmmm, řekl bych, že to znamená, že mi už nenabídnete své nejlepší víno?“ Fenring naplnil svá slova hranou odvahou a drzým humorem, ale jeho chování prozrazovalo nejistotu. Velké oči mu těkaly ze strany na stranu, sledovaly fedajkinské stráže, Stilgara a krvežíznivou Chani. Vypadal, že uvažuje, kdo z nich zasadí smrtící ránu. Jistě přijde.

Fenring se soustředil na Alii, která byla usazena na okraji pódia v černé róbě. Vypadala jako malý kat, který čeká na povel od bratra. Bezstarostně kopala visícíma nohama. Byla to dětská pozice, stejnou zaujala, když na tomto trůně seděl Shaddam IV., chvilku předtím, než překvapila a zabila barona Harkonnena.

Jistým způsobem vypadala tak trochu jako drahá Marie…

„Tady na Duně je voda vzácnější než víno," prohlásil Paul. Natáhl se k malému zdobenému stolku vedle trůnu z hagalského křemene a vytáhl zátku z drahokamy poseté karafy. Nalil si malý pohár a druhý pro Fenringa. Chani podala číši vězni.

Fenring si ji podezíravě měřil, zvedl ruce s těžkými pouty a přijal pohár nebojácně a odevzdaně. „Takže jste se rozhodl pro jed, hmmm?" Očichal obsah.

Paul upil z vlastního poháru. „Je to čistá voda." Dal si další doušek, aby to dokázal.

„Je dobře známo, že Muad'Dib dokáže, hmmm, přeměňovat jedy. Tohle je nějaký trik, ne?"

„Žádný jed – na mou čest. Na *atreidskou* čest." Paul fixoval pohledem Fenringa. „Napij se se mnou."

Alia si nalila pohár a s očividným potěšením ho vyprázdnila.

Fenring se zamračil na tekutinu ve svém poháru. „Sloužil jsem mnoho let tady na Arrakis, takže znám hodnotu vody." Napil se z číše a pak ji drze upustil, až zarachotila o zem.

Paul si dal další doušek. „Je to voda, vytažená z Mariina těla. Chtěl jsem, aby ses se mnou o ni podělil." Klidně vylil zbytek tekutiny na stupínek a odložil pohár dnem vzhůru.

Hrabě se sehnul náhlým záchvatem nevolnosti, roztřásl se, pak trhl za svá pouta, jako by se natahoval po zbrani, kterou neměl.

Nyní byla do komnaty přivedena lady Fenringová a postavena vedle manžela, Korba a Stilgar stáli za ní.

Hrabě okamžitě zneklidněl, jako by ho osud manželky zajímal víc než jeho vlastní. Lady Margot v tradiční

benegesseritské černé róbě stále vyzařovala povýšenost šlechtičny, i když neměla příležitost se upravit.

Na Paulovo gesto seskočila Alia z pódia a postavila se před Mariinu matku, která na ni hleděla s kamenným výrazem. Paulova sestra držela v ruce dlouhou jehlu, smrtící gom džabbár. Margot Fenringová ztuhla, ale Alia neudeřila. Ještě ne.

Navzdory svým zraněním nedával Paul najevo žádnou slabost, pamatoval si, jak jednoruký arcivévoda Armand Ekaz trval na tom, že půjde do války proti Grummanu po masakru svatebního dne. Zvedl se z trůnu a sešel z pódia na naleštěnou podlahu. Pohyboval se pomalu, rozvážně, se smrtonosným záměrem. Zastavil se přímo před Fenringem.

Imperátor vytáhl vlastní krispel a namířil jeho hrot na hraběte. Stráže ustoupily stranou a Fenring strnul, každý sval v těle mu ztuhl na kámen. Zíral někam za Paula, jako by viděl smrt, která ho tam čeká.

„Prosím, nezabíjejte ho," žadonila lady Margot.

„Stejně zemřeme," řekl hrabě Fenring napůl jí a napůl Paulovi. „Dav nás stejně roztrhá na kusy, jak to udělal s mistrem meče Bluddem." Lehce se zachvěl a podíval se na Paula. „Pomohlo by, kdybych klesl na kolena a prosil, abyste ji ušetřil? Před lety vám zachránila život, když vás a vaši matku varovala před harkonnenskou zradou."

„Ale tvá vlastní zrada ten vodní úděl vymazala," zasáhl Stilgar ostře.

Fenring dělal, jako by naíba neslyšel. „Kdyby pomohly prosby, ponížím se jakkoli, abych zachránil život své lady."

Paul neodpověděl, pomalu hraběte obešel a zvažoval, kam zasadit smrtelnou ránu.

„Víte, že nesu větší vinu než ona," pokračoval Fenring, netypicky blábolil. „Nejednal jsem z věrnosti Shaddamovi, ani to nebyl benegesseritský plán, který prováděla má žena. Mluvím pravdu, když říkám, že Shaddamem pohrdám, protože jeho pošetilost otřásla veškerými závazky, které jsem vůči němu kdysi měl. Připravil Impérium o všechny šance být silné a stabilní. Představte si tu míru jeho neúspěchu –

Shaddamova vláda byla tak odporná a zkorumpovaná, že mnoho lidí dává přednost fanatismu vašich stoupenců!“

Paul se krutě usmál, ale neřekl nic. Pořád chodil kolem, zastavoval se a pak zase pokračoval.

„Nebyla to žádná osobní věc, hmmm, to vás ujišťuji. Má nenávist k vám a vaší vládě je čistě logická. Potřeboval jsem odstranit zvlášť agresivní formu rakoviny v zájmu lidské civilizace. Když by byl z rovnice odstraněn Muad’Dib, pak bychom já, Marie nebo nějaká loutka možná měli šanci znovu nastolit stabilitu a velikost.“

Paul konečně řekl: „Věděl jsi, že Marie měla jen malou nebo vůbec žádnou šanci na úspěch. Přesto jsi ji obětoval s vědomím, že možná získáš příležitost, zatímco jsi fingoval žal nad její smrtí.“

Fenringovi zaplály oči hněvem. „Já nic nefingoval!“

„To nedělal!“ vykřikla Margot.

Alia před sebou máchla gom džabbárem.

Aniž Paul spustil oči z hraběte, poznamenal: „Trikem v rámci jiného triku a přesně ve chvíli mé slabosti jsi málem uspěl.“

„To vy jste tady monstrum, ne já,“ řekl Fenring. Držel se svého odhodlání, svého vzdoru. Pak se obrátil a dlouhým, vytrvalým pohledem spočinul na manželce. „Loučím se s tebou.“

„A já s tebou, můj drahý,“ řekla a hleděla na otrávenou jehlu v Aliině ruce.

Paul věděl, že v opačné situaci by Fenringová jemu ani Alii neposkytli odklad. Fremenská stránka Paulovy povahy chtěla prolít krev a věděl, že Alia touží po tomtéž. Vzhlížela nahoru a její pohled žadonil o povolení udeřit gom džabbárem.

Paul se zastavil, pořád svíral mléčně bílou čepel. Zvažoval, jak by si s tou situací poradil jeho otec. Vévoda Leto Spravedlivý. Pamatoval si, jak atreidský šlechtic k tomu jménu přišel. Paul vzpomínal a připomněl si otcova slova: „Odsuzuji tě k *životu*,“ to řekl, než poslal Swaina Goirea do vyhnanství. „Žít s tím, cos provedl.“

Přes Paula se přelila vlna smutku, když uvážil, jak často činil rozhodnutí, která byla jiná než ta, jež by zvolil otec. Paul nečekal, že Fenringa zdeptá vina, na to měl příliš dlouhou praxi s násilím. Hrabě nebyl žádný Swain Goire. Ale poprava by byla moc snadná a Paul měl už barbarství dost.

Bez varování sekl Fenringa zepředu do krku. Skvěle přesný řez, provedený s dokonalým svalovým ovládáním.

Lady Margot vykřikla a napnula se v poutech. „Ne!“

Hrabě zavrávoral, zvedl ruce v poutech a prudce si stiskl krk. Ale na rukou se mu objevila jen šmouha rudé krve.

„Podle tradice musí krispel vždycky ochutnat krev, když je vytasen,“ řekl Paul. Klidně otřel obě strany čepele z červího zubu do Fenringova kabátu a schoval zbraň.

Hrabě Fenring, stále na nohou, se opatrně a překvapeně dotkl špičkami prstů hrdla. Přesný řez pronikl jen o vlásek do kůže. Drobné kapky mu vytvořily na kůži rudý náhrdelník.

„Dnešní den nezemřeš,“ řekl Paul. „Pokaždé, když uvidíš tu slabou jizvu v zrcadle, vzpomeň si, že jsem mohl seknout hlouběji.“

Paul obrátil pozornost ke šlechticově ženě. „Lady Margot, ztratila jsi dceru a už to je hrozný trest za tvůj zločin, protože vím, žes Marii skutečně milovala. Máš smůlu, že miluješ tohoto muže, který si zaslouží jenom opovržení.“

Paul s vysoce zdviženou hlavou dokráčel zpátky k zelenému smaragdovému trůnu, pak zvedl ruku přezíravým gestem. „V minulých dobách se tvrdilo, že na rodu Atreů, mých prastarých předků, spočívá kletba. Teď jsem to *já,* kdo uvalí kletbu. Slyšte! Vyhošťuji vás oba na Salusu Secundus, kde budete trčet se Shaddamem Corrinem. Napořád. Ať váš odpor vůči němu roste den za dnem.“

Kolik z Muad'Dibovy legendy je skutečný fakt a kolik je pověrčivý mýtus? Protože jsem sebrala informace a sepsala ten příběh, vím to jistě. V každém případě je pravda o Muad'Dibovi překvapivá.

PRINCEZNA IRULÁN,
povinná zpráva na Wallach IX

Seděla ve svých soukromých komnatách, usazená pohodlně u psacího stolu a hluboce zamyšlená. Tyto příjemné prostory jí už nepřipadaly jako vězení, ani jako pouhé místo k hromadění zapomenutých předmětů. I když s ní Paul nechtěl sdílet lože, stala se Irulán víc než jen trofejí, vyhranou ve staré bitvě o Arrakén, víc než jen symbolickou ženou. Přes překážky, které jí stály v cestě, si vybudovala v Muad'Dibově vládě originální postavení a možná i v historii samotné. Ani Chani by tu roli nedokázala naplnit. Jenom jí, manželce, byla dána možnost zapsat a *vytvářet* historii.

„Příběh je tvarován vypravěčem stejně jako událostmi samotnými." Irulán si pamatovala benegesseritský aforismus, podobný starému rčení, které často používali trubadúři. Ve svých rukách – a v peru – měla moc ovlivnit to, co budou znát příští generace… nebo co si budou myslet, že znají.

Tady v úchvatné pevnosti Muad'Diba se princezna cítila ovlivňovaná mnoha směry. Její otec a zbytek vyhoštěného rodu Corrinů, kteří od ní čekali věrnost, ji zavrhli, protože dala přednost manželovi před vlastní rodinou. A podobně i Sesterstvo pořád nemohlo uvěřit, že by ho mohla opustit –

odmítnout jeho požadavek, aby vyvíjela vliv na imperátora. Bene Gesserit zoufale doufal, že jeho dlouho očekávaný Kwisatz Haderach není na věky ztracený jeho vlivu.

Irulán si už víc nebyla jista, kde spočívá její věrnost. Všichni od ní něco chtěli. Všichni od ní něco potřebovali. A ona začínala věřit, že ji manžel potřebuje nejvíc… po svém.

Paul Muad'Dib zemřel na tragickou ránu nožem a vrátil se do světa živých. Irulán se pokoušela představit si, jak to popíše v příštím svazku svých stále narůstajících biografií.

Napíšu, že Muad'Dib nemůže být zabit. A lidé tomu uvěří. Uvěří mně.

Jak by nemohli uvěřit?

Paul nikdy neřekl, že Irulán miluje, nikdy neprojevil ani náznak náklonnosti k ní, i když postupně začal uznávat její znalosti a zkušenosti. Když ho viděla mrtvého a bledého v kaluži krve, otřáslo jí to víc, než by si dokázala představit.

V hlavě se jí formovala příslušná slova. Zůstane tu a bude psát a nechá historii, ať rozhodne sama.

Ze svaté vůle Muad'Diba.